

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DARK SYMPHONY

She is his salvation.

CHRISTINE FEEHAN

New York Times Bestselling Author

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

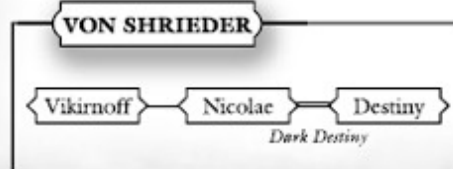
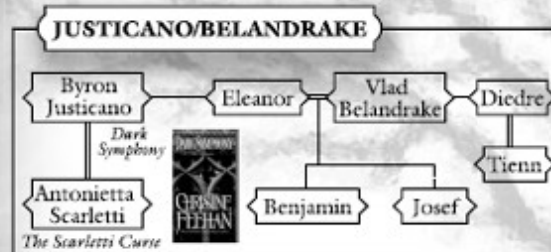
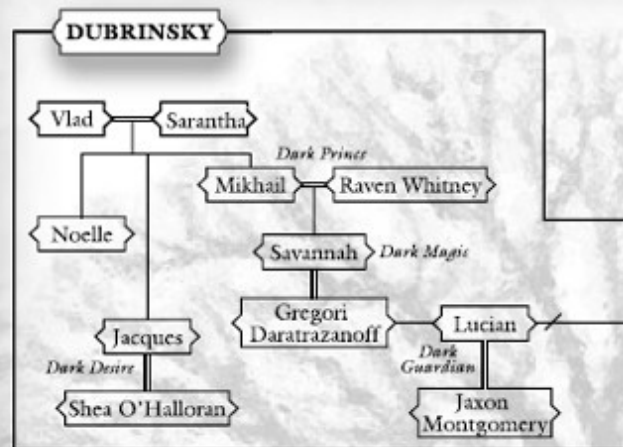
DARK SYMPHONY

CHRISTINE FEEHAN

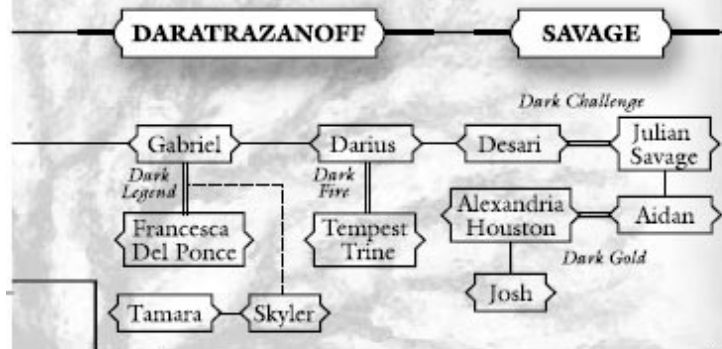
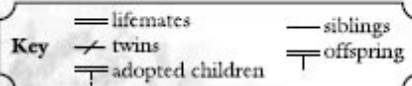

JOVE BOOKS, NEW YORK

Bu kitap, benim için birden fazla karaktere ilham vermeyi başaran en
küçük kızım Cecilia için sevgiyle yazıldı! Ve ayrıca Beverly için
Gladstone ve oğlu Tony.
İkinize de dünyada her şeyin en iyisini diliyorum.

THE CARPATHIANS

OTHER CARPATHIAN LIFEMATES

Sis, kalın ve yoğun, gökyüzünü örtüyor, her sesi boğuyordu. Komplonun sesini boğuyordu. Geceyi saran cinayetin. Beyaz, girdaplı sislerin ve daha derin gölgelerin içinde saklı karanlık, çirkin niyetlerin. Sis, sessizce ilerleyen avcı için mükemmel bir örtüydü. gökyüzünde av arıyordu. Çok uzun zamandır yalnızdı, kendi türünden uzakta, varlığının her dakikasında ona fısıldayan gücün, kötülüğün sinsi çağrısıyla savaşıyordu.

Onun çok altında insanlar vardı, avları. Düşmanları. Onu bulmaları halinde kendi türünden birine ne yapacaklarını biliyordu. Yine de uykusundan boğulurcasına uyandı, Geçmişindeki o ilk uyanma anları için hapsolmuştu. Vücudu her zaman işkencenin izlerini taşıyacaktı, ancak onun türünü yaralamak neredeyse imkânsızdı. O Karpatlıydı, zaman kadar eski bir türdü, hava, toprak ve hatta hayvanlar üzerinde hâkimiyet kurmak için muazzam yeteneklere sahipti. Şekil değiştirip yükseklerle çıkabiliyor, kurtlarla birlikte koşabiliyordu ama karanlığının ışığı olmadan, günaha teşvik eden fısıltılara, güç çağrısına kolayca boyun eğebilir ve tamamen kötüye dönüşebilirdi. O vardı Türünün pek çoğunun yapmayı seçtiği gibi, ölümsüz olma potansiyeline sahipti.

Kasvetli bir yalnızlık dünyasında yaşam dengesini korumaya çalışarak vampir avlamak için dünyayı dolaştı. Kaybettiğini hissettiği onurunu korumaya çalışıyordu. Ve sonra müziği duydu. Akşam geç saatlerde önünden geçtiği dükkânlardan birinde bir televizyonda çalışıyordu ve müzik onu başka hiçbir şeyin yakalayamadığı kadar yakaladı. Onu esir aldı.

Onu büyüledi. Sadece müziği düşünene kadar ruhunu altın notalarla sardı. Sadece müziği duyabiliyordu. kafasının içinde oynuyordu. O kadar güçlüydü ki, hayatında her zaman var olan amansız açlığı bile köreltiyordu. O İtalya'ya gitti, müziğin cazibesine kapıldı. Ve çok daha zorlayıcı başka nedenlerle kaldı.

Sessiz bir gizlilikle gökyüzünde uçtu. her uyanışında aynı yöne bakardı. Keskin koku alma duyusuyla denizden gelen tuz kokusunu ve dalgaların üzerinde savrulan bir teknenin yakıt kokusunu yakaladı.

Rüzgâr

aynı zamanda ona insan kokusu da getirmişti. Kısa bir an için dudakları sessiz bir hırıltıyla geriye çekildi ve aklıktan kesici dişlerinin uzadığını hissetti. Nefretle. İnsanların çoğu onun düşmanı haline gelmişti, her ne kadar onları korumaya çalışsa da. İnsanlar onu kendi türünden diğerlerini çekmek için bir tuzak olarak kullanıyordu. Prensini hayat arkadaşını öldürmeyi başardı.

Utanç lekesi her zaman üzerinde olacaktı. Anavatanında ve kendi türünden diğerleriyle birlikte tamamen rahat olmasını her zaman engelleyecekti. O asla

Onların bağışlamasına katlanabiliyordu. Kendisini affedemiyordu. Kendi kendine verdiği kefareti halkına hizmetti. Onların can düşmanı olan vampiri aktif bir şekilde avlamış, hiç savaşçı olmadığı halde savaş üstüne savaşa katılmıştı. Dünyayı kendi türünün peşindeki kötülükten kurtarmaya kararlı bir şekilde, amansız ve acımasız bir avla ülkeden ülkeye dolaştı.

Her cinayet onu deliliğin sınırına yaklaştırıyordu. Müziği bulana kadar.

Gece onu sarmaladı, bir kardeş gibi kucakladı. İçinde Karanlıkta gözleri, aya çıkmış bir avcının ateş kırmızısı

renginde parlıyordu. Çok aşağısındaki villaların ışıklarını gördü.

yoğun sis tabakası tarafından karartılmış, birbirine yakın evler yamaçlara tehlikeli bir şekilde yerleşmişti. Uzakta, yüzyıllar önce yaratılmış bir sanat eseri olan Scarletti sarayını seçebiliyordu.

Müzik orada, büyük sarayda ortaya çıktı.

Konçertolar ve operalar bestelendi ve mükemmel akort edilmiş piyano. Yaratılan ve icra edilen başyapıtların güzelliğini duymak için yakınında kaldı. Notalar onu rahatlattı ve ona bir umut duygusu verdi. Hatta o kadar ileri gitmişti ki birkaç CD ve bir makine satın almıştı.

hazinelerini toprağın altında, sadece ona ait olduğunu bildiği kadına yakın olmak için tuttuğu ininde saklıyordu.

Ailesi ona bakarak tehlikeli olduğunu anladı. İçindeki yırtıcıyı hissetmişlerdi ama Antonietta onun yanında güvende olduğunu düşünüyordu. Ve istediği tek kadın oydu. Sahip olabileceği tek kadın.

Antonietta Scarletti palazzo'nun özenle yapılmış vitray penceresine doğru boş gözlerle baktı. Duvarların dışında rüzgâr çılgık atıyor ve inliyordu. Hassas parmak uçlarıyla cama dokundu, kurşunu ve tanıdık desenleri izledi. Eğer denerse, onları, canlı renkleri ve korkutucu görüntüleri hatırlayabilirdi. Yüksek sesle güldü düşündü. Çocukken on beşinci yüzyıldan kalma sarayı süsleyen gargoyler ve iblisler onu kesinlikle korkutmuştu, şimdi ise onları sadece parmak uçlarıyla görebilmesine rağmen güzelliklerini takdir ediyordu.

Evi yüzyıllar boyunca pek çok kez modernize edilmişti ama Gotik mimarisi orijinaline mümkün olduğunca sadık kalınarak korunmuştu. Makyavelist tuzakların bulunduğu her gizli geçidi ve her özenle kesilmiş taşlar onun evini oluşturuyordu. Garip bir şekilde uykusu vardı. Çoğu gece uyanık bir şekilde

Geniş koridorlarda ya da piyanosunu çalarken, müzik onun içinden geçerek tuşlara yansıyor ve bazen onu boğmakla tehdit eden duygu selini boşaltıyordu.

Bu gece, rüzgâr uğuldarken ve deniz kayalıkları döverken, saçlarını kalın bir iple rd ve karanlık bir şairi düşündü.

Kuzeni Tasha, akşam yemeğinde onun saçlarında şimdiden gri ipliklerin belirmeye başladığını söylemişti. uzun salar. Antonietta saçları konusunda kibirli olduğunu biliyordu ama bu onun tek şanıydı ve şimdi saçlarına aklar düşmüştü.

görünmeye başladığında, bu küçük kibrin yok olması sadece bir zaman meselesiydi. Odanın içinde tereddüt etmeden ilerlerken kendisiyle alay eden kahkahası yumuşaktı, hatasız bir şekilde piyanonun başına geçti. Parmakları tuşların üzerinde kayarak kalbindeki kahkahaya hemen karşılık verdi.

Kr olsun ya da olmasın, hayatını seviyordu. Onu istediği gibi yaşadı.

yaşamak istedi. Müzik gecenin içine akıyordu. Bir ağrı. Müziğin onu çağırdığını biliyordu. Byron. Antonietta gece gündüz onu düşünüyordu. stesinden gelemediği gizli bir saplantı. Sesinin tınısı, parmaklarının teninde gezindiğini hayal ettiği gibi dokunuyordu ona. Bir ses okşaması. Tek pişmanlığı oydu. Parası ve şöhreti, görme yetisini kaybetmesine rağmen istediği hayatı yaşamasını sağlıyordu ama aynı zamanda her erkekle arasında bir engel oluşturuyordu. Byron'la bile.

Özellikle de Byron. Sessiz kabullenişi, devam eden ilgisi - tamamen ona odaklanmıştı- vücudunu olduğu kadar duygularını da etkileme tehdidi taşıyordu ve bunu göze alamazdı.

Antonietta tezgha oturdu, vücudu beklenmedik bir yorgunlukla kurşunileşmişti. Parmakları fildişi tuşların üzerinde hızla ilerliyordu. Müzik boşluğa akıyordu, karşılıksız aşk, cevapsız sınırsız tutku. Sıcaklık. Ateş. Asla doyurulamayacak bir açlık. Byron, karanlık şair. Düşünceli. Gizemli. Fanteziler için bir adam. Yaşı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sık sık müziğinin çağrısına cevap veriyordu. Dört ay önce

sevgilisini kurtardığı günden beri

Bir araba kazası geçiren dede, aniden onunla birlikte odada beliriyor, bir şekilde güvenliği atlatıp o oynarken sessizce oturuyordu. Onu hiç sorgulamaması, ona nasıl olduğunu hiç sormaması takıntısının bir derecesiydi. evine, müzik odasına girmeyi başardı.

Antonietta, Byron'ın odaya girdiği anı, hiç ses çıkarmamasına rağmen her zaman bilirdi. Ailesinin hiç Ne kadar sık geldiğini, gece geç saatlerde büyük müzik odasında belirlediğini ve onunla birlikte sabahladığını bilmiyordu. Nadiren konuşur, sadece müziği dinlerdi, ama bazen

satranç oynar ya da kitaplar ve dünya meseleleri hakkında tartışır. En çok o anları severdi, oturup onun sesini dinlemeyi.

Kibar, Eski Dünya tavırları vardı ve tam olarak çıkarmadığı bir aksanla konuşuyordu. Ne zaman kız gibi hayal gücünün kendisini ele geçirmesine izin verse, onun kendisini ziyarete gelen şövalye ruhlu bir prens olduğunu hayal ederdi. Nadiren ona dokunduğunda hiç itiraz etmedi, onun ifadelerini okudu. Onunla aynı odaya her girdiğinde nefesini kesiyordu.

Müzik parmaklarının altında kabardı, yükseldi isyan duygularının kreşendosu. Byron. Büyükbabasının arkadaşı. Ailesinin geri kalanı onun yanında temkinli ve gergindi. Çoğu o girdikten hemen sonra odayı terk etti. Onun tehlikeli olduğunu düşünüyorlardı. Antonietta, ona karşı her zaman nazik olmasına rağmen, onun tehlikeli olabileceğini düşünüyordu. Antonietta onun Byron'ın sakın dış görünüşünün ardında bir avcı avlanıyor. İzliyoruz.

Bekliyor. Zamanını bekliyordu. Bu sadece onun cazibesini arttırıyordu. Bu da ulaşılamaz bir fantezi. Gölgede gizlenen tehlikeli, karanlık prens... onu izliyor...

Antonietta kendi hayal ürünü saçmalıklarına bir kez daha güldü.

Dünyaya belli bir imaj sundu: kendine güvenen, ünlü bir konser piyanisti ve saygın bir besteci. Tutkulu hayaller kurdu ve her birini gerçeğe dönüştürdü.

kimsenin göremediği derinlerde yanan ateşleri ifade etmek için yükselen müzik notalarına dönüştürdü.

Parmakları tuşların üzerinde hızla ilerliyor, çırpınıyor ve müziğin canlanmasını sağlıyordu. Hiçbir uyarı yoktu. Bir an müziğin içinde kayboldu, sonra sert bir el ağzını kapattı ve onu piyano sırasından geriye doğru sürükledi.

Antonietta sertçe ısırıldı ve saldırganın yüzüne vurmak için geriye uzandı. İşte o zaman vücudunun ne kadar kurşuni, halsiz ve emirlerini yerine getirmekte neredeyse isteksiz olduğunu fark etti. Sertçe vurmak yerine, adama zar zor dokundu. Güçlü olduğu izlenimine kapılmıştı. Adam alkol ve nane şekeri kokuyordu. Burnuna ve ağzına bir bez tıkadı.

Antonietta öksürdü, kötü kokulu maddeden kurtulmak için çırpındı. Başının döndüğünü hissetti ve hareket etme yeteneğini kaybederek aşağıya, yarı bilince doğru kaydı. Şurada

Dövüşmeyi bıraktığında, zaten baygınmış gibi davranarak bir bez bebek gibi yere yığıldı. Bez kayboldu ve saldırgan onu kaldırdı.

Taşındığının, birinin sert nefes aldığının farkındaydı. Kalbinin çarptığını. Sonra dışarıda ısırın soğuk ve delici rüzgârın içindeydiler. Deniz gürledi, gürledi ve deniz spreyi yüzüne ulaştı.

Yalnız olmadıklarını anlaması birkaç dakika sürdü. Bir adamın sesini duydu, bulanık, tutarsız, bir şeyler soruyordu. Omurgasından aşağı bir ürperti indi. Seksen iki yaşındaki çelimsiz büyükbabası da onunla birlikte uçurumlara doğru sürükleniyordu. Ona bir şey olmasına izin vermemeye kararlı olan Antonietta geri dönmek için mücadele etti, Sancı çeken ciğerlerine oksijen çekmek için derin nefes alıyor, gücünü topluyor, zamanını bekliyordu. Zihninde onun adını zikretmeye başladı, bunu bir dua, bir ayin gibi kullanıyordu

Güç: Byron. Byron. Sana şimdi ihtiyacım var. Acele et, acele et. Byron. Neredesin?

Byron Justicano, palazzoya doğru kanat çırpmadan önce küçük şehrin üzerinde daireler çiziyordu. Gökyüzünde ilerlerken, açlık vücudunda geziniyor, beslenmesini talep ediyordu ama

İçindeki ani huzursuzluk hissine cevap vererek onu görmezden geldi. Bir şeyler ters gidiyordu. Havadaki elle tutulamayan bir titreşim, aşağıdaki kayalıklarda yaşanan dramın farkına varmasını sağladı. Bir hırıltı dişlerini ortaya çıkardı. Gözleri parlıyordu.

Gecenin karanlığında korkutucu bir kırmızı. Hızını artırırken boğazından vahşi, hayvani bir hırıltı çıktı ve gökyüzünde, birçok katı, kuleleri ve mazgalları olan yüksek sarayın üzerine doğru savruldu.

Birçok terasın ve yüce katların üzerinde, karanlık geçmişte birden fazla kadının öldürüldüğü ve saraya kazanç sağladığı söylenen yüksek, yuvarlak bir kule yükseliyordu. Palazzo della Morte'nin şüpheli ismi. Kanatlı gargoyler ağır, beyaz sisin içinden ona boş boş bakıyor, yaratıklar villanın yan tarafına dolmuş gibi görünürken neredeyse gerçekmiş gibi görünüyordular. Azgın denizin üzerindeki sarp kayalıklarda oturuyorlardı, Geniş kale karanlık ve ürkütücüydü, heykellerin boş gözleri her zaman izliyordu.

Bir zamanlar çok sayıda hayvanın sığınağı olan vahşi ormanlar çoktan yok olmuş, yerini korular ve üzümler almıştı. Byron, isterse kurtlarla birlikte koşabileceği anavatanının ormanlarının ve dağlarının özgürlüğünü tercih ediyordu, ancak saraydaki sakini koruma ihtiyacı her şeyi tüketir hale gelmişti.

Alarm yayıldı, içinden atamadığı bir tehlike önsezisi. Byron hızını artırarak gökyüzünde süzüldü ve geniş arazinin üzerinde alçaktan uçtu. Palazzo yükseliyordu Sis, taş ve vitraydan yapılmış, çoktan geçmiş bir çağa ait mimari, dönen sislerin içinde neredeyse canlı. Byron antik heykelleri ve sisi birçok göz gibi delip geçen ışıltılı pencereleri görmezden geldi.

Önce zihninde fısıldayan sesi duydu. Byron. Byron. Sana şimdi ihtiyacım var. Acele et. Acele et. Byron. Neredesin?

Onunla daha önce hiç telepatik bağlantı kurmamıştı.

Onun kanını hiç almamıştı, ama şu sözleri duydu ve ona ulaşmak için büyük bir ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Hain şimşek çatalları buluttan buluta savruluyor, öfkesini kontrol edemiyordu. Kız tehlikedeydi! Biri onu tehdit etmeye cüret etmişti. Gökyüzü kükredi, gök gürültüsü cenneti yararak alevlerin öfkesini ortaya çıkardı. Bir nefes aldı, onun için duyduğu elemental korkuyu kontrol etmek için savaştı. Yer, artan öfkesine yanıt olarak tepki veriyor, yuvarlanıyor ve bükölüyordu.

Byron, nabzı denizin ritmiyle atarken koya ve sivri kayalıklara doğru aceleyle ilerledi. Rüzgâr yön değiştirdi ve bir çığlığın unutulmaz yankısını getirdi. Kalbi neredeyse göğsünde duracaktı. Bu umutsuzluğun, ölümün ta kendisinin sesiidi.

Denizin üzerinde daha da alçaldı, görülebileceğini ve yırtıcı bir hayvan olduğunu fark edilebileceğini umursamadan.

Dalgalar göklere doğru sıçradı, köpürdü ve canlı bir kurban için açgözlülükle öfkeli bir gümbürtüyle çöktü.

"Byron!" Bu kez onun adını yüksek sesle çağırdı, bulutlar karanlık iplikler gibi dönerken ve sis tüm kaçışı kesmek için kalınlaştı. "Bize yardım edin." Rüzgâr bu çığlığı dalgaların üzerinden doğruca ona doğru savurdu.

Sesinde bir yakarış vardı, yumuşak, müzikal ve farkındalıkla canlı. Her zaman olduğu gibi onun yakın olduğunu biliyordu.

tanıyor gibiydi. Antonietta Scarletti. Scarletti servetinin varisi. Dünyanın uzun zamandır tanıdığı en güzel müziğin bestecisi ve paha biçilmez Scarletti sarayının sahibi. Palazzo della Morte, ölüm sarayı. Byron, Palazzo'nun lanetinin Antonietta'ya ölüm getireceğinden korkuyordu ve bunu durdurmaya kararlıydı.

Sesi, uzun zamandır kasvetli griden başka bir şeyin olmadığı gecenin renklerini keskin, canlı ve odaklanmış bir şekilde canlandırdı. Beklenmedik bir hediye karşısında her zaman olduğu gibi kalbi tekledi, kekeledi. Her seferinde böyle oluyordu.

Kadife tonlarında adını söylediğinde sesini duydu. Uzun zaman önce kaybettiği dünyasını renklerle ve canlı detaylarla aydınlattığında.

Byron o kadar alçaktan uçuyordu ki, dalgalı yüzeyin üzerinden geçip doğruca ona doğru koşarken çalkalanan dalgalar üzerine su sıçrattı.

onun sesini duydu. Byron, girdap gibi dönen sislerin arasından, açgözlü denizin içindeki Don Giovanni Scarletti'yi gördü.

umutsuzca kaygan kayalara tutunmaya çalışıyordu. Dalgalar yaşlı adama sertçe çarptı, onu sanki küçük bir yosun ipiymiş gibi savurdu, daha fazlası değil. Köpüklü su gri başının üzerine kapandı ve onu altına aldı.

"Byron!" Çağrı tekrar geldi. Unutulmaz. Unutulmaz. O sesin sonsuza dek rüyalarında yankılanacağını biliyordu.

Sivri kayalıkların üzerindeydi, uçurumun kenarına yakındı. iri yarı bir adamla mücadele ediyordu. Altında su kayalara çarpıyor, onu aşağıya sürüklemek istercesine gittikçe daha yükseğe ulaşıyordu. Antonietta'nın saldırganının onu aşağı atmasını engelleyen tek şey, fırtınanın artan öfkesi ve uçurumdan sarsıntılar gönderen depremdi. denize doğru. Adam sendeledi, neredeyse düşüyordu. onunla güreşti. Etraflarında şimşekler çaktı, enerji kamçıları sıcak, parlayan kıvılcımlar yağdırdı. Gök gürültüsü o kadar yüksekti ki adam korku içinde bağırdı.

Byron'ın ağzında sivri dişler patladı, midesinde siyah zehir dönmeye başladı. Muazzam gücünü umursamadan bir anda üzerlerine atıldı ve Antonietta'nın saldırganını Ensesinden yakaladı ve onu geriye, kendisinden uzağa doğru çekti. Hayvan doğasının vahşiliğiyle, insan yanının öfkesiyle Antonietta'nın saldırganını sarstı, elleri boğazını ezdi. Öfkesine eşlik eden denizin kükremesiyle bile uğursuz bir çatırtı duyuldu.

Byron cesedi dikkatsizce yere bıraktı ve boş leşin yere yığılmasına izin verdi. Hızla Antonietta'ya doğru döndü. Onlardan uzaklaşmak için hareket ediyordu, kollarını sonuna kadar açmış yolunu bulmaya çalışıyordu. Orada

Önünde boşluktan ve aşağıda durmak bilmeyen bir hiddetle
kabarıp gürleyen denizden başka bir şey yoktu.

"Durun! Kimıldama, tek bir adım bile atma!" Emir gece
havasında gürleyerek uçuşumların tepesindeki kadına ulaştı.
Onun bu acımasız dürtüye itaat edeceğine güvenen Byron,
doğruca denize daldı. Derinlere, soğuk, karanlık uçuşuma
doğru daldı, ta ki parmakları deniz yatağının malzemesini
bulana kadar.

Yaşlı adamın yakasını sıkıca kavradı ve ikisini de yüzeye
çıkarmak için güçlü bir tekme attı.

Byron denizden fırladı, doğruca havaya yükseldi ve
Kayalıkların tepesine doğru ilerlerken kurşuni bedenini kendi
bedenine yasladı. Beyaz sis kalınlaştı ve canlı bir pelerin gibi
etrafında dönerek meraklı gözlerle karşı bir kalkan oluşturdu.
Yaşlı adam boğuldu ve nefes nefese kaldı, yaşamak için.

Tutundu

Byron'a doğru sarsılarak, çevresinin tam olarak farkında
olmadan, uzayda savrulduğuna inanamayarak.

Antonietta'nın büyükbabası Don Giovanni, göğsü
kabarırken ve ağzından tuzlu su fışkırırken gözlerini sımsıkı
kapatmıştı. Giysilerinden ve saçlarından sular dökülüyordu,
Byron yere indiğinde havadaki sis damlacıklarına eklendi.

Yaşlı adam kendi dilinde yüksek sesle dua etmeye başladı,
Onu kurtarmaları için melekleri çağırdı, ama bir kez bile
gözlerini açmadı.

Antonietta sese doğru döndü, ama ayakları
uçurumun kenarına tehlikeli bir şekilde yakın duruyordu,
Byron emrini kükrediğinde tam olarak bulundukları yerde.
Yüreği ağzına gelen Byron, yaşlı adamı dikkatle uçurumun
kenarından uzağa, yere yatırdı ve Antonietta'yı kollarına
almak için acele etti. Güvenli bir yere. Onu sıkıca tutarak,
güvende olduğunu bilerek, ciğerlerine hava çekmeye
zorladı, şiddetli fırtınanın dinmesi için öfkesini ve korkusunu
bastırdı.

Giysilerinin sırlıslık olmasına rağmen
Ona yaklaştı, elleri hatasız bir şekilde yüzünü buldu, sevgi
dolu parmak uçlarıyla yüz hatlarının haritasını çıkardı.

"Biliyordum

Gel. Koruyucu meleğimiz. Büyükbabam mı? Nonno iyileşecek mi? Denize düştüğünü duydum. Ona ulaşamadım. Ona ulaşmak için göremedim." Başını yaşlı adamın çıkardığı öksürük ve homurtu seslerine doğru çevirdi, kocaman kara gözlerinde yaşlar parlıyordu.

Byron ona, "İyi olacak Antonietta," diye güvence verdi. "Onun başka bir şey olmasına izin vermeyeceğim." Ve bunda ciddiydi. Onun gözlerinde yaş görmeye dayanamıyordu.

"Onu kurtardın, değil mi Byron? Bu yüzden sırlıslıksın. Bir sorun olduğunda hep bize geliyorsun. Grazie, büyükbabam olmadan yaşayamam." Ayak parmaklarının üzerinde durdu, vücudu yumuşak ve uysaldı, adamın sert gücü karşısında eridi, sırlıslık giysilerine aldırmadan ağzını onunkinin köşesine dayadı.

Bu küçük övgü onu varlığının en derinlerine kadar sarstı. Damarlarından ateş fışkırdı. Vücudundaki her hücre tepki verdi, ona ulaştı. İhtiyaç duydu. Açlık. Kolları bir an için sahiplenici bir şekilde sıktı. Kendi gücünü hatırlamak, onun kim ya da ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını hatırlamak için bilinçli bir çaba sarf etti.

Byron onu kucaklayarak yukarı kaldırdı. Isıran rüzgârda titriyordu. "Sana zarar verdi mi? Yaralandın mı, Antonietta?" Bu saf ve basit bir talepti.

"Hayır, sadece korktum. Çok korkmuştum."

"Kayalıklarda ne yapıyordun?" Sesi amaçladığından çok daha sertti. "Ve geri kalanın nerede? aile?"

Parmakları adamın yüzünde gezindi, samimi bir keşifti bu. Onu birçok kez okumuştı, ama bu bir şekilde farklı görünüyordu ya da belki de onun çok fazla farkındaydı. "Biri ağzımı ve burnumu bir bezle kapattı ve beni dışarı sürükledi. Nonno için çok korkmuştum. Denizin sesini duyabiliyordum." Yüzünün haritasını çıkarırken parmak uçları teninin üzerinde dans eden küçük alevler gönderiyordu. Kaşlarını çatarken.

"Deniz

Sesim kızgın geliyordu, tıpkı şu anda senin sesin gibi. Büyükbabama ulaşamadım ve onun uçurumdan düştüğünü duydum." O

bir an sessiz kaldı ve başını onun omzuna koydu. "Beni buraya sürükleyen adamla boğuşuyordum. O da beni denize atmaya çalışıyordu." Sesi titriyordu ama Antonietta soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu.

"Sana bir şey söyledi mi?"

Başını iki yana salladı. "Onunla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum. Daha önce palazzoya hiç gelmediğinden eminim. Kimse bize bir şey söylemedi, sadece bizi suya atmaya çalıştılar."

Byron onu dikkatlice yaşlı adamın yanına yere bıraktı. "Büyükbabana bir göz atmak istiyorum. Sanırım o Denizin yarısını yuttu. Kimildamayın. Burası çok tehlikeli. Kenarları parçalanmış yüksek kayalıkların üzerindesiniz ve düşerseniz ölebilirsiniz." Yüzüne bakmadı. Yüzündeki masumiyet, çocuksu güven. Onun kendisine ait olduğunu biliyordu ama bir kez daha onu koruyamamıştı. Korumaya yemin ettiği kişileri güvende tutmak için. "Farkında değilsin Antonietta ama şoktasın. Hareket etme, sadece burada otur ve benim için nefes al."

Kadim bir ırktan, ölümsüzlük iddiasında bulunabilecek bir türden geliyordu. Zamanın geçişini görmüş, ırkının yok oluşa yaklaştığına tanık olmuştu. Kadınlar ve çocuklar olmadan, kasvetli, ruhsuz bir varoluştan başka bir şey yaşamak imkansızdı. Tabii hayat arkadaşını bulacak kadar şanslı biri değilse. Antonietta Scarletti onun hayat arkadaşıydı. Bunu kesinlikle biliyordu. Uzun bir medyum soyundan geliyordu, sadece görmenin ötesinde yeteneklere sahip insanlardı. Byron, Antonietta Scarletti'nin ailesinin geçmişi. Antonietta'nın hem erkek hem de kadın atalarının çoğunun güçlü telepatlar ve şifacılar olduğunu biliyordu. Sadece psişik olan bir insan, kadim Karpas ırkından biriyle hayat arkadaşı olabilirdi. Antonietta Scarletti çok güçlü bir medyumdu.

Don Giovanni doğrulmak için çabaladı, nefesi kesilirken göğsü kabarıyordu. Boğumlu elleriyle Byron'un geniş omuzlarını kavradı. "Geleceğini nereden biliyordun? Deniz hayatımı talep etti, ama sen beni geri getirdin." Dişleri

Soğuktan titriyor, ince bedeni kontrolsüzce titriyordu. "Bu beni kurtardığınızdan beri ikinci oldu."

Byron ona nazikçe sarıldı. "Bu kadar çok konuşma, eski dostum."

Bakalım sizi rahatlatmak için ne yapabilirim?"

Antonietta Byron'ı göremiyordu ama her zamanki gibi sesinin tınısı ilgisini çekiyordu. Kafasının içinde sürekli çalan müzik senfonisi gibi güzel ve zorlayıcıydı. Onu büyükbabasının arkadaşı olarak düşünmek istiyordu ama sesini dinlerken ve aralarındaki en ufak fiziksel teması arzularken bu zor bir görevdi.

Antonietta yıllar önce, erkeklerin başka nedenlerle baktığı türden bir kadın olmadığını öğrenmişti Servet. Parası için sevmeyecek kadar Scarletti gururuna sahipti. Kendi konumundaki pek çok kadının böyle yaptığını bilmesine rağmen, bir erkeği satın almaya inanmıyordu. Beyaz şövalyelerin hayalini kuracak kadar genç bir kız değildi. Tamamen büyümüştü, şehvetli bir kadın vücudu ve gözlerini kaybetmesine neden olan bir patlamanın izlerini taşıyan bir yüzü vardı. Beyaz bir ata binmiş, onu uçurmaya hazır yakışıklı bir sevgili yoktu.

Sonsuz romantizm geceleri için uzaklara. Pratik bir kadındı, başarılı bir piyanist ve besteci, tüm hayallerini ait oldukları yere, müziğine dökmüştü.

Antonietta ellerini büyükbabasının üzerinde dikkatle gezdirdi, onu görmek, denizden kaçışından sağ çıkacağına emin olmak istiyordu. Elleri Byron'la karşılaştı. Parmaklarını hafifçe onun elinin arkasına koydu. Byron hiçbir zaman Ona dokunduğunda rahatsız oluyordu. Ona karşı hiçbir zaman itici ya da sabırsız davranmadı. Kızın elleri onun ellerinin üzerindeyken o sadece yaptığı işe devam etti. Kız, adamın

Nefes alış verişinin sabit ritmi, yavaş ve tekdüze, böylece ciğerlerine çılınca bir yoğunlukla girip çıkan nefesi, onun liderliğini takip etmek için yavaşladı.

Byron'ın elleri muazzam bir ısı üretiyordu. Büyükbabasının damarlarına güzel bir şarap gibi aktığını hissedebiliyordu, yavaşça onu ısıtıyordu. Konuşmaya cesaret edemiyordu ama

onu hissediyordu.

Nefesini, kalbini duydu. Gözleri olmadan başkalarının göremediği şeyleri gördü. Byron'ın ölümlü bir adamdan çok daha fazlası olduğunu biliyordu. Şu anda o bir mucize işçisiydi. Onu çok net görüyordu, ama bu sadece parmak uçlarının onun ellerinin sırtında hafifçe durması sayesindeydi.

Byron gözlerini kapadı ve gecenin tüm seslerini ve kokularını susturdu. Her zaman çok farkında olduğu kadının dokunuşunun ötesine geçmek zordu ama muayenesi yaşlı adamın ciğerlerinde bir şey tespit etmişti. Don Giovanni enfeksiyon ya da zatürreyle savaşılamayacak kadar yaşlı ve kırılmıştı. Byron kendini bedeninden ayırdı ve ruhunu kayaların üzerinde soğuk ve çaresiz bir şekilde yatan yaşlı adamın içine girmesi için serbest bıraktı. Kendi türüne özgü bir şekilde, içten dışa şifa veren Byron, Antonietta'nın büyükbabasına mümkün olduğunca uzun yıllar yaşatmaya kararlı bir şekilde kapsamlı bir inceleme yaptı.

Rüzgâr kayalıkların üzerinden hızla geçti ve Byron'ın giydiği kıyafetlere rağmen Antonietta'nın kıyafetlerini delip geçti.

vücudunu onunkiyile rüzgâr arasına yerleştirdi. Byron'dan büyükbabasına yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Ama çok daha fazlası, çok daha nadir bir şey vardı. Bunu anladı ve buna inandı. Byron

Justicano kendi bedenini terk etmiş ve büyükbabasının bedenine girmişti. Doğal bir şifacının mucizesini görmek için gözlere ihtiyacı yoktu. Onu hissetti. Enerjiyi ve ısıyı hissetti. Bunun tam konsantrasyon gerektirdiğini biliyordu, bu yüzden onun dikkatini dağıtacak hiçbir şey yapmadı. Isırıcı soğukta oturdu ve Byron'ın ailesine göz kulak olmak için geldiği için Tanrı'ya şükretti.

"Vücudunda zehir var." Byron'ın acımasız sesi onu korkuttu. "Sanki besleniyormuş gibi küçük miktarlarda ama kaslarında ve dokularında var."

"Bu olamaz," diye karşı çıktı Antonietta. "Yanılıyor olmalısınız. Nonno'ya kim zarar vermek ister ki? Ailesi tarafından çok sevilir. Ve böyle bir şey nasıl olabilir? Kazara mı? Yanılıyor olmalısınız."

"Genç ve aceleciyken hatalar yaptım, Antonietta. Şimdi söylediğim ve yaptığım şeylerde çok daha dikkatliyim. Göz diktiğim ya da kendime ait olduğunu düşündüğüm şeylerde. Arkadaşlıklarımda çok dikkatliyim. Don Giovanni zehirlendi, tıpkı ondan önceki atası gibi. Scarletti ailesinin efsanesi bu değil mi?"

Antonietta titredi, tepkisini fark etmeyeceğini umarak ellerini Byron'dan uzaklaştırdı. "Evet, yüzyıllar önce, atalarımızdan biri olan başka bir Don Giovanni ve onun genç yeğeni zehirlenmişti. Şifacı çağrıldı ve Nicoletta onlara yardım etmek için geldi. Onu gelini olarak seçti. Bilmiyorum. lanete inanmam, Byron. Evimin ya da ailemin üzerinde bir lanet yok." Kolunu büyükbabasına doladı.

"Size söylüyorum, onun sisteminde bir zehir var. Daha fazla birikirse sonunda onu öldürebilir. Ayrıca uyumasını sağlayan bir ilacın kalıntısı da var. Sizi muayene ettiğimde de aynı şeyi bulacağımdan eminim."

"Şefimin beni öldürmeye çalıştığından mı şüpheleniyorsunuz?" Antonietta dedesine sımsıkı sarıldı, dengesini pamuk ipliğine bağlıyordu. "Bu çok saçma Byron. Öyle olsa

Kazanacak bir şey yok. Enrico ben çocukluğumdan beri ailemizin bir ferdi ve Scarletti ailesinin her bir ferdine tamamen bağlı ve sadık."

"Şefinizden söz etmedim, Antonietta," diye yanıtladı. sabırla. "Bu sizin en iyi tahmininiz olabilir, ama benim değil." Kadın inatla sessizliğini koruduğunda, adam öfkeli bir şekilde içini çekti. "Büyükbabanın üzerindeki zehri çıkarmalıyım. Sonra seninle ilgileneceğim." Dişleri parlıyordu. Karanlıkta çok beyazdı ama görmüyordu, sadece sesindeki tehdit vaadini duyabiliyordu.

Onun hakkında çok az şey bildiğinin farkında olan kadın ürperdi. "Byron." Sakin olmak için onun adını söyledi, kendisine karşı her zaman nazik olduğunu hatırlatmak için. Bir koruyucu

onlara göz kulak oluyordu. Antonietta onun yanında her zaman güvende olmuştu. Saldırı sonrasının sinirlerini zayıflatmasına ve onu koruyan adamdan korkmasına izin vermeyecekti.

onu kurtarmaya gelmişti. "Scarletti ailesinin hayatına her zaman kazaların musallat olduğu doğrudur. Siyasi ya da başka türlü entrikalar olmuştur. Ailemiz her zaman büyük bir güce ve paraya sahip olmuştur."

"Yatınız patladığında kendi aileniz öldü. Kör olmuştun, Antonietta. Şans eseri bir balıkçı yakınlardaydı ve deniz seni yutmadan önce sana ulaştı."

"Bir kaza." Kesin konuşmak istediğinde fısıltı gibi çıkmıştı. "Bunun bir kaza olduğuna inanmak istiyorsun ama sen daha iyi biliyorsun." Sesinde belirgin bir ısırık vardı. Adamın onu sarsmak istediğı izlenimine kapılmıştı.

Onu kör eden ve yetim bırakan yattaki patlama hakkında konuşmuyordu. Suçluluk, korku ve çok fazla başka duygu vardı. O kapıyı zihninde sıkıca kapalı tuttu. "Kim o?" Saldırganın öldüğünü biliyordu. Byron'ın onu öldürmüş olması onu korkutmalıydı.

Çok hızlı, çok etkili bir şekilde öldürülmüştü ama doğrusu minnettardı.

"Hiçbir fikrim yok ama bunu tek başına yapmış olamaz. Biri ikinizi de uyuşturmuş olmalı, saraydan biri. Ve ikinizi de buraya getirmek için iki kişi gerekir. O kadar uzak değil ama yol dik ve ikiniz de uyuşturulmuşken kolay olmazdı. Bu ikinizi de denize atmak daha mantıklı olurdu. İçlerinden biri bunu yapmak için acele etmiş olmalı. başka bir şey."

"Ailemden ne haber Byron?" Antonietta'nın parmakları onun kolunu çekiştirdi. "Belki de çaresizler, yataklarında uyuşturulmuş, biz konuşurken kaderlerini bekliyorlar. Lütfen onların yanına git."

"Bir şey arıyor olmaları daha muhtemel, tüm ailenizi öldürme niyetinde değiller."

Antonietta'nın nefesi kesildi, bir eli boğazına gitti. "Pek çok hazinemiz var. Paha biçilmez sanat eserleri. Mücevherler. Eserler. Gemilerimiz gizli kargo taşır, manifesto genellikle

güvenlik sistemi çok daha iyi olduğu için rıhtımdaki ofisler yerine palazzo'daki ofisleri tercih ediyorlar. Her şeyin peşinde olabilirler."

"Git Byron," diye teşvik etti Don Giovanni. "Ailemin güvende olduğundan emin olmalısın. Scarletti eski ve saygın bir isimdir. İtibarımıza gölge düşmesine izin veremeyiz. Ofisten hiçbir şey alınmadığından emin olun."

"İkinizi de burada, kayalıklarda korumasız bırakmamı mı istiyorsunuz? Bu çok tehlikeli olur." Byron sadece ayağa kalktı, yaşlı adamı kaldırdı ve Antonietta'yı yukarı çekti. Yani. "İkinizi de benimle birlikte Palazzo'ya götüreceğim. Kollarını boynuma dola, Antonietta."

Aklından bir protesto geçti. O çok ağırdı. İkisini birden taşıyamazdı. Acele etmesi gerekiyordu. Onun sabırsızlığını hisseden Antonietta sessiz kaldı ve dediğini yaparak kollarıyla boynunu çevreledi. Vücudu onunkine yaklaştı. Byron'ın kaslı vücudu bir ağaç gövdesi kadar sertti. Kendini hiç bu kadar kadınsı hissetmemiş, vücudunun ne kadar kıvrımlı ve yumuşak olduğunun bu kadar farkında olmamıştı. Basitçe onun içinde eridi.

Antonietta gece olduğu ve karanlığın teninin altına sızan hafif kızarıklığı gizlediği için şükrediyordu. Soyadının onurunu düşünmesi gerekirken onu düşünüyordu: Byron Justicano. Ona sıkıca sarıldı. Adamın kollarından biri beline sıkıca sarılmıştı.

Neredeyse aynı anda ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. Büyükbabası korkuyla haykırdı ve zapta karşı çırpındı. Byron ona usulca bir şeyler mırıldandı, anlayamadığı bir şeydi ama sesi emrediciydi. Büyükbabası yatıştı, o kadar sessizleşti ki bayılmış olabileceğini düşündü.

Yüzünü rüzgâra döndü, rahatladı ve her anın tadını çıkarmak istedi. Kördü ama yaşıyordu. Zengin ve harika sesler ve dokular dünyasında yaşıyordu ve hayatın sunabileceği her şeyi deneyimlemek istiyordu. Uzayda, gökyüzünde ilerliyordu, altında deniz kaynıyor ve gürlüyordu, bulutlar çalkalanıyordu onun üstünde. Ve Byron'ın kollarında güvendeydi.

Hayatının en kötü gecesi olması gereken şey, hayatının deneyimine dönüşmüştü. "Byron." Adını fısıldadı, sesinde bir acı vardı, rüzgârın sesi onlardan çok uzaklara, kimsenin onun en gizli arzusunun duyamayacağı okyanusun ötesine götüreceğini düşünüyordu.

Byron, onlar gökyüzünde süzülürken yüzünü onun saçlarının kokusuna gömdü. Antonietta'da hiç korku yoktu. Onda nadiren korku hissedirdi. Beyin yapıları çok farklı olduğu için, çoğu insanın yapabildiği gibi onun zihnini okumak zordu. Şimdi kalbi doğal ritmine geri döndüğüne göre, onun kayalıklarda yaşam mücadelesi verişini hayranlıkla izleyebiliyordu. Olağanüstü bir kadındı, ve ona aitti. Sadece henüz bunun farkında değildi.

Antonietta'nın güçlü bir kişiliği, hayatını ve işini kontrol etme kararlılığı vardı. Byron, onu kendi halkı gibi sahiplenmenin sadece direnç göstermesine değil, aynı zamanda büyük bir mutsuzluğa da neden olacağından şüpheleniyordu. Yıllar önce, sonuçlarını düşünmeden kendi çıkarı için bir şeyi çok hızlı elde etmeye çalışmanın acı dersini almıştı.

Antonietta onun dünyasıydı. Ona ihtiyacı olan şeyleri vermek için kendi ihtiyaçlarını, dürtülerini ve korkunç açlığını bir kenara bırakabilirdi. Ona sahip olacaktı, bunu biliyordu. İkisi için de başka seçenek yoktu ama onun kendisine isteyerek gelmesini istiyordu. Onu seçmesini. Onun hayatını, onun dünyasını seçmesini. Ve daha da ötesi, ona hayatında hiç sahip olmadığından şüphelendiği her şeyi vermek istiyordu. Onu istiyordu. Bir kadın olarak kendi değerini bilmek. Bir Scarlett değil. Bir piyanist değil. Nakliye patronu değil. Bir kadın.

"Korkuyor musun?" Kelimeleri yarı yüksek sesle, yarı zihninde fısıldadı. Korkmadığını biliyor ve korkmasını istiyordu.

ne yaptıklarını biliyordu. Onu onların seyahat yöntemlerinden korumamıştı. Kör olabilirdi ama tanıdığı diğer tüm insanlardan daha bilinçliydi.

Antonietta güldü, sesi neşeliydi. "Nasıl korkabilirim ki Byron? Seninle birlikteyim. Bunu nasıl yaptığını sormayacağım.

Ayaklarım güvenli bir şekilde yere basana kadar bunu yapacağım." Ona elinden geldiğince dürüstçe cevap verdi. Kalbinde vahşi bir coşku vardı. Eğer gerçekten korkuyorsa, bu sadece bilinmeyenden korkuyordu. Gökyüzünde süzölmek bir hayaldi, bir fantezi gerçek oldu. Çocukluğunda gördüğü uçuş hayalleri o kadar canlıydı ki, sık sık gece gökyüzünde süzöldüğüne inanırdı. "Keşke manzarayı görebilseydim." Sesinde tutamadığı hüznölü bir nota vardı ve onun bunu duymasından utandı. "Keşke bana tarif edecek zamanın olsaydı."

"Benim gördüğümü senin de görmeyin bir yolu var." Kalbi şimdi hızla çarpıyordu. Fark ettiğı anda, onun ritmini aramasına izin verdi. Onları kalpten kalbe bağlamak için.

Antonietta'nın boynunu sıkıca kavradı. İlk kez yüzünü onun boğazına çevirdi. Nefesini boğazında hissedebiliyordu ve vücudu tepki olarak gerildi. Beklentiyle. "Ne diyorsun sen?" Şimdi kalbi hızla çarpıyordu. Mucizeler yaratabilirdi. İyileştirebilirdi.

Azgın denizde bir yardım çağrısı duyun. Dalgaların derinliklerine dalın ve boğulmakta olan bir adamı derinliklerden çekip güvenli bir yere taşıyın. Gece gökyüzünde süzölürken

İki yetişkini küçük bir çocuktan daha ağır değilmış gibi taşıyordu. İmkânsızı ummaya cesaret edemedi.

Sesi alçaktı ama dudakları adamın tenine bastırıyordu. Nabzına karşı. Byron'ın vücudu sıcaktan yanıyor, ihtiyaçtan ve açlıktan zonkluyordu. Kız, Byron'ın onun tepkisi. Türünün neredeyse ezici dürtüsüyle savaştı, yüzünü ondan, onun sunduğı cazibeden uzak tuttu. Ona kesici dişleriyle cevap veremezdi. uzadı ve vücudu onunkini arzuladı.

Neyse ki büyük saraya yakındılar. Byron dikkatini bölgedeki her insanın yerini bulmaya verdi. Villayı ve çevresindeki bölgeyi taradı. Şiddetin izleri hâlâ havada titreşiyordu ama eğer diğer komplocu kargo ya da Scarletti ailesinin hazinelerinin manifestosunu bulmak için villaya koştuyorsa, bunu çoktan başarmış ve çoktan gitmişti ya da

yatağında uyuyor numarası yapıyordu. Byron duvarların içinde yabancı bir düşman tespit edemedi.

Aile üyeleri kendi yataklarında huzur içinde uyuyorlardı. Tüm ev halkı Antonietta ve Don Giovanni'ye yapılan saldırıdan habersiz görünüyordu. Şüphe kalbine doğru yol aldı.

Byron, yaşı adamın odasına girene kadar ne Don Giovanni'yi ne de Antonietta'yı yere bıraktı.

"Alarmlar alıyor olmalıydı," dedi Antonietta. "Davetsiz misafirler onları tetiklemiş olmalı. İçeri nasıl girdiler? Sen nasıl girdin?"

Byron kesin bir inançla, "Girdikleri şekilde değil," diye cevap verdi. "Şu anda Palazzo'da davetsiz misafir yok."

Antonietta, "Bunu bilemezsiniz," diye işaret etti. "Evimizde yüzden fazla oda var. Her yerde saklanıyor olabilirler. Daha ofisi bile kontrol etmediniz."

"Daha sonra bir arama yapacağım, sadece ne yaptıklarını görmek için. Davetsiz misafir yok, sadece aileniz yataklarında," diye sabırla tekrarladı Byron. "Don Giovanni deniz suyu ve soğuk rüzgâr yüzünden donuyor. Vücut ısı endişe verici bir hızla düşüyor. Odana git ve sıcak bir banyo yap, Antonietta," dedi, yaşı adamı soymaya başlarken sesi ani ve kesikti. "Soğuktan titriyorsun."

"Bana emir verilmesini pek umursamıyorum," diye karşılık verdi Antonietta. Çaresizce durdurmaya çalışsa da dişleri takırdıyordu. Üşümüştü ve

aracılığıyla. "Don Giovanni benim büyükbabam ve benim sorumluluğumda."

"O zaman ona hak ettiği saygınlığı verin." Byron'ın sesi siyah kadife gibi yumuşamıştı. Ve bu onu ürpertti.

Antonietta geriye doğru bir adım attı. Bir an için boğazına bir yumru oturdu ve onu boğmakla tehdit etti. Gözleri yanıyordu. Yıllardır ağlamamıştı.

Parmakları kadının çenesini sıkıca kavradı. "Kaba görünmek istemem ama ihtiyaçlar için çok az zamanım var. Eğer ben

Sizi kırdıysam özür dilerim. Büyükbabanın kalbi zayıf ve direnci düşük.

bakıcılık." Başını onunkine doğru eğdi. Ağzını onunkine dokundurdu. Tüy kadar hafif, sadece bir fırça. Kadın bunu ayak parmaklarına kadar hissetti. Midesinin çukurunda ısı kıvrıldı. Bir an için net düşünemedi, neden böyle bir şey yaptığını düşünemedi.

ağlamak istedim.

"Çünkü birileri seni öldürmeye çalıştı ve Büyükbaba," diye onun yerine cevap verdi. "Biri onu ve büyük olasılıkla seni zehirledi ve ikinizi de uyuşturdu. Yorgun ve üşümüşsün, konuşma tarzım da çok sertti. Kim olsa ağlardı, Antonietta. Sen sıcak bir banyo yapıp sıcak bir yatağa girerken ben de Don Giovanni'yle ilgileneceğim."

Byron'ın sesi o kadar şefkatliydi ki kalbi yerinden çıkacak gibi oldu ve gözleri yaşardı. Eli ondan uzaklaştı, ve gitmek için döndü, sesinin güzelliği, yatıştırıcı mantığı onu zorladı. Ne yaptığını fark etmeden önce ondan bir adım bile uzaklaştı. "Teşekkürler Byron, ama Nonno'nun banyoda yardımına ihtiyacı olabilir. Onu göremiyorum, biliyorsun körüm." Byron onun kör olduğunu hiç fark etmemiş gibi hissetmesini sağlayan tek kişiydi.

Byron, Don Giovanni'nin sırlıslık gömleğini bir kenara fırlattı. "Her şeyi yapmak zorunda değilsin, cara mia. Şimdi git. Ben ona duşta eşlik edeceğim ve yerleşmesini sağlayacağım."

"Git." Don Giovanni titreyen elini kapıya doğru salladı. "Dediğini yap, Toni, banyona git. Ben iyi olacağım. İçinde

Aslında, ikiniz de gidin. Ona benim için göz kulak olmanı istiyorum Byron. Sıcak tutacak bir şeyler giymesini sağla."

"Nonno!" Antonietta şok olmuştu. "Ben kör olabilirim ama seni temin ederim Byron değil. Banyomda bana eşlik edebileceğini sanmıyorum."

"Onun korunmasını istiyorum. Ya geri gelirlerse?" Don Giovanni torununun itirazını duymazdan geldi. "Her zaman onun yanında kalacaksın."

"Geri gelseler de gelmeseler de fark etmez Don Giovanni. Torununuza bir daha asla el sürmeyecekler."

Byron Antonietta'ya doğru eğildi ve Antonietta ilk kez onun bedeninin titrediğini hissetti. Öfke, yanlarındaki odada yaşayan, nefes alan bir varlıktı. Hava ağır bir kütleyle dönüştü, nefes almak zorlaşınca kadar kaynayan enerjiden oluşan karanlık bir bulut.

Byron'ın içindeki iblis serbest kalmak için kükredi, intikam istedi. Onu hiçbir zararın ulaşamayacağı bir yere götürmesini istedi. "Banyoda tek başına olman şu anda benim nöbet tutmamdan çok daha güvenli, Cara. Büyükbabanla huzur içinde ilgilenmeme izin ver." Sesi dişlerinin arasından tıslayarak çıktı. Bir söz. Bir yemin. Kesin bir inanç.

Dişleri birbirine çarparken ve vücudu kontrolsüzce titrerken ağırbaşlı olmaya çalışmak zordu, ama Antonietta bir Scarletti'ydi. Çenesini kaldırdı. "Ben yetkililere haber verilmelidir. Sanırım kayalıklarda bir ceset var."

"Bir ceset mi?" Byron doymuş ayakkabılarını ve çoraplarını yavaşça çıkarırken Don Giovanni bir sandalyeye çöktü.

"Kimin cesedi?"

Byron kayıtsızca omuz silkti. "İçlerinden biri Antonietta'yı denize atmaya çalışıyordu. Ona biraz fazla sert vurmuş olabilirim. Kızgındım ve onun için korkuyordum ve kendi gücümü düşünmüyordum."

Don Giovanni başını salladı. "Cesedin ve ona ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Sen

mücadele etti, düştü. Ölüm konusunda yetkililerle işi şansa bırakmamak en iyisidir."

"Nonno!" Antonietta şok olmuştu.

Byron, "Islak kıyafetlerle orada durmaya devam edersen, yaprak gibi titrersen, seni banyona kadar taşır ve içine kendim koyarım," dedi. "Bundan sonra olacaklardan ben sorumlu olmayacağım. Şaka yaptığımı düşünme hatasına düşme."

Onun sözleriyle kalbi yerinden fırladı, çarpmaya başladı. Odadan çıkarken büyükbabasının eline dokunmadan önce sinirli görünmek için elinden geleni yaptı.

"Gözlerini ondan hiç ayırmıyorsun," dedi Don Giovanni onaylayarak. "Bu iyi bir şey. Onun için senin gibi bir adam istedim. Güçlü bir iradesi var, Byron." Kırmızı çerçeveli gözler ona sabit bir şekilde baktı. "Ona zarar verebilirsin."

"Ben değil, Don Giovanni. Asla ben değilim." Byron yaşlı adamın ayağa kalkmasına yardım etti. "Bana yaslan ve duşa doğru yol alalım."

"Tek başıma ayakta duramayacak kadar güçsüzüm," diye itiraf etti Don Giovanni utanarak.

"Seni bırakmayacağım, eski dostum," diye nazikçe teşvik etti Byron.

Adamı keyfi olarak kaldırmak yerine, odanın içinden geçip özel banyosuna doğru sendeleyerek adım atmasına izin verdi.

İçgüdüsel olarak, vücudu yarımsız yürüyemeyecek kadar zayıf olsa bile Don Giovanni'nin gururunun bu küçük bağımsızlıkta ısrar edeceğini biliyordu. "Oldukça uzun bir gece oldu. Elbette hem sizin hem de torununuzun hayatının tehlikede olduğunun farkındasınız. Sizin gibi onun da korunmaya ihtiyacı var."

Don Giovanni, boğumlu parmaklarıyla duşunun cam kapısına uzanırken içini çekti. "O inatçı biri. Ona çok fazla güvendim ve şimdi hepimizden sorumlu hissediyor. Bir koruma tutmak istemeyecektir."

"Biliyorum." Byron yaşlı adamın son giysilerini de çıkarmasına yardım etti ve spreyn sıcaklığını ayarladı.

"Ama bu

gerekli olacaktır. Günün büyük bir bölümünde burada olamam. Neden birisi ikinizin de ölmesini istesin ki?"

Su fışkiyeleri vücudunun geri kalanını ısıtmaya yardımcı olurken Don Giovanni yüzünü spreye doğru çevirdi. Byron duşta onunla birlikte durma konusunda çok ciddiye, Su üzerlerine dökülürken yaşlı adamın ona tutunmasına izin verdi. Don'un şiddetli bir şekilde titremesinin durmasını bekledikten sonra sıcak su fışkiyelerini kapattı ve yaşlı adamı nazikçe bir havluya sardı.

Karpatlar kendi vücut ısılarını kendileri ayarlıyordu ve kuru giysiler giymek bir kalp atışı sürüyordu. Don neredeyse

Byron pijamalarını giymesine ve yatağa girmesine yardım ederken fark etti. "Onun yanına git, Byron. Ona zarar gelmemesini sağla."

"Uyuyacağım," diye güvence verdi Byron. "Şimdi uyu ve endişelenme." Don'u ikna etmek için hipnotik sesini kullandı.

"Peki ya diğerleri? Diğer torunlarım? Onları benim için kontrol edecektin. Peki ya torunlarım?" Don Giovanni sözcükleri geveledi.

"Şimdi uyu." Byron zihniyle onu bir kez daha nazikçe itti. Yorganı yaşlı adamın göğsüne kadar çekti.

Yaşlı Scarletti uykusunda bile huzursuz olduğu için Byron, Don Giovanni'nin vücudundaki tüm zehir izlerinin silinmesini sağlamaya çalışırken eski şifa ritüelini yüksek sesle zikretti. Byron'ın düşündüğünden daha uzun sürdü, çünkü çoğunlukla iç organları güçlendirmek için çalışıyordu. "Uzun yıllar ölemezsin eski dostum," diye mırıldandı ayağa kalkarken. Etrafına dikkatle baktı, duyularının alevlenmesine ve oda süitinin köşelerine ulaşmasına izin verdi. "Seninle daha yeni tanıştım Don Giovanni, ama benim için ve torunun için önemlisin. Sizin gibi bir adama büyük saygı duyuyorum." Çok yakınına eğildi, dudaklarını Don'un kulağına yaklaştırdı. "Yaşayacaksın ve güçlü."

Son zamanlarda Don Giovanni'nin odasında biri vardı. Scarletti kanından olan ya da olmayan biri. Don Giovanni'nin

koku odaya yayıldı. Byron, Don Giovanni için ölümcül olabilecek herhangi bir şey olup olmadığını anlamak için odayı iyice gözden geçirdi. Canlı bir şey bulamadı, zehirli bir örümcek bile. Davetsiz misafir Don'u yatağından sürüklemişti. Don Giovanni'yi etkisiz hale getirmek sadece birkaç dakika alırdı.

yaşlı adam. Davetsiz misafir Don Giovanni'yi uçurumdan attıktan sonra odaya dönmüş olmalıydı. Ya aile üyelerinden biri ya da hizmetçiydi, kokusu tanıdık gelmese de palazzo'da uyuyordu ya da davetsiz misafir odadan ayrılmıştı.

Odaya döndükten hemen sonra, ki bu hiç mantıklı değildi.

Byron şekil değiştirerek koyu kırmızımsı kahverengi kürklü iri bir kurt halini aldı. Odayı tekrar koklamak için ağzını kaldırdı. Dudakları bir hırıltıyla geri çekildi. Koku belli belirsizdi ama oradaydı. Vahşi. Kedigil. Bir yırtıcı. Bu hızlı kaçıışı açıklıyor. Bu işe bir vampir mi karıştı? Scarletti ailesine karşı bir eylem mi? Bir vampir yaşlı adamın kanını alırdı, onu öylece denize atmazdı. Vampirler tamamen kötüdür, etraflarındakilerin sonsuza dek acı çekmesini isterler.

Kurt sarayın her tarafını aramaya başladı. Nasıl Davetsiz misafir, ayrıntılı alarm sistemini tetiklemeden eve girmiş olabilir miydi? Byron basitçe halkının önündeki sise dönüştü ve kullanılmayan odalardan birindeki kısmen kapalı bir pencereden içeri girdi. Herhangi bir vampir aynı şeyi yapabilirdi. Kurt, Antonietta'nın kuzenlerinin evlerinin bulunduğu palazzo'nun doğu tarafındaki kıvrımlı merdivenlerden tırıs tırıs çıktı.

Antonietta elinin tersiyle odasının kapısını iterek açtı. Çok hızlı hareket etmişti ve çocukların oyuncaklarını bırakmadıkları için minnettardı. onlara takılıp düşebilirdi. Normalde bu tür konularda çok iyiydiler, ama küçük Vincente bazen unutuluyordu. Daha fazla

Antonietta bir keresinde onun kamyonlarından birine takılıp düşerek küçük bir çürük almış ve gururu incinmişti. Bir keresinde

Justine onu yakalamak için yanında olmasaydı merdivenlerden yuvarlanacaktı. Vincente yasak merdivende oyuncaklarıyla oynadığını inkar etti, ama babası Franco yine de onu cezalandırdı. Marita, Vincente'nin annesi, Ellerini birbirine kenetledi ve oğluna yapılan korkunç muamele için yüksek sesle ağladı, ama Antonietta'nın neredeyse mermer merdivenlerden yuvarlanacak olmasına öfkelenen Franco bir kez olsun galip geldi.

Antonietta düşünceli bir şekilde sütinin ağır kapısını kapattı ve aklına gelen şu düşünceyle kapıya yaslandı Vincente doğruyu söylüyor olabilir. Bir başkası, bir kazaya neden olmak umuduyla oyuncaklarını merdivenin başına koymuş olabilir. Lanet olsun sana! Beni yakaladın. düşünme komplosu.

Küçük bir sessizlik oldu. Byron onun yaşam arkadaşları arasındaki bu özel iletişim biçimini bu kadar kolay kullanmasına şaşırmıştı. O güçlü bir telepattı ve daha fazlasıydı. Müziğiyle onu sık sık yanına çağırıyordu ama bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu. Sonunda etrafınızda olup bitenleri kabullenmeye başlıyorsunuz. Olası bir tehdide karşı gözlerinizi kasten kapatmak akıllıca değil.

Antonietta bluzunun üzerindeki küçük inci düğmeleri yavaşça kaydırmaya başladı. Parmakları soğuktan ve belki de korkudan titriyordu, bu yüzden idare etmesi zordu.

Gelip sana yardım edebilirim.

Antonietta soluk soluğa kaldı, sanki karanlık dünyasında onu bir an görebilecekmiş gibi odasına baktı.

Kahkahası yumuşaktı. Çapkın. Gece bana ait. Gölgelerden çıkıyorum. Her yerde olabilirim. Hatta şu anda odada seninle birlikte, soyunmana yardım ederken bile. Adamın ses tonunda, kadının bedeninde sıvı ateşi hızla akıtan ve ağrıyan bir ihtiyaca dönüşen bir okşama vardı.

Odada benimle birlikte olduğunu her zaman anlarım ama şu anda değilsin. Antonietta fark etti ki

Titremesi durmaya başlamıştı ve akşamki olaylara ve ciddi duruma rağmen gülümsüyordu. Byron kasıtlı olarak onu ısıtıyor, rahatlamasını sağlıyordu. Soyunmama yardım etmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Ne yapıyorsun?

Soyunmana yardım etme fikri nefesimi kesiyor.

Kısa bir sessizlik oldu. Antonietta bluzunu bir sandalyenin arkasına örttü. Parmakları ipeğin üzerinde gezindi, Byron'ın göğsüne dokunmayı diledi. Onun soyunmasına yardım etme fikri de nefesini kesmişti. Konuşmasını da. Düzgün düşünemiyordu. Saçındaki kravatı çekiştirerek, banyoya doğru ilerlerken örgüyü çıkarmaya başladı.

Davetsiz misafirlerin neyin peşinde olduğunu görmek için sarayı araştırıyorum ve kuzenlerinizin zehirle beslenmediğinden ya da uyuşturulmadığından emin olmak için onları inceliyorum. Çok daha ilginç bir soru, sen ne yapıyorsun?

Saçımdaki örgüyü çıkarıyorum.

Byron gözlerini kapadı ve sanki onun kokusunu vücudunun derinliklerine çekebilecekmiş gibi keskin bir nefes aldı. Bir şey var

Bir kadının saçlarını açması çok erotik. Pantolonunu çıkardın mı?

Bluzum. Hiç tereddüt etmeden itiraf etti. Bu onun hayal dünyasının bir parçasıydı. O uzaklardaydı ve zararsız bir oyundu. Ve onu neredeyse öldürölmek üzere olmanın dehşetini düşünmekten alıkoyuyordu. Birinin onu öldürmek isteyecek kadar ondan nefret etmesini. Antonietta'nın parmak uçları göğüslerinin kabarıklığında gezindi. Onun dokunuşu için yanıp tutuşuyordu. Bir erkeği hiç bu kadar istememişti. Bu hiç mantıklı değil.

Çok mantıklı.

Hiçbir erkekle bu şekilde konuşmamıştı, bir sevgiliyle bile. Hiç kızarmamış, kekelememiş ya da bir erkeği kasıtlı olarak baştan çıkarmamıştı. Byron bir kez olsun onunla bir arkadaştan başka bir şey olarak ilgilendiğine dair bir işaret vermemişti. Kendini aptal yerine koyuyor bile olabilirdi ama bunun bir önemi yoktu. O bir saplantıydı.

Karo döşeli banyo zemininde ilerlerken, renkli görüntüler hiçbir uyarı olmadan gözlerinin önüne sıçradı. Canlı kırmızı ve sarı tonları. Haykırdı, içgüdüsel olarak gözlerini kapattı. Renkler o kadar yoğunlu ki canını yakıyor, hasta hissetmesine neden oluyordu.

Ne oldu?

Kafası karışmıştı, olduğu yerde donup kalmıştı, kendi banyosunda tam olarak nerede olduğunu söyleyemiyordu. Bir şey görüyorum. Renkler. Kırmızı ve sarı. Isı görüntüleri gibi.

Derin bir nefes al, kalbin çok hızlı atıyor. Bir şey yok. Görüntülerin gitmesine izin ver. Benim gördüğümü görüyor olabilirsin. Bağlantımız güçlü. Byron boğazındaki uğursuz hırıltıyı bastırdı, tüyleri diken diken oldu. Yer değiştirdi. insan formuna geri döndü ve uyuyan kuzeninin üzerine eğildi.

Antonietta temkinli bir şekilde gözlerini açtı ve rahatlatıcı karanlığı gördü. Bu midemi bulandırdı.

Ne kadar tuhaf. Antonietta, artık modernize edilmiş olan asırlık banyo havuzlarını kullanmak yerine, özel küvetini doldurdu ve içine kokulu tuzlar attı. Bu gece kendini güzel hissetmek istiyordu. Güzel hissetmeye ihtiyacı vardı.

Neredesin? Yalnız kalmak istemiyordu. Tüm kabadayılığına rağmen, o günkü olaylar onu korkutmuştu. ve Byron'ın güçlü varlığının rahatlığını istiyordu. Nemli pantolonunu çıkardı ve dikkatlice makyaj masasının üzerine koydu. Dantelli sütyenini ve külotunu çıkarmak gibi basit bir hareket bile ona kendini seksi hissettiriyordu. Baştan çıkarıcı bir siren.

Banyoya girdi, mübarek sıcak suyun içine gömüldü ve başının küvetin kenarına yaslanmasına izin verdi.

Kuzeniniz Paul'un başında duruyorum. Derin bir uyku çekiyor ve bunun normal bir uyku olduğunu sanmıyorum. Onu incelemek için birkaç dakika harcamalıyım. Odalarınızdaki pencereler kapalı ve emniyetli mi?

Rahatlarken göğüsleri kokulu suyun üzerinde yüzüyordu. Kontrol etmeyi düşünmedim. Yatmadan önce bakacağım.

Garip bir koku aldınız mı? Vahşı bir kedi. Büyük cins. Antonietta dik oturdu, su boncuk boncuk derisinden aşağı akıyordu. Neden böyle düşündün ki? Bunu bana neden sordun?

Byron sessizdi, onun sesini analiz ediyordu. Ses tonunda korku vardı. Zihninde de korku vardı ama bariyerleri sağlam ve güçlüydü. Bir an için ihtiyacı olan bilgiyi almak için zorlamayı düşündü, ama o onun hayat arkadaşıydı ve zorlamanın ve manipüle etmenin tehlikesini çok iyi öğrenmişti. Sabır, diye hatırlattı kendine. Her şeyden önce, bir Karpat erkeği tahammül edebilirdi.

Antonietta onu bulduğuna göre artık ondan kaçamazdı. Kendi evindeki tehlikeyi hesaba katmamıştı.

Byron mı? Neden vahşi bir kedinin kokusunu alacağımı düşündün ki?

Sesi çok endişeli geliyordu. İlk kez onun gözlerinden etrafındaki görüntüleri görebilmeyi diledi. Onun aracılığıyla dokuları hissediyordu ama ona yardımcı olacak hiçbir görüntü yoktu. Duygularını kullanmak zorundaydı. Duygular hâlâ biraz yabancı ve güçlüydü. Bu durum onu tehlikeli ve kontrolün sınırı.

Burada, bu odada bir kedi kokusu alıyorum. Ayrıca büyükbabanın odasında da aynı yaratığın kokusunu aldım. Cevap verdi.

doğrusu, çünkü o onun hayat arkadaşıydı, ama içgüdüleri ona onun bilmediği bir şeyi bildiğini söylüyordu.

Paul'le mi yoksa Franco'yla mı birliktesin? Paul.

Uzun bir sessizlik daha oldu. Keskin zekasını odasını bulmaya çalışıyordu. Banyo suyu sanki telaşlıymış gibi sırıyordu. Küçük bir iniltiyle gözlerini kapattı, Onun yemyeşil vücudunu çıplak ve kokulu suyun içinde yüzerken hayal etti. İpeksi saçları onu çevreliyor, asla karşı koyamayacağı bir cazibe yaratıyordu.

Tüm vücudu gerildi, acı verici bir ağrıya dönüştü.

Antonietta. Onu ne kadar çok istediğini. Ne kadar zordu

Bekle. Onunla geçirdiği her anın tadını çıkarıyordu. Ve uzun zamandır yok olan yaratıcılığı, onun sayesinde geri dönüyordu.

Paul mü? Onda kedi kokusu var mı? Sesinde bir isteksizlik vardı, sanki birine ya da değer verdiği bir şeye ihanet ediyormuş gibi. Ve bir de altta yatan korku notası. Saklamaya çalıştı ama oradaydı.

Byron Paul'ün üzerine eğildi, her santimini inceledi, tırnaklarına, kollarına dikkat etti, çizik aradı, Don Giovanni ve arkadaşlarına yapılan saldırıya katıldığını gösteren herhangi bir işaret aradı.

torunu. Sol ön kolunun iç tarafında uzun bir çizik vardı. Çiğ ve kızgın görünüyordu.

Byron! Lütfen, onda kedi kokusu var mı?

Scarletti sarayı ve orada yaşayan ailenin neredeyse kendi halkı kadar çok sırrı vardı. Byron derin bir nefes aldı. Kedinin kokusu odaya sinmişti. Kedinin kokusu

Paul'un kokuyu alıp almadığını söylemek zor. Hiçbir fikrim yok. Burası kokudan geçilmiyor. Eğer Paul değilse, kedi buraya gelmiştir. Büyük kedi besliyor musunuz ya da besleyen birini tanıyor musunuz?

Alt kattan gelen hafif bir ses dikkatini hemen dağıttı. Byron başını kaldırdı ve siyah gözleri anlık bir tehditle parladı. Birisi uzun, kıvrımlı merdivenlerden yukarı çıkıyordu. Yumuşak, sinsi ayak sesleri. Sinsi. Kalın trabzana çarpan kumaşın fısıltısı duyuluyordu.

Byron'a aşırı yüksek sesle. Küçük, kurtsu bir gülümseme ağzındaki sert kenarı yumuşattı. Tarama zahmetine girmeden, karanlıkta avının kendisine gelmesini bekledi.

Tabii ki hayır.

Ayak sesleri ilk sahanlığın tepesindeydi. Her kimse tereddüt etti, sonra Paul'ün süit odalarına doğru döndü. Byron gölgelerin içine doğru geri çekildi. Uzamış kesici dişleri ortaya çıkmıştı ve kapı bir aralık açıldığında koridordan gelen loş ışık gözlerini kan kırmızısına çevirdi.

Onu hemen tanıdı. Antonietta'nın güvenilir asistanı, Justine Travis, temkinli adımlarla odanın içine girdi, kapıyı kapattı.

kapıyı arkasından açtı. Odanın ortasına doğru birkaç adım attı ama durdu, yatağa geçmeye çalışmadı.

"Paul?"

Onu sessizlik karşıladı. Yataktaki adam kıpırdamadı. Byron ona ilaç verildiğinden emindi ama onu kontrol etmek gerekiyordu. Her iki durumda da bu onu masum yapmazdı. Akıllı bir adam cinayet işlemeye çalışabilir ve kendisini de tehlikeyeymiş gibi göstermek için ilaç verebilirdi.

Açlık kıpırdandı, karanlık ve korkunç bir ihtiyaç keskin ve baskın bir şekilde kabardı. Byron karnını doyurmamıştı ve Don Giovanni'yi o karanlıktan kurtarmak için büyük bir enerji harcamıştı.

Denizin soğuk derinlikleri. İyileşme onu tüketmiş, kırılgan sistemindeki zehri dışarı atmıştı ve şimdi can atıyor ve ihtiyaç duyuyordu. Büzüşmüş hücrelerinin ihtiyaç duyduğu yaşamla dolup taşan damarlardan akan zengin, sıcak kanın çağrısını duyabiliyordu. Hareket etti, göz açıp kapayıncaya kadar.

Justine'in arkasında duruyordu. Saçları basit bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, boynundan uzaklaştırılmış ve boğazı açıkta bırakılmıştı. Nabzının hızla attığını görebiliyordu.

Justine içini çekti ve belirgin bir tedirginlikle ellerini birbirine vurdu. "Paul, uyan. Seninle konuşmak zorundayım. Kavgaya ettiğimiz için üzgünüm ama işimi riske atamayacağımı anlamalısın."

Justine avucuyla boğazına dokundu, sanki yırtıcıyı çok yakınında hissetmiş gibi savunmaya yönelik bir hareketti bu. "Sana yardım etmek için her şeyi yapacağımı biliyorsun. Parayı almak için başka bir yol bulacağız. Sana yardım edeceğim, edeceğim."

Paul cevap vermedi ama yatakta hareketsiz yatmaya devam etti.

Justine usulca hıçkırdı. "İlişkimizin bittiğini söylediğimde bunu kastetmemiştim. Sana yardım etmenin bir yolunu bulacağım, Paul. Ben bir şeyler bulana kadar düşüncesizce bir şey yapma. Eğer sana zarar verecek ya da ihanet edecek bir şey yaparsan kendini çok kötü hissedeceğini biliyorsun. aile." Bir an bekledi. "Lütfen Paul, cevap ver bana." Paul cevap vermeyince ya da ona doğru dönmeyince Justine

ağlamasını bastırmak için yumruğunu ağzına bastırdı.

Üzerine karanlık bir gölge düştü ve Justine titredi. ve yarı yarıya döndü, gözleri dehşetle açılmıştı. Gölgelerdeki yırtıcı onu sakinleştirmek için usulca konuştu, fısıldadı

Onu kollarının arasına alırken bile emrediyordu. Başını eğdi ve kör bir coşkuyla ona baktı.

Byron onun yüzüne baktı. Zihni karmakarışık, Paul'le ilgili düşüncelerle doluydu. Onu ne kadar sevdiğini, Antonietta'ya nasıl ihanet etmek istemediğini ama... Gülümsedi ve bu gülümsemede mizah yoktu, sadece dişlerini gösteriyordu. "Hain olmak senin içinde var ve sen yanlış olanı seçtin. ittifak." Sesinde bir aşağılama kırbağı vardı, öyle ki karanlık büyüünün altında bile Justine irkildi. Byron başını eğdi, dişleri yumuşak ete battı ve içti.

Antonietta banyodan çıktı ve kalın bir havluya sarındı. Makyaj masasına tam on adım kalmıştı ve sandalyeye çöküp her zaman sağ köşede duran fırçaya uzandı. Sapi serin ve pürüzsüzdü ve sanki onun için yapılmış gibi eline oturuyordu. Geçmişten kalma bir yadigârdı ama onu çok seviyordu ve her gece saçlarını taramak için kullanıyordu. Fırçayı saçlarının uzunluğuna doğru çekerken boynu zonkladı ve aniden çılgınca çarpan nabzının hemen üzerinde yandı.

Antonietta irkilerek elindeki çalı çırpıyı yere bıraktı ve otomatik olarak Byron'a uzandı. Karşısında sakin, dingin şairini değil, şeytani bir açlıkla öfkelenen, ziyafet çeken, sıcak, canlı bir yaratıktan enerji ve canlılık çeken bir canavar buldu. Bir insandan... Aniden bağlantı koptu.

Antonietta boğuldu, elleri boğazını korumak için çırpınırken zihni serbest kalmak için kükreyen karanlık, gölgeli canavarın anlamını kavramaya çalıştı. Byron'ın kokusunu aldığı vahşi kediyle bir şekilde bağlantı kurmuş muydu?

kuzeninin odası mı? Hayal gücü ona oyun mu oynuyordu?

Yorgun ve korkmuştu ve rahatlamak istiyordu. Adam neredeydi? Neden ona gelmemiştii? Byron! Ona sertçe seslendi, ona bu kadar çok ihtiyaç duyduğu için dehşete düşmüştü ve onun kendisine gelmesini istemekle uzak durmasını ummak arasında kalmıştı. Bu gece zayıftı, ona karşı koyamayabilirdi.

Yapmak isteyeceği son şey, kendini aptal durumuna düşürerek dostluklarını bozmaktı.

Byron, Antonietta'nın sevgili sesinin zihninde yankılandığını duydu. Kalbine dokunuyordu. Ruhunu çekiyordu. Nerede olduğunu ve ne yaptığının farkına vardı. Hemen dilini Justine'in boğazında gezdirerek küçük iğne deliklerini kapattı ve başını yavaşça kaldırarak Taze canlılığın ona verdiği baş döndürücü heyecandan geri çekilmek için her türlü çabayı gösteriyordu. Antonietta'nın hatırı için, çünkü

Justine değer verdiği biriydi, kadını yere indirip duvara yaslanmasına yardım ederken olabileceğinden daha nazikti.

Ben buradayım.

Antonietta vücudundan ve zihninden geçen rahatlamaya inanamıyordu. Bir an için düşündüm ki bir şeyler çok yanlışti. Yerde fırçasını aradı. Parmak uçları pürüzsüz sapı buldu. Havlu çözüldü ve vücudunu serin havaya maruz bıraktı. Dışarıda yağmur vitray pencerelere vurmaya başlamıştı. Antonietta zeminde yürüdü. Mermer karolar ayak tabanlarında serindi. Vücudu sıcaktan kavrulmuştu ve adamın kendisini içeri alma fikrinden dolayı kızarmıştı.

beklenmedik bir şekilde. Onun sesinin bile kendisini neden seksi hissettirdiğine dair hiçbir fikri yoktu. Onu ayartmak ve baştan çıkarmak istiyordu. O her zaman çok soğukkanlı ve sakindi.

onu kontrolden çıkarmak istiyordu.

Antonietta, bu gece sinirli ve karamsar olduğumu itiraf etti.

Vitray pencerenin önünde çırılçıplak durdu, yağan yağmuru dinledi ve kollarını kaldırdı

Fantezi tanrılarına bir adak olarak. Rüyaların. "Onu bana getirin. Bu gece gelsin. Bana bir banka hesabı olarak değil, bir kadın olarak baktığını bilmeme izin ver."

Yatakta olmalıydın. Yorganınızın sıcaklığının altında, odanızda dolaşmamalısınız. Amaç seni sağlıklı tutmaktı.

Sadece bir ses onu nasıl bu kadar etkileyebilirdi? Vücudunu ateşe veriyor, ağrıtıyor, ihtiyaç duyuyor ve sadece bir erkeği arzuluyordu. Bu

ona çok az anlam ifade ediyordu. Antonietta pencereden döndü ve hatasız bir şekilde uzun şifonyere doğru ilerledi.

Bir süre önce, cömert ruh hallerinden birinde Tasha ona Antonietta'nın hiç giymediği beyaz dantelli bir gecelik almıştı. Teninin üzerinde adeta canlı bir şekilde kayıyor, duyularını ve bedeninin korkunç ihtiyaçlarını artırıyordu. Cezbetmek için tasarlanmış bir gecelikti. Ayartmak için. Her kıvrımına yapışıyor ve tenini ortaya çıkarıyordu. Bu Antonietta'yı güzel bir baştan çıkarıcı gibi hissettirdi.

Beni sağlıklı tutmak mı? Ne kadar yavan.

Sinirli ve huysuzsun. Ben de öyleyim. Bu tehlikeli bir kombinasyon olabilir.

Antonietta saçlarını ördü, dantel kumaşın tenini okşayışından keyif aldı. Öyle mi düşünüyorsun? Muhtemelen haklısın. Tuhaf bir ruh halindeyim ve kendimi tanımakta zorlanıyorum.

Yorganı geri çekip çarşafların arasına girerken iç çekti.

Byron eğilip Justine'in nabzını kontrol etti. İyiydi, sadece başı dönüyordu. Ona fısıldadı, yatıştırıcı bir ilahi, Paul'e yaptığı ziyareti hatırlamadan odasına dönme fikrini planlıyordu. Justine bir uyurgezer gibi itaat etti, onun hipnotik büyüüne kapıldı ve dışarı çıktı, hatta sessizce kapıyı arkasından kapattı.

Şaşılabilecek bir şey değil, Antonietta. Eminim ki bir süre daha huzursuz olacaktı, haklı olarak. Byron bir kez daha Paul'ün üzerine eğildi. Kuzenine. Bir hain olabilirdi. Antonietta'nın canını almayı planlıyordu. Bir an için onu ellerinin gücü altında ezme dürtüsü yükseldi ve neredeyse onu alt edecekti. Daha yakına eğildi, kesici dişleri

boynunda güçlü bir şekilde atan nabzına yaklaştıkça uzuyordu. Paul'ün kanını alırsa, zihnini okumak yeterince kolay olacaktı.

Byron! Antonietta'nın sesi keskin ve korkmuştu. Kuzenime zarar vereceğine dair içimde korkunç bir his var. Yapmayacağına söz ver.

Byron gözlerini kapattı, derin ve sakinleştirici bir nefes aldı.

iblisleri serbest bırakmak için kükrüyor. Aralarında çok yakın bir bağ vardı. Bilebilirdi. Onu hissedecekti. Hayal gücün seninle birlikte kaçıyor, Antonietta.

Neden bana hep Antonietta diyorsun? Diğer herkes bana Toni diyor.

Byron onun sesindeki rahatlama hissine odaklandı. Antonietta, duyguları azgın bir deniz kadar güçlüyken akıl sağlığına ve kontrolüne giden can simidiydi. Ailen sana Toni diyor. Diğer herkes size Sinyorina Scarletti diyor, büyük saygı duyulan bir unvan.

Bu bana neden Toni demediğini anlatmıyor.

Antonietta senin adın ve çok güzel. Hiç süslemeden, basitçe söyledi.

Antonietta kirpiklerinin aşağı kaymasına izin verdi. Yorgundu ve yağmurun düzenli ritmi uykusunu getiriyordu. Byron özellikle romantik bir şey söylemedi ya da

Zekice, şiirsel bile değil, ama o öyle düşündü. Sesin hipnotize edici. Seni sonsuza kadar dinleyebilirim.

Bu iyi bir şey. İlerleme kaydettiğimizi bilmek güzel.

Neden birdenbire sana söylediğimi bilmiyorum. Sesini ilk duyduğumda anlamıştım. Oturup seni sonsuza dek dinleyebilirdim. Ve sen gittikten sonra, kafamda ve bedenimde çalan müziği duyuyorum ve bunun senin müziğin olduğunu biliyorum. Bana ait olduğundan daha çok sana ait.

Bu şimdiye kadar birinin bana yaptığı en güzel iltifat. Byron, Paul'ün odasından çıktı ve Franco Scarletti'nin karısı ve iki çocuğuyla birlikte oturduğu üçüncü kata doğru ilerledi. Bir köpeğe ihtiyacın olduğuna karar verdim, Antonietta.

Antonietta bir kahkaha patlattı. Sadece sen benim bir köpeğe ihtiyacım var. Ben körüm. Bir köpeğe nasıl bakabilirim? Gören göz köpeği de önermeyin. Hayvanlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Benden hep uzak durdular.

Kendisine rağmen sesindeki ilgiyi duyabiliyordu ve gülümsedi. Doğru köpekle tanışmadınız. Hayvanlar dünyası eşsiz ve şaşırtıcıdır. Doğru köpek bir paha biçilmez bir arkadaşdır. Sadık ve vefalı olabilirler. Doğru köpek sizi seçer, sizinle bağ kurar ve sizinle birlikte çalışır.

Benim için ne tür bir köpek önerirsiniz?

Byron yatağında masum ve huzurlu bir şekilde uyuyan küçük kızın üzerine eğildi. Davetsiz bir misafirin ona zarar vereceği düşüncesi çocuğun boğazında bir hırıltı yükseldi. Vahşi kedinin kokusu odada çok güçlüydü. Byron kızın vücudunda uyuşturucu ya da zehir olmadığına karar verdikten sonra pencerelerde giriş noktası olup olmadığını kontrol etti. Biri içeri girmiş olabilirdi.

yukarıdaki mazgallardan atlamış olabilir. Ya da bir kedi mazgallardan açık bir pencereye atlamış olabilir. Her iki çocuğun odasına da girildiğini gösteren hiçbir şey bulamadı. İnsan gözüne görünmemek için önlem alarak ebeveynlerin odasına doğru ilerledi.

Borzoï, tabii ki. Ünlü avcılardır ve cinsleri yüzyıllar boyunca değişmeden kalmıştır. Onlar kraliyet ailesine aitti ve kesinlikle burada, sarayda evinde olurdu. Borzoiler kurt sürülerini avlardı. Bir keresinde Henüz tam olarak güçlenmemiş olan genç Karpatyalı, en iyi arkadaşı Jacques ile şekil değiştirme alıştırma yaparken, iki borza bir tarlada kurtlara dönüştüklerinde onları fark etmişti. Borzoalar hızlı ve sessiz avcılardı, onları acımasızca avlıyorlardı. O sırada ikisi de şekil değiştirmede çok hızlı değildi,

ve ağaçlara zar zor ulaştılar, beceriksizce şekil değiştirmeyi ve yüksek dallara tırmanmayı başardılar. Jacques gülerken neredeyse ağaçtan düşüyordu. Kalp atışlarını yavaşlatıp borzolarla bağlantı kurmaları ikisinin de birkaç dakikasını

almıştı. Byron'ın hayvanlara karşı büyük bir saygısı vardı.

O zamandan beri. Bir aslanın kalbine ve bir kuzunun nazik doğasına sahiptiler.

Daha önce hiç borzois gibi bir hayvan görmemişti ve Kraliçe Victoria'nın bu yaratıkları kraliyet sarayında istediği için çok akıllı olduğunu düşünüyordu. Bu zeki, ölümcül ama bir o kadar da tehlikeli hayvanların toptan katledilmesi onu son derece üzmüştü.

Köylüler kraliyet damgası taşıyabilecek her şeyi yok etmek için ayaklandığında nazik hayvanlar.

Belki de kendi türü avlandığı ve onlar da hem ölümcül hem de nazik olabildikleri için onlarla özdeşleşmişti. Byron nedenini bilmiyordu ama borzoisler hep aklında kalmıştı. Her şeyden çok Antonietta'nın bağlılık ve sadakati deneyimlemenin yanı sıra böylesine iyi bir hayvanın korumasından da yararlanın.

Ona borzoislerle olan geçmişini pek iyi anlatamadı, bu yüzden başka birini seçti. Bir keresinde sırf ayağı sakat olduğu için sahibini herkesten koruyan bir erkek görmüştüm. Topalladığında ona yaklaştı, yürürken onun ağırlığını aldı ve tüm gün boyunca yanından ayrılmayı reddetti, hatta doğdukları ve yetiştirildikleri avdan bile vazgeçti. Avcılık onların kemiklerinde var, ancak arkadaşına olan bağlılığı her şeyden önce geliyor. Onlar olağanüstü hayvanlar ve bunu hafife alarak söylemiyorum.

Köpeğiniz var mı?

Eğer olsaydı, borzois sahibi olurdum. Çok fazla seyahat ediyorum ve

Köpeğe haksızlık olur ama eğer bir yere evim diyecek kadar şanslı olursam, birkaç tane evim olacak. Franco Scarletti karısına doğru dönmüş, bir kolunu karısına dolamıştı.

ona sarıldı. Karısı Marita yüzünü ondan çevirmişti ve uykusunda bile mutsuz görünüyordu. Odanın havası Soğuktu ve Byron hemen açık pencereyi buldu. Rüzgâra rağmen kedinin kokusunu hâlâ alabiliyordu. Franco ve Marita'nın yanı sıra diğerlerini de ziyaret etmişti.

Byron yumuşak, tehditkâr bir hırıltıyla Tasha'nın süit odalarına doğru ilerledi. Scarletti'li bir erkeğin öldürüldüğü söylenen korkunç kuleyi çevreleyen kanadı vardı.

karısını boğdu ve sevgilisini döverek öldürdü. Tasha'nın tüm odaları kedi kokuyordu. Hayvan bir süre sarayın onun kanadında kalmıştı. Franco, Marita ve çocukları gibi Tasha'nın vücudunda da zehir ya da uyuşturucu izine rastlanmadı.

Sırada mutfak ve şef vardı. Kedinin pis kokusu ciğerlerini istila etti, şefin özel odasının ve mutfağın her yerine yapıştı.

Antonietta mı? Uykuluydu ve bir sebepten dolayı bunu her zamankinden daha şehvetli buldu. Onun yatakta uzanmış, kendisini beklediğini hayal etti. Vücudu zaten sıcak ve ıslaktı ve onunkine aç. Yumuşak bir inilti kaçtı. Antonietta onunla uzaktan flört edebilirdi ama birlikte yaptıkları sessiz sohbetlerde bile ondan hep uzak durmuştu. Erkeklerle sık sık flört etmezdi, ki bu iyi bir şeydi, çünkü kıskanç bir damarı olduğunu fark etmişti.

Hâlâ uyanık ve bir köpek sahibi olmayı düşünüyorum. Ona düzgün bir şekilde bakabilir miyim bilmiyorum, ama her zaman bu kadar yalnız hissetmemek güzel olurdu.

Evet, öyle. Cevabı içtendi ve doğrudan ruhundan geliyordu. Kızın uyanık olmasına sevinmişti. Hâlâ yapması gereken çok şey vardı. Ceset kayalıklarda kalamazdı. Don Giovanni haklıydı. Yetkililere düşünecek çok fazla şey vermemeliydi. Yine de Byron Antonietta'yı görmek istiyordu. Ona ihtiyacı vardı.

Antonietta'yı görmek. Ona dokunmak için. Parmaklarının altında onun sıcak tenini hissetmek. Onun hayatta ve iyi olduğunu bilmek.

"Buraya **nasıl** girdin?" Adam onu uykusundan uyandırmış olmasına rağmen Antonietta çığlık atmadı. Bu, davetsiz bir misafir karşısında her zaman yararsız ve acınası bir tepki gibi görünmüştü. Her halükarda, yatağının ucunda kimin oturduğunu çok iyi biliyordu. Daha çok kara gözlükleri olmadığı için endişeleniyordu.

İğrenç yara izlerini gizlemek için ve kalın saç ipi huzursuzca kıpırdamaktan dağılmıştı. Bekliyordu. Büyükbabasının durumunu anlatmak için ona geleceğini umarak.

Yapmayacağından eminim. Onunla flörtöz ya da değil, uzun mesafeli bir sohbeti sürdürmek bir şeydi ve

Onun yatak odasında gerçek ve katı olması tamamen farklı bir şeydi. Yatak odasında tek başına. Şimdi gerçekten orada olduğuna göre, beyaz dantel elbisesi saçma bir seçim gibi görünüyordu. Onu kendisine gelme ihtimaline karşı giydiğini düşünmesini istemiyordu, tabii ki gelmişti. Bornozunu arayıp ince danteli örtmeyecek ve kıyafetsizliğine daha fazla dikkat çekmeyecekti.

"Benden korkmalısın Antonietta," diye azarladı Byron.

"Sende kendini koruma duygusu diye bir şey yok."

Antonietta temkinli bir şekilde ayağa kalktı, kolunu Yastıklarını düzeltmek için uzandığında dolgun göğüslerini okşadı. Tüm vücudu ısındı. Özür dilemedi

temas için. Bunun yerine elleri daha aşağı inerek saçlarına yerleşti. Saç örgüsündeki küçük çekişi hissedebiliyordu. Bu samimi temas karşısında nefesi boğazında düğümlendi. Bunun bir kaza olduğundan emindi, bu yüzden ellerini kavuşturarak sessizce oturdu. Yanan vücudunu hissetmemek için çenesini eğdi ve muhteşem görünmeye odaklandı.

"Kendimi koruyacak çok şeyim var," diye reddetti.
"Büyükbabam denize düştüğünde sizi arayacak kadar aklım başımdaydı."

"Denize düşmedi, Antonietta. İtildi.
Birinin ikinize ilaç verdiğini ve sizi kayalıklara sürüklediğini biliyorsunuz. Ve o adamın ikinizi de öldürmek için kiralandığını da biliyorsunuz. Bunun devam etmesine izin verilemez. Buna izin vermeyeceğim." Sesinde kararlılık vardı. "Hayatınıza kasteden bu girişimin son bulmasını dileyemezsiniz."

Adamın güzel sesindeki bir şey kadının tüylerini ürpertti. Byron her zaman çok sessizdi. Onu karanlık, düşünceli, gizemli bir melek olarak düşünürdü, onu izlemek için gönderilmişti.

ve büyükbabası, yine de sesi tehlikeli geliyordu. Antonietta gülümsemeye zorladı. "Ben bir şeylerden kaçmıyorum Byron, onlarla başa çıkıyorum. Palazzo'yu ben yönetiyorum ve halkım bana inanıyor. Numara yaparak ya da dilek dileyerek onları hayal kırıklığına uğratmam."

"O zaman birinin sizi öldürmek istemesi ihtimaline karşı gözlerinizi kapatmayı bırakın."

"Sanki küçük bir çocukmuşum gibi beni azarlıyorsunuz. En son ne zaman birinin bunu yapmaya cüret ettiğini hatırlamıyorum. Sen bile beni kendi evimde yatağa gönderme cüretini gösterdi ki çocukluğumdan beri kimse bunu yapmaya cesaret edememiştir."

"Donuyordun Antonietta ve seni sıcak bir küvete sokup iyice yıkamanın cazibesi beni benden alıyordu."

Kalbi yerinden fırladı. Adamın sesi bir okşayıştı, parmakları vücudunda geziniyordu. Bunu ayak parmaklarına kadar hissetti. Bir an için nefes almak bir

yana, düşünemedi bile.

Antonietta parmaklarının titremesini engellemek ya da ona uzanmamak için parmaklarını sıkıca tuttu.

elini göğsünün üzerine koydu. "Bu oldukça iyi bir deneyim olurdu, Byron." Yine kaygısız bir kahkaha atmayı denedi ama boşuk bir vıraklama çıkmasından çok korkuyordu. Adamın bakışlarının yoğunluğunun yüzünü yaktığını hissedebiliyordu. Midesinin çukurunda yavaş yavaş bir yanma başladı.

"Bunun nasıl bir deneyim olacağı hakkında hiçbir fikrin yok." Ses tonunda bariz bir cinsel çekicilik vardı. Bunu yanlış anlamak mümkün değildi.

Onunla flört ediyordu. Bu fikir hem heyecan vericiydi ve korkutucu. "Kara gözlüklerime ihtiyacım var." Sesini duyduğunda alevler içinde kalırken, onun ölü gözlerine bakıp yara izlerini görmesi düşüncesine katlanamıyordu.

"Neden? Odan karanlık. Bu gece bulutların arasından geçebilen küçük bir ay parçası bile yok. Ve burada seninle sadece ben varım." Parmakları kızın yüzünü okşadı. Tüy kadar hafif. Yüksek elmacık kemiklerinin, geniş, cömert ağzının izini sürüyordu. Ona dokunuşunda bir sahiplenme, bir erkeğin açık ilgisi vardı.

Antonietta keskin bir nefes aldı, kendini aptal yerine koymuş olmaktan korkarak yastıklara yaslandı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Sana dokunmak. Tenini hissetmek. Belki bu gece seni korkutmadı ama beni korkuttu. Güvende olduğunu bilmem gerek, o yüzden orada otur ve bunu yapmama izin ver."

"Byron, hiç mantıklı konuşmuyorsun. Elbette güvendedeyim. Burada, Palazzo'da, yatağымda güvendedeyim, senin sayende." Pratik olmaya çalışıyordu. Antonietta her zaman pratikti, yatağında anlamsız beyaz dantel bir gecelikle bile.

Kadının ensesinden tutup kendine doğru çekti. Ağzı onunkine yerleşti ve yer yerinden oynadı. Yer değiştirdi. Duruldu. Antonietta eridi. Byron yandı. Öpücük derinleşerek erimiş bir şeye dönüştü; aynı anda hem şefkatli, hem sıcak, hem de acımasızdı. Dünya, ikisinin de kurtulamadığı cızırtılı bir ısıya dönüştü. Kıvılcımlar tenlerine sıçradı, içlerinden geçti. Damarlarında şimşekler dans etti.

Antonietta basitçe onunla birleşti. Ona aitti. Her zaman aitti. Lord Byron, siyah kadife sesi ve gizemli yöntemleriyle karanlık, düşünceli şairi. Kendini ona bıraktı, o anın büyüüne kapıldı, içinde kabaran ateşli tutkuyu tepkisine dökerek, kalp atışını kalp atışına, alevi aleve eşleştirdi.

Byron boğazının derinliklerinde homurdandı, sesi insandan çok canavara benziyordu. Başını ondan sadece birkaç santim uzağa kaldırdı. "Bana ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?"

Nefesi teninde sıcaaktı. Dudakları ağızının köşesini okşadı. Bir okşama mı? Bir alay mı? Bir kaza mı? Kadın hangisi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Antonietta başını salladı ve bir rüyada kilitli kalmadığından emin olmak için yanan dudaklarına dokundu. "Nasıl bilebilirim ki? Hiçbir zaman bir şey söylemedin.

"Benden etkilendiğini gösteren bir şey." Konuşmak zordu. Varlığının her zerresiyle onu isterken normalliğin herhangi bir görüntüsünü korumak.

"Senden etkilendim mi?" Sesinde alaycı bir ton vardı, kendisiyle dalga geçiyordu. "Senin yakınında olduğumda hissettiklerime çekim demek zor. Senin için yanıyorum. Uyanık olduğum her an, senin için yanıyorum."

Antonietta ondan uzaklaşarak yastıklara daha da gömüldü. Titreyen parmak uçlarını dudaklarına bastırdı. Hâlâ onun tadını alabiliyordu. Onu hâlâ derinlerde hissedebiliyordu.

Sanki derisinin içine girmiş ve kalbinin etrafını sıkıca sarmış gibi. "Hiç bir şey söylemedin. Asla."

Müzik zihninde coşuyordu, berrak melodik notalar Özgür bırakılmak için yalvarıyordu. Keskin notaları açıkça duydu. Tiz sesleri. Zillerin ani çarpışması, uyumsuz bir notaya çarpıyordu. "Bunca zaman sonra, aniden beni istediğine mi karar verdin? Bunun benim kim olduğumla hiçbir ilgisi olmadığına mı inanmalıyım? Sadece yakışıklılığımla mı?" İçindeki her şey ona sessiz kalmasını, adamın söylediklerini kabul etmesini haykırsa bile, çirkin suçlamayı zorla dile getirdi.

nedenleri ne olursa olsun teklif etti. Byron'dan başka biri olsaydı, bunu yapabilirdi.

Ağırlığı yatağını terk ederken hareketi hissetti ama bir ses duyamadı. Sessizlik o kadar uzadı ki gözlerinin arkasında yanan yaşlara teslim olmak istedi. Bunun yerine çenesini kaldırdı ve bekledi. Kendini aptal durumuna düşürmesine izin verdiği için ona lanet olsun.

"Senin bir korkak olabileceğini hiç düşünmemiştim." Ses tonu düşünceliydi, suçlayıcı değildi. "Sende öyle bir Kendine güven. Seni on bin kişinin önünde performans sergilerken izledim. Sahneye bile refakatçi olmadan tek başına çıktın."

Antonietta onun sesindeki hayranlık notasını duyabiliyordu.

Vitrin pencerenin yanında duruyor olmalı, ona arkasını dönmüş, ses tonunun net yankısının hafifçe boğuk. Beyaz danteli onu baştan çıkarma umuduyla bilerek giymişti ve verdiği tepki yüzünden ondan çok kendisine kızgındı. O bir korkak mıydı? Kendini hiç böyle düşünmemişti.

"Seni ilk kez bir konserde gördüm. Gözlerimi senden alamadım. Işıl ışıl parlayan saçlarınla çok güzeldin. Mükemmel bir güvenle, tereddüt etmeden piyanoya doğru yürüdün. Nefesimi kesmiştin ve daha tek bir nota bile çalmamıştın."

Sesi pencereden uzaklaşıp kapıya doğru yöneldi. Antonietta'nın kalbi tepki olarak yüksek sesle çarptı, onu terk edip geri dönmeyeceğinden korkuyordu. Onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Byron. Gizemli adam. Rüyalarını dolduran adam. "Saçlarım kirlaştı ve pek güzel sayılmam Byron, ama iltifatın için teşekkür ederim." Hızla atan nabzını gizlemek için elini boğazına götürdü. Onu görmenin nefesini kestiğini söylemişti ama sadece sözleri bile onu nefessiz bırakmıştı.

Güldü. Bu şok edici bir tepkiydi ve istikrarsız duyguları göz önüne alındığında beklediği son şeydi. "Neden saçlarının kirlaşmış olduğunu düşünüyorsun ki? Saçların parlıyor

Bir kuzgunun kanadı gibi. Eğer gümüş varsa, bu sadece renginizin derinliğine ve zenginliğine katkıda bulunur. Başka hiç kimsenin saçları bu kadar güzel değil. Eminim bunu biliyorsunuzdur."

Antonietta onun sözlerindeki samimiyet karşısında kıvrandı. Komodinin üzerinde koyu renk gözlüğünü aradı, gözlüğü olmadan kendini dantelin vücudunu zar zor sıyırmamasından daha çıplak hissediyordu. Byron ona yardım etmediği gibi normalde olurdu. Her zaman mükemmel bir centilmendi, tek kelime etmeden kapıları açar ve eşyalarını parmaklarının ucuna yerleştirirdi.

"Büyükbabam nasıl?" Onun varlığına bir çocuk gibi tepki vermek yerine hemen sormalıydı.

Kız öğrenci. Dikkatleri kendi üzerinden ve ona karşı verdiği çok belirgin tepkiden çekmenin bir yolunu bulması gerekiyordu. "Onunla uzun zaman geçirdin."

"Don Giovanni iyi. Zehri vücudundan çıkardım ve şu anda huzur içinde uyuyor. Ev halkınızın diğer üyelerini de muayene ettim."

Antonietta koyu renk gözlüklerinin ardında gözlerini kapattı, her zamankinden daha aptal hissediyordu. Bir sahneye çıkıp komutayı ele alabilirdi ama burada, kendi evinde, bu tek adamla birlikte kendini aptal gibi hissediyordu. Onun üzerinde garip bir etkisi vardı.

Onu kuzeni Tasha ile bir yatak odasında yalnız düşünmek istemiyordu. Sesini soğuk tutmak için mücadele etti.

"Herhangi biri zehirlenmiş miydi?" Kuzeninin mükemmel vücudu hakkında bu kadar çok erkek konuşurken Byron'ın Tasha'nın yatağında ona doğru eğildiğini hayal etmemek için kendini zor tuttu.

"Garip bir şekilde, evet. Kuzeniniz Paul'de Aynı zehirden onun sisteminde de var. Çok az miktarda. O da tıpkı Don Giovanni gibi uyuşturulmuştu ve sanırım siz de öyleydiniz. Bu onu masum yapmaz. Aslında, uyuşturulmuş olmasına rağmen uçurum."

Byron ona daha yakındı. Byron yatak odasında büyük bir

kaplan gibi sinsice dolaşırken yatakta çaresizce oturmaya
dayanamıyordu. Yorganı bir yana savurdu,

Ayağa kalkmaya niyetlenmişti, ama korkunç bir sessizlikle sinsi bir kedi gibi yatağın kenarındaydı. Vücudunun büyüklüğünü ve ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Onun

eli yanlılıkla kalçasının sert sütununa değdi. Tüm vücudu tepki olarak sıkıştı. Isı yayıldı ve birikti tatlı bir acıya dönüştü. Muhtemelen hayatının en kötü gecesi idi. En azından en utanç verici olanıydı.

Antonietta zorlukla yutkundu. "Paul uyuşturuldu ve Zehirlenmiş mi? Emin misin?" Paul'ün adını söylerken sesinin yumuşak bir hırıltıyla çıkması onu tedirgin etmişti. Sesi neredeyse tehditkâr çıkmıştı ve bu onu korkutmuştu.

"Evet, öyleydi. Seni sadece ilaç için değil, zehir için de kontrol etmek istiyorum. Sanırım bunun hem size hem de büyükbabanıza ve muhtemelen Paul'e yönelik kişisel bir saldırı olduğunu düşünmek zorundasınız, ancak neden denize atılmadığını anlayamıyorum. Sanırım o senden daha büyük bir tehdit oluşturunuyordu. Palazzo'yu da aradım. Birisi ofisinizdeki çekmeceleri karıştırmış, her şeyi darmadağın bırakmış.

Bu gece burada gerçekten olan şeyin hayatlarınıza yönelik bir girişim olduğunu öğrenmenizden."

"Hâlâ uyanıktım, uykulu olduğumu hatırlıyorum, normalde şafağın erken saatlerinde yatağa giderim."

Yanaklarının hafifçe kızarmasına engel olamadı.

Byron onun uyku alışkanlıklarını herkesten daha iyi bilirdi.

"Belki de uyuşturulduğumuzu düşünerek içeri girdiler ve büyükbabamla ben hâlâ ayaktaydık. Belki de korkudan bizi öldürmeye çalıştılar."

"Buna inanmıyorsunuz. Don Giovanni'yle ilk karşılaştığımda arabası uçurumdan aşağı kayalıklara düşmüştü. Araba kayalıklara çarpıp parçalanmadan saniyeler önce onu oradan çıkarmayı başarmıştım. Tesadüfen oradan geçtiğim için şanslıydı."

"Frenleri tutmadı. Olur böyle şeyler, Byron." Ama onun haklı olabileceğine inanmaya başlamıştı. "Neden Biri Nonno'yu öldürmek ister mi? O herkes tarafından sevilir."

"Para. İnsanlarla olan tecrübelerime göre neredeyse her zaman parayla ilgilidir. Ve sen ve büyükbaban çoğu insandan çok daha fazlasına sahipsiniz."

İnsanlarla olan tecrübelerim. Byron'ı tüm gizemli yönleriyle tanımaya başlamıştı. Bu ifadeyi kasıtlı olarak kullanmıştı. Tıpkı kasıtlı olarak onun bedenine bu kadar yaklaştığı gibi. Tıpkı büyükbabasının imkânsız kurtuluşunu kasten gündeme getirdiği gibi. Büyükbabasının iyi bir hikaye. Don Giovanni kendisini dinleyen herkese uçuruma yuvarlanan aracından kurtuluşunun absürd ve tamamen inanılmaz öyküsünü anlattı. Kapı havada menteşelerinden kopmuş ve kendisini yeni bulduğu arkadaşı Byron ile birlikte uçurumda bulmak için dışarı çekilmişti. Byron hikayeyi anlatırken sadece gülümsedi, ne doğruladı ne de yalanladı.

İmkansız bir hikaye. Antonietta buna inanmaya başlamıştı.

Bu gece onu rüzgârın ve bulutların arasından geçirdi. Yüzündeki hava akımını hissetti ve ayakları yere değmemişti. Ne kadar saçma ve imkânsız olsa da, onun kendisini gökyüzünde taşıdığından emindi. Eğer yapabilseydi

Bunu yaparsa, büyükbabasını bir arabadan çekip kayaların üzerine. Bir peri masalı. Ama o bir peri masalında yaşıyordu, bu yüzden her şeyin mümkün olduğunu biliyordu.

Antonietta şakağını ovuşturarak düşüncelerini toparlamaya ve hem kendisinin hem de büyükbabasının hayatına yönelik tehdide odaklanmaya zorladı kendini. "Kendi ailemden birinin, sevdiğim birinin mio Nonno'yu öldürmeye çalışacağını mı ima ediyorsun? Beni öldürmeye çalışacağını mı? Belki Paul'ü bile?"

Byron'ın parmak uçları alnını sıyırdı, saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı, koyu renk gözlüklerini çıkardı.

Şakaklarını buldu ve bir an oyalandı.

Zonklama kesilmişti. "Bence en azından bu ihtimali göz önünde bulundurmalısın Antonietta. Kimse kendisinden şüphelenilmesinden hoşlanmaz.

Ama açgözlülük ve kıskançlık birçok kişiyi cinayete sürükleyen günahlardır." Eli kızın omzuna indi, nazikçe ama kasıtlı olarak sırtını çarşaflara bastırdı. "Büyükbaban çok

başarılı bir

Şirket. Babanızın hisse senetleri ve tüm mal varlığı size miras kaldı, dolayısıyla aslında diğer aile üyelerinden daha fazla hisse senedine sahipsiniz. Büyükbabanızın sizin tavsiyelerinize çok güvendiği bir sır değil. Kuzenin Paul şirketle hiç ilgilenmiyor. Kuzenin Franco çok çalışıyor ama karısını dinleyerek büyük bir hata yaptı ve karısı sürekli dırıldır ederek onun zihnini zehirledi. Sizin Dedem, ihalelerde içeriden aldığı bilgiler karşılığında büyük miktarda para aldığı ortaya çıktığından beri ona hiç güvenmedi. Bu herkesin bildiği bir şey, cara mia, çok büyük bir skandaldı. Tasha'nın şirketle hiçbir ilgisi yok, gözünü kırpmadan satar ve parayı ilk yıl içinde harcar. Yine, büyükbabanın her şeyi sana bırakmaya niyetli olduğu bir sır değil. Eğer bunu yaparsa, şirketin diğerlerinden daha fazla hissesine sahip olursunuz, tabii bir araya gelip hisselerini birleştiremezlerse.

stok."

"Kör olduğumu unuttunuz mu? Böyle bir engelle şirketi verimli bir şekilde yönetmek benim için zor olurdu. Başkalarına son derece güvenmek zorunda kalırım."

"Bu senin için bir handikap değil, bir avantaj Antonietta. Toplantı odasında hiç konuşmadan sessizce oturuyorsun. Sana kör olduğun kadar sağırmışsın gibi davranıyorlar ve sen de bu şekilde bilgi toplayabiliyorsun. Bunu kendi yararına kullanıyorsun."

"Bunları nereden biliyorsun?" Kızın eli Savunmacı bir tavırla boğazına yaklaştı ve orada hızla atan nabzın üzerini örttü. Onun hakkında başka neler biliyordu? Büyükbabasının yönetim kurulu odasında yaptığı çok şey vardı, ihtiyaç duydukları sonuçları elde etmek için en iyi bilinmeyen veya konuşulmayan yöntemleri kullanarak.

"Ve sonra Justine Travis var. O sizin gözünüz kulağınız ve görünüşe göre size tamamen sadık."

Antonietta, "Justine bir hazine," diyerek aynı fikirde. "Bir asistan için yüzlerce aday arasından seçim yaptım ve mükemmel kişiyi işe almak için beklediğim için çok minnettarım." Ani bir ürperti omurgasından aşağı inerken

başını eğdi ve kaşlarını çattı.

Yatak odasındaki hava durdu. Palazzo nefesini tuttu.

"Görünüşte sadık derken ne demek istiyorsun? Buna hiç şüphe yok. Justine'e muazzam bir maaş ödüyorum ve bu bir yana, o benim arkadaşım ve sırdaşım, yıllardır öyle ve ona sonsuz güveniyorum."

"Öyle mi? Sana güveniyor mu? Sana özel hayatını anlatıyor mu?"

Rüzgârın yükseldiğini, büyük vitray pencereleri tıkırdattığını duyabiliyordu. Konuşmanın ışığında uğursuz bir ses. "Justine de benim gibi çok özel bir insan. Her ayrıntıyı paylaşmayız."

"Paul ile bir ilişkisi olduğunun farkında mıydın?" Bunu sessizce sordu, yüzünü izliyordu, onu incittiğini biliyordu ama ona ihanet etmek için nedenleri olan sevdiği insanlarla çevrili olduğunu görmesini sağlamanın başka bir yolu yoktu. Kendisinin bile gizli bir gündemi vardı, onun hoşlanmayacağı ama gerekli olduğunu bildiği bir gündem.

Antonietta kalbinin o bölgesinde bir acı hissetti ama çenesini dik tuttu. Adamın bakışlarının ağırlığını hissedebiliyor, yüz ifadesindeki her küçük nüansı kaydettiğini biliyordu. Bir vuruş yaptığını bilmesini istemiyordu. Keskin bir koku alma duyusu vardı. Birden fazla kez Paul'ün odada olmadığından emin olmuştu.

Adamın kokusunun Justine'in üzerinde olduğunu fark etti.

"Asistanım istediği ilişkiyi yaşama hakkına sahiptir. Buna Paul de dâhildir."

"Bu onun sadakatini bölse bile mi?"

"Justine'e güveniyorum. Yıllardır benimle birlikte. Sizi çok kısa bir süredir tanıdığımı belirtmeliyim."

Yine usulca güldü, tepkisi beklenmedikti. Alınmış gibi görünmüyordu ama kızın tepkisi onu eğlendirmişti.

"Sanırım müttefik olan insanlar için yerleşik bir radarın var, büyükbabanın her büyük anlaşılmaya seni dahil etmeyi tercih etmesinin nedenlerinden biri de bu."

"Eğer böyle düşünüyorsan Byron, o zaman bana ailem ve ailem olarak gördüğüm insanlar hakkında bir şeyler söylemen gereksiz." İçinde

Ses tonunu nötr tutma niyetine rağmen, kendi kulaklarına bile belli belirsiz kibirli geliyordu.

"Ama aileniz tamamen farklı bir konu. Uyarı sisteminizi dinlemeyi reddediyorsunuz."

"Uyarı sistemim mi var?"

"Kesinlikle öyle. Senin için değerli olan başka yeteneklerin de olduğundan şüpheleniyorum." Adamın eli hâlâ kızın omzundaydı ve ayağa kalkmasını engelliyordu çünkü niyeti kızın vücudunu ilaçların etkilerine karşı incelemek ve vücudunda büyükbabasıyla aynı zehrin olup olmadığını görmektir.

Byron'ın herkesi ve her şeyi büyülemeyi nasıl başardığının bir ölçüsüydü, onu yatağa sabitlemesine itiraz etmedi. Başka hiç kimsenin onu yatağa Hareketlerini dikte ediyordu ama yine de itiraz etmeyi başaramıyordu. Peki o böyle şeyleri nereden biliyordu? "Kimsin sen Byron?"

Küçük bir sessizlik oldu. Odanın içi çiçeklerin kokusu. Kokuyu içine çekti, ciğerlerinin derinliklerine çekti. Birkaç mum yanıyordu, fitillerin hafif kokusundan ve yabancı bir aromadan bunu anlayabiliyordu.

"Şu anda, Cara, ben senin şifacınım."

Antonietta onun ısrarıyla yastıklara yaslandı. Elini gözlerinin üzerine koymaktan kendini alamadı.

"Bunu neden yapıyorsun?" Byron yavaşça elini çekti ve göz kapaklarını okşadı, gözlerinin etrafını okşadı.

Kalbini durduran bir an için adamın yara izlerinin çizgilerini takip ettiğinden emin oldu. Nefes almaya cesaret edemedi. O anda

Dünya, tıpkı onu öptüğünde olduğu gibi dönmeyi bıraktı. Bileğini yakalamak için uzandı. "İnsanların yaralarımı bakmasından hoşlanmıyorum."

"Yara izleri mi? Görmek için mikroskop gereken şu küçük, ince çizgileri mi kastediyorsun?" Byron ona doğru yaklaştı, nefesi yüzünü ısıtacak şekilde eğildi. Onun gözlerine baktığını biliyordu ama tek düşünebildiği, ağzının tenine ne kadar yakın olduğuydu. "Çok fazla yara izim var onlardan daha kötü. Fiziksel kusurlar sizi rahatsız ediyor mu?"

Sessizlik vardı. Kadife yumuşaklığındaki dudakları kadının gözlerini okşadı.

Köşeleri zarif bir şefkatle fırçaladı. Bir an için sesini bulamadı. Ciğerlerinden zorla hava çekti. "Hayır, elbette değil, herhangi bir fiziksel kusur beni nasıl rahatsız edebilir ki? Göremiyorum, Byron." Onun bu kadar sığ düşünebileceğinden nefret ediyordu.

başkasının yara izlerini önemsemek. "Kaza yüzünden yüzümün berbat durumda olduğunu biliyorum." Omuz silktilti, rahat görünmeye çalıştı. "Bu uzun zaman önce oldu ve ben bununla yaşamayı öğrendim."

Byron ağırlığını onun yanındaki yatağa verdi. Anlamaya başlamıştı. "Birisi sana, bir gün Yara izleri." Küçük bir kızın ailesini ve görme yetisini kaybetmesinin ve kendisine şöyle denmesinin ne kadar zor olabileceğini düşünmek istemiyordu korkunç yaraları vardı.

"Bilmek istedim." Kuzeninden özür diledi.

"Sana yalan söyledi. Sana kimin böyle bir yalan söylediğini bana söylemek zorunda değilsin. Kim olduğunu biliyorum. Tasha, başka bir kadının çok fazla ilgi çektiğini düşündüğünde kötü niyetli bir ağzı vardır. Seninle zor zamanlar geçireceğini görebiliyorum. Sen güzel, yetenekli ve zor şeylerden korkmayan birisin.

çalışmak." Parmağının ucu tekrar teninde gezindi. "Sağ gözünüzün dış kenarı boyunca çok ince beyaz çizgiler var. Bu çizgiler siz gözünüzü kapatmadığınız sürece hiç fark edilmiyor.

Onları arıyorum. Sol gözünüzün etrafında, yine zorlukla görülebilen birkaç küçük beyaz çizgi var. Şakağınızdan gözünüzün köşesine kadar uzanan daha büyük bir yara izi var. Çirkin değil ama diğer yara izlerinden daha geniş."

Byron ses tonunu kasıtlı olarak soğuk tuttu. Birden Tasha'nın odasına gidip dişlerini gösterme dürtüsü duydu, böylece çirkin bir yara izini neyin oluşturabileceğini görmesine izin verecekti. Uzun çizgiyi takip etti, Antonietta'ya hafif kavisi göstererek. "Bazı ülkelerde, bir eşya ev için yapıldığında, küçük bir kusur eklenir Çünkü bir şey çok mükemmel olursa, kötülüğün onu

yapana çekileceğine inanılır."

Antonietta gülümsedi. "Kusursuz olduğum söylenemez, Byron." "Belki başkaları seninle aynı fikirde değildir."

Ona dokunmuyordu. "Gözlerim neye benziyor?" Yara izleri konusunda ona inanıp inanmayacağını bilmiyordu. Öyle bir konuşma tarzı vardı ki, neredeyse Onu daha iyi hissettirmek için bile yalan söyleyebileceğini düşünmek imkansızdı. Ama Tasha bir yalanı yıllarca sürdürebilir miydi? Antonietta, Tasha telaşla çığlık atıp yara izlerinin iğrenç olduğunu haykırdıktan sonra büyükbabasına yüzünü hiç sormamıştı. "Estetik cerrahın yüzümdeki hasarı düzeltmediğini söylediler." Bu acı verici olay karşısında boğazında bir yumru oluştu. O patlamanın anısı.

"Büyük, çok siyah gözleriniz var. Kirpikleriniz olağanüstü uzunlukta. Ben özellikle senin kirpikler." Byron onun kocaman gözlerini inceledi, başarılı olamasa da klinik olmaya çalışıyordu. "Yüksek elmacık kemiklerin ve güzel bir ağzın var. Ağzınızla ilgili fantezilerim oldu."

Antonietta'nın tüm vücudu kızardı. Adamın onun ağzı üzerinde fanteziler kurduğunu düşündükçe ateşi yükseliyordu. "Neden birdenbire bana bunları anlatmaya başladın?"

Byron omuz silkti, onun göremediğini umursamadan. "Belki de bu gece beni korkuttuğun içindir. Belki de orada aramızda dürüstlük olmalı ve benim sessizliğim bir tür aldatma olarak yorumlanabilir. Her halükarda, gün boyunca yanınızda olamam. Kişisel bir koruma tutmayı düşünmenizi çok isterim."

Antonietta kaskatı kesildi. Byron'ın eli kızın ipeksi saçlarından omzuna doğru zarif bir nezaketle hareket etti. "İtiraz etmeden önce beni dinle. Kendin araştırma yapıp bir koruma bulabilecek kapasitedesin. Eğer bu zahmete girmek istemiyorsan, bana izin ver. Birkaç bağlantım var. Akşamlarımı ve gecelerimi burada seninle geçirmeye, sana göz kulak olmaya hazırım. Ama her zaman burada olmam mümkün değil. Bunu yaparsanız, endişelerimi hafifletmek için uzun bir yol kat etmiş olursunuz."

Antonietta içgüdüsel olarak onun kendisine her şeyi anlatmadığını biliyordu. Sesinde bir uyarı notası vardı.

Ne olduğunu tam olarak anlayamadığı bir şey. O bir

Scarletti ve Scarlettis başkalarının göremediği şeyleri görebiliyordu. Byron bir ultiatom veriyordu. Bunu yapmaktan hoşlanmıyordu ama Scarlettis'in anlayamadığı bir yolda kararlıydı. Ve bu yola katılmayacağından da emindi.

Sessizce uzandı, adamın vücudunun ağırlığını hissediyordu.

üzerine eğildi. Onun sıcaklığını hissediyordu. "Tam olarak insan değilsin." Kelimeleri sansürleyemeden ağzından kaçtı. Kendini durduramadan önce. Bir meydan okuma. Bir talep. Bir hata.

Sessizlik uzadı. Büyüdü. Bunun kasıtlı olduğunu, cüretkârlığı için bir azarlama olduğunu biliyordu. Karanlık şairi soruları sevmezdi. Pencerelerin dışında rüzgâr vitraylara çarpıyordu. Uğursuzca fısıldadı. Titreşimlere karşı her zaman hassas olan kadının içini bir ürperti kapladı.

Antonietta parmaklarını yatak örtülerine doladı ama yüz ifadesini sakın tuttu. Sarsılmazdı. Otoriteye ya da tehditlere aldırış etmiyordu. O kendi başına bir kanundu. Bırakın onaylamadığını belli etsin.

"Sen bir Scarletti'sin. Senin de tamamen insan olduğundan şüpheliyim. Nesin sen?" Elleri kadının boğazına kaydı ve hızlı nabzını okşadı.

Dokunuşu büyüleyiciydi. Gözlerini kamaştırıyor, aklını başında tutması gereken bir anda dengesini bozuyordu. "İşte tüm çocuklarımıza anlatılan masal," diye cevap verdi, konuşmalarına hafiflik katmaya çalışarak.

Üşümesine, pencerelerini ısrarla tıkırdatan uğultulu rüzgârın neden olduğuna inanmak istiyordu. "Belki de bu açıklamayı duymak istersiniz. Gizli geçitte bazı oymalar ve günlüklerde belirsiz referanslar var, bir gerçeklik payı varmış gibi görünmesine yetecek kadar saçma bir hikayenin içinde olmak." Onun dikkatini dağıtmayı umuyordu. Onu biraz daha yanında tutmayı umuyordu. Ve yapmaması gereken şeyleri açığa vuruyordu.

"Bana bu hikayeyi anlat."

"Oturmama izin verecek misin?" Bunun eğlenceli bir uyku vakti hikayesi olduğunu düşünmesine izin verin.

Eli kadının boğazında duruyordu, parmakları genişçe açılmıştı. Adamın elinin topuğu göğüslerinin yumuşak kabarıklığı üzerinde duruyordu. Dantel göğüslerinin üzerine gerilmiş, onları zar zor örtüyordu ve kadın adamın sıcaklığını hissedebiliyordu. her nefes alışında elini tutuyordu. Nefes almak zorlaşıyor, neredeyse imkânsız hale geliyordu.

"Hayır, seni öpeceğim."

Kelimeler ağzının kenarından döküldü. Onun sıcaklığını, beklentisini, kaslarının sıkışmasını ve binlerce kelebek kanadının aniden karnını okşuyordu. Nefesi ciğerlerine hapsolmuş, orada sıkışıp kalmıştı. Gerçekten de orada bir Sabine esiri gibi yatıp onun ağzını mı bekleyecekti? Kalbini ve ruhunu ele geçirmesini mi bekleyecekti? İçgüdüsel olarak iki elini de göğsünün duvarını itmek için yukarı kaldırdı. Avuç içleri ona dokundu. Sert kasları hissetti. Sıcaklığı hissetti.

Onu uzaklaştırmanın hiçbir yolu yoktu. Gücü bir anda yok olmuş, bedeni o kadar yoğun bir arzuyla erimişti ki titremeye başlamıştı. Aldığı her nefeste onu istiyordu. aldı. Açlık onu tüketmek, tüm sağduyusunu elinden almak ve yerine ihtiyacı koymak için aniden ortaya çıktı. Tek bir itiraz sesi çıkardı. Ya da onun karanlık kucağı için bir yalvarış. Dürüst olmak gerekirse hangisi olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği onun için doğduğu, onun kollarında olmak için doğduğuydu. Sadece kim olduğu, ne olduğu doğası gereği yasaktı. Onun kim ve ne olduğu tarafından. Ama bunun bir önemi yoktu. Orada, yatak odasının karanlığında, rüzgâr protesto çığlıkları atarken, Antonietta kendini ona teslim etti. Ve istediğini aldı.

Ağzını onun boynuna çevirdi. Teninin tadına baktı. Kokusunu içine çekti. Ağzı tüy gibi hafifçe boynunda, boğazında gezindi. Cesurca dişleriyle çenesini ısırıldı. Adamın vücudunun tepkisini hissetti, sertleşti, ona karşı kalınlaştı, birlikte oldukları gibi şekillendi.

Elleri kızın üzerinde sıkıştı, saçlarına yapıştı ve başını onunkine doğru sürükledi. "Bunun ne olduğundan emin misin?

ne istiyorsun?" Ondan gerçeği talep etti. Gerçeğe zorladı. "Geri dönüş yok, Antonietta. Senden vazgeçmeyeceğim. Büyükbabanın arkadaşı olmaya geri dönmeyi reddediyorum. ve sizinle sadece nazik bir sohbeti paylaşıyorum."

"Beni öpmeni istiyorum Byron," dedi, hayatında hiçbir şeyden olmadığı kadar emin bir şekilde. "Rüyamda öpücüklerini gördüm." Ve Tanrı yardımcısı olsun, öpmüştü.

Ağız sıcak, sert ve sahipleniciydi. Bu Hayal ettiği her şey. Mükemmel sıcaklık. Adamın ve kadının içinde alev alev yanan mükemmel bir ateş. Onu yuttu, sanki ona hiç doyamayacakmış gibi öpüyordu. O da onun için için yanan tutkusunda kendini kaybedebilirdi. Bunu yapabileceğini biliyordu. Basitçe alevler içinde yükselip rüzgâra, bulutlara ve gece gökyüzüne yükselebilirdi. sarayda günlük entrikalar ve dramalar.

"Byron." Adını onun ağzının ipeksi sıcaklığına fısıldadı, elleri onun kalın, uzun saçlarına dolanmıştı, en az onun kadar sahipleniciydi.

Adamın eli kadının göğsüne kapandı ve alevler kadının tenini yaladı, karnını yaktı ve nefesini kesti. Ağız onunkinden ayrıldı, boğazına doğru küçük öpücükler bıraktı. Dili nabzının üzerinde dönerken, avucu ince dantelin arasından göğsünü kavradı ve başparmağı onu okşadı meme ucunu sert, ağrıyan bir tepe haline getirdi.

Antonietta zevkten, heyecandan nefesi kesildi. Nasıl Uzun zamandır onu hayal ediyor muydu? Onun dokunuşunu mu özlemişti? Sesini duyduğu ilk andan itibaren onun mükemmel bir aşık olacağını biliyordu. İçgüdüsel bir aşık olacağını.

Ağız daha aşağılarda dolaştı, dili başparmağının yerini aldı ve kızın elleri tepki olarak saçlarını tutam tutam kavrayana kadar meme ucunu yaladı. Ağız sıcak ve vahşiydi, onun ısrarıyla güçlü bir şekilde emiyordu. Kendi iniltisini duydu, ağrıyan göğüslerinden vücudunun içine yayılan yumuşak bir ihtiyaç fısıltısı, kanını koyulaştırıyordu. Açlık ve ihtiyaç keskin ve korkunçtu, o kadar ki korkuyordu. Hiç bu kadar yanmamıştı, bedeni aklına hükmediyordu. Durduramıyordu

Ağzının derinliklerine doğru ilerlemekten, boğazından kaçan küçük, acil sesler çıkarmaktan kendini alamadı.

Adamın ağzı kadının göğsünü terk etti ve kadın acıyla haykırdı. Adamın kolları kadının etrafında sıkılaştı ve onu tamamen kollarının arasına çekti. Adamın kalp atışları güçlü ve hızlıydı. Kadının kalp atışları da onunkinin ritmini takip ediyordu. Kadın haykırdı

Dişleri boynunda çılgınca atan nabzın üzerinde alaycı bir şekilde ileri geri gidip gelmeye başladığında özlem duydu. En küçük ısırtıkları hissettiğinde arzu kanını dondurdu. Böyle bir şeyin bu kadar erotik olacağını hiç tahmin etmemişti.

Ona fısıldadı. Antonietta kelimeleri yakalayamadı ama onları hissetti. Huzursuz ve sinirliydi.

vücudu rahatlamak için ağrıyordu. Ona sahip olmak için. Kollarında kıpırdandı, her santimi alev alev yanarken kıpırdamadan duramıyordu. Yine de acele etmedi, ağzı göğsünün kabarıklığına ulaşana kadar aşağılarda dolaştı. Dişlerini tekrar hissetti ve midesinin çukurunda binlerce kelebek kanadı çırpındı. Sıcak sıvı arzu, kalçası boyunca damladı. Kasları sıkıştı.

Sonra beyaz bir şimşek çaktı, yanıp sönen bir acı yerini saf bir zevke bıraktı. İçgüdüsel olarak onun başını kendine doğru çekti, sanki ona aitmiş gibi hissetti. Sanki onlar Aynı bütünün iki yarısıydılar ve birleşiyorlardı, ten tene, kan kana. Adamın sesinin kafasının içinde fısıldadığını duydu, birkaç dil bilmesine rağmen anlam veremediği eski bir lehçede yumuşak kelimeler. Gerçek kelimeler onun için önemli değildi, sadece onun sesinin tınısı önemliydi. korumasını atlattı ve adını kalbine damgaladı. Ruhuna.

Kalbinde onun adını görmek istemiyordu. Bağları olmayan bir sevgili istiyordu. Yaptığı korkunç büyü onu karşılayamayacağı bir şeyin içine çekiyordu. Bir an için mücadele etmek, nefes almak, erimiş beyninin tekrar çalışması için bir yol bulmak için elinden geleni yaptı.

Byron dilini iğne uçlarında gezdirdi, ona fısıldadı, emretti, böylece çırpınmayı bıraktı ve onun büyüüne daha derinden kapıldı. Kızın başı omzuna yaslandı ve adam kızın boynunun cazibesine karşı koyamadı. Tadı adamın bildiği gibiydi. Cesur ve tatlı bir kadın. Birbiriyle çelişen bir karışım güven ve kendinden şüphe. Masumiyet ve deneyimin çelişkisi.

Onu kollarının arasında kaydırды, vücudu yapmak üzere olduğu şeyin bilgisiyle acı çekecek kadar sertleşti. Gömleğini açtı, bir tırnağı jilet keskinliğinde uzayınca kadar eline baktı ve onu göğsünün üzerinde gezdirip kızın ağzını sıkıca tenine bastırды, başka bir emir fısıldıyor.

Dudaklarının ilk dokunuşunda, onun dokunuşuna verdiği tepkiyle sarsılarak başını coşkuyla geriye attı. Karanlıkta o kadar güzel görünen yüzüne. Kara bir bulut gibi parıldayan saçlarının düşüşüne. Byron öğrendiğini biliyordu Son yıllarda sabır, istikrarlı, özenle geliştirdiği ve koruduğu bir özellikti. Antonietta onun öz disiplini sarstı. Onu istiyordu, daha da kötüsü ona ihtiyacı vardı. Ona zaman ayırmıştı.

Onun hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmişti ve onun kalıcı bir ilişki düşünmediğini biliyordu. Onu bir sevgili olarak kabul etmekte bir sakınca görmüyordu, ama kalıcı bir ilişki düşünmüyordu. evlilik ya da sonsuzluk.

Aklına gelen ilk şey onu alıp götürmekti ama bencilce davranmayı reddederek, onun herhangi bir şekilde acı çekmesine neden olabilecek bir hata yapmayı reddederek bu dürtüyü hemen reddetti.

Onu kayalıklarda yaşam mücadelesi verirken gördüğü ana kadar ona kur yapmaya kararlıydı. Güvenlik her şeyden önce gelirdi ve kendisi topraktandı, gündüz saatlerinde onu koruması imkânsızdı. Bu yüzden, kız onun ne olduğunu kabul etmeye hazır olmadan önce onları birbirine bağlamak zorundaydı.

Onları sonsuza dek birbirine bağlayacak ritüel bağlayıcı kelimeleri söylememek için gösterdiği çabayla tüm vücudu titredi. Kız yukarıda kalmalıydı ve o da geri dönmeliydi.

Güneş tepedeyken yerin altında. İhtiyaçtan titreyen Byron, aralarındaki gerçek bağı tamamlamaya yetecek kadar alışverişi durdurdu.

Çoğu insan için düşünceleri taramak ve okumak nispeten kolaydı, ancak Antonietta ve ailesinin birçok üyesini okumak daha zordu. Bu sadece Scarletti ailesinin yanı sıra şehirdeki birkaç kişi ve palazzo'daki bazı hizmetliler de. Beyin yapıları normal değildi. Eğer bariyerlerin ötesine geçerse, orada olduğunu, zihinlerini okuduğunu, anılarını aldığını anlayacaklardı. Pişman olacağı bir şey yapmaya kalkışmadan önce onların garip beyin yapılarını çözmesi gerekiyordu. Bölgedeki insanların başka ne gibi farklılıkları olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Antonietta ile arasında kurduğu kan bağı sayesinde onu her yerde kolayca bulabilirdi. ve istediği zaman zihnine dokunabilirdi. Bunu yapabilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Ondan kaçabilir ve gerektiğinde onu korumak için daha iyi bir şansı olabilirdi. Tek gerçek çözüm buydu ve Onu korumak için yapabileceği tek güvenli şey buydu. "Uyan Antonietta," diye yumuşak bir sesle emretti.

Sanki ona tam olarak odaklanamıyormuş gibi kocaman, koyu renk gözlerini kırıştırarak ona baktı. Parmak uçları hatasız bir şekilde onun dudaklarını buldu. "Daha önce hiç kimse beni böyle öpmemişti. Korkarım daha ileri gidersek alevler içinde kalırım."

"Bunu yapamayız. Gece bitmek üzere ve ben daha seni zehir açısından muayene etmedim. Seninle sevişirken, Antonietta, bunu düzgün bir şekilde yapmak için zaman istiyorum."

Kaşı havaya kalktı. "Ne zaman? Eğer değil mi?"

"İkimizin de aynı şeyi istediğimizden pek şüphe olduğunu sanmıyorum." Onu yavaşça yatağa geri yatırdı. Elleri göğsünün yumuşak kabarıklığını okşuyordu. "Sessizce uzanın ve sisteminizde hiçbir zehir kalmadığından ve hiçbir ilacın kalmadığından emin olmama izin verin."

Antonietta onu görebilmeyi diledi. Uzun boylu, geniş omuzlu, büyük bir güç izlenimi edinmişti.

Adam. Tasha'dan Byron'ın yakışıklı olduğunu ve saçlarının uzun olduğunu biliyordu. Kuzeni özellikle göğsünden ve sıkı kalçalarından bahsetmişti. Garip bir şekilde kendini farklı hissediyordu. Her zaman çok keskin olan işitme duyusu sanki daha da keskinleşmişti.

ciğerlerinde dolaşan nefesini duyabiliyordu. Byron'ın her hareketinin, odadaki tam konumunun daha da farkındaydı.

"Uyu, Antonietta. Yarın ailen senden her zamanki taleplerde bulunacak ve dinlenmiş olmalısın."

Kirpikleri sanki onu zorlamış gibi aşağıya sarktı. Onun enerji topladığını, ısıyı ve gücü hissetti, büyükbabasıyla birlikte zehirlenip zehirlenmediğini anlamak için bedenine girdiği anı tam olarak biliyordu. "Byron." Adını fısıldadı çünkü uykuya dalmak üzereydi. onunla kalmak istemesine rağmen. Büyülü gecesini bırakmak istemiyordu.

"Merak etme Cara, kimsenin sana ya da büyükbabana zarar vermesine izin verilmeyecek. Şimdi uyu ve huzur içinde ol."

Ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi. "Hiçbir şekilde ikimizin de zarar görebileceğini düşünmüyordum. Sadece seni düşünüyordum." Dudaklarında onun adı ve ağzında onun tadı varken uykunun cazibesine yenik düştü.

"Antonietta! Uyan! Eğer uyanmazsan, doktoru çağıracağım!" Natasha Scarletti-Fontaine kuzenini tekrar tekrar salladı. "Dalga geçmiyorum, hemen şimdi uyan!" Sesinde panik vardı.

Antonietta kıpırdandı. Kirpikleri kısmen kalkarak uyanık olduğunu gösterdi. "Ne oldu, Tasha?" Sesi uykuluydu, ve kirpikleri aşağıya doğru inerek görmeyen gözlerini kapattı. Başını yastıklara yasladı ve yorganın altına gömüldü. Çok yorgundu, kalkamayacak kadar yorgundu. İçindeki her şey onu en az iki saat daha uyumaya çağırıyordu. Henüz gün batımı olamazdı....

"Hayır, yapamazsın! Antonietta Nicoletta Scarletti, hemen uyan!"

Kuzeninin sesindeki mutlak kararlılığı fark eden Antonietta, daha fazla uyku ihtiyacından kurtulmak için olağanüstü bir çaba sarf etti. "Tanrı aşkına, benim bilmediğim büyük bir felaket mi var?" Gözlerini ovuşturarak doğrulmaya çalıştı ve gün batımını beklemek gibi saçma bir düşüncenin nereden çıktığını anlamaya çalıştı. "Neyin var senin?" Kendini biraz şaşkın ve bulanık hissediyordu, sanki zihninin üzerinde bir perde vardı ve önemli şeyleri tam olarak hatırlayamıyordu. İstiyordu ki Sonsuza kadar uyuyacağım.

Ellerini kulaklarının üzerine bastırdı. İşitme duyusu o kadar keskindi ki, Tasha'nın kalbinin düzenli atışını duyabiliyordu.

Davul gibi. Onu delirtmekle tehdit ediyordu. Tasha'nın nefes alışları rüzgâr gibi geliyordu. Dışarıda deniz gürliyor, yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Antonietta onu Fısıltıların sarayda yapılan gerçek konuşmalar olduğunu anlamadan önce sesleri bastırmak için yastığı kulaklarına götürdü.

"Benim sorunum mu var?" Tasha öfkeliydi. "Saatin öğleden sonra dört olduğunu ve hiçbirimizin seni uyandıramadığını bilmeni isterim. Nonno bize haneye tecavüzden bahsetti ve ikinizin de uyuşturulduğunu söyledi. Saldırganların onu kayalıklardan attığını söyledi. Byron Justicano'nun onu denizden çıkararak hayatını kurtardığını düşünmek ne kadar saçma. Kimse böyle bir şey yapamaz. Nonno bunamaya başladı. Yetkililer senden hesap bekliyor ve sen hiçbir şey olmamış gibi yatıp uyuyorsun! Bu da yetmezmiş gibi, aşçı ortadan kayboldu, tek kelime etmeden çekip gitti ve yiyecek doğru dürüst bir şeyimiz kalmadı. Hizmetçi histeri krizleri geçiriyor."

Antonietta hizmetçiyi hayal edemiyordu, güvenilir Sinyora Helena Vantizian, histerik bir halde. Kâhya, palazzoya çok iyi hâkim olan, istikrarlı, sabırlı, başhemşire gibi bir kadındı. "Enrico neden kaybolmuş olabilir?" Dikkatli bir şekilde yastığı kulaklarından çekip aldı, kasıtlı olarak işitme duyusunun sesini kısma çalıştı. Kulak zarlarının çınlamaması yeterince yardımcı olmuştu.

"O aptal adamın ne düşündüğünü ben nereden bileyim? Uğraşmak için en ilgisiz ve önemsiz şeyi seçmek tam sana göre. Yetkililer geldi. Beni duymadınız mı? Bütün gün beklediler."

Antonietta gülmek için çılgınca bir istek duyuyordu ama bu dürtünün neşeden kaynaklandığından tam olarak emin değildi. Tasha'nın her gün öğleye kadar uyumasını son derece normal bulmuş olabilirdi ya da belki de sorun Tasha'nın bu tuhaf durumdan dolayı biraz histerik olmasıydı.

duyma fenomeni. Bir an için yerde koşturan bir böceği takip etti. Zihnini kuzeninin sıkıntısına odaklanmaya zorladı. "Bekliyorlar mı şimdi?" Her şey aklına geliyor, zihnine üşüşüyordu. Cinayete teşebbüsün ayrıntıları değil, saf tensel zevk. Byron.

"Nonno onları gönderdi. Dün geceki çileden sonra dinlenmeye ihtiyacın olduğunu söyledi. Bazen çok kaba olabiliyor. Keşke onunla konuşsan."

Antonietta, Tasha'nın sesindeki huysuz tonu fark etti. "Nonno'nun çok zeki olduğunu gayet iyi biliyorsun." Gerçi birinin aptalca davrandığını düşündüğünde oldukça sert olabiliyordu. Tasha'ya karşı da sık sık kaba davranırdı. "Bir an için benim için endişelendiğini sandım."

"Bir an için ben de öyle olduğumu sandım ve endişelenmen hiç hoşuma gitmedi Antonietta. Siz ciddi tiplerin yaşadığı o iğrenç endişe çizgilerine kesinlikle sahip olmak istemiyorum.

Peki neden hep maceraları sen yaşıyorsun? Neden Biri beni öldürmeye mi çalıştı?" Sesinde bir yükselme vardı şimdi, Antonietta'yı hassas kulaklarını korumaya zorlayan bir feryat. "Bunu senin için harcamanın bir anlamı yok. Sen tam sensin.

Şu haline bak, nasıl da sakın sakın oturuyorsun. Ben böyle mükemmel bir kurban olabilirdim ve solgun, cesur ve ilginç görünebilirdim. Sen ise sanki hiçbir şey olmamış gibi görünüyorsun."

"İnan bana Tasha, pek de eğlenceli bir deneyim değildi. Birinin seni öldürmeye çalışmasına ihtiyacın yok. İlginç görünmek için. Bunu her zaman çok iyi başarıyorsun. Solgun ve cesur olmana gerek yok, güzelsin ve biliyorsun ki o."

Tasha bariz olanı elinin tersiyle itti. "Biliyorum, biliyorum." İç çekti. "Sadece güzellik dikkat çekmek için her zaman yeterli değildir, Antonietta. Bazı erkekler sadece cinayet gibi aptalca şeylerle ilgilenir. Ne yapmam gerekiyor? Hire Sırf biraz ilgi çekmek için beni öldürecek biri mi?" Ayağa kalktı ve hızlı, öfkeli adımlarla yerde ilerledi. "Bu

O adamın seninle saatler geçirdiğini ve senin onu göremediğini düşünmek son derece saçma! Düşünmeye bile değmez."

"Byron?" Antonietta umutsuzca kuzeninin düşüncelerini takip etmeye ve aynı zamanda işitme duyusunun sesini kontrol etmeye çalıştı. Tasha'nın ayakkabılarının sesi kafasının içinde yankılanıyordu.

"Ah o iğrenç adam! O değil. Onunla aynı odada bulunmaya dayanamadığımı biliyorsun. Kaba ve iğrenç biri, ve ondan nefret ediyorum." Tasha makyaj masasının aynasındaki yansımasına baktı. "Neden burada bir ayna var ki? Bunu hiç anlamadım." Yan döndü ve nefesini tutarak düz karnını kontrol etti.

"Mobilyalarla birlikte geldi," dedi Antonietta. "Hangi erkekten bahsediyorsun? Ben hiçbir erkekle saatlerce vakit geçirmem." Yüzüne yayıldığını bildiği ani rengi gizlemek için kuzenine arkasını döndü. Düşünemiyordu Byron ile geçirdiği zaman hakkında çok fazla. Ona verdiği tepkiler hakkında.

"Polis memuru, Antonietta," diye tersledi Tasha sabırsızca. "Tanrı aşkına, beni takip et. Bu çok önemli."

"Bütün bunlar bir polis yüzünden mi?" Antonietta rahatlama ve kızgınlık karışımı bir duyguyla içini çekti.

"Tasha, sen evlenmek üzere nişanlandın. Bir nişanlın var, hem de çok zengin bir nişanlı."

"Bunun konuyla ne ilgisi var? Christopher'la evleneceğim ama o çok sıkıcı. Ve çok kıskanç. Bıktırıcı. Tüm hayatı ailesi, kilisesi ve işinden ibaret. Tek düşünebildiği gemiler ve din."

"Ailesi, dünyanın en büyük ikinci nakliye şirketine sahip. Dünyadaki en iyi şirket, Tasha," dedi Antonietta. "Ve İtalyan aileler neredeyse her zaman birbirine yakındır."

"Ana kuzusu," diye burnunu çekti Tasha, "ya da Christopher'ın durumunda, baba kuzusu. Onunla kiliseye gitmem konusunda ısrar ediyorlar."

"Nişana girerken onun dinine geçmeni istediğini biliyordun."

"Bu kadar ciddiye almam gerektiğini bilmiyordum. Her hafta o korkunç rahibi getiriyor ve ben çalışmam gerekiyordu. Tek yapmam gereken ayin sırasında gidip onunla oturmak. Bununla birlikte gelen tüm o saçmalıkları bilmeme gerek yok. Başka birinin gerçekten bildiğinden şüpheliyim. Her halükarda, neden o da benim gibi bir Katolik olamıyor?

Diğer herkes mi? Hangi dinin doğru olduğu ve kimin neyden koptuğu kimin umurunda? Bu çok saçma."

Antonietta tekrar iç çekti. "Dünyanın en güçlü adamlarından biriyle nişanlıyken bir polisle kaçamak yapamazsın. Sanırım magazin basını bunu öğrenir."

"Kim bir kaçamaktan bahsetti? Ona gerçekten aşık olabilirim. Hayal edebileceğiniz en harika göğse sahip. Byron'ın bile onunki gibi bir göğsü yok, yani onunki kadar mükemmel değil."

Kaba bir ses çıkardı. "Ondan neden hoşlanıyorsun?"

Antonietta kasıtlı olarak yanlış anladı. "Senin polislerle hiç tanışmadım Tasha, bu yüzden nasıl bir görüş?"

"Byron'dan bahsettiğimi çok iyi biliyorsun!"

"Ondan neden hoşlanmıyorsun?" Antonietta karşı çıktı.

"Bana bakmıyor. Asla. Bu normal değil," dedi Tasha.

"Bütün erkekler bana bakar. Ve o korkutucu biri. Onun için başka bir kelime yok. Gözleri düz ve soğuk ve sanki insanların içini görüyormuş gibi bakıyor. O asla gülümsüyor." Kadın ürperdi. "Bana bir keresinde hayvanat bahçesinde gördüğüm bir kaplanı hatırlatıyor, kafesinde bir ileri bir geri volta atıyor ve gözünü kırpmadan beni izliyordu."

"Gülümsüyor."

"Dişlerini gösteriyor, bu aynı şey değil." Tasha yüksek sesle nefes aldı. "Antonietta! Boynunda ne var? Aşk ısırtığı var."

Antonietta ani bir yanma hissediyordu, boynundaki zonklama vücudunda anında bir tepkiye neden oldu. Midesinin çukurunda ateş yanıyordu. Bir şey vardı Bacaklarının arasında cevap veren bir zonklama. Bir an için

aslında ağzında onu tatmak. Vahşi. Evcilleşmemiş. Karanlık, Geceye bırakılması daha iyi olan erotik rüya gündüz saatlerinde de devam ediyordu. Zonklama, göğsünün kabarıklığındaki bir noktayı da içine alacak şekilde yayıldı. Byron'ın sıcak, ıslak ve vahşi ağzının teninde bıraktığı hissi hatırlayarak kızarmamaya çalıştı. Avucunun içiyle boynunu kapadı, öpücüğünü orada yakaladı ve o küçük okşamayla onu kendine çekti.

"Bu bir aşk ısırığı! Dün gece burada seninleydi!" Bu bir suçlamaydı, daha azı değil, sanki Antonietta suçlu bir davranıştan yargılanıyormuş gibi. "Byron Justicano'yu yatağına aldın!

Şu haline bak, ne giymişsin!" Tasha neredeyse histerikti. "O dantel seni zar zor örtüyor! Hiç terbiyen yok mu senin?"

"Tasha." Antonietta sakin kalmak için kendini zorladı. kuzenine odadan çıkmasını emretmek istedi. "Bana bu elbiseyi sen aldın. Rahat olduğu için içinde uyuyorum ve sizi her zaman iyi bir zevkin timsali olarak görmüşümdür."

"Evet, öyleyim, bu doğru." Tasha biraz yumuşamıştı. "Ama bunu o korkunç adam için giymeni istemedim. O bir servet avcısı, başından beri senin paranın peşinde. Bunca zaman Nonno ile arkadaşmış gibi davrandı ama aslında kör bir kadını baştan çıkarmaya istekliydi."

"Her zaman bu kadar dramatik olmak zorunda mısın, Tasha? Otuz yedi yaşındayım. Hiç bir erkekle yatmadığımı mı sanıyordun?

Bu sizi şaşırtabilir ama biriyle seks yapmak için görme yetinizin olması gerekmiyor." Antonietta bornozunu sürükledi ve koyu renk gözlüklerini gözlerinin üzerine itti.

"Ve zar zor fark edilebilen yaralarım varken bana iğrenç yaralarım olduğunu söylemenden hoşlanmıyorum." Kuzeninin yanından geçerek devasa banyoya doğru ilerledi. Onunla yatmalıydı.

Onunla yatmamakla tam bir aptallık etmişti. Her şey çok bulanıktı. Byron'ın onunla sevişmesini istemişti. Her şeyin ortasında uyuyakalmış mıydı? Bu fikir utanç vericiydi.

Tasha onu takip etti. "Bu yıllar önceydi Toni, biliyorsun. Ve yaralar o zamanlar çok daha kötüydü. Ve herkesin çok fazla ilgisini çekiyordun. Zavallı küçük yetim bir kız. Bir film gibiydi. O rolle neler yapabileceğimi bir hayal edin."

"Bu bir rol değildi, Tasha." Sabırlı olma kararlılığına rağmen Antonietta'nın sesine bıkkınlık sinmişti. "Annemi ve babamı kaybettim. Korkunç bir şeydi. Bir trajediydi."

"Biliyorum. Ben trajedi için doğmuşum." "Trajedi yaşadın."

"Konuşabileceğim bir şey değil." Tasha öfkeyle burnunu çekti. "Ve yıllardır kimse yara izlerin hakkında düşünmedi."

"İnsan içine her çıktığımda onları düşündüm."

Tasha mükemmel manikürlü bir tırnağını inceledi. "Bu kadar kibirli olmasaydın, sürekli görünüşün hakkında düşünmeseydin, hatırlamazdın bile."

Antonietta, Tasha'nın hayatının yarısını aynaların önünde geçirdiğini söylememek için dilini ısırdı. "Sen de bana o kadar da kötü olmadıklarını söylediler. Uyanık olduğun her dakika ilgi odağı olmamak beni incitmek için yeterli bir sebep değil."

"Tanrı aşkına, Toni, üzgün olduğumu biliyorsun, yıllar önceydi. Ve sürekli şefkat ihtiyacıma engel olamadığımı biliyorsun. Psikiyatristim bunun babamın hatası olduğunu söyledi. Paul'e tüm ilgiyi o gösterdi."

"Seni hediyelere boğdu," diye karşı çıktı Antonietta. "Sen onun küçük prensesiydin. Sana istediğin her şeyi verirdi."

Tasha derin minderli bir sandalyeye oturdu. "Hediyeler asla ebeveyn sevgisini telafi edemez ve sen de çok iyi biliyorsun ki babamın tüm dünyası polo sahalarıydı. Ben yapamazdım Ayakkabılarımın kirlenmesine dayanamazdım ve beni hiç affetmedi. Paul'ü de her yere yanında götürürdü." Antonietta'nın mükemmel surat ifadesi her zaman boşa giderdi, bu yüzden Tasha bununla uğraşmadı.

"Tarihi nasıl yeniden yazacağınızı kesinlikle biliyorsunuz. Zavallı Paul hiçbir şeyi doğru yapamadı. Babanı memnun etmeye çalıştı."

yıl." Paul ve Tasha'nın babası polo sahalarına değil kadınlara takıntılıydı ama Antonietta, Tasha'nın tarih versiyonunu düzeltmekten kaçındı.

"Sonra Paul pes etti ve kumar oynamaya, içki içmeye ve ailemizi utandırmak için elinden gelen her şeyi yapmaya başladı."

Tasha dikkat çekti. "Önce annemden, sonra da babamdan miras kalan her kuruşu harcadı. Sonra da benim bütün paramı kaybetti. Babam başından beri onun zayıf karakteri konusunda tamamen haklıydı."

"Bu doğru değil. Paranızın çoğunu kendiniz harcadınız ve sonra Paul'un bulduğu yatırımda ısrar ettiniz. Sana sağlam olmadığını söyledim. Parayı sokağa atmak olduğunu biliyordun ama yine de yaptın."

Tasha ayağa fırladı. "Ooh! Nasıl bir şey olduğunu nereden biliyorsun? Dokunduğun her şey altına dönüşüyor. Kendini bir balık kadar soğuk bir adama satmak zorunda değilsin."

"Sen ve Paul'ün geçinecek çok şeyiniz var Tasha ve burada her zaman bir eviniz var, bunu biliyorsun. Kendini satmak zorunda da değilsin. Sana parayı yatırmamanı söylemiştim. Hatırladığım kadarıyla bu konuda çok kararlıydım ama sen beni dinlemedin." Antonietta daha fazla tartışmayı önlemek için banyonun kapısını sertçe kapattı.

Duş almak için acele etmedi, giyinene kadar

Tasha'nın gitmiş olacağını umuyordu.

Olası değil. Kuzeni işin içinde bir erkek olduğunda inatçıydı ve görünüşe göre yetkililer yakışıklı bir subay göndermekle büyük bir hata yapmışlardı. Palazzo şefi Enrico'nun nereye kaybolduğunu tahmin edemiyordu ama sıcak duşa rağmen omurgasından aşağıya doğru belirgin bir ürperti yayılıyordu. Byron birilerinin yemeklere zehir kattığından emindi. Enrico'nun ortadan kaybolmasının bununla bir ilgisi olabilir miydi?

Başının üzerindeki sıcak su spreyine doğru yüzünü çevirdi. Byron saldırganı öldürmüştü. Öldürdüğünden emindi. Ve ceset kayalıklara bırakılmıştı, dikkatsizce, yetkililerin ne yapabileceği pek düşünülmeden.

Düşün. O ne düşünüyordu? Başkalarının bilmediği şeyleri biliyordu. Başkalarının yapamadığı şeyleri yapabiliyordu. Ve Byron'ın tam olarak insan olmadığını biliyordu. Bunu kendi içinde kabul ettiği gibi o da kabul etmişti ama yine de kolayca, hızla, tereddüt etmeden öldürmüştü. Enrico'dan şüphelenmediğini iddia etti. Enrico'yu zehirle ilişkilendiren bir kanıt bulmuş muydu?

Antonietta bir an için başını duş fayansına yaslayarak spreyin üzerine dökülmesine izin verdi. Byron'ın anlamadığı pek çok şey vardı ama Enrico'yu öldürmüş olamazdı. Tasha'nın tüm dramıyla kendisini şüphelendirmesine izin vermeyecekti. Küçük bir iç çekişle sıcak suyu kapattı ve cildindeki su tanelerini kuruladı. Havlu, göğsünde sıcak ve dikkat çekmek için zonklayan tek noktanın üzerinde oyalandı. Büyük bir özenle giyindi, kalın saç kütlesini ördü ve ona daha fazla yükseklik kazandırmak için karmaşık bir düğüm haline getirdi. Ona daha fazla güven vermek için.

Tasha hâlâ yatak odasında idi. Antonietta onun kendine özgü parfümünün kokusunu alabiliyor ve giysilerinin sürekli hışırtısını duyabiliyordu. Tasha sabırlı ya da huzurlu bir insan değildi ve beklemek onun için zor olurdu. Antonietta gülümsemeye zorladı. "Hâlâ buradasın. Önemli bir şey olmalı."

"Nihayet! Acele edebildin, Toni." Tasha onun kolunu yakaladı. "Bu önemli, ne kadar önemli olduğunu bilmiyorsun. Nonno'yla konuşmalısın. Yetkililer seni sorgulamak için döndüğünde odaya girmeme izin verilmeli."

"Onunla konuşacağım, Tasha," diye kabul etti Antonietta.

Tasha doğru kelimeleri ararken bir an sessizlik oldu. "Bana kızma. Seni her zaman kolladığımı biliyorsun. Sen benim kadar dünyevi değilsin, tabii ki çok daha yaşlı olmana rağmen."

"Aynı doğum gününü paylaştığımızı unuttun mu?"

Tasha yumuşak bir öfke fısıltısı çıkardı. "Seni bu ruh halinde tanımıyorum, Toni. Görüyor musun? Şimdiden seninle ailenin arasını açıyor!"

"Bu konuşmayı seninle yapmayacağım, Tasha. Ne kadar tuhaf olduğunu düşünsem de özel hayatına karışmıyorum. Tek istediğim aynı saygıyı göstermen. Ne yaptığım beni ilgilendirir, başkasını değil. Sakın Byron'dan bahsetmeye cüret etme. aile."

"Gerçekten benim için Nonno ile konuşacak mısın?" Tasha sordu.

"Evet, yapacağımı söyledim."

Kapı gürültüyle çalındı. Antonietta, Marita'nın kendine özgü duyuru tarzını tanıdı. Marita ufak tefek şeylerde bile otorite ve önemli biri gibi görünmek için çok çaba sarf ederdi. "İçeri gel, Marita." Birkaç dakika sonra dakikalar içinde tüm kuzenleri odasına doluşacaktı. "Kocam, Franco, beni endişelerinden dolayı gönderdi.

senin iyiliğin için, Antonietta." Marita anonsu resmi ve yüksek sesle yaptı. "Hatırlayabildiğimiz kadarıyla hiç bu kadar uzun süre uyumamıştın."

"Franco'yla on yıldır evlisin Marita," dedi Tasha öfkeyle, "onun senin kocan olduğunu biliyoruz.

Bir odaya her girdiğinizde bunu duyurmak zorunda mısınız? Kendi kimliğiniz var. Eğer sadece Dr. Venshrank, Franco ile bu kadar güçlü bir şekilde özdeşleşmene gerek kalmazdı."

Marita çenesini havaya kaldırdı. "Ben on yıl boyunca evli ve mutlu kalmayı başardım diye, sen iki koca ve üç nişanlı değiştirdin diye

doktorunu görmem gerektiği anlamına gelmiyor, Tasha. Franco iyi bir adam ve ben de onun karısı olmaktan gurur duyuyorum. Her halükarda, evlilik yoluyla da olsa benim de ailenin bir üyesi olduğumu hatırlatıyor."

"Çok güvensizsin," dedi Tasha tiksintiyle gözlerini devirerek. "On yıldır ailedesin, iki çocuğun var ve Franco seni bulduğunda tamamen aşağı bir soydan geldiğin ve hiçbir sosyal statün olmadığı gerçeğini aşacağını sanırsın. Hepimiz aştık."

"Siz ikiniz başlamayın. Sinyora ile konuşmam gerek. Hemen Helena'ya git ve neler olduğunu öğren, yoksa önümüzdeki birkaç gün yiyecek bulamayabilirsin." Antonietta ikisine de kızgındı, yetişkin kadınlar sürekli kavga ediyordu.

"Marita bir ya da iki gün yaşayabilir ama ben hayatta kalamazdım." Tasha düz karnını sevgiyle okşadı.

Marita hayal kırıklığı içinde neredeyse çığlık atacaktı. "Benim midem bir cesaret nişanıdır, iki bambini ve sende hiç yok."

"Yeter!" Antonietta neredeyse bağıırıyordu. "Benim yanımda Tasha'ya bir daha asla böyle bir şey söylemeni istemiyorum Marita."

"Özür dilerim, beni affet Tasha. Toni haklı, böyle bir şey söylememeliydim."

Tasha kavgacı bir tavırla, "Söylediğin hiçbir şeyi dikkate almıyorum," dedi ama sesi titriyordu.

Marita dikkatini Antonietta'ya çevirdi. "Toni, seninle Franco hakkında konuşmam gerekiyordu. Nonno ile bir toplantıda. Onları rahatsız etmeni istemiyorum. Onu görmelisin.

bir şansı daha hak ediyor. Nonno'nun onun değerini anlamasının ve ona uygun şekilde ödeme yapmasının zamanı geldi. Başkan yardımcısı olmalı ve herkes tarafından saygı görmelidir."

"Nonno'nun kararları konusunda söz hakkım olmadığını biliyorsun, Marita."

"Franco'nun şansını mahvetmeyeceğine söz ver. Israr etmek zorundayım, Antonietta. Çok çalıştığını ve Nonno'nun ona verdiğinden çok daha fazlasını hak ettiğini biliyorsun. Küçük bir hata affedilmeli."

"Senin de çok iyi bildiğin gibi bu küçük bir hata değildi Marita. Onu kızgın, öfkeli ve senden saygı bekler hale gelene kadar zorladın. Ailesine ve şirketimize ihanet etti. Hakkında suç duyurusunda bulunulmadığı ve Nonno'nun Tasha'nın ve benim onun burada kalmasına izin verme ricalarımızı dinledi. Eğer onu daha sonra pişman olacağı bir şey yapmaya zorluyorsan, iyi düşün Marita. Nonno başka bir ihaneti affetmeyecektir, çocuklar için bile, ve Marita, sen de affetmeyeceksin.

l."

"Christopher's'dan gelen büyük bir teklifi geri çevirdi. birleşme teklifinde bulundu. Birleşme her iki şirket için de iyi olacaktır. Franco, birleşmenin hepimizi zengin edeceğini bilmesine rağmen sadakatini kanıtladı."

Antonietta içini çekti. "Biz zaten zenginiz Marita ve birleşmenin şirketimize hiçbir yararı yok, sadece Demonesini'ye yararı var. Christopher'ın babasının birleşme umuduyla benimle flört etmeye bile çalıştığını çok iyi biliyorsun."

"Christopher Tasha ile evlendiğinde aileler birleşecek."

Büyük bir gürültünün ardından kan donduran bir acı çığlığı iki kadının konuşmasını böldü. Bir çocuğun sürekli acı dolu çığlığı hiç de yanıltıcı değildi. Tasha hemen sese doğru döndü. "Bu küçük Margurite!" O çoktan uyarıda bulunurken odadan koşarak kaçtı.

Alt kattan yükselen çığlıklar dehşet vericiydi. Antonietta daha önce hiç böyle bir şey duymamıştı. "Margurite'nin gerçekten bir sorunu var."

"Sadece ilgi istiyor." Marita ellerini kulaklarının üzerine bastırdı. "Tasha bu gürültüyü kesmesini sağlamalı, hiçbir Scarletti böyle bir olay çıkarmamalı. Bu Tasha'nın etkisi. Eğer Franco onu duyarsa, yapması gerektiği gibi işine odaklanmak yerine onun yanına koşacaktır!" Ama şikayet ederken bile koşmaya devam ediyordu.

Antonietta onun sözlerini değil, ses tonunu dinledi. Marita dehşete düşmüştü, nefesi kesik kesik geliyordu. Geniş koridorda çığlık seslerine doğru aceleyle ilerlerken Antonietta onun elinden tuttu. Yolda yavaşlamak zorunda kaldı.

yanlış bir adım atma riskini göze almak istemiyordu. Marita aniden elini çekti ve duvara yaslandı.

Antonietta, Tasha'nın altı yaşındaki kızı yatıştırdığını duyabiliyordu. "İşte, işte, Toni şimdi burada ve doktorun gelmesini sağlayacak. Seni hemen iyileştirecek. Annen burada. Artık her şey yoluna girecek." Antonietta sesin geldiği yöne bakarak Tasha'nın yerde, yatağın yanında oturduğunu anladı.

merdivenin dibindeki çocuk. O adım attı
Son merdivenden temkinli bir şekilde indi ve takılmamaya
dikkat ederek yürümeyi bıraktı.

Marita korkunç bir çığlık atarak Margurite'nin acı
çığlıklarına katıldı. Vücudu yere çarparken bir gümbürtü
duyuldu.

"Ne oldu? Ona ne oldu, Tasha?"

"Marita'ya aldırma. Kriz anlarında hep yaptığı gibi
bayıldı. Al, Toni." Tasha onun elinden tuttu ve ağlayan
çocuğun yanına, yere yatırdı. Margurite kontrolünü yeniden
kazanmaya çalışırken çığlıklar hıçkırıklara dönüşmeye
başlamıştı bile. "Bu onun sağ bacağı. Bana ne düşündüğünü
söyle. Kıpırdama, piccola, seni muayene etmek sadece bir
dakikanı alacak ve Antonietta her zaman çok naziktir. Annen
iyi. Sadece bayıldı. Bunu daha önce de görmüştün." Tasha
kıvırcık başını öptü
küçük yüzüne akan gözyaşlarını fırçaladı. "Kendine dikkat et
Toni, her yerde moloz var."

Antonietta ellerini nazikçe ince bacağın üzerinde gezdirdi.
Çıkıntı yapan sivri kemiği hissettiğinde nefesi ciğerlerine
kaçtı. "Tasha haklı, cara mia, senin için acilen doktora
ihtiyacımız var. Burada onunla kalmakla çok cesurca
davrandın.

Tasha." Asistanının çığlıklardan etkilenecek yakınlarda
olduğunu bildiğinden sesini yükseltti. "Justine! Derhal bir
ambulans çağırmalıyız." Justine Travis onun asistanıydı.
On üç yıl boyunca, sürekli değişen evde onun gözü ve kulağı
olarak hareket etti.

"Hemen, Bayan Scarletti!" Justine koridorda durduğu
yerden cevap verdi. "Helena arıyor
hemen."

"Acele etmelerini söyle, çok acil!" Antonietta sesini sakın
tuttu, Margurite'yi telaşlandırmak istemiyordu. "Marita'yı
uyandırmaya çalış. Franco'yu da buraya getirin."

Marita inledi. "Bambina. Mia bambina. Bu nasıl olabilir?"
Yüzünü çevirerek Helena'nın
ayağa kalkmasına yardım etti. "Çok fazla kan ve kemik var.
Ömür boyu sakat kalacak."

"Marita!" Tasha onun adını tısladı. "Bu yardımcı olmuyor. Vincente'ye git. Margurite'nin ılıklarından korkmuş olmalı. Franco onunla ilgilenecek."

"Evet, evet, haklısın, Tasha." Marita elini karnına bastırdı, başını çevirdi ve midesi bulandı. "Grazie, zavallı bambina'ma iyi bak."

Franco, Tasha ve kızını kollarının arasına aldı. "Helena, Marita'yı odaya götür. O hasta ve bu onun için çok fazla."

Hizmetçilerden biri hemen yerleri temizlemeye başlarken Helena da kolunu Marita'ya dolayarak ona uydu.

Tasha hem çocuğu hem de kendini sakinleştirmek için ileri geri sallandı. Tasha fısıltıyla, "Bir şeyler yap Toni, onu böyle acı içinde görmeye dayanamıyorum," diye yalvardı. "Böyle bir şey nasıl oldu?"

Franco, "Acele et Toni, acısını dindir," diye ısrar etti. "Bana ne gördüğünü tarif et."

"Nonno'nun kapısının üzerindeki Scarletti arması düşmüş. Onu daha yeni kontrol ettirip emniyete almamış mıydık? Margurite Nonno'nun odasından çıkıyordu ve üzerine düştü. Ölebilirdi." Tasha'nın sesinde öfkenin yanı sıra bir hıçkırık da vardı. "Ziyarete gitti Nonno ama o gitmişti."

Antonietta kaskatı kesildi. Palazzo onarımdan geçiyordu ve evin büyükbabasının kanadını inceleyen müfettişlerin yanında o da vardı. Scarletti armasına özellikle dikkat ettiklerini biliyordu, Ağırılığından dolayı. "Hiçbir şeye dokunmayın. Polisinizin etrafa bir göz atmasına izin vereceğiz."

Antonietta'nın sevdiği, çok aşına olduğu ev bir anda uğursuz bir havaya büründü.

Margurite Tasha'ya yaslanmış, babası onu ne kadar çok sevdiğini mırıldanarak saçlarını ve yüzünü okşarken usulca acısını haykırıyordu. Tasha'nın parmakları Antonietta'nın etrafında sıkılaştı. "Bir şeyler yap, onun acısını dindir, Toni. Hemen şimdi yap, bu kadar acı çekmesine dayanamıyorum."

"Ambulans birazdan burada olur," diye fısıldadı Antonietta, ama elleri hâlâ küçük bacağındaydı. Bir adım attı derin bir nefes aldı ve konsantre oldu, ağlama seslerini engelledi, ezici duygularını bloke etti. Odadaki herkesi. Her şeyin içinden, etrafından akıp gitmesine izin verdi, içindeki derin kuyuyu buldu. çok güçlü olan, onun ve mirasının bir parçası olan enerjiyi serbest bırakabilirdi.

Antonietta, Byron Justicano'nun iyileştirme yeteneğine sahip olduğunu biliyordu çünkü iyileştirme yeteneği onun ailesinin de bir parçasıydı. Miras. Onun yaptığı gibi iyileşemezdi ama bir sorunu teşhis edebilir, acıyı azaltabilir ve onun iyileşmesini hızlandırabilirdi. insanları iyileştirme yoluna soktu. Sıcaklığın arttığını, yayıldığını, vücudundan ellerine ve çocuğun bacağına doğru ilerlediğini hissetti.

Neredeyse aynı anda Margurite sessizleşti, hıçkırıkları koklamalara ve küçük ürpermelere indirgenmişti. Antonietta, Tasha'nın vücudundaki gerginliğin çoğunun gittiğini hissetti.

Franco eğildi ve kuzenini öptü. Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Grazie, Toni. Keşke ben de bunu yapabilsem." Tasha Margurite'ye daha sıkı sarıldı.

"Ambulans yolda, Antonietta," dedi Justine dağınıklığın arasından dikkatle ilerlerken. "Ben de yetkililere haber vermiş. Scarlett'i kalkanını tutan cıvatalar tamamen kesilmiş. Bu bir kaza değildi." Patronu itiraz edemedi, aceleyle ona güvence verdi. "Merak etmeyin, hiçbir şeye dokunmamaya dikkat ettim ve parmak izi bırakmak. Bunu yapmamanız gerektiğini bilecek kadar film izledim." Antonietta'nın yanına çömeldi. Neredeyse koruyucu bir tavırla. "Bu bir kaza değildi ve dün geceden sonra işini şansa bırakmaman gerektiğini düşünüyorum."

"Sanırım haklısın Justine," diye onayladı Antonietta. "Lütfen Joie Sanders'ı arayıp, bana bir yardımcıya ihtiyacım olduğunu söyleyin."

Randevu. Buraya, saraya gelmek isteyip istemeyeceğini sorun."

"Hemen ayarlayacağım. Sanders, bu konuda ünlüdür. güvenlik önlemleri, ama ona ulaşmak çok zor. Yine de bize birini tavsiye edebilir. Gelecek haftaki yerel hayır etkinliğindeki performansınızı iptal edeyim mi?"

Antonietta başını salladı. "Hayır, bu iyi bir amaç için. Ama Nonno'nun da korunmasını istiyorum; bu önemli Justine. Bak Sanders'la bir şeyler ayarlayana kadar güvenlik görevlilerimiz onu yakından takip etsinler."

Don Giovanni aceleyle salona girdi, koşmaya çalışmaktan nefesi kesilmişti. "Ne oldu, ne yaptı? Franco, o iyi olacak mı?" Her zamanki otoriter sesi titriyordu.

"Onu hastaneye götüreceğiz, Nonno," dedi Franco nazikçe. "Margurite'nin bacağını kısa sürede iyileştirirler."

"Otur Nonno," dedi Tasha endişeyle. "Toni acının bir kısmını dindirdi ve Margurite çok daha rahat." Güven vermek için hemen çocuğun omuzlarına sarıldı. "Çok cesursun, cara mia. Cesur değil mi Toni?"

"Çok cesurca." Antonietta çocuğun başının üst kısmını öptü, acıyı uzak tutmak umuduyla küçük bacağıyla teması sürdürdü.

Çocuk Antonietta'nın kolunu tutmayı başarana kadar el yordamıyla ilerledi. "O zaman ben gerçek bir Scarletti miyim?"

Tasha tek bir ses çıkardı, başını çevirip Franco'ya baktı, Marita'nın sürekli dırdır etmesine kızmıştı.

çocuk güvensiz. "Sen her zaman bir Scarletti oldun, Margurite. Cesur ve harikasin ve hepimiz için bir neşe kaynağısın. Öyle değil mi? Toni? Franco?"

"Margurite, sen baştan aşağı bir Scarletti'sin," diye hemen kabul etti Antonietta.

"Her zaman benim gibi oldun Margurite," dedi Franco, çocuğun başının üstünü öperek. "Öyle değil mi? Nonno?"

Don Giovanni, "Babanın gözlerine ve neşeli mizacına sahipsin," diye güvence verdi.

Helena, "Sinyorina Scarletti, ambulans geldi," diye anons etti. "Bu taraftan." Görevlilere geçmeleri için el salladı.

"Teşekkürler Helena," diye onayladı Antonietta. Justine'in sağlık görevlilerini enkazın etrafından dolaştırıp çocuğa ulaştıracağına güveniyordu.

Bir muayene ve Franco ile yapılan kısa bir görüşmenin ardından, Margurite'yi bacağının düzgün bir şekilde bakılabileceği hastaneye götürmeleri konusunda anlaşmaya varıldı.

Tasha, "Lütfen acı çekmediğinden emin olun," diye yalvardı, Çocuğu koruyarak kucakladı. "Seni uzun zamandır bekliyoruz ve o çok korkuyor."

"Onun daha fazla zarar görmemesini sağlayacağız. gerekli," diye güvence verdi görevli. "Onu taşıırken yardımcı olması için ağrı kesici verebiliriz."

Antonietta, Margurite odaya yerleşene kadar bekledi. Babası ve Tasha ile birlikte ambulansa bindi ve hasarı gidermeye çalışmadan önce hastaneye doğru yola çıktı. "Justine, bölgenin kordon altına alındığından emin ol ki kimse hiçbir şeye dokunmasın ve hizmetçilerden hiçbiri polis bakmaya fırsat bulamadan burayı temizlemeye kalkışmasın. her şey."

Hafif parfüm kokusundan hizmetçisinin yakında olduğunu anladı. "Helena, bana Enrico'dan bahset. Kayboluşu hakkında ne biliyorsun?"

"Yok bir şey sinyorina, sadece odasında değildi. Hiçbir şey alınmamış, kıyafetleri ve kişisel eşyaları orada. Dün gece bugünün menüsünü hazırladı ve bu sabah çocuğu gönderebilmem için mutfakta nelere ihtiyacımız olduğunu konuştuk. Saat on civarında birlikte bir kadeh şarap içtik ve her zaman yaptığı gibi dairesine çekildi. Bu sabah menüyü hazırlayacak gibi görünmüyordu. Sabah yemeğinden sonra hizmetçilerden birini onu kontrol etmesi için gönderdim. Odasında değildi. Bunu bana söylediğinde, ben de

hemen odasına gittim. Yerinde olmayan hiçbir şey görmedim."

"Ondan haber alan var mı? Bir kadını var mı?" "Hayır."

Helena'nın iç çekişi gürültülüydü ve Antonietta Sesi kısın. Her şey aşırı gürültülü görünüyordu, son derece cilalı zemindeki ayakkabı sesleri bile. Biraz dikkat dağıtıcıydı. Evin içinde böcek vızıltıları, gıcırtilar ve iniltieler duyabiliyordu. Gök gürültüsü evin içinde uğursuzca gümbürdüyordu.

uzakta ve dışarıda yağmur durmadan çiseliyordu.

"Öylece çekip gider mi? Bizimle birlikte olduğu onca yıl boyunca hiç böyle bir şey yapmadı. Burası onun evi. Eminim birileri nereye gitmiş olabileceğini biliyordur. Arkadaşları mı? Palazzo'nun dışından biri."

"Üzgünüm sinyorina, ama Enrico sadece burada kaldı. Buradaki insanlar onun ailesi. Burası onun evi. Başka bir yere gitmedi," diye ısrar etti Helena. "Bunun doğru olduğunu biliyorum.

Enrico bana sık sık palazzoyu tercih ettiğini söylerdi. Geceleri bazen bahçede dolaşır ve heykellere bakardı. Mimariyi çok severdi ve bunun bir böyle bir yerde yaşamak ayrıcalıktır."

"Her yer arandı mı? Hastalanmış ve yaralı bir şekilde bir yerlerde yatıyor olabilir."

"Bunu düşünmeliydim, sinyorina," dedi Helena.

"Hizmetkârlara hemen etrafı aramalarını söyleyeceğim."

"Kuzenlerimden biri bunu düşünmeliydi."

Antonietta düzeltti. Bazen ailesinin ne düşündüğünü merak ediyordu. Palazzo'nun sihirli bir şekilde kendi kendini yönettiğini mi?

Don Giovanni bile zavallı Enrico'yu aramak aklına gelmemişti. Şefinin tüm eşyalarını geride bırakıp gittiğini hayal bile edemiyordu. "Grazie, Helena, bir şey duyar duymaz lütfen bana haber ver.

Bu arada, bize yardım edebilecek kimler var?

Mutfak mı? Zaten çok meşgul olduğunu biliyorum ve bu işi senin yapmanı istemiyorum. Eğer idare edebilecek bir asistanımız yoksa Justine geçici birini işe alabilir."

Helena, "Enrico dönene kadar Alfredo'nun yerini değiştireceğim," dedi. "O iyi bir şef ve son yedi yıldır Enrico ile çalışıyor. Kendi tarzını seviyor ve biraz zor biri, baş ağrıları ve spazmlarla yatağa düşüyor ama Enrico dönene kadar iyi olacağından eminim. Ve yeğenim Esteben. Onu mutfakta çalışması için işe aldığımızı hatırlarsınız. Bir süre önce şef çırağı mıydın? İyi çalışıyor. Şimdilik Alfredo'nun yerine geçebilir."

"Emin misin Helena? Alfredo'nun hızlı ve etkili birine ihtiyacı olacak. Esteben hakkında bir iki şikâyet vardı. İş önemli olduğunu düşünmüştüm."

"Oh, hayır, hayır, sinyorina. Esteben bu iş için çok minnettar. Büyük bir randevusu vardı ve izin istedi, Enrico da onu reddetti. Konuşmuşlar ama Esteben sadece aşkını etkilemeye çalışıyormuş. Onun önemini anlıyor iş."

Antonietta başıyla onayladı. "Justine, lütfen muhasebeciye söyle, onlara gereken ödemeyi yapsın."

"Evet, elbette, bunu not edeceğim. Gerçekten yapmalısın büyükbabana git. Çok tedirgindi. Kalp ilaçlarını alıp almadığını bilmiyorum ama çok üzgündü."

"Pekâlâ." Antonietta elini hafifçe Justine'in koluna koydu. "Benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim, Justine. I Umarım seni hem arkadaşım hem de asistanım olarak çok değerli bulduğumu biliyorsundur."

"Biliyorum, Toni." Justine yalnız kaldıklarında daha az resmi davranıyordu. "Bu işi ve palazzoyu seviyorum. Seninle tüm dünyayı gezebilmeyi seviyorum. Hepsinden önemlisi, sen benim için

Benim hiç ailem olmadı, bu yüzden karşılıklı." Yollarına çıkan her nesnenin etrafından hızla dolaşarak kendine güvenle ilerledi ve

Antonietta onu takip etmekte tereddüt etmedi. "Saldırıya uğradığınız söylentisi beni dehşete düşürdü. Öyle mi?"

Antonietta başını eğdi. "Evet. Eğer Byron olmasaydı, Nonno ve ben ikimiz de kaybolurduk. Boğuşma yüzünden morluklarım var."

"Neden biri sana ya da büyükbabana zarar vermek istesin ki?"

"Neden biri aileme zarar vermek istesin ki?" Sözcükler, kadın onları durduramadan ağzından kaçtı ve kadınların arasında havada asılı kaldı.

Ofislerin bulunduğu kanada doğru kıvrılan koridor. "Bunu söylediğini hiç duymamıştım," dedi Justine. "Bir kez bile. I patlamanın bir kaza olduğunu düşündü. Kaza olduğuna karar verilmemiş miydi?"

"Hayır." Bu tek itiraf fısıltıyla çıkmıştı. Hayır, bu bir kaza değildi ama bunu asla kabul etmeyecekti, ne kendisine ne de bir başkasına. Birileri yatlarını açık denizde patlayacak şekilde donatmıştı. Patlama bir kaza değildi. tüm kanıtları yakmayı ya da batırmayı başardı. Bir balıkçı teknesi yakındaydı ve beş yaşındaki kör bir kızı sudan çıkarmayı başarmıştı. Antonietta hiçbir zaman raporu görmek istememiş, bunun gerekli olduğunu düşünmemişti. Yetkililer ailesini kimin yok ettiğini bulamıyorsa, bir çocuk ne yapabilirdi ki? Ve çocuk büyüdüğünde de geriye bakmak istedim.

"Hemen Joie Sanders'ı arıyorum," dedi Justine, sesinde bir parça panik vardı. "Acil bir durumda olduğunu mu düşünüyorsun?"

Tehlike mi? Senin yanından ayrılmayacağım."

Antonietta, Justine'in ses tonundaki sert ve koruyucu tınıyı yakaladı ve kendini gülümserken buldu. Tasha'nın Margurite için kullandığı ses tonunun aynısıydı bu.

"Merak etme, bu işin aslını öğreneceğiz," diye güvence verdi. "Bir sürü korumam olacak. Şu anda daha çok çocuklar için endişeleniyorum."

"O nasıl, Franco? Toni nasıl?" Don Giovanni sordu endişeyle. "Zavallı küçük Margurite. Hepinizle birlikte hastaneye gitmeliydim."

"Nonno, hepimizin gitmesinin bir anlamı yoktu. Franco ve Tasha zaten oradaydı ve Marita, Justine ve ben onu büyük bir kalabalık haline getirdik. Uyuyor ve Marita gece boyunca onunla kalacak."

Franco, "Doktor yarın eve dönebileceğini düşünüyor," diye ekledi. "Üzülmeye gerek yok."

Don Giovanni torununa ters ters baktı. "Bana yaşlı bir adammışım gibi davranma Franco. Dün gece biri evime girip torunumu ve beni öldürmeye çalıştığı için üzgünüm. Ve büyük torunum muhtemelen kaza olmayan bir olayda yaralandığı için de üzgünüm. Ve şirketimi elimden almaya çalıştığın için de üzgünüm."

Franco içini çekti ve kendine bir içki doldurmak için odanın diğer ucuna yürüdü. "Uzun bir akşam oldu, Nonno. Tartışacak durumda olduğumdan emin değilim. Toni, dün geceki korkunç deneyiminden sonra kendini iyi hissediyor musun? Beni hemen uyandırmalıydın. Ve sonra uyanmadığında. Beni korkuttun."

"En azından Franco şimdi mantıklı konuşuyor. Toni, bizi yine korkutma," dedi Don Giovanni sert bir şekilde.

"Kayalıklarda bir adamla dövüşmeyi ben seçmedim, Nonno. Güzel, sıcak yatağımı tercih ederdim." Beklemekte olan tartışmayı bir şakayla geçiştirmeye çalıştı. Franco Çocuğunun bu şekilde yaralandığını görmenin verdiği çileden sonra bitkin düşmüştü. Don Giovanni, çok sevdiği torununa hastaneye kadar eşlik edecek gücü kendinde bulamadığı için kendine kızgındı. "Ben de bir içki alabilirim Franco." Sorduğu anda, bu fikir midesini bulandırdı.

"Sadece su,
Lütfen."

"Sen odanda uyurken kuzenin beni tehdit ediyordu. Bu konuda ne düşünüyorsun, Toni? Benim öz torunum, hain bir engerek."

Franco, "Seni tehdit etmediğimi çok iyi biliyorsun, Nonno," diye itiraz etti.

"Nonno," dedi Antonietta sabırla, "Franco seni asla tehdit etmez. Bana neden bu kadar üzgün olduğunu söyle. Bu senin kalbin için iyi değil."

Don Giovanni tiksintiyle ellerini havaya kaldırdı, Vahşi hareketiyle neredeyse torununa çarpıyordu. "Bu birleşme konuşmaları. Beni başkanlıktan indirmek. Bu çocuk onu geri aldıktan sonra işte böyle bir sadakat gösterdi. O tamamen Adımızı lekeledi, ailemizi sattı ve ben onu tekrar aramıza kabul ettim ama o bir kez daha boğazıma sarılan engerek yılanı oldu."

Franco, "Ben bunların hiçbirini söylemedim," diye reddetti. "Toni, ben bunların hiçbirini söylemedim. Ben sadece bu kadar büyük bir konuda fikir ayrılığına düştüysek, ailenin geri kalanına fikirlerini sormamız gerektiğini belirttim. Ve bunu fazlasıyla telafi ettim.

geçmiş patavatsızlıklar. Karşılığında çok az şey için gece gündüz çalıştım." Büyükbabasının homurdanmasını durdurmak için elini kaldırdı. "Atılmayı ve geçmişini telafi etmek için karşılıksız çalışmayı hak ettiğimi biliyorum ama bunu yaptım. Bu tamamen farklı bir konu. Aile bu birleşme

konusunda son derece kararlı."

Don Giovanni tiksintiyle hırladı. "Onunla sen konuş, Toni. Kontrolü ele almaktan korkarsa bir şirketi nasıl yönetebilir? Ailenin geri kalanına danışmak zorunda kalırsa? Ne? nasıl bir lider olurdu? Neden, bir ay içinde tüm işi kaybederiz!"

"Bu adil değil, Nonno, bir kez bile şirketi kontrol etme şansım olduğunu söylemedin. Eğer bir şansım olduğunu düşünseydim şans-"

"Ne?" Don Giovanni talep etti, "İşini yapacak mısın? Ben ölene kadar bekler ve uğruna çalıştığım her şeyi mahveder miydin? Korsan Demonesini'ye mi satacaksın? İblis tohumuna mı?" En yakın rakibine tükürerek hakaret etti.

Antonietta hemen araya girdi. "Nonno, sakın ol, böyle devam edersen felç geçireceksin. Böyle devam edersen Benim oyum olmadan seni başkanlıktan indiremezler ve ben asla böyle bir şey yapmam. Franco da sizi görevden almak istemiyor; sadece kendi fikriniz dışında başka birinin fikrini de açık yüreklilikle dinlemenizi istiyor."

Bardağı Franco'dan aldı, parmak uçları dökülmeyi önlemek için sıvının miktarını ayarlıyordu. Birdenbire Byron'ın farkına vardı. Çok yakındaydı. Onu hissedebiliyordu. Ayağa kalktığını bilmek garip bir duyguydu. Artık uyumuyordu ama sanki birbirlerine o kadar bağlıydılar ki, Byron'ın uyandığı anı bilebilirdi. gözlerini açtı.

İyi akşamlar. İyi misiniz? Seni özledim. Kelimeleri net bir şekilde duydu. Zihninin duvarlarında minik kelebek kanatları gibi geziniyorlardı. Kasları kasıldı, Beklentiyle sıkılmış. Tepki olarak. Sesi tenine sürtünen kadife gibiydi. Uzaktan kuzeniyle büyükbabasının tartıştıklarını duyuyordu ama bedeni, tüm varlığı Byron'ın yaklaştığının farkındaydı.

Konuşmaya devam etmesi onu ürkütmedi. Telepatik olarak ona sesleniyordu ama sesinin samimi hissine böylesine fiziksel bir tepki vermek çok rahatsız ediciydi. Kadın

zihninde ona ulaştı, onu bulmak için sesinin yolunu izledi. Onu hissetmek için. İhtiyacı olduğu gibi güçlü bir şekilde bağlanmak için.

Sarayda kargaşa var. Korkunç bir kaza oldu. Zavallı küçük Margurite Nonno'yu ziyarete gitti ve aile arması bacağına düştü. Bacağı kırılmış ve hastaneye kaldırılmış. Marita şu anda onunla birlikte. Justine cıvataların doğrudan kesildiğini düşünüyor. Ve şefimiz kayboldu.

Küçük bir sessizlik oldu. Nefesini tuttuğunu fark etti.

Yakında orada olacağım, Antonietta. Genç Margurite için özgün olduğunu biliyorum. Bu gece geç saatlerde onu hastanede ziyaret edeceğim ve ona bir şekilde yardım edip edemeyeceğime bakacağım.

Grazie. Çok acı çekiyordu. Herkes zgn. Enrico için her yeri arattım ama ondan hiçbir iz yok. Antonietta sudan temkinli bir yudum aldı, yiyecek ya da içecek için en ufak bir açlık duymadığını fark etti.

Dün gece bulduklarımdan sonra şefinizin hâlâ kayıp olması hoşuma gitmiyor. Birisi sizi uzun süredir zehirle besliyor olmalı.

Enrico'nun dün gece kayıp olduğunu biliyor muydun? Odasında değildi.

Onunla bu konuşmayı yapmak istemiyordu. Onu düşünüp düşünmediğini bilmek istiyordu. Onun için yanıp tutuşmadığını. Ona duyduğu ihtiyaçla uyanıp uyanmadığını.

Evet, söyledim. Düşüncelerine için için yanan bir tonda cevap verdi. Hâlâ da yle. Senin yanında olmak için sabırsızlanıyorum. nce beslenmeliyim. Saraya geldiğimde tam gcmde olmak istiyorum.

Büyükbabası ve kuzeninin ağız dalaşının tam ortasında kendini gülümserken buldu. Byron gitmişti ama yine de tamamen gitmemişti. Sadece zihninde ona ulaşması gerektiğini ve onun yanında olacağını hissetti. Bu düşünceye sarıldı, bu kadar önemli olmasına şaşırmıştı. Byron'ın önemli olduğuna şaşırmıştı. Ona her şeyin yoluna gireceğini hissettirebildiği için hayrete düşmüştü.

"Dikkatini veriyor musun, Toni?" Franco talep etti. "Bu ciddi bir mesele haline geliyor ve Nonno'nun bunu ele almaktan başka çaresi yok. Bana düzgün bir maaş ödemek istemeyebilir ama mantıklı düşünmek zorunda."

"Kimseyi dinlemek zorunda değilim evlat. Ben rehberlik ettim

Şirket olarak fırtınalı sulardan birden fazla kez geçtik ve her zamankinden daha iyi çıktık. Bizim için hiçbir avantaj yok bu birleşmenin bir tarafı. Eğer gerçek bir Scarletti olsaydınız, daha derinlere bakar, hızlı paranın cazibesini bir kenara bırakır ve bu teklifin gerçekte neyle ilgili olduğunu görürdünüz."

Antonietta kasıtlı olarak büyükbabasıyla kuzeninin arasına girdi. "Demonisini Şirketi'nin kurtarılmaya ihtiyacı var ve bunu yapmak için bize başvuruyorlar Franco. Bu kadar basit. Şirketlerini iyice araştırdım. Çok küçük bir nakit akışıyla çalışıyorlar ve kaybettiklerinde büyük bir zarara uğramışlar. yük gemilerinden biri."

Antonietta odadaki yoğun gerilimi hissedebiliyordu. Büyükbabasına sırtını döndü ve konuyu değiştirmeye kararlı bir şekilde kuzenine gülümsedi. "Franco, Enrico'nun nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikrin var mı? Helena onun bir kadını olmadığını ve saraydan nadiren ayrıldığını söylüyor."

Franco başını salladı. "Bu sabah geldiklerinde hizmetçilerle ve yetkililerle konuştum. Enrico'nun odasını aramalarına izin verildi."

Kapının hafifçe vurulması Helena'nın gelişini müjdeledi. "Affedersiniz ama Sinyora Marita telefonda ve genç Margurite babasına iyi geceler dilemek istiyor. Sinyora Marita, Margurite'nin ilaçtan dolayı uykusunun geldiğini söylüyor Sinyor Franco ve sizin geri aramanızı beklemesini söylersem uyuyakalacağından korkuyorum."

"Hayır, hayır Helena, doğru olanı yaptın, teşekkürler. Bağışla beni Nonno, bu toplantının önemli olduğunu biliyorum ama bambina'mla konuşmalıyım. Ona sevgimi vermeden uyumasını istemiyorum."

Don Giovanni, "Tamamen anlıyorum," dedi ve onu el sallayarak odadan çıkardı.

Bir an sessizlik oldu. "Bu adamı sevimli kılan tek şey bu. Onu bu yüzden sevmekten kendimi alamıyorum. Bize ihanet ettiğine hâlâ inanamıyorum."

Antonietta elini büyükbabasının koluna koydu. "Franco'nun pek çok harika özelliği var, Nonno; sadece "Asla tatmin olmayan bir kadına derin bir aşkla bağlanmak ne kötü bir şanstır."

Konuşurken Byron'ı düşündü. Ona tekrar dokunmak istiyordu. Zihnindeki, midesindeki çırpınışı hissetmek istiyordu. Neydi o adam? Emir veren bir yabancı. ve sessiz, kendi kendine yeten bir havası vardı. Ona en çok ihtiyaç duydukları o fırtınalı gecede. Evinin nerede olduğu, nerede kaldığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir yerlerde başka bir kadını olsa bile.

"Franco dik kafalıdır, Toni," dedi Don Giovanni. "Hırslı biri. Ve ağgözlü bir karısı var. Bu kombinasyon ölümcül olabilir."

"Nonno," Antonietta umutsuzca aklını konuşmada tutmaya çalıştı. "Franco bir hata yaptı ve bunun farkında. Yıllar önceydi, genç ve etkilenmeye açıkken. Marita için deli oluyordu ve her şeyi yapardı. söylediği her şeyi. Stefan Demonesini ve Christopher kesinlikle çekici ve ikna edici olabilir. Franco sadece onların arkadaşı olduğunu düşünme tuzağına düştü."

Don Giovanni derin bir iç çekti ve bir sandalyeye oturdu. "Ve Tasha yılanı evimize davet etti."

"Nonno." Sesinde bir eğlence vardı. "Melodramatik davranıyorsun. Christopher'la birlikte büyüdük. O çocukken burada oynadı ve her oyunumuza katıldı. aile etkinlikleri. O bir yılan değil ve çok sıkı çalışıyor."

"Tasha'nın sağduyusu yok. Ona hiç uygun değil. Hepsi bu. Ve babasının yanında ne kadar rahatsız olduğunuzu biliyor."

Antonietta büyükbabasının sesindeki endişe ve kaygıyı duyabiliyordu. Sesi yorgun ve hatta yaşlı geliyordu. "Ben Onu görmeye alışkınsın, Nonno; her hayır etkinliğinde ve

katıldığımız her etkinlikte. Beni her zaman, diğer tüm kadınlar onun yanında olmaktan heyecan duyarken, onun tekliflerini geri çeviren kadın olarak görecektir."

"Evlilik teklif etti," diye hatırlattı Don Giovanni, kadının sesindeki hoşnutsuzluğu duyunca. "Her zaman paranın peşinde olduğunu düşündün, ama çok parası vardı. Neden bunun gerçek bir teklif olduğunu hiç düşünmedin?"

Hiçbir anlam ifade etmeyen bir tiksintiyi nasıl açıklayabilirdi ki? "Yaralı, kilolu ve çirkin olduğumu düşünüyordum Nonno, bir erkeğin beni ben olduğum için isteyeceği hiç aklıma gelmemişti."

"Bu tamamen saçmalık!"

"Ama o zamanlar böyle hissediyordum. Çok güvensizdim."

Hizmetçi kibarca kapıyı ikinci kez çaldı. "Sinyorina Scarletti? Yetkililer burada ve sizinle konuşmak istiyorlar. Onlara bahçe odasını gösterdim."

"Teşekkür ederim Helena. Hemen geliyorum."

"Biz konuşurken Sinyorina Tasha adamları eğlendiriyor." Her ne kadar çok yumuşak bir ses tonuyla konuşsa da, Tasha'yı yetkililerle yalnız bırakmaktan duyduğu endişe ve dehşeti anlamak zor değildi. Tasha'nın sağı solu belli olmazdı ve bunu tüm aile ve hizmetkârların her biri biliyordu.

"Seninle dün gece hakkında konuşma fırsatım olmadı," diye itiraz etti Don Giovanni. "Gitmekten başka seçeneğiniz yok. Eğer Tasha'nın yetkilileri eğlendirmesine izin verirsek, hepimiz yukarı."

Antonietta büyükbabasının bacağını okşadı. "Nazik ol, Nonno. Hastanede kendini çok yıprattı. Margurite ile harikaydı."

"Çocukları çok seviyor," diye onayladı Don Giovanni. "Byron size bugün burada olup olmayacağından bahsetti mi? Adresini bilmiyorum ve yetkililer olanları anlatmasını duymak istedim. Boğulmakta olan yaşlı bir adamı çıkarmak için denize dalacağına kimsenin inandığını sanmıyorum."

Antonietta küçük bir gülümsemeye engel olamadı. "Yakında burada olacağından eminim, Nonno." Büyükbabasını öpmek için eğildi. "Seni kurtarmak için herkes her şeyi yapar. Sen ailenin hazinesisin."

Byron genç adamı binanın duvarına yasladı ve orada öylece kaldı, başı dönmüştü ve olanlardan habersizdi ama yaralanmamıştı. Byron tam güçle gökyüzüne çıktı, kanat üzerinde şekil değiştirdi, bu asla yapamayacağı bir şeydi yirmi yıl önce bile yapmamıştı. Vampir avlamak ona sertlik, ateş altında soğukkanlılık ve zor durumların üstesinden gelebileceğine dair tam bir güven vermişti ama bu onu Antonietta gibi bir kadına hazırlamamıştı.

Elbette ilk dürtüsü onu alıp götürmek, ritüel bağlayıcı sözlerle sahiplenmek ve doğanın akışına bırakmak olmuştu. Ama bir kadından öğrendikten sonra temkinli davranmıştı. hayatı boyunca aceleci davranmıştı. Yakalanıp işkence gördükten, prensi ve hayat arkadaşını öldürme girişiminde yem olarak kullanıldıktan ve en iyi arkadaşı Jacques Dubrinsky ile ilişkisini mahvettikten sonra Byron artık ihtiyata inanıyordu ve sabır ve bulmacaları baştan sona düşünmek. Arkasında hatalarla dolu bir hayat varken artık şansım yok.

Antonietta'yı tanımaya kararlıydı. Ne yazık ki, Scarletti ailesinin üyelerinin zihinlerinde yerleşik bir koruyucu bariyer vardı. Onların düşüncelerini öylece tarayamaz ve öğrenmesi gereken her şeyi öğrenemezdi. Acele etmedi, Don Giovanni'yle olan dostluğu sayesinde palazzoya sızdı. Bekliyordu. Onu izledi. Fark etti ki Kontrolün onda olduğunu hissetmek. Bağımsızlığa ihtiyacı vardı. Onu mutlu etmek için kur yapması ve kazanması gerekiyordu.

Byron usulca içini çekerek rüzgârın sesi denize taşımalarına izin verdi. Cinayet girişimi her şeyi değiştirmişti. Gece gündüz onun korunduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. O

zihnine istediği zaman dokunabilmesi, ona her zaman neler olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Bir kez daha gökyüzünden, ona hediyesini bıraktığı yere düştü. Antonietta'yı, hoşuna gitse de gitmese de hediyesini alacağını bilecek kadar iyi tanıyordu. Antonietta bir başkası tarafından kendisine verilen bir şeyi geri çevirmeyecek kadar kibardı.

Köpek asil bir zarafetin resmiydi. Byron hayvanı gördüğü andan itibaren, onun akıcı çizgilerindeki saf şiire hayran kalmıştı. Borzoi hareket halindeyken ya da kıpırdamadan dururken her zaman zarifti. Byron, kabul gören teoriye göre borzoilerin altı ila sekiz yüz yıldır var olduğunu biliyordu.

Kişisel deneyimlerinden

Bu zaman çizgisinin biraz yanlış olduğunu deneyimledim. Irk dayanmış, belki rafine edilmiş ama gerçek kalmıştı. Byron köpeğin üzerine eğildi, akıllı kubbeli kafatasını ellerinin arasına aldı ve karanlık, nazik gözlerine baktı.

"Eğer istersen burası senin yeni evin Celt. O burada. Yeni yoldaşın olabilecek ve seni hak ettiğin gibi sevip sayacak olan kişi. O olacak

Sana benim gibi hayranım ve kalmanın ya da gitmenin senin seçimin olduğunu anlıyorum." Birbirlerini anlıyorlardı, köpek ve Byron. Hayvanın nazik ama vahşi bir kalbe sahip olduğunu biliyordu.

Celt, Byron'ın şimdiye kadar gördüğü en iyi borzoi örneğiydi. Köpeğin kafası zekâsını gösteriyordu, çenesi uzun, güçlü ve derindi. Kürkü simsiyah, tüyleri ipek dokusundaydı. Ve Celt'in gözleri Cinsin gerçek kalbi.

Byron yüksek sesle, "Ben onu görene kadar bahçede beklemen gerekecek," diye açıkladı. "Yağmur yağdığını ve rahatsız olduğunu biliyorum ama ne kadar sürerse sürsün seni hava koşullarından koruyacağım. Orada bazılarının sana karşi kaba davranacağını biliyorsun." Eli büyük başını okşadı, ipeksi kulaklarını buldu ve kaşıdı. "Hiçbirine güvenmiyorum, ne de

yapmalısın. Sadece onun korumasına bak. Arkadaşlık tekliflerine karşı dikkatli ol."

Aralarında geçen hayvani cevabı, anlayışı ve şefkati hissetti ve Antonietta'ya ona duygularını geri verdiği için iki kat minnettar oldu.

Byron'ın uzun boylu, geniş omuzlu gövdesi bir an için parıldadı, yağmurda neredeyse yarı saydamdı, sonra sürekli sağanak yağışın arasında damlacıklar halinde kayboldu. O ikinci kat pencerelerinden birindeki dar bir aralıktan eve girmeyi başardı. Büyük sarayın içindeki korkunç gerilimi hemen hissetti. Korku ve öfke tüm mekânlarda, büyük tavanlara, mazgallara ve izlere kadar titreşiyordu.

Byron geniş, mermer kaplı koridorlarda sessizce süzüldü, Don Giovanni'nin özel odasının yakınındaki hasarı incelemek için geniş merdivenlerden indi. İki kişi delilleri topluyor, cıvataları dikkatlice plastik torbalara koyuyordu. Bunun bir kaza olmadığını, birine, büyük olasılıkla yaşlı adama zarar vermek için kasıtlı bir girişim olduğunu hemen anladı.

Vincente adındaki çocuğun, yokluğundan telaşlanan kız kardeşi için usulca ağladığını duyabiliyordu. Franco çocuğu yatıştırdı, ona usulca şarkı söyledi ve küçük Margurite ile annesinin sabah döneceklerine dair güvence verdi.

Byron her şeyden çok Antonietta'yı görmek istiyordu. Kalbinin yakınlarında garip, endişeli bir his vardı. Duyguların tehlikeli olduğunu keşfediyordu. Heyecan verici ama oldukça tehlikeli.

Hiç şaşırmadan Antonietta'yı bitkilerle dolu ve üç tarafı camla çevrili geniş bir odada buldu. Odanın ortasında büyük bir çeşme vardı ve rahat banklar ve yeşillikler arasında sohbet için konumlandırılmış birkaç küçük sandalye ve masa ile çevriliydi. Camın dışında gece karanlıktı, rüzgâr camlara yağmur yağdırıyor ve her daim gürleyen hareket eden deniz, uzaklardan gelen gök gürültüsüne eşlik ediyor.

Üniformalı bir adam Antonietta'ya gereksiz yere yakın duruyordu. Kısa boylu, tıknaz, çok kaslı, yakışıklı yüzü Antonietta'ninkine doğru eğilmişti. Koyu renk gözleri bariz bir zevkle onun üzerinde geziniyordu. Byron hırladı, alçak, neredeyse var olmayan bir ses. Adam başını kaldırdı ve birden ihtiyatlı gözlerle odayı taradı.

Antonietta gülümsedi, başı yukarı kalktı, nefes aldı, sanki Byron'ın kokusunu ciğerlerine çekti. "Lütfen oturun Kaptan, bu kadar resmi olmaya gerçekten gerek yok." Bitkiler ve mobilyalardan oluşan labirentte kendinden emin bir şekilde yürüdü, her engelin nereye yerleştirildiğini biliyor ve zarif bir şekilde etrafından dolaşıyordu. Parmakları bir sandalyenin arkasına dolandı ve ellerini düzgünce kucağında birleştirerek sandalyeye oturdu.

"Sinyorina Scarletti, dün gece çektiğiniz çileden sonra iyi dinlendiğinizi umuyorum?" Adamın sesinde Byron'ın kesici dişlerinin uzamasına neden olan bir okşama vardı. "Ben Kaptan Diego Vantilla, hizmetinizdeyim." Antonietta'nın elini tuttu ve eğilerek dudaklarını onun teninde gezdirdi.

Elektrik cızırdadı, elinin arkasına doğru yükseldi, dudaklarını yüksek sesle çarpan küçük bir şimşek kırbağı. Diego geriye sıçradı, kadının elini bıraktı ve avucunu Ağzım yanıyor.

Dantelli eğretili otlarının arkasına saklanan Byron, neredeyse boyu kadar olan birkaç yapraklı bitkinin ortasında bir kalçasını duvara yasladı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve büyük bir memnuniyetle polise baktı.

Tasha kuzenine ters ters baktı. "Otursana Diego. Bunun inanılmaz derecede kötü bir davranış olduğunu biliyorum ama sana Diego diyebilir miyim? Kaptan Vantilla'dan çok daha kolay." Ona çapkın bir gülümseme gönderdi ve Antonietta'nın yanındaki sandalyeye otururken elini uzattı. "Kuzenim dün geceki olaylar yüzünden çok sarsıldı ve onu teselli etmem gerekiyor." Antonietta'yla birkaç değerli dakika daha baş başa kalmayı dilemişti.

Ama Antonietta, Helena onu çağırır çağırmaz gelmişti.

Diego başını salladı. "Bu anlaşılabilir bir şey Sinyora Fontaine."

Tasha tatlı tatlı gülümsedi. "Scarletti-Fontaine, ama bana Tasha diyebilirsiniz. Tüm arkadaşlarım öyle der."

"Teşekkürler hanımefendi," diye onayladı Diego, dikkati Antonietta'nın üzerindeydi. "Ne olduğunu gerçekten öğrenmeliyim dün gece oldu. Don Giovanni iki saldırgan olduğuna ve ikinizin de uyuşturulup uçurumun tepesine sürüklendiğinize ikna oldu."

Antonietta başını salladı. "Piyano çalışıyordum ama kendimi tuhaf hissediyordum. Alışılmadık derecede yorgundum, kollarım ve vücudum ağırlaşmıştı. Bir ses duydum ve sonra biri ağzıma bir bez kapattı. Bezin üzerindeki kimyasalın beni bayıltacağını fark edene kadar mücadele ettim, bu yüzden bayılmış gibi davrandım. Hemen palazzo'nun dışına taşındım. Diğer adamın sesini duydum.

Büyükbabamı sürüklüyorlardı. Kim olduklarını anlayamıyordum, sesleri ve kokuları bana yabancı geliyordu. Biriyle tanıştığımda, neredeyse her zaman onu tekrar tanırım, ama bu adamlar yabancıydı. Byron'ı çağırdım. Neden bilmiyorum ama çırpınmaya başladığımda Byron Justicano'yu çağırdım."

"Peki bu adamı neden çağırdınız? Yakınlarda olduğunu biliyor muydunuz?"

Antonietta sesteki keskin, uyanık notayı duydu ve gülümsedi. Tasha'nın polisi, Byron gibi bir adamla kedi fare oyunu oynayacak biri değildi. Omuz silktili. "Onun adını sadece bir tılsım olarak söyledim. Beni güvende tutmak için. O da öyle biri. Beni güvende hissettiriyor."

Tasha küçümseyen bir sesle burnunu çekerek memurun dikkatini çekti. "Anlıyorum," dedi memur, açıkça anlamadığı halde. "Lütfen devam edin."

"Büyükbabamın denize girdiğini duydum ve ona nasıl yardım edebileceğimi bilmesem de daha çok savaştım. Ama sonra Byron geldi. Bana saldıran adamla dövüştü ve sonra bana hareketsiz kalmamı söyledi. Rüzgârın çığlıklarını ve dalgaların gürlemesini duyabiliyordum. Fırtına çok şiddetliydi

ve altımızdaki toprak bile sarsılıyor ve gürlüyordu. Ve sonra
Byron

Büyükbabam güvendedeydi ve nefes almasına, ciğerlerindeki suyu atmasına yardım ediyordu. İkisi de deniz suyuyla ıslanmıştı ve hepimiz çok üşümüştük." Büyükannem o an titredi.

Hafıza. "Bu adamların tarifi konusunda size yardımcı olamam, ancak beni taşıyan uzun boylu ve çok kaslıydı. Saçları kısaydı ve son derece güçlüydü."

"Peki bu adam şimdi nerede? Sana saldıran adam nerede?"

"Öldüğüne inanıyorum. Kesin olarak bilmiyorum."

Kısa bir sessizlik oldu. "Bu adamın, bu Byron Justicano'nun büyükbabanı nasıl kıyıya çıkarabildiğini anlamıyorum. Uçurumdan aşağıdaki denize kadar çok uzun bir mesafe var. Gece vakti denize dalarak hayatta kalmanın mümkün olduğundan şüpheliyim.

Dün gece dalgalar çok yüksekti ve fırtına çok şiddetliydi."

Küçük bir sessizlik oldu. Hava kalınlaştı. Odanın üzerinde bir gölge büyüdü. Tasha ve subay birbirlerine tedirgin bakışlar. Aniden ortaya çıkan tehditkâr atmosfer karşısında enselerindeki tüyler bile diken diken oldu. Tasha ani bir ürpertiye karşı kollarını ovuşturdu.

Antonietta sanki fark etmemiş gibi sakın bir şekilde omuz silkti. "Bana ne olduğunu sordunuz, ben de size anlattım. Bana inanmak isteyip istememek size kalmış."

"Neden hemen aranmadık?"

"Sizi çağırdılar. Büyükbabama yardım etmesi için doktoru çağırdım ve duş alıp ısınmak için kamarama gittim. Neredeyse şafak sökmek üzereydi. Uyuduğum için özür dilerim ama ikimiz de çok yorgunduk. Hizmetçinin müzik odasına girmenize izin verdiğine ve büyükbabamın götürüldüğü yeri ve uçurumdaki alanı gösterdiğine eminim."

"Evet, söyledi ama seni ya da büyükbabanı seninle konuşmak için uyandıramadık ve uçurum bölgesi cevaplardan çok sorular doğurdu. Bir boğuşma olduğuna, hatta birinin uçurumdan düştüğüne dair kanıtlar var. Büyükbabanızın yattığı yeri ve yanında diz çökmüş birinin izlerini görebiliyorduk. Ama bu imkansız, Signorina Scarletti.

Boğulmakta olan bir adamı denizden çıkarıp tekrar uçurumun tepesine kadar getiren adam. B y kbabanız neden uçurumun tepesine kadar geri götürüldü? Asıl soru bu."

"Belki de o uçurumun kenarında Şiddetli bir fırtınada tek başına kalan k r bir kadının da yardıma ihtiya ı olduğu içindir?"

"Sanırım yardım edebilirim, sinyor," dedi Tasha, sesi yumuşak bir davet gibiydi. "Nonno'nun çok bahsettiği bu adam, Byron Justicano, bize yabancı biri. Kuzenimin servetinin peşinde bir servet avcısı. O çok değerli, saray, ev nakliye Şirketi, onun özel güveni. Bu herkesin bildiği bir Şey. En uygun zamanlarda ortaya çıkıyor gibi görünüyor. Bir adamı denizden nasıl kurtarabilir? Aynı anda Antonietta'yı nasıl kurtarabilir? Bu hikayenin ne kadar saçma olduğunu görüyor musunuz? Tabii ki o da işin içinde olmalı. Ve Antonietta'nın saldırganın öldüğünü düşündüğünü itiraf ettiğini duydun. Byron'ın kendi elleriyle öldüğünü ve belki de kuzenimi neredeyse öldüren denizde boğulduğunu." Tasha küçük bir hıçkırığa izin verdi

kaçmaya çalıştı ve Antonietta'nın bileğini tutmaya uzandı.

"O masumları baştan çıkaran biri ve usta bir suçlu.

Hepimizi bu adamdan kurtarmalısın. Muhteşem gözlerinde gördüğüm Őefkate g venmeliyim, aksi takdirde sevgili kuzenimi bu adamdan kurtarmak için hiçbir umut yok."

Antonietta sesini bulabilseydi g lebilirdi. AĞzını açtı ama hiç ses çıkmadı. Tasha ruh haline ya da amacına uygun hikâyeleri çok kolay uyduruyordu. Byron'ı Şüpheli olarak az önce kendisine teslim etmişti.

yakışıklı polis. Ve Antonietta'nın güvenine hiç düşünmeden ihanet etmişti.

Antonietta başını Byron'a doğru çevirdi. Buradasın, değil mi? Kuzenimin kaptana senin hakkında söylediği yalanları duydun. Sana sorun çıkardığı için  zg n m. Onu bir kadın olarak görmesini istiyor.

Benim için kendini  zme, Antonietta. Kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım.

Sesinde bir ısırik, birbirine çarpan güçlü dişler izlenimi vardı. Antonietta'nın zihninde canlanan görüntü o kadar güçlüydü ki, gözlerinin önüne büyük, tüylü bir kurdun Av. Onun odada olduğunu biliyordu, tüm duyuları tetikteydi. Tasha onlarla aynı odada dururken nasıl olur da onu kınayacak kadar dikkatsiz davranabilirdi?

Byron birçok oyuktan birine girdi, birkaç saksı ağacının kalın, geniş yapraklarının arkasında cisimleşti. Yeşilliklerin arasından yavaşça çıktı, bunu yaparken polisi taradı, bir tanışma anısı yerleştirdi ve sıcaklık dalgaları gönderdi. Tasha için örtünme zahmetine girmede. Karmaşık Scarlett'i desenini beyinde taşıyordu. Ve Antonietta'yı üzdüğü için onun ürkmesini ve rahatsız olmasını istiyordu.

"İyi akşamlar," diye resmiyetle selamladı öne doğru süzülürken. "Korkarım Tasha'nın güvensizliği ortaya çıkıyor Kaptan. Çok çabuk sinirleniyor ve bu gece küçük çocuk yaralandı." Kasıtlı olarak onun önünde duran Byron, Antonietta'nın elini Tasha'dan çekip ağzına götürdü. Parmaklarını açtı ve yumuşak bir öpücük kondurdu. Avucunun tam ortasına. Yavaş, telaşsız bir hareket. Sakin, kasıtlı ve bariz bir şekilde sahiplenici. Bir süre orada oyalandı, başparmağı kızın teninde gezindi.

Byron başını yavaşça çevirdi ve Tasha'ya baktı. Bir an için solaryumun loş ışığında gözleri ateş kırmızısı gibi parladı. Dişleri inanılmaz bir beyazlıkta parlıyordu ve sadece o an için Tasha'ya göründü, keskin ve uzun, tıpkı bir kurt gibi. Gözlerini kırıştırdı ve adamın gülümsediğini, kibar ve çekici bir hareketle eğildiğini gördü.

"Tasha, canım, zavallı sinirlerin kuzenin yüzünden bu kadar acı çektiği için üzgünüm ama histeriye gerek yok. O gerçekten güvende ve kaptan ve ben onu bu şekilde tutacağız." Sesi kadife yumuşaklığındaydı, hafif bir erkek eğlencesi ve kibri, yine de çok zorlayıcı.

Byron hipnotize edici sesini ve büyüleyici gözlerini tüm gücüyle kaptanın üzerine çevirdi. "O kadar da zor değil

Don Giovanni ve Antonietta'nın söylediği her kelimeyi destekleyen kanıtlarla birlikte. Elbette onlar suçlanamazlar ve sizin de onlara inanmak gibi bir derdiniz yok. Siz en çok onları korumakla ilgileniyorsunuz. İyi arkadaş olduğumuz ve bunun benim en büyük endişem olduğunu bildiğın için, onlara yapılan bu saldırı hakkında bildiğın her şeyi benimle paylaşarak ve onların korunmasında bana yardımcı olarak bana katılmak istiyorsun." Ses tonunda öylesine saflık ve iyilik vardı ki, kabul etmekten başka bir şey yapmak mümkün değildi.

Tasha dehşet içinde iki adama baktı. Byron dişlerini tekrar ona doğru gösterdi.

Diego yoldaşça bir tavırla onun omzuna vurdu. "Burada olman iyi oldu eski dostum, yoksa büyük bir trajedi yaşayabilirdik. Sinyora Scarletti-Fontaine, eminim Byron'ın büyükbabanı ve kuzenini kesin bir ölümden kurtardığını görüyorsun. Aileniz ona çok şey borçlu."

Antonietta, Byron'ın kadife sesinden etkilenmeden edemedi ama sözlerini tam olarak hatırlayamadığını fark etti. Sadece ses tonunu. Mükemmel, saf tonu. Çenesi kalktı. Bunu bana da yapıyor musun?

Sana ne?

Adamın sesindeki kahkaha kadının dişlerini kenetledi. Erkeklerin eğlencesi çok çabuk tükenebilirdi. Beni sesinle büyüle ki tam işbirliği yapabileyim.

Öpücüklerimle seni büyülemeye çalışıyorum. Sesim senin üzerinde işe yaramıyor. Keşke işe yarasaydı. En büyük hayalim gerçek olurdu.

Ona dokunmayacaktı. Hem başkalarıyla oturup hem de duygusallıkla flört eden özel, samimi bir konuşma yapmak çok rahatsız ediciydi. "İhtiyacınız olan bilgiyi aldınız mı, Yüzbaşı?" Subayla konuştu ama odağı Byron'daydı. Vücudundaki her hücre onun farkındaydı. Takıntı. Bu rahatsız edici bir durumdu. ve umursamadığı bir duygu.

Ben de aynı şekilde hissediyorum. Bu, onun düşüncelerini okuyabildiğine dair kasıtlı bir hatırlatmaydı. Antonietta'nın çok fazla

Gururluydu ve Byron bir erkeği arzulamanın onu savunmasız ve huzursuz hissettireceğinin farkındaydı.

Tasha ellerini kalçalarına koyarak ayağa fırladı. "Bu kadar mı? Ona soracağın tüm sorular bu kadar mı? Byron Justicano hiç de göründüğü gibi biri değil. Bu eve nasıl girmiş?

İçeri nasıl giriyor? Neden bunu ona sormuyorsun!"

Byron kara kaşlarını kaldırarak başını çevirdi. Yine o ateşli kırmızı parıltıyı yakaladı, doğrudan ona baktığında bir şeytanın uyarısını. "Küçük molekülere dönüşüyorum ve kapıların altından sızar. Pencerenizi açık bırakmamaya özen gösterin, içeri neyin sızabileceğini asla bilemezsiniz." Hafifçe güldü ve kaptan da ona katıldı.

Antonietta hareketsiz kaldı. Byron'ın nasıl olup da son teknoloji güvenlik sistemlerini yendi. Sık sık bir odada beliriveriyordu. Onun orada olduğunu biliyordu. Diğerleri onun varlığının farkında değil gibi görünse de. Giriş her zaman sessiz ve anlıktı. Onlarla bahçede karşılaşmadığı sürece kapıdan içeri girdiğini hatırlamıyordu. İçeri nasıl giriyorsun? Ne olduğunu bildiğimi sanıyordum ama o zaman bile bir odada öylece beliremezdin. Antonietta kahkaha atıyormuş gibi bir izlenime kapıldı ama ses yoktu. Ve ona cevap vermedi.

"Bu hiç komik değil Byron," diye tersledi Tasha, "ve bu bir cevap da değil. Nerede yaşıyorsun? Adresin ne? Nasıl olur da kimse nerede yaşadığını bilmez?" Ayağını yere vurdu

sabırsızca Diego'ya baktı. "Adresini bile biliyor musun? Kuzenimin servetini ele geçirme planının bir parçası olduğu ortaya çıkarsa onu bulabilir misin?"

"Ben ölürsem Byron'a miras kalmaz, Tasha," dedi Antonietta. Ayağa kalktı, çiçeklerin ve çalıların arasından kıvrılan patikada kendisine yol açacaklarını biliyordu. "Senin var. Byron'ın benim ya da Nonno'nun ölümünden bir şey kazanacağından şüpheliyim."

Tasha çığlık attı. "Ne diyorsun sen? Ne diyorsun sen? Beni ne yapmakla suçluyorsun? Seni uçurumlara sürükleyip aşağı mı attım? Ne diyorsun sen?"

"Byron'ı rahat bırakın diyorum. Nonno ve beni kurtarmak için hayatını tehlikeye attı. Bunu daha fazla sürdürmenize gerek yok."

Antonietta ciddiye çok az insan onunla tartıştı. Tasha bile. Tasha öfkeyle odadan çıktı, yanaklarında iki parlak renk lekesi vardı ve gözleri misilleme vaat ediyordu.

Byron Antonietta'nın eline uzandı. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı Diego?" Sesi arkadaşçaydı, dostluk doluydu. "Lütfen bize bildiklerini anlat."

"Korkarım fazla değil." Kaptan cevap verdi. Byron'ın ses tonuna anında tepki verdi. "Sinyorina Scarletti'nin üzerinden çıkardığınız adamın cesedi bile elimizde değil. Kayalıklarda değil, ancak denizin onu yutmuş olması mümkün."

"Düşerken başını vurduğunu sandım. Ayağa kalkmadı ama Don Giovanni'yi palazzoya taşımak zorunda kaldım ve onu gerektiği gibi kontrol edemedim." Byron pişmanlıkla omuz silkerek rahatça konuştu. "Her şey çok çabuk oldu."

"Genelde böyle olur." Diego içini çekti ve Tasha'nın ardından bakakaldı. "O çok güzel bir kadın."

Byron, Antonietta'nın parmaklarının onunkilerin etrafında sıkıştığını hissetti. "Evet, öyle," diye cevap verdi. "Tasha çocukları sever ve o küçük Margurite'nin kazası yüzünden çok üzgün. Bize yapılan bu saldırının bununla bir ilgisi olduğunu düşünüyor musunuz?"

Diego, "Büyükbabanızın zarar görmesi gerektiğinden eminim," dedi.

"Peki ya güvenlik kameraları? İçeri nasıl girdiklerini ve bir alarmı tetiklemeden palazzo içinde nasıl bu kadar rahat hareket edebildiklerini gösteren hiçbir kayıt yok mu?" Byron sessizce sordu. İçinden geçen küçük ürpertiye hissetti Antonietta'yı geniş omzunun altına çekti.

"Eve girmek için şifreyi bilmeleri gerekiyordu ve güvenlik odasının nerede olduğunu biliyorlardı. sistem."

Küçük bir sessizlik oldu. Antonietta, Byron'a karşı sarkmamak için elinden geleni yaptı. Duygularını açığa vurmamak için.

ihanet karşısında haykırmak istedi. Palazzo'da birileri ona saldıranlara yardım etmiş olmalıydı. Onu dinlendirdi başını Byron'a yasladı. Koyu renk gözlüklerinin ardında, kalbini delip geçen acıya karşı gözlerini sıkıca kapattı. Ailesi. Onları tüm tuhaflıklarıyla birlikte umutsuzca seviyordu. Ailesinden herhangi birinin Don Giovanni'yi öldürme planına dahil olabileceği düşüncesi akıl almaz bir şeydi.

Bu uzun yaşamda öğrendiğim tek şey, asla hemen sonuca varmamaktır.

Ses zihninde mırıldandı, ısı ve umut okşadı. Derinlerde bir yerde büyük bir delik açılmıştı. Aynen böyle. Byron birkaç basit kelime ve sihirli bir sesle onu iyileştirmeyi başarmıştı.

"Sinyorina? Sizin ve Don Giovanni'nin hayatına yönelik bu girişimin arkasında kimin olduğunu bulana kadar çok dikkatli olmanız gerektiğine inanıyorum," diye uyardı Diego.

Byron adamın bakışlarının ne kadar sık Tasha'nın solaryumun hemen dışında volta attığı koridora kaydığını fark etti. Adama yaklaştı, güçlü bir dostluk ve güven duygusunu pekiştirmek için doğrudan gözlerinin içine baktı. "Bu

iyi bir fikir. Antonietta, bence dikkatli olmakta fayda var. Burada işimiz bitti mi Diego? Belki de sen mutfak personeliyle Enrico'nun kayboluşu hakkında konuşurken Tasha sana bir fincan çay ikram etmek ister." Antonietta'yı omzunun koruması altına çekti.

Antonietta, "Eminim öyle yapardı," diye onayladı. Daha fazlası

Byron'la yalnız kalmak istiyordu. Onunla yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Diego hemen, "Sanırım en iyisi bu olur," dedi.

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler, Sinyorina Scarlett. İrtibatta olacağım."

Antonietta, normalde kendi başına yürümeye özen göstermesine rağmen Byron'ın elini tutmasına izin verdi. Palazzo'da mobilya taşımak yasaktı ve o da biliyordu ki

her bitkinin, sandalyenin ve masanın nerede olduğunu biliyordu. Byron Justicano onun koruması altındaydı. Ailesine onun varlığını kabul etmeleri gerektiğini açıkça belirtmek istiyordu.

evinde ve hayatında.

"Lütfen bu taraftan gelin, Kaptan. Tasha hemen dışarıda." Huzursuz adımlarını tanımlamak yeterince kolaydı. Kuzenini de tanıyordu. Tasha polisle bu kadar ilgiliyken fazla uzağa gitmiş olamazdı.

Byron kapıyı açtı ve bir adım geri çekilerek Antonietta onu takip etti. Antonietta yanından geçerken kulağına fısıldadı: "Sana bir sürprizim var."

Solaryumdan çıktıklarında Tasha hemen arkasını döndü ve iri, kara gözlerini Diego'ya dikti. "Sen Bunu kimin yaptığına dair bir fikriniz var mı?" "Henüz değil, sinyora."

"Tasha!" Dudakları mükemmel bir dudak büküşü oluşturdu. "Bana Tasha demezseniz, korkarım cevap vermeyeceğim. Sinyora Scarlett-Fontaine çok resmi." Byron'ı görmezden gelerek Antonietta'ya yaklaştı ve yanağından öptü. "Özür dilerim kuzenim. Nedenini biliyorsun," diye fısıldadı. Sesi alçaktı ama Byron'ın keskin kulakları kelimeleri net bir şekilde duyuyordu.

Antonietta başıyla onayladı. "Tasha, kaptanı mutfağa götürmek ve personele en iyi şekilde davranmalarını söylemek için zamanın var mı? İşbirliği mi? Byron bana bir sürpriz getirdi. Diego'ya ihtiyacı olan her şeyi göstermende bir sakınca yoktur diye umuyordum.

raporunu tamamlamak için."

Tasha'nın tüm yüzü aydınlandı. "Elbette ona etrafı gezdireceğim Antonietta. Diego, lütfen benimle gel." Elini onun dirseğinin kıvrımına sıkıştırdı ve ona bir gülümseme verdi

Ona odaklanmasını sağlamak için tasarlanmış.

"Bu gece Margurite'yi kontrol etmeni **gerçekten çok** isterim."

Antonietta dedi ki. "Bu gece hastanede kalacak. Uyuduğunu biliyorum ve muhtemelen ağrı kesici veriyorlar ama iyileşme sürecini hızlandırabilirseniz, gerçekten yapmanızı isterim. deneyin."

"Ona gideceğim," diye kabul etti Byron, "ama şu anda annesi yanında ve yalnızken gitmem daha iyi olur. Onu ailesinin ve hatta doktorların önünde iyileştiremem. Benim şeytan olduğumu düşünürler."

Antonietta hafif bir gülümsemeyle, "Sanırım bu doğru," diye kabul etti.

"Bence sürprizime bir göz atmalısınız. Bunca zamandır dışarıda hava koşullarında bekliyordu."

"Birini mi getirdin?" Bir an için kalbi yerinden fırladı. Byron'ın bir oğlu var mıydı? Sık sık ziyaret etmesine rağmen onun hakkında çok az şey biliyordu. Tasha iyi bir noktaya değinmişti. Kimse Byron'ın nerede yaşadığını gerçekten bilmiyordu.

Byron esrarengiz bir şekilde, "Bir bakıma," diye cevap verdi. "Bahçe girişi... orada bekliyor."

"Onu içeri getirmeliydin," dedi Antonietta. "Onu senin için getirdim ve umarım sen de aynı şeyi hissediyorsundur. onunla karşılaştığında." Byron kapıyı açtı ve borzoi'ye işaret etti.

Celt görkemli bir şekilde içeri girdi. Sözüne sadık kalan Byron onu fırtınaya karşı korumuştı, bu yüzden paltosu tamamen kuruydu. Doğruca Antonietta'nın yanına gitti ve sanki onun kör olduğunu biliyormuş gibi başını elinin altına soktu. Bakışları sadık bir şekilde ona sabitlenmişti bile. Byron gülümsedi. "Seni tanıyordum onu hemen beğenirdi," dedi Celt'e.

Antonietta'nın parmakları şaşkınlık içinde ipeksi kürke battı. "Bir köpek mi? Bana bir köpek mi getirdin?"

"O sıradan bir köpek değil." Byron yağın yağmur ve rüzgâra karşı kapıyı kapattı. "Celt bir arkadaş ve koruyucudur. Yoldan uzak durmayı bilir ama Her zaman seninle olacağım, tamamen sadık olacağım. Bu köpek seninle olduğu sürece, ihtiyaç olduğunda, çok uzakta olsam bile sana yardım edebileceğim." Sözlerinden rahatsızlık duyup duymadığını anlamak için kızın yüzünü dikkatle izledi. Antonietta'nın onun farklılıklarını bu kadar kolay kabul etmesi mantıklı değildi ama yine de onu hiç sorgulamıyor gibiydi.

Antonietta dizlerinin üzerine çökerek ellerini köpeğin güçlü göğsünde ve sırtında gezdirdi. "Çok iri. Ve koşmak için yaratılmış gibi görünüyor. Ona nasıl yeterli egzersiz yaptırabilirim ki?" Hayvanı beslemek istiyordu. Köpeğin sıcaklığına dokunduğu anda Uzun burnunu avucunun içinde hissettiği an, aralarında bir bağ olduğunu anladı. Köpek onun olmalıydı. Ona sahip olmak için yanıp tutuşuyordu ama aynı zamanda sınırlarının da farkındaydı. "Senin mutlu olmanı istiyorum."

"Celt. Onun adı Celt. Borzoalar insanlarla birlikte kalmaz onları mutsuz eden. Bu onun seçimi ve sizin yanınızda yer alma şekline bakılırsa, bunu yaptığını söyleyebilirim. Dinlenmeye ve gücünü yeniden kazanmaya ihtiyacı var. Eski sahibi oldukça kötü davranıyordu. Görünüşe göre, Celt yanlış adamla evlenme talihsizliğine uğramış genç bir kadına aitti. Zar zor ayakta durabildiği küçük bir ağıla kapatılmıştı ve aç bırakılmıştı."

"Ne kadar korkunç. Kaburgalarını hissediyorum." Antonietta ipeksi kulaklarını ovuşturdu. "Onu yeniden güçlendireceğiz. Grazie, Byron. Gerçekten. Sen

Bana bu kadar harika bir şey getirmeyi düşünmen
beni ağlatıyor. Onu nasıl buldun?"

Byron rahatça omuz silkti. "Çağrısını duydum. Güçlü bir köpektir ama son derece naziktir. Gerektiğinde saldırmak da dahil olmak üzere sizden gelen tüm emirlere itaat edecektir. Ben yanında olamadığım zamanlarda sana göz kulak olacak. Bir koruma mı tuttun?"

"Justine benim için bu konu üzerinde çalışıyor. Uluslararası bir ajans işleten bir kadın tanıyorum. Onunla birkaç yıl önce tanışmıştım.

ve çok etkilendim. Kendisi Amerikalı ama tüm çalışanları yetenekli ve birkaç dil biliyor. Kimi gönderirse göndersin iyi olacağından eminim." Hayvanlar dünyasında kokunun önemli olduğunu bildiği için köpeğin kendi incelemesine izin verdi. "Demek sana Celt diyorlar. Ben Antonietta. Hayatımda hiç evcil hayvanım olmadı, bu yüzden lütfen bana tahammül edin. Çabucak öğrenmek için elimden geleni yapacağım."

"O bir evcil hayvan değil," diye düzeltti Byron. "Koruma ve arkadaşlık sağlayacak ama kiminle kalmak istediğini özgürce seçecek. Benimle bağlantı kurabilirsin, bu yüzden onunla bağlantı kurmanız mümkün. Beyin yapıları farklıdır ama pratik yaparsanız onun sinyallerini yakalayabilirsiniz. Hepsi elektrik akımlarıdır."

"Nasıl çalıştığını ya da telepatinin hayvanlarla kullanılabileceğini hiç düşünmemiştim. Duygularını alabiliyor musun?"

"Tabii ki. O bizimkini alır. Bir hayvan, bir çocuk ağladığında ya da arkadaşı sıkıntıya düştüğünde veya tehlikede olduğunda üzülür. Göreceksiniz."

"Grazie, Byron, bu harika bir sürpriz." Bir an için hayvana sarıldı ve kendisine en son ne zaman bir hediye verildiğini hatırlamaya çalıştı. Kuzenleri onun istediği her şeye sahip olabileceğini düşündükleri için hiç zahmet etmemişlerdi. "Onu nasıl düzgün çalıştıracağımı bana söylemen gerekecek."

"Bence Margurite onu sevecektir," dedi Byron. "Hayvanlara karşı doğal bir yakınlığı var. Vahşi yaratıkları kendisine çekebildiğini fark ettim."

"Yapabilir mi?" Antonietta şaşırmıştı. "Kimse bana tek kelime etmedi, Justine bile ve o benim palazzo'daki gözüm." Bir elini köpeğin başına dayamıştı, çenesini Byron'a doğru eğdi. "Beni kayalıklardan eve taşırken, senin içini görebileceğim bir yol olduğunu söyleyerek ne demek istedin? İnanılmaz şeyler yapıyorsun. Benim görmemi sağlamanın bir yolu var mı?"

Byron nefesini yavaşça bıraktı. Kendi eli köpeğin ipeksi tüylerini buldu. "Bu soru çok zor Antonietta. İnsanın hayat arkadaşına yalan söylemesi yanlış bir şey. Evet, benim gözlerimle görmen için sana yardım edebilirim ama bu kalıcı olmaz. Zihin bağlantımız sayesinde benim gördüklerimi göreceksin. Seninle birlikte olduğum, gözlerimi paylaştığım sürece görebilirsin. Bunun ötesindeki her şey farklı bir konu ve şu anda tüm cevaplara sahip değilim."

İfadesi bir an için onu şaşırttı. Hayat arkadaşı kelimesini hiç duymamıştı ama görme fikri konuyu değiştiremeyecek kadar ilgi çekiciydi. "Gerçekten görür müydüm? Ben Küçük Margurite'yi gördün mü? Büyükbabamı mı? Kuzenleri? Seni? Aynada kendimi görebiliyor muyum?"

"Evet, ama yönünüzü şaşırsınız. Vücudunuz gözlerinizden gelen sinyallere alışık değil ve kafanız karışır. Bu

kıpırdamadan dururken küçük bir şeyle başlamak daha iyi olacaktır. Hareket etmek muhtemelen rahatsızlığınızı artıracaktır." Ona bir açıklama yaparken onu kollarının arasına almak ve sıkıca sarılmak istedi. Onun kafa karışıklığını hissedebiliyordu. Onun sıkıntılı olmasının kendisini bu kadar rahatsız etmesi onu şaşırtmıştı.

Antonietta derin bir nefes aldı. "Celt'i odama yerleştireceğim ve ortalık sakinleştğinde onu aileyle tanıştıracam." Onun sözlerini zihninde evirip çevirdi, anlamlandırmaya çalışıyordu. Ona açıklamadığı şeyleri çözmeye çalışıyordu. Onun gözlerinden bile olsa görebilmeyi hayal etmeye çalışıyordu.

Yürümeye başladığında köpeğin hemen yanına gelmesi onu şaşırttı. Kolayca ilerliyordu, ona engel olmuyordu.

ama ona yakın kalarak.

Byron, "Önünüze kırarsa durmanızı istiyordur ve bunun bir nedeni olacaktır," dedi. "Bağlantı kurmaya çalışmanız sizin için iyi olur, çünkü o sizin gözleriniz de olabilir."

Antonietta, "Elimden geldiğince hiçbir şeye bel bağlamayı sevmiyorum," dedi. "Bu beni daha bağımlı hale getiriyor."

"Justine'e güveniyorsun." Sesini dikkatle nötr tuttu. "Celt sadece farklı bir araç ve aynı zamanda bir yoldaş. Sana daha fazla özgürlük ve bağımsızlık sağladığını fark edebilirsin. Her halükârda, o buradayken, seninle olmadığım saatlerde kendimi daha rahat hissedeceğim. Şu anda dinlenmeye ihtiyacı var, ancak sizinle bağ kurarsa, arkadaşlık için çoğu zaman sizinle birlikte olması gerektiğini göreceksiniz."

Antonietta köpeğe tekrar sarıldı. "Merak etme Byron, onunla geçireceğim her anın değerini bileceğim."

Merdivenlerden yukarı çıktılar ve uzun koridordan geçerek odasına gittiler. Odaları kısa bir süre inceledikten sonra, Celt

Sanki her zaman onun eviymiş gibi yerleşmişti. Antonietta, Byron'ın odasının kapısını kapattığının ve onları yalnız bıraktığının farkındaydı. "Sana hayatınla ilgili sorular sormamam seni rahatsız ediyor, değil mi?"

"Neden farklılıklarımı bu kadar kolay kabul ediyorsunuz? Antonietta mı?" Byron merakla sordu. "Zihnindeki bariyerin ötesine geçebilseydim, hayat arkadaşlarının birbirleriyle yaptığı gibi düşüncelerini okuyabilirdim, ama ben Düşünceli olun ve düşüncelerinizi benimle paylaşmak isteyene kadar bekleyin. Eğer benimle konuşmazsanız, ne düşündüğünüzü bilmemin hiçbir yolu yok." Kadınlarının zihnini okumanın hiçbir yolu olmayan insan erkekleri için bir düşünce ayırdı.

Antonietta köpeğin ipeksi kulaklarını okşadı. "Scarlettlerin ve Palazzo'nun tarihini biliyor musun? Bütün bu binanın gizli geçitlerle dolu olduğunu biliyor muydun? Bu geçitler Scarletti hazinelerini ve bizim sırlarımızı koruyor. Sana bir şey göstermek istiyorum." Köpeği tekrar kucaklamak için eğildi. "Burada kal, sıcak ol."

"Geçide gitmiyorsunuz, değil mi?
Antonietta? Bu geçitlerin tehlikeli olduğunu bilecek kadar çok şey duydum. Anladığım kadarıyla duvarlara ve zemine ölümcül tuzaklar yerleştirilmiş."

Elini duvarın dibine kadar kaydırıldı.
Dar geçide açılan gizli kapıyı açacak mekanizmayı buldu.

Antonietta, "Gizli geçit denize kaçış yolundan çok daha fazlası," dedi. "Ailemiz tarafından nesiller boyunca fatihlerin, hükümetlerin ve hatta kilisenin göz dikebileceği değerli antikaları saklamak için kullanıldı."

"Buradaki onca tuzak varken, yanlış bir adım atıp öldürülebileceğinden korkmuyor musun?" Byron,
Antonietta'nın karanlık koridorlarda her zamanki özgüveniyle ilerlemesi fikrinden hoşlanmamıştı, dikkatsizler için keskin bıçakların saklandığını biliyordu.

Antonietta usulca güldü. "Bıçaklar çıkarıldı
Yıllar önce, sırf bu nedenle. İstilacılar üzerimize geldiğinde artık denize kaçmamıza gerek yoktu, bu yüzden dikkatsiz aile üyelerinin güvenliği için tuzaklar sökülmüş." Elini tuttu ve ona gülümsedi. "Oldukça güvenli. Benimle gel. Karanlıkta evimdeyim ve sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Burada bir süre önce keşfettiğim bir şey var. Bana göre bu, gizli bir yerde saklanan tüm altın hazinelerden ve sanat eserlerinden daha değerliydi. odalar."

"Tuzakların söküldüğünden emin misiniz?" "Evet.
Scarlettiler bile modern
age." Geçide elektrik bile döşedik. Hem mahzenler hem de aydınlatma için buna ihtiyacımız vardı. Kahkahası yumuşak ve davetkârdı. Onun kahkahalarına kim karşı koyabilirdi ki, en azından kendisi?

Byron onun elini tuttu ve karanlık geçide kadar onu takip etti. Gizli geçidin ışıklarını açmadı.
koridorların labirenti. Işığa ihtiyacı yoktu.

Onu ne kadar iyi tanıdığıyla ilgili bir şey, onun için bir tane almaya zahmet etmedi.

"Annemle babamın öldüğü gece bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Uyandım ve zorlukla nefes alabiliyordum. Onlara seslendim ama beni duymadılar. Güverteye koştum. Saatin tik tak sesini duyabiliyordum. Sonra Nonno'ya söylediğimde, hayal gördüğümü söyledi. Ama öyle değildi. Gemide bir bomba olduğunu biliyordum. Patladığında denize atladım."

Kapı arkalarından kapanarak onları dar geçitte kilitledi. Zifiri karanlıktı. Labirent gibi koridorlara hiçbir ışık sızılmıyordu. O kadar dardı ki, Byron'ın omuzları neredeyse iki yana değiyordu. "Onu duymuş ve hissetmiş olman mümkün Antonietta. Pek çok insanda yerleşik alarmlar ve hatta bir tür radar vardır."

"Yıllarca kendimi suçladım. Onları orada bıraktım. Onlara tehlike var diye bağırdığımda güverteye çıkmadılar. Nedenini bilmiyorum ama gelmediler." Onu iki keskin dönüşten geçirdi, iki geçitten daha geniş olanına yönlendirdi. "Hayatımda ilk defa Canavar."

Byron onun parmaklarının istemsizce kendi parmaklarının etrafında sıkılaştığını hissetti. Hemen onu vücuduna doğru çekti. "Sen daha çocuktun Antonietta, sadece beş yaşındaydın. Sen de ölümden zor kurtuldun. Patlamaya yakalanacak kadar uzun süre tereddüt etmiş olmalısın."

Elini göğsünün üzerinde gezdirerek okşadı ve parmakları titriyordu. "Bunu biliyorum... şimdi. Çocuklar kendilerini suçlama eğilimindedir. Güverteye çıkmadıklarını görünce geri döndüm ve acele etmeleri için bağırdım." Bir an için başını onun göğsüne yasladı. "Küpeşteye tırmanıp yan tarafa geçemeyecek kadar küçüktüm ama içimde bir gücün hareket ettiğini hissettim. Büyüyor ve yayılıyor. Gece çok karanlıktı, ay yoktu ve simsiyahtı. Deniz simsiyahtı. Birdenbire, hissettim

Derimin altında bir şey hareket ediyordu, sanki canlıydı ve korkunç bir şekilde kaşınıyordum. Ve sonra her şeyi görebiliyordum. Görmüyordum.

Normal görüşüm gibi -farklı bir şekilde- ama gece aniden berraklaştı. Annemin babama fısıldadığını duydum. Hemen dönecekti, beni kontrol edecekti. Kabus gördüğümü sandılar. Ama artık çok geçti. Parmaklıklara sıçradım. Tek bir sıçrayış. O kadar kolaydı ki. Sonra dünya benim için önce beyaz, sonra kırmızı ve turuncu, sonra da siyah oldu."

Byron onun içindeki derin üzüntüyü hissedebiliyordu. Olayların yıllar önce gerçekleşmiş olması önemli değildi, zihninde gerçekleştikleri gün kadar tazeydiler. O Ona sıkıca sarıldı, yüzünü ipeksi saçlarının kokusuna gömdü. "Hayatta kaldığın için çok minnettarım Antonietta. Ailenin kaybı için üzgünüm. Onları çok sevmiş olmalısın." Kadının zihninde her zaman var olan o bariyeri aşmak için uzandı. Onun anılarını istiyordu. İçindeki gücün ne olduğunu bilmek istiyordu. Nereden geldiğini.

"Harikaydılar. Birini diğeri olmadan nadiren görürdünüz. Çok yakındılar. Her zaman sırları varmış gibi görünürdü. Gel, sana bunu göstermek istiyorum." Elini çekmek için ondan uzaklaştı. "Hiç kimseye söylemedim O gece gerçekten ne olduğunu. Deli olduğumu düşüneceklerini biliyordum. Scarlett'in iyileştirme yeteneğiyle doğdum. Yeteneklerimiz sınırlı olsa da birçoğumuz telepatiktir.

Hiç kimseyle seninle kurabildiğim kadar net bir iletişim kuramadım." Uzun konuşmasının ortasında durdu. ve avucunu duvarın üst kısmında gezdirdi. "Bu odayı keşfettiğimde örümcek ağlarıyla kaplıydı, yıllardır buraya kimsenin girdiğini sanmıyorum."

Byron onun elini kendi eliyle buluşturmak için uzandı ve parmaklarını asırlık çukurun içine kaydırarak odayı açan gizli mekanizmayı buldu. Kapı açıldığında içeriden bir ışık parladi ve otomatik olarak yandı. Aynı anda küflü, bayat bir hava onları karşıladı. Byron onu bu havadan uzaklaştırdı, iri gövdesiyle onu korurken bir yandan da odanın içine doğru üfleyerek küçük bir

kollarıyla rüzgârı savurdu. Antonietta'nın yolundan çekilmeden önce nefes almanın güvenli olduğundan emin olana kadar bekledi.

"Bunu nasıl yaptın? Birkaç şey yapabilirim ama iki yetişkini kayalıklardan geçirip o kadar dar bir yerden aşağıya taşıyamam, palazzo'ya giden kaygan patika. Yemin ederim ayaklarımız yere hiç değmedi ve sen o kadar hızlı hareket ediyordun ki rüzgâr yüzümüze doğru esiyordu. Canavarın gücünden yararlanabiliyorum ve bazen kızılötesi gibi ısı görüntüleri görebiliyorum ama senin yaptığın şeyleri yapamıyorum. Geçen gece beni korkuttuğunda gördüğüm gibi. Gören ben değildim, ama başka bir şey."

Küçük odaya adım attı. Byron da onu takip etti. Bir gömme dolap büyüklüğünden fazla değildi, uzun ve dardı. Duvarlar yerden tavana kadar semboller, resimler ve eski bir dilin karışımıyla oyulmuştu.

Antonietta, "Bu benim ailemin tarihi," dedi. "Mirasımız, ne olduğumuz. Nonno bana bu odayı gösterdikten sonra artık kendimden korkmuyordum." Başını eğdi Başını ona doğru çevirdi. "Ve senden asla korkmam." Duvara doğru el salladı. "Sana dün gece aradığın kediye veriyorum. Scarletti kedileri."

Byron duvara yaklaştı ve parmaklarının ucunu onun resimleri "okuduğu" gibi karmaşık oymaların üzerinde gezdirdi. Jaguar resimleri vardı, yarı jaguar, yarı insan, her zaman geçiş halinde yakalanmış kadın ve erkek resimleri. Daha önceki oymalar kaba ama ayrıntılıydı. Daha sonraki çizimler ise oldukça güzeldi, sanki yaratılırken büyük özen gösterilmişti. "Bu inanılmaz Antonietta. Has Bunu başka gören var mı?"

"Hayır, bunu kendime saklamanın daha iyi olacağını düşündüm."

Byron ona hak vermek zorundaydı. Odanın içindekiler Scarlettiler'e ve toplumdaki konumlarına çok zarar verebilirdi. Ama Scarletti'lerin dikkatle tutulmuş hesabı Tarih onun halkı için önemliydi. Parmakları duvarda geziniyor, olabildiğince hızlı okuyordu. "Demek burası

Bu yüzden benim farklılıklarımdan korkmuyor ve onları kolayca kabul ediyorsunuz."

"Senin erkeklerden biri olduğunu hemen anladım ve soyun benimkinden bile güçlü olmalı." Derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Kalmayacağını biliyorum Byron ve bu sorun değil. Gerçekten de öyle. Evlenmek gibi bir isteğim yok. Hayatımın şu anki halinden oldukça memnunum. Hiçbir zaman bir erkekle kalıcı bir ilişki olarak kabul edilir. Bir sevgili edinmek tamamen farklı bir şeydir. Kalmak istediğin sürece, ikimiz için de mükemmel bir şekilde sonuçlanacağını düşünüyorum."

Yavaşça döndü, bir kalçasını oymalı duvara dayadı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Uzun bir sessizlik oldu. "Yani seni terk etmeme aldırmayacak mısın?"

Antonietta onun sesindeki alttan alta gelen yumuşak hırıltıyı duydu, dişlerinin kırılması. İçinden bir ürperti geçti ve ilk kez aklına bir tedirginlik geldi. Byron eski moda, kibar tavırları olan, rahat, nazik bir beyefendiye benziyordu. Saldırganın ona nasıl davrandığını hatırladı. geriye doğru savruldu, kemiklerin kırılma sesi duyuldu. Ceset nasıl da dikkatsizce onlardan uzağa fırlatılmıştı. Byron adamın hâlâ yaşayıp yaşamadığını kontrol bile etmemişti, öldüğünü biliyordu.

"Açıkgası, bunu birçok kez okudum. Bu türün erkeğinin gezinme ihtiyacını çok iyi anlıyorum. Sana kaçınılmaz olanı kabul ettiğimi ve bu konuda kendini kötü hissetmeni istemediğimi söylüyorum." Konuşurken bile geriye doğru küçük bir adım attı, eli koruyucu bir şekilde boğazına gitti. Onun Nabzı sanki onu çağırıyormuş gibi çılgınca atıyordu. Bir gece önce izini bıraktığı nokta zonkluyor ve yanıyordu.

"Kaçınılmaz bir şey var, ama bunun senin istediğin şey olduğundan şüpheliyim. hayal et." Adam rahatça, neredeyse tembelce uzandı ve avucuyla kızın ensesini çevreleyerek onu kendine doğru çekti. Kadın isteksizce ilerledi, onun ısrarıyla küçük bir adım attı, sonra giysisinin ince bariyerinden vücudunun sıcaklığını

hissedene kadar bir adım daha attı.

İki eli de göğsünü buldu. "Neden kızgınsın?"

Onu terk edeceğinden emin olduğu düşüncesiyle öfkeyle yanıyordu. Onu terk etmek isteyeceğini. Tamamen kabullenmiş, hatta minnettar görünüyordu.

onu terk edecekti. Byron kaynayan duygu kazanını bastırmak için çaba sarf etti. Bu yolda felaket yatıyordu.

"Bu duvarda yazanlara göre bir grup kadın ve çocuk sığınacak bir yer aramak için gelmişler. Çoğunlukla yaşlı ya da çok genç olan birkaç erkek vardı ama kadınların onları koruyacak erkekleri yoktu. Scarlett topraklarında, Scarlett ailesinin koruması altında yaşamak için izin istiyorlardı. Onlar yabancıydılar, uzak bir ülkeden gelmişlerdi ve tuhaf yöntemleri vardı. Bu kadınların muazzam psişik yetenekleri olduğu söylenir. Telepattılar. Şifacılar. Ve hepsi şekil-şekil değiştirenler."

Antonietta başıyla onayladı. Onu yerinde tutmuyordu, parmakları boynunda çok hafif, neredeyse nazikti ama yine de aralarındaki havada titreşen gerilimi hissetti. "Resim açıkça bir tür büyük kedi gösteriyor."

"Jaguar," diye ekledi. "Bu türü duymuştum. Neredeyse soyları tükendi. Erkekler dişilerle kalmayı reddetti ve sonunda dişiler insan kocalar edindi. Soyları yüzyıllar içinde azaldı."

Başını sallayarak onayladı. "Bazen içimdeki kedi hissediyorum. Beni uyarın. Keskin bir koku alma duyum var. Körüm ama içimdeki vahşiliğin büyüdüğü zamanlarda kırmızı, sarı ve beyaz renklerde görüyorum. Sıcak görüntüler. Dün gece kedi kokladığında belki kuzenlerimden biri de aynıdır ve ben o kadar da ucube değilimdir diye düşündüm. Bu doğru Byron. Scarlettlerin köydeki kadınlarla pazarlık yapmasının nedeni buydu. Jaguar halkının hediyesini kendileri için istediler. Scarlett erkeklerinden bazıları o kadınlarla evlendi. kan güçlü ve bazıları değil. Duvarı dikkatlice okudum. Erkeklerin ayrılması konusunda çok haklısınız. Kadınlar insanlarla kalmaya istekliydi çünkü erkekleri hiç kalmadı. Onları hamile bıraktılar ve gittiler.

savaş, açlık ve veba zamanları. Bu yüzden kadınlar arkadaşlık, sevgi ve bir aile için bizim ırkımıza yöneldi."

"Başka yerlerde de olduğu gibi," dedi Byron.

"Eski günlerde kadınların çok az hakkı vardı ve koruma, ama bugünün dünyasında, biz oldukça yetenekli Çocuklarımıza bakmak ve onların geçimini sağlamak. İyi bir hayatım var ve bu kadar sevdiğim biriyle tanışmayı hiç beklemiyordum.

etkilendim. Dürüst olmak gerekirse Byron, sadece kısa bir süreden daha uzun bir süre için bir sevgili beklemediğimi veya istemediğimi söylüyorum."

Nefesi uzun, yavaş bir sıkıntı tıslamasıyla çıktı. "Ne yazık ki beklediğim ya da istediğim bu değil Antonietta. Ben Jaguar değilim. Benim halkım rahatlık ya da gezginlik gibi nedenlerle birbirini terk etmez. Biz yaşam için çiftleşiriz. Sonsuzluk için. Ne daha azını istiyorum ne de daha azını kabul edeceğim.

Kim ve ne olduğum hakkında öğrenmen gereken çok şey var." Adamın karanlık bakışları kızın yüzünde sahiplenici bir şekilde dolaştı.

Bakışları onu yakıp kavururken etkisini, yoğunluğunu hissedebiliyordu. Hemen aklına şu geldi boğucu karanlığın içinde yaşıyordu. Odanın dar sınırlarında tek başına, çok şey bildiğini hatırlamak için çok geçti Kendisine bu kadar yakın duran bu adam hakkında çok az şey biliyordu. Ailesi, soyu ve hatta kalbi hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Her zaman yalnızdı ve çok sessizdi, çok kibardı ama

Gerekirse bir anda şok edici bir şiddet uygulayabilir.

"Kimsin sen Byron?" Kendine güvenmeye en çok ihtiyaç duyduğu anda sesi korkunun boğuk fısıltısına dönüştü. "Kim olduğunu söyle o zaman. Bana ne olduğunu söyle. Jaguar değilsen, benim gibi, o zaman nesen?" Nefesini tuttu, elini takla atan karnına bastırdı.

Byron'ın başparmağı çenesini yukarı kaldırdı. Adamın nefesini yüzünde hissetti. Sıcak. Davetkâr. Dudakları ağzının köşesini sıyırdı. Kadife yumuşaklığında. O kadar ikna ediciydi ki kalbi yerinden fırladı. "Ben senin hayat arkadaşım. Senin kalbinin koruyucusu olduğum gibi

benim." Kelimeler gözlerine doğru fısıldandı. Dudakları tekrar ağzını bulmak için yüzünde gezindi. Yumuşak. Israrcı. Tüy kadar hafif, yine de onu soymak için tüm güce sahip

Nefes. Konuşmanın. Akıl sağlığının. Beyni onu istemekten başka bir şey düşünmeyi reddediyordu. Ona sahip olmak.

Sözleri kulağa yabancı ve hatta resmi geliyordu ama yine de ağzını onunkine çevirmesine engel olamadı. Vücudundaki her hücreyle onu istemesini. Byron'ı. Pek çok yalnız gecede onun hayalini kurmuştu. Erotik, tutkulu, vahşi seks rüyaları ve gerçekten var olduğuna inanmadığı zevk dorukları. Dudakları onunkileri ezdi ve onu yutuyordu, ağzı sıcak, erkekçe ve heyecan vericiydi, orada, atalarının tuhaf sırlarının saklı olduğu gizli odanın karanlığında duvarı süsledi.

Aynı bütünün iki yarısı gibi birbirleri içinde eridiler. Ateş ve elektrik vardı. Tuhaf bir şey vardı. Ayaklarının altındaki toprağın dalgalanması. Onu daha yakına çekti, vücudunu sıkıca kendi vücuduna oturttu, her kasını yumuşak etine bastırdı. Onun nasıl hissedeceğini biliyordu, yumuşak kıvrımları ve büyüleyici sıcaklığıyla. Tutkunun sel gibi akması en karanlık arzularını karşılamak için onda yükseldi. Byron, onun müziğinin ilk enfes notasını duyduğu andan beri bunu biliyordu.

Antonietta kollarıyla onun boynunu çevreledi. Byron onu açlık, tutku ve ışık dolu bir dünyaya götürdü. Nerede onun müziğin geldiği yer. En derin sevinçleri, üzüntüleri ve erotik rüyaları. Her arzusu. Daha yakın olmak istemesine, onun teninin inanılmaz sıcaklığını hissetmek istemesine engel olamıyordu. Belirgin kaslarını hissetmek için ellerini gömleğinin altından geçirdi. Onu istemekten acı çekiyordu, vücudu şimdiden sıvı ve muhtaç hale gelmişti.

"Byron," diye fısıldadı adını, bir siren sesiyle. Cennete bir davet.

Dişleri kızın dolgun alt dudağını ısırdı. "Seninle sevişmemi ister misin Antonietta? Bu senin için çok basit olurdu. Bağlanmak yok. Aramıza girecek bir aşk yok." Eli göğsünü şekillendirdi, başparmağı meme ucuyla alay ederek sert bir tepe noktası oluşturdu. Başını eğerek bluzunun ince kumaşının arasından onu baştan çıkarmaya çalıştı. Kızın göğüsleri

Lüks bir şekilde yumuşak ve dolgundu. Bir kadının kıvrımlı vücuduna sahipti ve cömertçe donatılmıştı. Adamın ağzı Yumuşak, tatlı tümsek, sıcak ve nemli ve güçlü bir şekilde emiyordu, böylece Antonietta geriye doğru eğildi ve onu kendisine daha da yaklaştırmak için saçlarını ellerinin arasına aldı.

Dizlerinin bağı çözüldü ve korkuyla haykırdı. sadece göğsünün üzerindeki ağzıyla bile orgazm olabilirdi. Dili göğüslerinin arasındaki vadi boyunca boğazına doğru yaladı. "İstediğin bu mu? Sadece fiziksel bir ilişki mi?" Adam başını kaldırdı ve kadın onun gözlerinin lazer gibi yandığını hissetti. "Bu senin için yeterince iyi mi?"

Antonietta'nın parmakları onun saçlarında düğümlendi, neredeyse çaresizce onu kendisine geri çekmek istiyordu. Suçlu hissetmesi için hiçbir neden yoktu ama hissediyordu. "Geçmişte her zaman yeterince iyiydi," dedi ve sonra ne yaptığı, hatta neyi tercih ettiği onu hiç ilgilendirmeyenken onu sinirlendirmeyi başardığı için anında utandı.

Byron yavaşça doğruldu, elleri yavaşça onu bıraktı. Adamın bedeni kadınınkinden çekildi ve onu soğuk, yalnız ve yoksun hissettirdi. "Bu benim için yeterince iyi değil."

Antonietta kararsız bir elini saçlarının arasından geçirerek kendine yer açmak için geçide doğru adım attı. "Benimle uzun vadeli, kalıcı bir ilişki istiyor olamazsın. Beni tanımıyorsun bile."

"Bu tam olarak doğru değil, Antonietta. Senin hakkında bilmediğim çok az şey var. Evinizde sessizce oturup sizi dinlemek için zaman ayırdım. Çaldığınız müziği duydum, seni ailenle birlikte izliyorum. Seni sandığından çok daha iyi tanıyorum. Beni tanımak için zaman ayırmadın. Bana bir sevgili olarak sahip olabileceğinizi ve mükemmel dünyanızın bozulmadan kalacağını düşündünüz. Farklı bir şey yapman gerekmeyecekti, ama gerçekte, her zaman değişim vardır ve sonuçları."

Kendisini onun gözünden görmekten hoşlanmıyordu. Adam ona kendini sığ ve benmerkezci hissettiriyordu. "Bir kadının pratik olmasında yanlış bir şey yok Byron. Erkekler

sevgili edinir ve

her zaman çekip giderler. Bunu yüzyıllardır yapıyorlar. Ben pratik biriyim, duygusuz değilim. Bana bağlı bir ailem var, tam zamanlı bir kariyerim var. Mantıklı konuştuğumu göremiyor musun? Bana aşık değilsin." Ona yalan söylemesi ve aşık olduğunu söylemesi için meydan okudu.

Ondan uzaklaştı, geri dönüp onun üzerinde durdu. Karanlık geçitte bile onun gölgesini hissetti. Onun varlığını hissetti, yanında çok rahat olduğu, tatlı ve kibar olduğunu düşündüğü adam değil, dar geçitte onu takip eden tehlikeli bir yırtıcı.

Scarletti geçidinde. Dudakları sessiz bir hırıltıyla geriye çekilmiş ve dişleri ortaya çıkmış gibi bir izlenime kapıldı. "Ne hissettiğimi ya da hissetmediğimi nereden biliyorsun?" Sesi o kadar kısıktı ki zar zor duyuluyordu, ama içinde öyle bir nota vardı ki

korkusunu daha da arttırdı.

Antonietta elini uzattı. Bir test. Byron hemen onun elini yakaladı ve avucunu göğsünün sıcaklığına doğru çekti. Kalbinin atışını hissedebiliyordu. Sabit. Güçlü. Mükemmel bir ritim ve kendi kalbi de onu takip etmek istiyor gibiydi. "Seni incitmek istememiştim." Ona bir adım daha yaklaştı. "İncittim, değil mi? Kalıcı bir ilişki istemediğimi söyleyerek seni incittim.

seninle olan ilişkim. O şekilde söylemek istememiştim." Neden bu kadar korkmuştu ki? Kusursuz tavırları olan Byron'ın cömert ve nazik olmaktan başka bir şey yapacağını nasıl düşünebilirdi ki? Gece yaşadığı talihsizlikten sonra hayalperest olmaya başlamıştı.

Byron, "Hiçbir erkek kendisine memnuniyetle bir kenara atılacağını söylenmesini istemez," dedi. "Bu ego için biraz zordur." Kadının parmaklarını ağzına götürdü.

Antonietta kısa bir öpücük bekliyordu. Ağız parmağının üzerinde kapandı. Sıcaktı, nemliydi ve göğsüyle ilgilendiği zamanki gibi bir şeydi. Yere düşebileceğini, eriyip yerde bir su birikintisine dönüşebileceğini düşündü. "Sanırım hormonlarım aşırı hızda, Byron." Mizahtan başka bir savunması yoktu. "Eğer bunu devam ettirirsen

gömleğini yırtmayı düşünmek zorunda kalabilirim."

"Bunun beni durdurmak için tasarlandığını sanmıyorum, Antonietta." Sesinde hafif bir kahkaha vardı. Dişleri parmağını kemirdi, başparmağının pedini sıyırdı. "Bu odayı nasıl keşfettin? Sen bu odaya girmezsin. sık sık geçiyorsunuz, değil mi?"

Ses tonu biraz meraklı gibiydi ama yine de onun cevabını beklediği izlenimine kapıldı. Ses tonu duygularıyla oldukça çelişkiliydi. "Hayatımın büyük bölümünde İnsanları okumayı başarıyorsun, Byron. Ben her zaman bunun Çünkü kördüm ve geçinmek için diğer duyularıma güvenmek zorundaydım. Çok zorsun, çünkü çok fazla şey söylemiyorsun.

ve duygularını ele vermek için sesine güvenemem." Yüzüne dokunmak için uzandı, parmak uçlarıyla ifadesini nazikçe haritaladı.

"Hiçbir zaman kör olmadım Antonietta, ama uzun bir süre renk körü oldum. Dünyayı gri, beyaz ve kömür tonlarında görüyordum. Bu benim halkımın erkeklerinde olan bir durum. Çoğu tam güce ulaştığında renkli görme yeteneğini kaybeder, ama benimki çok daha uzun sürdü."

Byron çok üzgün görünüyordu, birden ona yaklaştı. "Ne oldu? Ne düşünüyorsun?"

"Uzun zaman önce bir çocukluk arkadaşım vardı. Bir arkadaştan daha fazlası. Benim dünyamda, kardeşlerimiz biraz daha büyük olabilir. Arkadaşım benim ailemdi. Birbirimizden hiç ayrı kalmazdık ve o benim için hayatı katlanılabilir kılardı. Ben mücevher işiyle uğraşırdım, Jacques da bu işi denerdi." Jacques'ın maskaralıklarını hatırlayınca ağzı bir karış açık kaldı. Byron bir mücevher çağırıcısıydı, Dünya'nın taşlarına kendilerini göstermeleri için şarkı söyleyebiliyordu ve Jacques sık sık en derin mağaralarda ona eşlik ederdi. "Arkadaşım birkaç yıl ortadan kayboldu ve öldüğü sanıldı. Ondan sonra hayatım cehenneme döndü. Kendimi yalnız hissediyordum, hatta belki de öldüğü ve beni geride bıraktığı için ona kızgındım. Kendimi kaybolmuş hissettim, bir dayanağım yoktu. Ve Bir gün bir kadın gördüm. Onu renkli olarak görebiliyordum. Biliyordum.

kızıl saçları ve yeşil gözleri vardı. Bu olduğunda, türümüzün erkeği onun tek kadın olduğunu bilir. Ama başka renkli birini ya da bir şeyi göremedim.

Eğer o benim hayat arkadaşım olsaydı, renkler bize hayat arkadaşımız aracılığıyla tamamen geri gelirdi. Daha iyi bilmeliydim, her şeyi enine boyuna düşünmek için zaman ayırmalıydim ama o zamanlar bu kadar sabırlı değildim."

Hüzün ona o kadar ağır geliyordu ki, bir yük, büyük bir keder gibi görünüyordu. Antonietta bunu kalbinde, zihninde hissetti ama devam edeceğini umarak sessiz kaldı.

Bu hikâyeyi başka hiç kimseye anlatmadığına dair bir his vardı içinde.

Byron onun parmak uçlarını öpmek için başını çevirdi.

"Sonra, ben

Arkadaşım Jacques'la çok yakın olduğumuzu fark ettiğimde onun kafasından görüntüler alıyordum. İşkence görmüştü ve yarı deliydi. Hiçbirimizi hatırlamıyordu, bu yüzden o sırada hala onunla bağlantılı olduğum aklıma gelmedi, hala Sık sık yaptığımız gibi onun gözünden bakıyor, kişisel yolumuz hakkında bilgi paylaşıyorduk. Ancak neler olduğunu anladığımda artık çok geçti; ilişkimizi mahvetmiştim.

ve bana karşı derin bir güvensizlik aşıladı. O

Bana ihtiyacı vardı ve ben onu hayal kırıklığına uğrattım. O aceleci günler için çok pişman oldum."

"Ne kadar üzücü, Byron. Umarım arkadaşın şimdi daha iyidir. Ve eğer o kadar iyi bir arkadaşsa, eminim iyileştikçe senin yapmış olabileceğin her şeyi affedecektir."

"İkimizden biri kullanmaya karar verirse, aramızdaki bağlantı hala orada, ama artık renklerle görmüyorum. Hayatım grilere ve gölgelere döndü. Ta ki seninle tanışana kadar."

Bunu söyleme şekli, açıkça, dürüstçe, onun kalp tellerini çekti. Seninle tanışana kadar. Onu bu kadar etkileyen şey onun sesi olmalıydı. "Ne değişti?" Bir şey değişmiş gibiydi.

Boğazında bir yumru. Antonietta kendini sert bir şekilde uyardı.

O da diğer erkekler gibi bir adamdı, herkes gibi gelip

geçiciydi. Hangi tatlı sözlerle geldiğinin pek önemi yoktu,
uzun vadede evlilik öncesi

anlaşma her zaman neyin peşinde olduklarını söylerdi. Ve asla kadın Antonietta değildi.

"Tüm hayatım boyunca," dedi basitçe.

Ve orada, mutlak karanlıkta ona inan. "Öp beni, Byron. Sadece tekrar öp beni." Kolları adamın boynuna dolandı ve vücudunu onunkine yaklaştırdı. Bir teklif. Bir açlık. Bir ihtiyaç. Onun özel olmasını istemeyebilirdi, herkesten farklı olduğuna inanmak istemeyebilirdi.

ama onun kendisini öpmesine ihtiyacı vardı. Ve daha önce hiç kimseye ihtiyacı olmamıştı.

Daha önce hiç duymadığı bir dilde bir şeyler mırıldandı ve başını onunkine doğru eğdi. Dudakları yüzünde, elmacık kemiklerinin üzerinde geziniyor, duyularına yumuşak bir saldırı yapıyordu. Onu daha da yakına çekerken ellerinde muazzam bir güç vardı, vücudunu kalçalarının beşiğine sığdırdı. Ağız onunkiyle alay etti. Dişleri alt dudağını çekiştiriyordu, tatlı bir baştan çıkarma onu karşı koymakta çaresiz bırakmıştı.

O istedi.

Antonietta kasıtlı bir kışkırtmayla huzursuzca hareket etti. O yanındayken, ona yakinken, başka birini düşünmekte zorlanıyordu. Başka herhangi bir şeyi. Onu bir bağımlının uyuşturucuyu arzuladığı gibi arzuluyordu. "Bir dürtü," diye mırıldandı. "Sen busun işte. Bir büyücüsün ve bana büyü yaptın."

"Ben de tam tersi olduğumu sanıyordum." Kelimeleri onun dudaklarına doğru fısıldadı.

O cevap veremeden, adamın ağız onunkini ele geçirdi ve dünya tersine döndü. Işığın olmaması önemli değildi, renkler gözlerinin arkasında patladı ve zihninde havai fişekler gibi patladı. Ayaklarının altındaki toprak dalgalandı, böylece ona yapıştı. Nefes alma yetisini kaybetmişti, ama o adam onun için havanın ta kendisiydi. Antonietta ona sarıldı, vücudunun yumuşayıp uysal ve muhtaç hale gelmesine hazırlıksızdı. "Bu daha önce hiç olmamıştı."

Onu tekrar öptü. İyice. Açlıkla. Sanki dünyadaki tek kadın oymuş ve onu öpmek zorundaymış gibi. Gerekliydi

onu öpmek için. Sonra aniden başını kaldırdı. Gözleri başının üzerinde ateşli bir kırmızıyla parlıyordu ve bir anlığına dişleri geçidin kapkara karanlığında bembeyaz parladı. "Bu taraftan gelen biri var," dedi. Ses tonu tehditkâr değildi ama kadın onun içindeki şiddeti kısa bir anlığına fark etti. Bir canavar serbest kalmak için kükrüyordu, üstünlük için mücadele etti. Adamın sakın tavrı hiç değişmedi ama kadın bunu sanki kendi içindeymiş gibi hissetti.

Onun tüm duyularıyla uzandığını, sanki bir düşmanın kokusunu alabilecekmış gibi derin derin soluduğunu hissetti. "Buraya kimse giremez Byron," diye fısıldadı. "Büyük hazineler saklıyoruz, sanat eserleri ve mücevherler. Odalar, onları korumak için gereken hassas sıcaklıklarda tutmak üzere tasarlanmıştır. Nonno'dan ya da benden izin almadan ailem bile buraya giremez."

Dudaklarını kızın kulağına dayadı. "Geçitte biri var ve güvenle değil, gizlice hareket ediyor. I izinleri olduğundan şüpheliyim." Onlara doğru ilerleyen bir ışığın parıltısını gördü. "Bize yaklaşıyorlar. Bizi onun görüş alanından saklayabilirim ama geçit size çarpmaması için çok dar. Sizin tarih odanıza girmemiz gerekecek. ve kapıyı kapat."

Byron onun sözlerine tepki olarak hızla nefes aldığını hissetti. Parmaklarını gömleğinin kumaşında yumruk yaparak istemsizce sıktı. Kolu onun etrafında sıkılaştı. "Benimle güvende olacaksın. Alanın küçük olduğunu biliyorum ama mekanizmada bir sorun çıkarsa dışarı çıkabilirim."

Sesinde tam bir güven vardı. Antonietta ona boğucu karanlık bir dünyadan söz edemezdi. Ama Boğulurcasına uyandı, boğuluyordu, boğazı kapalıydı, umutsuzca hava almak için savaşıyordu. Kalbi endişe verici bir güçle çarpıyordu. Sesine güvenemeyerek sözsüzce başını salladı. Bilmediği bir zemindeyken kaçınılmaz olarak onu ele geçiren akıl almaz korkudan nefret ediyordu.

Byron onu küçük odanın küçük sınırlarına çekti ve kapı

kapanana kadar iterek onları içeri hapsetti. O

Onu omzunun koruması altına aldı. Kapı kapandığında ışık yok olmuş, Scarlettı sırlarını yüzyıllardır olduğu gibi saklamıştı. Byron parmak uçlarını duvar boyunca gezdirdi. Oymalar pürüzsüz ve kusursuzdu, her neslin bir tür günlüğü olsa bile bir sanat eseri idi. Önce insan, sonra yarı yarıya, sonra da tamamen kedi formuna bürünmüş bir şekil değiştiren figürünü okşadı. Jaguar. Hüzünlü bir bir türün sonu. Kan o kadar seyreلمişti ki, bir avuçtan fazlasının tam yeteneklere sahip olduğu bile şüpheliydi. Pek çok tür yeryüzünden silinmiş ya da silinmek üzereydi.

Antonietta'nın parmakları onu buldu, aynı güzel çizilmiş figürün üzerinde geziniyordu. Eğer değilsen, Jaguar, nesin sen?

Sen, Byron? İçgüdüsel olarak iletişimin daha samimi biçimini kullandı. Duvarın diğer tarafında bir yerde Birisi gizli bir gündemle geçitte sinsice dolaşıyordu.

Ben dünyalıyım. Halkım zamanın başlangıcından beri şu ya da bu şekilde var olmuştur.

O zaman şekil değiştirirsiniz! Yapabiliyorsun, değil mi? Çok heyecanlıydı.

Nefesi yüzünde sıcaktı. Dudakları elmacık kemiğine dokundu. Eğer evet cevabını verseydim, bu herhangi bir şekilde

Beni Scarlettı gen havuzuna katmayı düşünmen için seni etkiledi mi? Kaçamak ayak seslerini dinliyordu. saklandıkları yerden geçtiler.

Bu hiç komik değil. Ama yine de kahkahalar yükseldi. Ve neşe. Bu doğrudu. Sık sık yaptığı gibi aklını kaybetmiyordu.

İçindeki canavarın özgür kalmak için kükreyerek ayağa kalktığını hayal etti. Bebek sahibi olmayı düşünmek için bile çok yaşlıyım.

Ayılmak için son sözü söyledi. Adam ilgisini çekse ve kendisini güzel, genç ve mutluluk dolu hissettirse bile kalıcı bir ilişki düşünmek için çok yaşlıydı. Bu bir karasevdaydı, fiziksel bir çekim, yakında geçecek bir aşk. Yakında geçmesi gerekiyordu.

Avucu saçlarının uzunluğundan aşağı kaydı, elindeki ağır örgüyü tarttı. Yaşlılığın ne olduğunu bilmiyorsun,

Antonietta.

Sesinde zengin bir eğlence vardı. Orada kimin olduğunu öğrenmek istiyorum. O bir erkek ve ailenizin bir üyesi. Normalde insan düşüncelerini kolayca tarayabilirim ama bu bölgede Jaguar etkisi çok yaygın. Paul gibi hissediyor, ama buradaki insanların çoğunu tarayamıyorum.

Diğerleri gibi kolayca. Eğer baskı yaparsam, varlığımı hissedecektir. Ama onu takip edebilir ve neyin peşinde olduğunu görebilirim.

Antonietta bir protestonun kaçmasını engellemek için parmak eklemine sertçe ısırdı. Bu tünel labirentine yüzlerce kez gelmişti. Korkmak aptallık olurdu. yalnız olmak. Tarih odasından çıktıktan sonra odasına dönüş yolunu kolayca bulabilirdi. Scarletti palazzo'sunun birçok katından geçen karmaşık labirentte yakalanma tehlikesiyle karşı karşıya olan kişi Byron olacaktı.

Tarıyor musun? Düşüncelerini mi okuyorsun? Sadece bende olduğunu sanıyordum, bir çeşit telepati kurduğumuzu. Herkesi okuyabiliyor musun?

Sen duymuyor musun? Büyükbabanın seni ısrarla sürüklediği yönetim kurulu toplantılarında diğerlerinin ne düşündüğünü duymuyor musun? O cevap vermeden önce, adam elini okşadı. Birazdan döneceğim.

Antonietta ağzını açtı. Kabul mü edecekti yoksa itiraz mı edecekti, emin değildi ama adam bir anda ortadan kayboldu. Vücudu sıcak ve katıydı, ama sonra yok oldu. Duvar girişini açmak için yer değiştirmemişlerdi. Ellerini uzattı, dört duvarı da dikkatle inceledi. Adam öylece yok olmuştu. Sessizce. Tamamen.

Elini açık ağzına bastırdı ve atasının kayıt duvarına yaslanmış, şok olmuştu. Sen de kimsin? Parmaklarını duvarda gezdirdi, her kelimeyi, her sembolü ve her resmi araştırdı. Halkının dönüşebildiği başka bir şekil bulmak içine. Herhangi birinin öylece ortadan kaybolabileceğini gösteren hiçbir şey yoktu. Değişen şekillere inanıyordu, ama tamamen ortadan kaybolmak tamamen farklı bir öneriydi. Neden?

Ailesinin geçmişini bulmak onu bu kadar rahatlatmışken
Byron'ın ortadan kaybolma yeteneği onu bu kadar tedirgin
etmiş miydi?

Antonietta, Byron'ın vücudu aniden odanın küçük sınırları içinde kendi vücudunu sıkıştırdığında **neredeyse** kalp krizi geçiriyordu. Byron'ın çok daha sert bedeni kendi bedenine baskı yaparken kendini duvara yasladı ama parmak uçları yüzüne gitti, ifadesini okudu, tanıdık yüzünün haritasını çıkardı. Bunu ne kadar sık yaparsa yapsın, adam asla kaçmadı, asla önemsiyor gibiydi. "Byron." Onun adını yüksek sesle tekrarlardı, geri döndüğü için şükrediyor, her sırrını bilmek istiyordu.

Seni ürküttüm mü? Ağzının kenarını öptü, özür dilemek için boynunun kenarına alevden bir iz bıraktı. Ben Paul.

Antonietta hareketsiz kaldı. "Paul." Kuzeninin adını yüksek sesle söyledi. "Asla geçitten içeri girmez. Bir haritaya bile bakmadı. Kapalı alanlardan hoşlanmaz. Babası ona kızdığında onu bir dolaba kilitlermiş. Ki bu her zaman olurmuş. Emin misiniz?

Buraya gelmesine ne sebep olabilir ki?" Parmakları duvarı açmak için gizli mekanizmayı aramaya başlamıştı bile. "Burada kaybolması kaçınılmaz. Tabii sende harita ve haritanın anahtarı, günlerce kaybolabilirsiniz."

"Bu ona iyi gelebilir," dedi Byron acımasızca. "İyi bir şey yapmıyor."

"Bunu bilemezsin." Kapı hiç ses çıkarmadan kayarak açıldı, bu da Byron'a Antonietta'nın mekanizmaların sorunsuz çalışmasını sağlayacak kadar sık odaya geldiğini gösteriyordu. Sesinde onu her zaman gülümseten o hafif mağrur tını vardı. Byron onu geçide kadar takip etti. "Ne tarafa gitti?"

"Sola doğru." Dudaklarını kızın kulağına yaklaştırdı. "Solda ne var?"

"Kasalar. Bunu nereden bilebilir ki? Sadece Nonno ve ben kasaların tam yerini biliyoruz. Oraya gidiyor olamaz." Kızgınlığına rağmen, sesi pek emin gelmiyordu.

"Belki de yardım almıştır. Buraya kataloglamaya geldiğinizde, bir çift gözünüz var mı? Justine'in kasa odasına nasıl gireceğini bildiğini söyleyebilirim."

"O yapmaz-"

"Ona aşık." Byron tünelin dar sınırlarında onun arkasında ilerliyordu. Adamın nefesi ensesindeydi. Vücut ısısı onu ısıtıyordu. "Sevdiğin adam için ne yapardın Antonietta? Ailene ihanet eder miydin? Arkadaşlarına? Onun için her şeyi yapar mıydın?"

"Sevdiğim hiçbir erkek aileme ve arkadaşlarıma ihanet etmemi istemezdi." Kıvrımlar ve dönemeçler arasında kendinden emin bir şekilde ilerlerken çenesini kaldırdı.

"Eğer öyle olsaydı, sevmeye değmezdi, değil mi?"

"Nereye gittiğini nasıl biliyorsun?"

"Sayıyorum. Her şeyi ezberliyorum."

"İnanılmazsın." Sözlerinde ve ses tonunda içten bir hayranlık vardı.

Bu içten iltifat onun içini parlattı. Kimse ona böyle şeyler söylemezdi. Başka hiç kimse ona kişisel iltifatlarda bulunmamıştı. Büyükbabası bile. Bir müzisyen ve besteci olarak yeteneği hafife alınıyordu. Don Giovanni sadece omuz silkti ve tüm derslerle birlikte şöyle dedi: "dünyanın en iyilerinden biri olarak kabul edilse iyi olurdu. Bir Scarletti asla ikinci olamazdı."

Byron'ın eli sadece sırtının küçük kısmına dayanmıştı, ama o kadar çok ısı, o kadar çok arzu yarattı ki, teninin bu dokunuşun altında eridiğini hissetti. Fiziksel farkındalık o kadar büyüktü ki konsantre olmakta zorlanıyordu.

Antonietta bundan zevk alıyordu.

Ona duyduğu arzusun yoğunluğu. Böyle bir şey daha önce hiç başına gelmemişti ve otuz yedi yaşında böyle bir şey olacağını hiç düşünmemişti. Scarletti palazzo'sunun karanlık geçitlerinde, aptal kuzeniyle birlikte gizlice kasalara girerken bile, ona sahip olduğu sürece onunla geçireceği her anın tadını çıkarmaya kararlıydı.

Antonietta açık bir kapıdan akan basınçlı havayı hissedebiliyordu. İçgüdüsel olarak yavaşladı ve ayak seslerini serin karoların üzerinde yumuşak tuttu. Ancak o zaman

Byron'ın çok farkında olmasına rağmen onu duyamadığını fark etti. Elinin sırtında eridiğini, zaman zaman nefesinin teninde gezindiğini hissedebiliyordu ama o kadar sessiz hareket ediyordu ki, yüksek duyuları olmasa orada olduğunu asla bilemezdi.

Kalbi telaşla güm güm atıyordu. Pişmanlık içinde. Kuzeninin yaptığı şeyden değil de Justine ona yardım etmiş olmalı. Onun Justine'i. Antonietta'nın Palazzo'daki gözü kulağı. İş dünyasında. Mesleğinde. Justine'e çok güveniyordu. Güvenmek zorundaydı. Kasa odasına açılan kapı kalbini parçaladı, zor kazanılmış güvenini sarstı.

Byron'ın kalbi onun için parçalanıyordu. Kuzenlerini ve Justine'i seven ve onlara güvenen Antonietta'sı. O yapmıştı Onlar onun dünyasıydı ve yine de bunun ona neye mal olduğunu hiç düşünmediler. İçindeki öfke, geçitteki havayı kalınlaştıran ve nefes almayı zorlaştıran sıcak, kaynayan bir duyguydu. Gerilim, tünellerde muazzam bir tehlikenin habercisi olan ham enerji akana kadar arttı.

Antonietta'nın omzunun üzerinden kasa odasına bakan Byron, Paul'ün birkaç altın eseri incelediğini görebiliyordu. Birkaç kez, altından yapılmış, karmaşık bir şekilde detaylandırılmış bir gemiyi aldı ve tekrar yerine koydu. Büyüktü ve

gömleğinin altına saklamanın bir yolunu bulamadı. Scarletti hazinelerine el atıyor. Şu anda altın bir gemi ile yakut ve elmaslardan oluşan bir kolye arasında seçim yapamıyor.

Uzaktan bile olsa, Byron

ışılıklı bir parça. Kolyeyi büyük bir özenle hazırlamış, elleriyle altını güzel mücevherler için karmaşık bir ayar haline getirmişti. Bu bir ömür önceydi. Çalışırken hayat arkadaşını düşünmüştü.

siyaset dünyasında önemli sayılan birinin gelini için yaptığını bilerek sonsuz bir özen gösterdi. Bu

Bir Scarletti gelininin kendi eserini takmış olması onu büyülemiş ve ilgisini çekmişti. Paul'ün açgözlü elinin kolyeyi kendisine doğru tutuşunu izlerken boğazına yumuşak bir öfke tıslaması düğümlendi.

Göster bana.

Tereddüt etti ama görüntüleri isteksizce paylaştı.

Antonietta tek bir ses çıkardı. Yumuşak bir çaresizlik çığlığı.

O kolyeyi hatırladı.

gördüğü günlerden hatırlıyordu. Onu çok sevmiş, ondan ve kuzeninin onu çaldığı düşüncesinden büyülenmişti, zarafetini ve ateşini aileden alması dehşet vericiydi. Yürek burkan çaresizliğin o küçük sesi, Byron'ın içine gömülmüş serbest kalmak için kükreyen şeytani çağırdı.

Paul irkilmiş, şoka girmiş bir halde arkasını döndü, yüzü korku ve amaçla çarpılmıştı. Paul'ün dönerken elinde tuttuğu parlak metal nesneyi görmek için sadece bir kalp atışı kadar zaman vardı. Byron moleküllerine ayrışarak Paul ve Antonietta'nın arasında bir kez daha cisimleşirken zaman yavaşladı, tünelleşti.

Byron'ın göğsüne gelen darbe o kadar sertti ki, onu geriye doğru savurdu, ayaklarını yerden kesti, vücudunu onunkine çarptı ve her ikisini de karşı duvara doğru itti. Geçidin küçük sınırları içinde patlama kulakları sağır ediyordu. Mermi vücudunu delip geçerek sırtından çıktı ve Antonietta'nın omzuna. Antonietta'nın üzerine düştüğünde, vücudu Antonietta'ninkini korurken, Paul'e odaklanmaya çalıştı.

tüm havayı kesmek için boğazını sıktı. Çaresiz ve savunmasız Antonietta'yı hain kuzeniyle yalnız bırakamazdı.

Paul öksürdü, sendeledi, neredeyse dizlerinin üzerine çöküyordu. Gevşek parmaklarındaki silah endişe verici bir şekilde sallanıyordu. Byron'ın görüşü bulanıklaştı. Çok hızlı kan kaybediyordu. Hiçbir şey Sistemini kapatırsa iyileşmesi mümkün olmazdı. Hayvan içgüdüğü başını çevirdiğinde Celt'in onlara doğru koştuğunu gördü.

Borzoı belayı sezmiş ve gizli kapıyı burnuyla açmayı başarmıştı. Sessiz bir avcı olan hayvan, uzun bacaklarıyla iyi yağlanmış bir koşu makinesi gibi koşuyordu. Gözleri sabitti ve avına odaklanmıştı. İnsan olması pek önemli değildi. Celt, Byron ve Antonietta'nın üzerinden atlayarak doğruca Paul'e yöneldi ve dişlerini silahı tutan kola geçirdi. Paul acı içinde çığlık attı ve silahı düşürdü.

"Antonietta! Sen olduğunu bilmiyordum!" Paul bağırdı, köpeğı tutmak için mücadele ediyordu. Kolları daha şimdiden kesici dişler yüzünden yara bere içindeydi. "Çağırın onu, çağırın köpek!"

"Celt!" Antonietta en otoriter sesini kullandı. Hiçbir şey göremiyordu. Byron'ın hareketsiz bedeni onunkini örtüyordu, onu yere yapıştırdı. Sırtının yanı sıra omzunun ön tarafı da ağrıyordu. "Dur oğlum. Paul, bana ya da Byron'a doğru tek bir hareket yaparsan onu serbest bırakırım ve onu geri çağırmam." Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama kan kokusu alıyordu. Hassas parmak uçları ılık ve yapışkan bir sıvı buldu. Havuzlar halinde.

"Bu bir kazaydı. Sen olduğunu bilmiyordum. Silah kendiliğinden patladı. Beni korkuttun." Paul fark etti ki gevezelik etti ve kuzenine doğru yürümeye başladı.

Borzoı aralarında durdu, başı eğik, gözleri tetikte, hâlâ av modundaydı. Paul hemen durdu. "Sana ulaşmama izin vermiyor ve Byron kanlar içinde yerde yatıyor. Dio, Antonietta, sanırım onu öldürdüm."

"Onu sen mi vurdun?" Antonietta histeri ve paniği bastırıldı. "Buraya gel ve onu benden uzaklaştır. Kendine acımayı bırak ve onu kurtarmama yardım et."

"Köpek-"

"Dediklerimi yapmazsan seni parçalara ayıracak! Şimdi buraya gel ve onu hareket ettir. Çok dikkatli ol Paul. Eğer ölürse, hayatının geri kalanını hapiste geçirirsin. Savunmana bile yardım etmeyeceğim!"

"Sana söylüyorum, Antonietta..." Paul dikkatli bir şekilde köpeğin etrafında. "Kimseyi bilerek vurmadım. Burada ne olduğunu bilmiyordum, bu yüzden yanımda koruma getirdim. Çocukken tünellere hiç girmezdim bile."

Antonietta, Byron'ın vücudunun kaydığını ve kendisinden uzaklaştığını hissetti, altından sürünerek çıkmasına izin verdi. "Yanında silah getirecek kadar aptalmışsın. Hem silahı nereden buldun ki? Neden bir silahın olsun ki?" Kadın çılgınca yarayı bulmaya çalışıyor, nabız arıyor.

Paul yüksek sesle inledi. "O öldü, Antonietta, nabız yok."

Kuzenini sertçe itti. "Uzak dur ondan! O bir Ölmedi. Ölmesine izin vermeyeceğim. Byron! Sakın cüret etme

Beni yalnız bırak. Geri dön! Lanet olsun sana Paul, bunu nasıl yapabildin?"

O da nabız bulamadı ve bir an için Dünya durdu. Nefes alacak hava yoktu. Ses telleri çalışmıyordu. Hiçbir şey yoktu. Boşluk. Hayatın, kahkahaların ve müziğinin olduğu yerde siyah bir boşluk. Hiçbir şeyi yoktu.

Mücadele zihninde başladı. Uzaklardan bir ses ona fısıldıyordu. Onu yatıştırıyordu. Ona öyle olmadığını söylüyordu. Onu görmeliyim. İlk anladığı kelimeler bunlardı. Ona bir bak. Onu görmeliyim. Sesi daha önce hiç duymamıştı ama alçak, zorlayıcı ve itaat konusunda ısrarcıydı.

Onun dilinde ama belirgin bir aksanla konuşuyordu, o kadar kadife yumuşaklığındaydı ki mırıldanıyor gibiydi.

Antonietta bir nefes aldı, yavaşça bıraktı, elleri Byron'ı sanki kendisine sarılabilecekmiş gibi kavradı. Kendini o uzaktaki sesin yolunu izlemeye zorladı. Ondan korkarak zaman kaybetmeyecekti. Korktuğu şey Tüm hayatının anlamı, geçitteki fayansların üzerine kan dökmektir. Byron'ı kurtarmaktan başka hiçbir şey onun için önemli değildi. Ben körüm. Gördüklerimi sana gösteremem. Borzoi, orada olduğunu hatırlatmak istercesine burnunu kızın yüzüne dayadı.

Yanında bir köpek mi var? Bu köpek Byron'ın köpeği miydi? Şimdi bende. Evet, yarası kötü. Ölmemiş ama kanı korumak için sistemini kapatmış. Özel bakıma ihtiyacı olacak. Yardımınız var mı?

Kuzenim. Byron'ı vuran Paul'du.

Bir anlık sessizlik oldu ve Celt vücudunu kaydırды, koyu renk gözleri Paul'e odaklandı. "O köpeğin bana bakıp durması hiç hoşuma gitmiyor," dedi kuzeni. "Sanırım boğazımı parçalamak istiyor."

"Ona izin vermeliyim," diye tersledi Antonietta, Paul'ün sempati duymak istemesine öfkelenerek.

Herhangi bir tür toprağa yakın mısınız? Zengin toprak? Yarayı bununla doldurmanız gerekecek. Kurşun sırtından çıkmış ve bir delik açmış. Omzun da yaralanmış.

"Yardım çağırmaya gidiyorum, Antonietta. Doktora ihtiyacımız olacak," dedi Paul kararlı bir şekilde. "Sanırım sen de vuruldun."

Fark etmedi, sese konsantre oldu. Bana ne yapacağımı söyle. O uzak sese inanmak zorundaydı. Kimsin sen?

Jacques. Byron'ın bölgede ailesi var. Eğer onu oradan açık alana çıkarabilirseniz, gelip onunla ilgileneceklerdir.

Onunla ilgilenmek istiyorum. Ama Antonietta çoktan ayağa kalkmış, Byron'ın ölü ağırlığını çekiştirerek onu tünelden aşağı sürüklemeye çalışıyordu. Köpek Byron'ın ceketini yakaladı ve gücünü onunkine ekledi.

"Ne halt ediyorsun sen?" Paul talep etti. "O öldü, Antonietta. Sana tıbbi yardım götürmeliyiz."

"Sadece yardım et," diye tersledi. "Bir şey söyleme, yoksa o silahı alıp seni kendim vurabilirim! O şeyi evime getirdiğine inanamıyorum."

"Peşimde insanlar var," diye itiraf etti Paul, Byron'ı yere çekmeye yardım etmek için uzanarak. "Borçlu olduğum bazı insanlarla başım belaya girdi. Silahsız karşılaşmak isteyeceğin türden adamlar değiller."

"Kumarı bıraktığını sanıyordum Paul."

"Yanlış yöne gitmiyor muyuz? Yokuş aşağı, koya doğru gidiyoruz."

"Bu doğru."

"Cesedi öylece atmayacaksınız, değil mi? Antonietta? Yani, teşekkürler, ama yetkililere haber vermeliyiz. Seni de öldürebilirdim. Onlara cesedi vermeliyiz, yani cesedi vermeliyiz ama ceset denizde bulunduyorsa ya da hiç bulunmadıysa-"

"O ölmedi," dedi dişlerinin arasından. "Kapa çeneni ve konsantre ol. Onu dışarı çıkarmalıyız."

"Mantıklı konuşmuyorsun Antonietta." Ama Paul denizin kokusunu alana kadar cesedin tünel labirentinden aşağı çekilmesine yardım etmeye devam etti.

Çok uğraştılar ama Antonietta, Paul ve borzoi arasında Byron'ı dışarı çıkarmayı başardılar. Yağmur yağıyordu. sürekli yağıyordu, öyle ki anında sıırılsıklam olmuşlardı. Rüzgâr onları savuruyordu.

"Bana toprak bul Paul, zengin toprak, kumlu toprak değil. İyi toprak istiyorum."

Paul mırıldandı ve başını salladı, ama kuzeninin istediğini yaptı, bahçıvanın koyun hemen yukarısına ektiği yataklardan toprak yığmak için gömleğini çıkardı. Antonietta'nın bir şifacı olarak olağanüstü güçlere sahip olduğunun farkındaydı ama o bile ölüleri geri getiremiyordu. Hemen onun yanına döndü ve diz çökerek Antonietta'nın yaraları önden ve arkadan toprakla doldurmasını izledi. "Eğer onu geri getirmeyi başarırsan, kangrenden tekrar ölür."

"Bu hiç komik değil." Antonietta o sesin verdiği güveni tekrar duymak istiyordu. Dışarıdayız, koyun yakınında. Eşyalarımı topladım. Yaraları toprakla kapatmaya çalışıyorum ama cevap vermiyor.

Ona seslenin. Seni duyacaktır.

Antonietta tereddüt etmedi. İçi çalkalanıyordu, ve çığlık atmak istedi. Rüzgârın dehşetini ve sıkı sıkıya kontrol altında tuttuğu korkusunu denizin üzerine ve kendisinden uzağa taşımasına izin vermek. Bir daha asla bu kadar korkmuş, bu kadar boş ve ölü hissetmek istemedi. Yakınına eğildi, onun yüzünü yağmurdan koru. Byron. Byron, aç gözlerini. Küçük bir okşamayla saçlarını geriye doğru okşarken eli titredi. Seni bulmuşken beni bırakma. Ağlamaya, çığlık atmaya ve bir aptal gibi yalvarmaya başlamadan önce uyan. Gerçekten korkuyorum ve sana ihtiyacım var.

Byron birçok sesin farkına vardı. İlk başta onları ayırt edemedi. Eski dilde ilahiler söyleniyordu. Antonietta, onu buyurgan bir şekilde yanına çağırdı. Biri onun adını bağıırıyordu. Kız kardeşi Eleanor'un sesini tanıdı. Sesi ona yakın geliyordu ama yine de uzakta olduğunu biliyordu. Bir erkek sesi ona sakince ama emirle sesleniyordu. Jacques. Byron halüsinasyon gördüğünden emindi. Jacques ile yıllardır telepatik olarak konuşmamıştı. "Belki de gerçekten ölüyordumdur." Sesini test etmek için kelimeleri yüksek sesle mırıldandı.

"Hayır, yapmayacaksın! Buna izin vermeyi reddediyorum," dedi Antonietta kararlılıkla. O kadar büyük bir rahatlama hissetti ki kendini hasta hissetti.

Acı adamın içine yayıldı ve adam tam olarak farkına varamadan kadının içine de yayıldı, öyle ki kadın nefesini tutup onu yakaladı. "Sen umutsuzca bir doktora ihtiyacım var. Çok fazla kan kaybettin Byron. Ölü gibiydin, nabzını bile bulamadım."

"Hayır, doktora ihtiyacım yok, ama bir sakıncası olmaz. kuzenini boğuyordu. Seni mi, beni mi yoksa ikimizi birden mi öldürmeye çalışıyordu?" Byron'ın siyah gözleri çoktan Paul'ü bulmuştu.

Antonietta'nın yanında diz çökmüştü. Paul'ün beti benzi atmıştı. İnkâr edercesine başını salladı. Byron, Celt'in gerekirse tam bir saldırı için vücudunu hazırladığını fark etti.

Köpek

Paul'ün her hareketini izliyordu. Byron'ın karanlık bakışları Antonietta'nın beyaz yüzüne geri döndü. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve her tarafı kan içindeydi. Bir an için Bir dakika sonra bütün kanın kendisine ait olmadığını fark

etti. "Antonietta, yaralanmışsın." Byron bir an önce içini kaplayan güçsüzlüğe rağmen ayağa kalktı. Dünya endişe verici bir şekilde eğildi ve karnından kan fışkırdı. Parmakları omzundaki yarığı buldu ve orada oyalandı.

Garip bir şekilde, onun dokunuşuyla omzundaki acı azaldı. Onu geri itti. "Bir şey yok, kırırdama. Arkadaşın Jacques bana ailenin yakınlarda olduğunu söyledi. Senin için geleceklerini söyledi."

"Adamlarımdan herhangi birinin yakınlarda olduğunu bilmiyordum. Eve gir. Celt'i her zaman yanında tut. Mümkün olduğunca çabuk geleceğim. Şimdi git Antonietta, yoksa üşüteceksin. Omzunun bakıma ihtiyacı var."

"Seni yalnız bırakmayacağım."

Byron tüm konuşmaları susturmak için elini salladı. Rezervleri neredeyse tükenmişken konsantrasyonu bozulamazdı. Yağmur durmadan yağıyordu. Dalgalar çarptı ve

durmadan gürlledi. Paul hareketsiz bir şekilde diz çökmüş, kırırdamıyor ya da konuşmıyordu. Celt adamın başında dikilmiş, gözleri tetikte yanıyordu. Byron Antonietta'ya uzandı. Başka kimsenin önemi yoktu. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Kırık, parçalanmış bedeninin bile. Onu kendine doğru çekti, ağzı yırtık yarasını buldu. Kendi bedenini terk edip onunkine girecek enerjisi yoktu ama acele etmedi, değerli dakikalarını onun omzunu iyileştirmek için kullandı.

Byron bitkin bir halde arkasına yaslandı ve uzaktan kanın toprağa karışmasını izledi. Canını acıtıyordu, hareketleri acısını daha da arttırıyordu ama bu onu şu anki kadar ilgilendirmiyordu

Antonietta'nın onun büyüğü altından çıkmasını, çok daha rahat hareket etmesini, yüzüne kazınmış beyaz acı çizgilerinin hafiflemesini izliyordu.

Paul ileri atıldı, vücudu bir kez daha kendisine ait olduğu için sarsılıyordu. Hatırlamaya çalışarak birkaç kez gözlerini kırptırdı.

ne yaptığını bilmiyordu. Sadece Byron'ın neredeyse yarı saydam yüzünün yağmura döndüğünü gördü. Ağzında bir kan lekesi varsa bile artık yoktu, yağmurla yıkanıp gitmişti.

yağmur. "Seni vurduğum için özür dilerim, Byron. Silah ateş aldı." "Ve eğer Byron önüme atlamasaydı.

Beni vurabilirdi," dedi Antonietta kuzenine ters ters bakarak. "Nonno beni dışarı atacak," dedi Paul.

Antonietta ona öfkelenerek, "Seni kapı dışarı edeceğim," diye karşı çıktı. Gerçekten de özür dilemenin Yeterli mi? Titriyordu ve bunun korkudan ziyade öfke ve kızgınlıktan kaynaklandığını düşünmeyi tercih etti.

Byron onun elini tuttu ve parmaklarını ağzına götürdü. Muhtemelen, ama farklı bir şekilde öğrenecek. Lütfen dediğimi yap ve içeri gir. Biri benim için geliyor.

Celt kaskatı kesildi, başı tetikte yukarı kalktı. Kara bulutlar gökyüzünü kaplamış, yağmuru bile gölgeleyerek gümüşten siyaha dönüştürmüştü. Beyaz su bulutları çılgınca dönerek birkaç kule halinde örtülü aya doğru yükseliyordu. Kancalı gagası ve jilet gibi keskin kıvrık pençeleri olan yırtıcı bir kuş tepeden uçtu ve koydaki küçük grubun etrafında daireler çizdi. Rüzgâr ulumaya başladı. Belli belirsiz, çok uzaklardan hayvanların cevap sesleri duyuluyordu.

Fırtınanın ani öfkesiyle çılgına dönen yağmur onlara doğru savruldu. Büyük baykuş bir ağaca kondu.

Onlardan birkaç metre ötedeki koya giden patikanın üzerinde. Gökler açıldı ve yağmur, kuşu görmeyi engelleyen katı bir tabaka halinde yağmaya başladı. Hava açıldığında bir adam patikadan onlara doğru yürüdü. Eski moda, uzun, siyah bir pelerinle sarılmıştı. Kıvrımları bacaklarını ve vücudunu sarıyor, başlığı yüzünü gizliyordu. Yürümekten ziyade süzülüyormuş izlenimi veriyordu, ayakları tam olarak yere değiyordu. Onlardan kısa bir mesafe uzakta durdu, gümüşü yağmurda belli belirsiz ve cisimsiz bir görüntüsü vardı.

Byron oturur pozisyona gelmeye çabaladı ve elini yabancıya doğru uzatarak onu uyardı. Antonietta'nın bileğini çekti. "Git, şimdi Paul'ü al ve tünelin içine sok. O

burası güvenli değil. abuk dediğimi yap." Emri verdi, daha azı değil, itaate zorlamak için ses tonuna bir itme gömdü.

Byron'ın sesinde o kadar zorlayıcı bir Şey vardı ki, Antonietta hiç itiraz etmeden Paul'n koluna girdi ve hızla Scarletti geçidine geri döndü. Celt uzaktaki hareketsiz figürü incelemek için bir süre daha kaldı, ama Antonietta'nın peşinden koşarak karanlık dehlizlerde kayboldu.

İki adam sessizce birbirlerine baktılar. Byron dengesiz bir elle kendini yukarı itti. Altındaki kuma ve toprağa akan kan, zemini kırmızımsı bir pembeye boyadı. Ayaklarını altına almayı başardı.

"Aptal olma ve enerjini boşa harcama." Ses gle dalgalanıyordu. Sessizdi, neredeyse yumuşaktı ama yine de doğanın gücünü taşıyordu.

Byron kendisine yaklaşan adamı inceledi ve bunu yaparken gücünü topladı. Gökyüzünde akan şimşekler yeri aydınlatarak küçük kan nehrini ortaya çıkardı. "Ben Seni tanıyorum. Daha önce tanışmış mıydık?" Byron bu yaşlanmayan yabancıyla daha önce hiç karşılaşmadığını biliyordu. Gözleri parıldayan ateş, zorlukla kazınmış bir yüz.

"Akraban sana zamanında ulaşacak kadar yakın değildi." Ses çok sessizdi, saf, kadife bir tonu vardı. "Yaşayabilmen için kanımı özgürce sunuyorum."

Byron, en kötü ve kurnaz vampirlerin bile asil ve erdemli görünebileceğini biliyordu. Onlar usta birer aldatıcıydı. Byron gözlerini yabancıdan ayırmadan, Jacques'ı ararken bile yavaşça başını salladı. Bunu tanıyor musun? Çocukluk arkadaşına o tanıdık yoldan ulaşmayalı yıllar olmuştu. Kendini garip ve kaskatı hissediyordu ama bu gerekliydi. Muazzam gücü yere akmış, onu sallanır ve güçsüz bırakmıştı. Ve orada

Antonietta'yı korumak için. Onu korumak için her vampiri yenmek için yaşayacaktı.

Babam tarafından gönderilen kadimlerden biri olmalı. I onu tanımıyoruz, henüz bize bağlılık yemini de etmedi.

Prens. Kadimlerin koruyabildikleri yerleri korumak için denizlerin ötesine gönderildikleri keşfedildi. Onları eve getirmek için çağrı yapıldı. Jacques cevabında temkinliydi. Bilincini kaybetme. Ona odaklan.

Byron bir kahkaha patlattı. "İnsan bilincini kaybetmeyi kontrol edebilir mi? Sen ne düşünüyorsun?"

Yaşlı gözlü, uzun boylu bir adam olan yabancı ona bakıyordu ve yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Tahminimce tetikte olmalısın, böylece arkadaşın beni bu kadar yakından izleyerek seni düzgün bir şekilde korumaya devam edeceğim. Benim adım Dominic." O

Eski Dünya'ya özgü, kibar bir saygı jestiyle eğildi. "Anavatanımızdan uzun zamandır uzaktayım. Uzun zamandır türümüzden gördüğüm ilk kişilerden birisiniz."

"Ben Byron. Yardımlarınız için teşekkür ederim," diye karşılık verdi Byron resmi bir şekilde. "Sizi uygun bir şekilde selamlamak isterim ama korkarım düşerim." Belli belirsiz bir gülümseme yüzündeki acının bir kısmını aldı.

"Buna gerek yok. Biz kardeşiz. Bu yeterli." Dominic çok rahat bir şekilde dişleriyle bileğini yırttı ve Byron'ın ağzına bastırıldığı açık bir yara açtı. "Prensimizi görmeye ve hayat arkadaşının insan olduğunun doğru olup olmadığını kendi gözlerimle görmeye gidiyorum."

Kan Byron'ın aklıktan ölmek üzere olan hücrelerine aktı, kadim kan, saf ve güçlüydü. Byron, gücü tükenmek üzereyken açgözlü olmamaya çalıştı ve kadim kanın ani akışı bir yük treninin gücüyle çarptı. Telaş baş döndürücü ve eziciydi.

"Borzoï hayat arkadaşını iyi koruyor. Yanlış bir hareket yapsaydım bana saldıracaktı ama benim nasıl bir yaratık olduğumu anladı. Sadakatlerini ve yüreklerini unutmuşum. Hatırlamamı sağladığınız için size teşekkür ederim."

Byron toprağın üzerine çöktü, toprağın ona uzandığını hissetti. Onu rahatlatıyordu. Çok nazik bir şekilde Dominic'in bileğindeki yarayı kapattı. "Uzun zamandır avlanıyorsun."

"Çok uzun. Yoruldum ve uyumak istiyorum ama prensimize haber götürmeliyim. Kötü bir şey var

toprakları süpürüyor. Çok ince. O kadar ince ki, kaynağını bulamıyorum ve baktım. Ama prensimizi ve halkımızı tehdit ediyor. Varlığımızı ve yaşam biçimimizi tehdit ediyor. Onu uyarmalı ve sonra da kayıp akrabalarımı aramaya devam etmeliyim."

Byron kanın içinde dolaştığını hissetti. Kendi türünden biri onunla kanını paylaşmalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, bu baş döndürücü heyecanı neredeyse unutmuştu. "Kayıp akraba mı? Kayıp mı?

Prens halkımızdan birinin kayıp olduğunun farkında mı?"

Dominic eğildi ve Byron'ı sanki yetişkin bir adam bir çocukmuş gibi kollarının arasına aldı. "Kız kardeşim büyük bir büyücünün çırağıydı. İnanılmaz yetenekleri vardı ve onun vesayeti altında artık türümüz için kayıp olan pek çok şeyde ustalaştı." Dominic şekil değiştirdi, Byron'ı hâlâ sıkıca tutuyordu, gökyüzünde Fırtına.

Bu sözler uzak bir anıyı, kendi türünden büyücü ve sihirbazların halklarına korunma yöntemleri ve büyüler öğrettiği bir peri masalını canlandırdı. Byron gözlerini kapadı ve yorgunluğun içine işlemesine izin verdi. Diğer yarısı ile bağlantı kurmak için uzandı. Ruhuyla. Antonietta?

Antonietta?

İyi misin? Yarana baktılar mı?

Byron? Seni yalnız bıraktım. Ne olduğunu hatırlayamıyorum.

Seni neden yalnız bırakayım ki? Antonietta'nın sesinde gözyaşları vardı. Sesi kederli ve tedirgindi. Kendinden emin hayat arkadaşına hiç benzemiyordu. Böyle korkunç bir şeyi nasıl yapabildim? Kuzenim için mi? Kuzenimi kurtarmak için mi? Seni neden terk ettiğimi düşünemiyorum.

Sakin ol, cara mia, ben iyiyim. Halkımın beni kendi yöntemlerimizle iyileştirmesi için beni bırakmanı istedim. Bir doktorun yaralarımı bakmasına izin vermek çok karmaşık olurdu. Onlar

yetkilileri aramakta ısrar ederdi. En iyisi bu.

Hayır! En iyisi bu değil! Tehlike olduğunu biliyordum, etrafımızda hissediyordum. Fırtına ve soğuk vardı ve çok kan kaybettin. Tasha beni gördüğünde çığlık attı. Üstüm başım

Kanını. Seni korumak için yanında kalmalıydım. Seni iyileştirmek için. Yeteneklerim var.

Byron gülümsedi. Sıra dışı bir mirasa sahip olan bir Scarletti bile yeterli becerilere sahip değildi. Ona sıcaklık ve sevgi dalgaları gönderdi. Yarın gece seninle olacağım. Celt'i her zaman yanında tut. Yarın gün batımına kadar bana ulaşamayacaksın, bu yüzden bana ulaşırsan ve orada olmazsam paniğe kapılma.

Sana dokunmam gerek. Gerçekten hayatta olduğunu bilmek için.

Aralarındaki bağlantı çoktan zayıflamaya başlamıştı. Antonietta umutsuzca aralarındaki bağa tutunmaya çalıştı. Byron

Dominic onu yeryüzünün derinliklerindeki bir dizi mağaraya götürürken bilinci gidip geldi.

"Bu gece burada dinleneceğiz." Dominic toprağı açtı, Byron'ı serin ve sıcak zemine indirmeden önce zengin toprağın bir bölümünü kesti.

"Bana akrabalarından bahset. Nasıl oldu da onu kaybettin?" Byron kendi türünün arkadaşlığını arayacak kadar kendine geldi.

"Ben bir vampir avcısıyım. Bir avcı olarak doğdum."

"Benim olmadığım yerde."

Dominic omuzlarını silkti. "Mirası olmadığı halde avlanan biri saygı duyulması gereken bir savaşçıdır. Acemi günlerimde bile bildiğim tek şey buydu. O zamanlar karanlık zamanlardı,

Halkımızın çoğunu yok eden savaşlardan çok önce. Kız kardeşim çok şey öğrendi ve Prens Vlad bile ona danıştı. Bazıları çok şey bildiğini söylüyor. Bazıları da halkına sırt çevirdiğini, hükmetmek istediğini ve bunun onun hakkı olduğuna inandığını söylüyor."

"Sen Ejderha Arayıcı kanındansın." Byron eğildi Başını yumuşak toprağa dayadı ve hayat kaynağını paylaştığı adama baktı. "Ben daha yavruyken, bir zamanlar senin oturmuş olman gereken eve giderdim. Oymalar, sanat eserleri çok güzeldi. Ben de böyle harikalar yaratabilmek isterdim. Bu uzun zaman önceydi."

"Eski ev hâlâ duruyor mu? Onu tekrar görmek bir mucize

olurdu."

"Soyunuza duyduğum saygıdan dolayı," dedi Byron.
"Hiçbir şeye dokunulmadı, sadece senin ya da akrabalarından herhangi birinin kalması durumunda onları korumak için."

"Kız kardeşim Prens Vlad'a ve halkımıza sadıktı. Hiçbir Ejderha Arayıcı halkımıza ihanet etmedi. Hiçbiri vampire dönüşmedi. Kız kardeşimi bizden alan kişiyi bulup adımızı temize çıkarmadan rahat edemem."

Byron, "Ejderha Arayıcılarının kanının lekeli olduğunun fısıldandığını hiç duymadım," diye itiraz etti. Dominic'in elini mağaranın içinde gezdirmesini izledi, böylece küçük ışık noktaları canlandı. Yabancı küçük bir kaptan toz aldı ve mağaranın her tarafına üfledi. Koku aromatik ve rahatlatıcıydı.

"Benim yokluğumda böyle bir şey asla önerilmediği için minnettarım." Dominic, Byron'ın yanında diz çöktü ve topraktan avuç avuç toplamaya başladı. Toprağı bir çömlekle karıştırdı. ikinci toz ve kendi tükürüğü. "Daha fazlasına ihtiyacın olacak yere düşmeden önce kan. Yara oldukça geniş ve iç organlarınıza çok zarar vermiş. Nasıl oldu da ölümsüzleri avladığınız halde o insan erkek size zarar verebildi?"

Dominic'in sesinde bir azarlama varsa bile Byron bunu algılayamadı, sadece bir insanın nasıl bir Karpat avcısını yaralamayı başardı. "Belki de avcıdan daha iyi bir zanaatkarımdır."

"Buradaki insanların bazılarının garip engelleri olduğunu fark ettim. Hayat arkadaşınızı alıp buradan ayrılmanız daha iyi olur.

Burası. Onu anavatanımıza götürün. Eninde sonunda oraya alışacak ve size olan kızgınlığını üzerinden atacaktır."

Dominic

Byron'ın öne doğru eğilmesine yardım etti, böylece malzemeyi açık sırt yarasına sıkıca yerleştirebildi. "Bir zanaatkâr

Halkına yardım etmek için dönmüş bir avcı, bir savaşçının kamp ateşinde her zaman hoş karşılanır. Zanaatkârlar titiz ve metodiktir. Sizin gibi biriyle tanışmak bir onurdur."

Dominic, Byron'ın tekrar uzanmasına yardım ederken elleri

nazikti.

Byron, "Prens bir süre önce hayat arkadaşını buldu," diye haberi gönüllü olarak verdi. "Görünüşe göre bazı insan kadınlar psişik yeteneklere sahip ve bu kadınlar delilik korkusu olmadan başarılı bir şekilde dönüştürüldü." "Bu söylentiye duymuştum. Bu nasıl olabilir?"

"Psişik güçlere sahip bulduğumuz kadınların Jaguar ırkının torunları olmasının mümkün olduğuna inanıyorum."

Dominic bir kez daha zengin toprağı toz ve tükürüğüyle karıştırarak Byron'ın göğsüne doldurdu. "Ormanın derinlikleri dışında herhangi birinin kaldığını düşünmemiştim."

"Gerçek Jaguar değil, ama onların kanından. Bu da kadınların neden bizim ırkımızla uyumlu olduğunu açıklıyor. Jaguarlar şekil değiştirenlerdir ve halkımızın sahip olduğu gibi pek çok yetenekleri vardır." Byron gözlerini kapattı. "Yarın ayrılıyor musun?"

"Gün batımında. Bu bölgede yaşayan bir ölümsüz bulamadım," diye cevap verdi Dominic. "Yükselir yükselmez yolculuğuma devam edeceğim. Toprakta iyileşecek ve birkaç gün boyunca güvende olacaksınız."

"Yarın akşam uyanabilmeliyim. Antonietta yas tutacak. Onun acı çekmesini istemiyorum."

"Tam gücünde olmayacaksın ama uyandığından emin olacağım."

Byron'ın dikkati delici bakışlar tarafından çekildi ve tutuldu. "Yeşil gözlerin var." Sadece yeşil değil, ışıltılı, metalik bir yeşil. Ürkütücü. Ruhun derinliklerini gören gözler. "Hatırlamalıydım, bu Ejderha Arayıcı'nın mirası. Kahinlerin gözleri."

"Artık yorgunum Byron, görülmesi gerekeni göremiyorum. Aradığım cevapları bulduğumda, akrabalarımı bir sonraki hayata kadar takip edeceğim."

"Ya da hayat arkadaşını bul. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama Antonietta'nın benim diğer yarım olduğuna hiç şüphe yok."

"Soyum tamamen tükendi. Rhiannon ve ben soyumuzun son üyeleriydik. İkimizin de bu kadar şanslı olabileceğinden

şüpheliyim." Dominic ayağa kalktı ve topraktaki derin yarığın üzerinde durdu.

"Şimdi uyu ve tamamen iyileşmiş olarak uyan. Saygılarımı sunacağım

Prensimize gidip ona yakında saflarımıza bir kadının daha katılacağı haberini vereceğim. Bu bile tek başına bir kutlama sebebidir."

"Nezaketiniz ve hayatım için teşekkür ederim."

Dominic Karpatlar gibi eğilerek selam verdi. "Şimdi uyumalısınız ve bu yaraları iyileştirmeye çalışmama izin vermelisiniz.

büyük yaralar."

Byron sesleri tekrar duyabiliyordu, birçoğu erkek ve kadındı, kafasının içinde şifa ritüelini söylüyorlardı. Uyu eski dostum, biz seninleyiz ve seni izleyeceğiz.

kardeşimiz vücudunu iyileştirirken. O tek ses

Arkadaşlık onu geçmişe, kurtlarla özgürce koştuğu, en yüksek ağaçlarda oturduğu ve sadece arkadaşıyla oynayan bir çocuk olduğu zamanlara götürdü. Uzaklardan gelen yatıştırıcı seslere kendini bıraktı. Ve kadınsı bir ses fısıldıyordu: "Bana geri dön.

Antonietta piyanonun **başına oturmuş**, elleri tuşların üzerinde kıvrılmıştı. İçinden müzik yükseliyordu. Dokunaklı. Korkutucuydu. Bir duygu çatışması. Parmakları kaosa güzellik ve şiirsellik katıyor, notaları harmanlıyordu; ta ki müzik, mükemmel akustiğe sahip odada zapt edilemeyecek kadar yükselene kadar. Yasının sona ermesi için açıkça sevgilisine sesleniyordu. Müzik inledi ve ağladı, yalvardı ve yakardı. Bir siren gibi yumuşak ve nazlı oldu. Baştan çıkarıcı bir melodi.

Odalarının kapıları bütün gün olduğu gibi kilitliydi. Kimseyi göremezdi. Don Giovanni bile kapılarını açmaya ikna etmek için. Saniyeler kalp atışları gibi gürültülü bir şekilde geçip gitmişti. Uzun. Dakikalar, saatler, günler sürüyordu.

Onsuz devam etmeye dayanamıyordu. Byron. Onun karanlık şairi. Onu tanımaya fırsat bulamadan kaybetmişti ve çektiği ıstırap kavrayışının ötesindeydi.

Keder onu mahvetti. Onu yiyip bitirdi. Kuzenine olan öfkesini engelledi. Ailesine. Justine'e. Hepsinin tesellisini reddetti. Antonietta'ya hiç benzemeyen bir şekilde ağlayıp bir şeyler fırlatırken sadece Celt'in yanında kalmasına izin verildi. Gözyaşları içinde fırtına gibi ağlıyor, kuzeninin bir silaha erişmesine izin verdikleri için göklere öfkeleniyordu. Tüm bunlar olurken, köpek onun yanında volta atıyor, attığı füzelerin etrafında ona rehberlik ediyordu.

fırlattı ve teselli ve yoldaşlık için başını sevgiyle ona yasladı.

Müzik melankoliye dönüştü, notalar uçuştı, büyük salonlara yayıldı, böylece tüm Ev halkı kederden sessizleşmişti. Çocuklar bile fısıltıyla konuşuyor, Marita onları susturuyordu. Palazzo'nun üzerine bir karabulut çökmüştü. Antonietta, can damarları, dayanakları, hayatlarında değişmeyen tek kişi, daha önce hiç olmadığı kadar yıkılmıştı. Bir adam yüzünden. Daha da kötüsü, bir adam yüzünden.

korkmuştu. Senfoni, hizmetkârlar bile ağlayana kadar gözyaşları ve ıstırapla durmaksızın devam etti.

Dışarıda, paha biçilmez vitray pencerelerdeki renk cümbüşünün ötesinde, fırtına geçeli çok olmuştu ama bulutlar gökyüzünde yuvarlanıyor, ayı karartıyor ve yıldızları siliyordu; öyle ki saçakların ve mazgalların tepesinde oturan çörtenler ve kanatlı yaratıklar gölgeli ve karanlık.

Antonietta müziğin içinde yükseldiğini hissetti, amansız, acımasız duygular, durmadan patlayan bir volkan. Çalmak için yanıp tutuşuyor, duramıyordu. Ve sonra adamın ellerinin ağırlığını omuzlarında hissetti. Nefesinin sıcaklığını ensesinde hissetti. Dudaklarının saçlarına dokunuşunu. Parmakları piyanonun tuşlarında hareketsiz kaldı. Müziğin yoğunluğu ve gücünden sonra ani bir sessizlik oldu. Palazzo bir anda sustu, saatlerce süren tutkulu seslerden sonra ürkütücü bir şok oldu.

Antonietta pırıl pırıl parlayan piyano sehpasında kıpırdamadan oturuyor, onun yanında olduğuna, uzun saatler süren korku ve kederden sonra yanına geldiğine inanmaya cesaret edemiyordu. Kalbi göğsünde atmayı bırakmış gibiydi, dünyası onun ellerine daralmıştı. Teninin sıcaklığına. Nefesinin sıcaklığı. Kalbinin atışı. Kalbi kekeleydi, onun ritmini buldu. Mükemmel bir senkronizasyon içinde atıyordu. Döndü, kollarını adamın boynuna doladı, çılgılığı adamın ağzının onunkiyle birleşmesiyle boğuldu.

Byron onun gözyaşlarını, sevgisini ve kabullenişini tattı. Dudakları onun yüzünde, gözlerinde gezindi, yüksek elmacık kemiklerini, küçük gamzesini ezberledi, ağzını yakalamak için geri döndü. Sıcaklık, ateş ve ihtiyaç vardı. Toprak altlarından kaydı. Elleri adamın gömleğini çekiştirdi, Vücudunu incelemek, parmak uçlarıyla görmek için çaresizdi. Neredeyse beklemeye dayanamayacaktı. Neredeyse onu öperken bile tenini örten malzemeyi yırttı, ağzını tahrip etti, ona kelimeler olmadan ne ihtiyacı vardı.

Byron omuzlarını silkti ve gömleği düşerek göğsünü Antonietta'nın incelemesine açtı. Onu öpmeden duramıyordu. Tekrar tekrar, çılgınca, uzun, uyuşturucu öpücükler. Parmak uçları göğsünün her santimini inceliyordu,

Her bir kasını, göğüs kafesini, dar belini. Kadın Hâlâ ham olan ama neredeyse iyileşmiş olan yara izini buldu ve ağzının sıcaklığına doğru korkuyla soludu.

Neredeyse seni öldürüyordu. Öldüğünü sanmıştım. Yüksek sesle konuşamadı, ağzı adamın çenesinde, boğazında ve göğsünde gezindi.

Sana yaşayacağımı söylemiştim. Çok korktuğun için üzgünüm. Gözlerini kapadı, başını arkaya attı, pantolonunu çekiştirirken yumrukları saçlarında düğümlendi, onu çıkarmak için çaresizce çırpınıyordu.

Sana dokunmaya ihtiyacım var, her santimine, yaşadığını ve burada benimle olduğunu bilmeye. Bir daha asla böyle hissetmek istemiyorum! Dili onun tadına baktı. Dokular, hisler ve tatlar onun için önemliydi ve içinde bulunduğu cinsel açlık ve yoğun duyguların karışımından oluşan uyarılmış durumda Antonietta ona dokunmak, keşfetmek ve tadını çıkarmak istiyordu.

Omzun mu? Elleri saçlarından ayrılıp bornozunu kollarından itti. Yumuşak bir dantel yığını halinde yere süzüldü. Cüppesinin spagetti askıları çok küçüktü ama onları da kollarından iterek cüppenin yere düşmesini sağladı.

Antonietta adamın giysilerini vücudundan çıkarırken bunu fark etmedi bile. Yüzünü göğsüne, karnına sürttü. Uzun saçlarının bağını kopardı, böylece bağısız saçlar etraflarına döküldü, ipeksi ve etini okşuyordu.

"Antonietta." Kendi muayenesi başlarken, açlık ve ihtiyacın boğuk bir karışımıyla onun adını fısıldadı. Omzundaki yara, morarmış olmasına rağmen neredeyse iyileşmişti ama kurşun vücudunu yırtmaktan tükenmişti. Mermi omzunun çukuruna saplanmıştı ve sığ bir şekilde girmişti.

onu iyileştirmeye çalıştı. Kaslarda çok az hasar vardı ama eğilip çürüğe baktı.

Hiçbir şey. Hem de hiç. Bunu nasıl yaptığın hakkında hiçbir fikrim yok.

Geçidin dar sınırlarında etrafımdan dolaşmayı başardı, ama sen hayatımı kurtardın. Ellerini sevgi dolu bir sabırla adamın kalçalarının çıkıntıları üzerinde gezdiriyor, kalçalarının sert sütunlarına doğru hareket ettiriyordu.

"Dikkatimi dağıtıyorsun." Kelimeleri zar zor söyleyebildi. Zaten artık çok geçti. Elleri adamın kalın uzunluğunu kavlıyor, parmak uçları adamın ağır ereksiyonunun hissini ve şeklini çıldırtıcı bir yavaşlıkla ezberliyordu. Alevler üzerinde dans ediyordu. Parmakları güçlü ve emindi, en ufak bir çekingenlik göstermiyordu. Ne istediğini tam olarak biliyordu ve bunu yaptı, onun her santimini izledi, parmak uçları dans etti ve piyanoda kullandığı aynı uzmanlıkla oynadı.

Nefesi ciğerlerinden dışarı fırladı. Vücudu gerildi, gerginleşti, ellerinin okşayıcı darbelerine tepki olarak her kası kasıldı.

Buna ihtiyacım var, Byron. Her santimini bilmem gerek. Daha sonra alabilirsin, ama bana bunu ver. Bir cevap beklemedi. Dişleri adamın karnını ısırды, dili adamın tenini tattı. Ereksiyonunun üzerine ılık hava üfledi, daha da sertleştiğinde memnun oldu.

Kızın ağzı üzerine kapanıp sıcak, nemli ve güçlü bir şekilde emmeye başladığında, azap ve coşku arasında bir yerde tek bir ses çıkardı. "Antonietta." Sesi boğuktu, nefesi ciğerlerinden dışarı fırlıyordu. "Dio, kadın, sana inanamıyorum." Parmakları onun saçlarını buldu, kalçaları zar zor dayanabildiği nazik bir ritim bulurken onu kendine doğru çekti. Tatlı bir işkenceydi. Ateş karnında yandı ve alevler onu tüketene kadar vücuduna yayıldı ve kulaklarındaki kükreme, haklarında ısrar eden iç canavarın kükremesine katıldı.

Eşine sahip çıkma ihtiyacı keskin bir şekilde yükseldi, herhangi bir cinsel iştahdan daha yoğun. Kesici dişlerinin uzadığını hissetti, ve başını onun savunmasız ve kendisine açık yumuşak teninin cazibesinden başka yöne çevirdi. Alevler onu yaladı, Her iyi niyeti yiyip bitiriyor. "Antonietta, tehlikedesin." Bu uyarıyı soluk soluğa yaptı, başını kaldırması için saçlarını çekiştirdi, bir nebze de olsa kendini koruma. Onu tek başına kurtaramazdı. Çok uzun zamandır onu beklemiş, ona ihtiyaç duymuş ve onu arzulamıştı. O da Neredeyse gözleri önünde öldürölüyordu, bir değil iki kez. Ona insani bir şekilde kur yapmaya çalışırken kendi doğasıyla çelişiyordu.

Antonietta başını kaldırdı. Uzun saçlarıyla seksi bir siren, vahşi, sınır tanımayan bir baştan çıkarıcı gibi görünüyordu.

canlı bir pelerin gibi etrafını sarıyor ve karanlık, Uzun kirpiklerle çevrili perili gözler. "Senden asla."

Alçak bir uyarı hırıltısı gürledi. Yüzünü çevirmeye devam etti. "Seni korumaya çalışıyorum."

"Korunmak istemiyorum, Byron. Buna ihtiyacım yok. Ben yetişkin bir kadınam ve kendi sorumluluğumu alıyorum. Ne istediğimi biliyorum ve seni istiyorum. Seninle sevişmek istiyorum.

beni." Parmakları hiç durmadan hareket ediyor, okşuyor, oynuyordu. Adamın karnını, göğsünü öptü, çenesini dişlemek için ona doğru eğildi.

Byron onu orada hissedebiliyordu, ona doğru sıkıca bastırılmıştı, vücudu yumuşak ve uysaldı, istekli bir teklifti. Onun

Kan onu çağırıyordu, sıcak, tatlı ve bağımlılık yapıcı, sadece onun için yapılmış bir iksir. Antonietta. Hayat arkadaşı. Sen benimsin. I

seni sonsuza dek aradım. "Sessizce gitmeyeceğim Gecenin içine doğru. Yapacağımı sanma Antonietta. Ben Jaguar değilim. Sıkıldığına karar verirsen varlığımdan kurtulmanın kolay bir yolu olmayacak."

Kolları onun boynunu çevreledi. Vücudunu onun kalçalarının beşiğine iyice yerleştirdi. "Şimdi de beni korkutmaya çalışıyorsun.

Sapık gibi konuşuyorsun. Sadece seviş benimle. Daha sonra geleceğimiz hakkında konuşmak zorunda kalmamızın bir önemi var mı?"

Çok güzel kokuyordu. Temiz, taze ve baştan çıkarıcı. Başı gerideydi, boğazı cezbediciydi. Byron yüzünü onun boynuna gömdü. Baştan çıkarmaya karşı. Dili onun nabzını buldu. Ritmi hissetti. Ritim vücuduna öyle bir yayıldı ki, aldığı zevkle ürperdi. Açlığıyla. İhtiyacı o kadar yoğundu ki vücudundaki her hücreyi yakıyordu. Dişler zonklayan tenini okşadı.

Nabız noktası. Onun kokusunu içine çekti. "Halkının yolunda sana kur yapmaya çalıştığımı bilmen önemli." İhtiyaçtan sızlayan gözlerini kapattı.

"Bence takdire şayan bir iş çıkardın." Vücudunu onunkine sürttü, tıpkı bir kedi gibi, ten tene.

Ağzı kızın boynunda gezindi, ateşten, alevden bir iz bıraktı. Dişleri hafifçe ileri geri sürtündü, kolları sahiplenici bir şekilde sıkıldı. Vücudu onunkine karşı canlıydı, sert ve hayatla, enerjiyle ve açlıkla doluydu. Damarlarında cızırdayan açlıkla eşleşiyordu. Ağzı bir, iki kez hareket etti. Onu büyölüyordu.

Antonietta'nın tüm vücudu tepki olarak sıkıştı. Isı yayıldı, bir orman yangını gibi büyüdü. Bir ihtiyaç fırtınası ve kabul etmek istediğinden çok daha fazla duygu. Beyaz bir acı vardı ve anında yerini bedenini, kalbini, zihnini ve ruhunu dolduran erotik bir zevke bıraktı. Onu sanki bir tüyden daha

ağır değilmiş gibi, sanki tüm dnyasıymış gibi kaldırdı.
Kadın

Odanın içinde süzölüyormuş gibi hissetti, daha önce hiç bilmediği bir tutku rüyası.

Ona mırıldandı, dilinin okşayışı boynundaki ağrıyı çaldı, onu yatağa yatırdı, vücudu onunkini örttü. Ağzı onun yüzünde, gözlerinde gezindi, ağzına yerleşti. Seni sevmeyeceğimi nasıl düşünebilirsin? Dişleri çenesini okşadı, boğazından aşağı inerek göğsünün kabarıklığına doğru ateşten bir yol açtı.

Antonietta haykırdı, daha fazlasını arzulayarak ona doğru eğildi. Vücudu tepki olarak dalgalanırken, enfes bir ihtiyaçla kasılırken başını ona yasladı. Açlık artıyor, onu gücüyle boğuyordu, ta ki onun içinde olması için çıldırana kadar, bir nebze rahatlamak için çıldırana kadar. "Byron, yapma. bekle." Onu kendine çekmeye, üzerine doğru sürüklemeye çalıştı, kalçaları onu içine çekmeye zorluyordu. Byron sabırlıydı, acele etmiyordu, elleri yavaşça vücudunu keşfediyor, her ayrıntıyı ezberliyor, vücudunu her zaman için zihnine kazıyordu.

Antonietta gözlerini kapattı, adamın ağzı karnının üzerinde gezinip aşağı inerek bukleler üçgenini keşfederken aldığı zevk acıya dönüşecek kadar yoğunlu. Ona sahip olmak için çıldırdığını hissediyordu. Onu içinde derinlerde hissetmek için. İhtiyaç o kadar güçlü, o kadar yoğunlu ki tüm vücudu titriyordu. Adamın ona dokunduğu, onu öptüğü her yerde daha fazlası için yanıp tutuşuyordu.

Adamın elleri kadının kalçalarını ayırdı. Bekledi, nefesini tuttu ve sonra adam onun tadına bakarken, okşarken ve okşarken ciğerlerindeki hava patladı ve onu bedenini hayata döndürdü. Adı, hıçkırıklarla merhamet dileyen bir yalvarış olarak ortaya çıktı. Antonietta hiç kimseyi bu kadar çok istememişti. Byron'ı. Sadece o onu tamamlayabilirdi. Parmakları ipek çarşafı buldu, orada düğümlendi, coşku dalgaları onun üzerinden, içinden geçerken. Tutuşunu onun saçlarına aktardı çünkü Tek başına yanamazdı, yanmayacaktı.

Byron başını kaldırdı, kızın üstüne doğru kaydı, kalçaları Sevgiyle onun beşiğine yerleşiyordu, eve dönüş gibi. Kadın ıslak, sıcak ve kaygandı, o kadar sıkıydı ki, adam içine girerken sevinçten nefesi kesildi. Her seferinde yavaşça bir

santim.

Tüm vücudu zevkle titredi. Kalçalarını ellerinin arasına aldı, kendini derinlere gömmek için ileri atıldı. Onun içinde. Güvenli bir sığınak. Dünyası sonsuza dek değişti. Artık yeryüzünde tamamen yalnız yürümüyordu. Bir daha asla yalnız kalmayacaktı. Antonietta onun dünyasını değiştirdi. Amansız karanlığında ona ışık getirmişti. Kalçalarını eğdi, daha fazlasını istiyordu, her şeyini almasını istiyordu.

Antonietta'nın vücudu yaşamla dalgalandı, kendinden geçerek ölebileceğini düşünene kadar devam eden bir depremdi bu.

Hiçbir şey onu Byron'la yaşadığı orgazmların gücüne ve yoğunluğuna hazırlayamamıştı. Böyle bir hediye beklemiyordu. Daha önceki hiçbir deneyimi buna yaklaşamamıştı bile. Aslında hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, duyuları öylesine artmış, vücudu öylesine hassaslaşmıştı ki, Byron'ın her hareketi göz kamaştırıcı bir zevkin kırbaçlarını içinden geçiriyordu.

Dünyası tek bir adama, tek bir varlığa, onun bedenine daraldı.

onunkiyle mükemmel bir ritim içinde hareket ediyordu. Damarlarında kan dolaşıyor, nabızı kulaklarında atıyordu. Başını geriye attığında müzik bir kreşendo halinde yükseldi, vücudu onunkinin derinliklerine doğru ilerledi, uzun, sert dalgalanmalar onları birbirine bağlamak içindi. Aynı bütünün iki yarısı. Antonietta çılgın attığını düşündü.

İçini kaplayan karanlık ve sonsuz sevinçle birlikte bunun yoğunluğu. Byron'ın sesi onunkiyle karışmıştı, ya da belki de sadece zihnindeydi, dürüstçe söyleyemezdi. Sadece sıcaklık, ateş ve kutsanmışlık birlikte eriyordu. Yorgunluktan bitkin düşmüşlerdi, çarşafların üzerinde iki su birikintisi vecd içinde yatıyordu.

Vücudu zevkten titreyen Byron dudaklarını onun kulağına dayadı ve bir emir fısıldadı. Tırnağı jilet keskinliğinde uzadı ve yavaşça göğsünde bir yara açtı. Kadının ağzını tenine bastırdı. Dudaklarının ilk dokunuşuyla nefesi kesildi, kan dolaşımında şimşekler çaktı. Zihninde atan kelimeleri duydu. Kalbi. Ruhunda. Yüksek sesle söylenmesi için haykırıyordu. Canavar başını kaldırdı,

pençelerini açtı ve eşi için yüksek sesle kükredi. Ti amo.
Eğer sana söylemekte ihmalkâr davrandıysam, ti amo,

Antonietta. Her ikisi için de derin, sakinleştirici bir nefes aldı ve delilikle savaşıırken kontrolünü elinde tuttu. "Seni hayat arkadaşım olarak kabul ediyorum. Sana aitim. Hayatımı senin için sunuyorum. Sana korumamı, bağlılığımı, kalbimi, ruhumu ve bedenimi veriyorum. Senin olan her şeyi kendime alıyorum. Senin hayatın, mutluluğun ve refahın benimkinden üstün olacak. Sen benim hayat arkadaşımsın, sonsuza kadar bana bağlısın. ve her zaman bana emanet."

Onları birbirine bağlayan bağları hissedebiliyordu, milyonlarca iplik onları sonsuza dek birbirine bağlıyordu. İçindeki her şey değişti ve yerleşti. Kalbine ve zihnine huzur çalındı. Onun can damarından daha fazlasını almasına nazikçe engel oldu.

gerçek bir değişim için gerekliydi. Uzun, uyuşturucu bir öpücükle onu büyülenmişlikten uyandırdı, zihnindeki bulanıklığı aldı, duygularının yoğunluğunu öpücüğe döktü.

Antonietta kollarını Byron'ın boynuna doladı, ona öpücük üstüne öpücük vererek vücudunun kalınlığının tadını çıkardı içine gömülmüştü. "Hayatımda hiç böyle hissetmemiştim. Asla." Bir an için ağzında tuhaf bir tat vardı, nahoş değil, ama yabancı, ama sonra kayboldu ve ateş sıcak ve kontrolden çıkmış bir şekilde cızırdadı.

"Sesin çok şaşkın geliyor." Byron onun boğazını sıktı. "Belli ki çok az beklentin vardı."

Güldü ve sesinde gerçek bir neşe vardı. "Büyük beklentilerim vardı ve sen her birini karşıladın." Ona sonsuza dek sarılmak istiyordu. Elleri saçlarını düzeltti, sırtını buldu, göğsünü incelemek için hareket etti. "Yana dön. Karnını kontrol etmek istiyorum. Hâlâ hayatta olduğuna inanamıyorum. Öldüğünden o kadar emindim ki. Sana defalarca uzandım ama bir türlü ulaşamadım."

Byron isteksizce kızın içinden çıktı ve onları ayırdı. Bir anda kendini yoksun hissetti. "Sanırım seninle tekrar sevişmem gerekecek, Antonietta."

Parmak uçları adamın göğsündeki yarayı buldu. "Ölmüş olmalıydın."

"Evet. Akrabam bana kanını vererek hayatımı kurtardı. Paul nerede? Sorgulandı mı?"

Dudaklarını yaraya bastırdı. "Benim tarafımdan değil. Hiçbiriyle konuşmaya dayanamadım. Onu duymak istemedim.

bahaneler." Birden titredi. "Buranın soğuk olduğunu fark etmemiştim. Fark etmedim bile, bana söylemeliydin." "Ben nadiren üşürüm. Ben ateşi yakayım, sonra da önünde." Tek bir yumuşak hareketle ayağa kalktı ve kızın elini çekti.

"Üzerimde hiç kıyafet yok. Öylece çıplak dolaşamam." Adamın vücuduna baktığı düşüncesi onu telaşlandırdı. Bir kez olsun neye benzediğini gerçekten bilmeyi diledi.

"Elbette yapabilirsin. Giysiye ihtiyacın yok," dedi yumuşak bir sesle. "Vücuduna bakmayı tercih ederim. Çok güzel. Bir kadın yumuşak kıvrımlardan oluşan bir mucizedir. Ve bu bana

İhtiyacım olduğunda sana dokunma fırsatı bulacağım." Avuç içi göğüslerinin kabarıklığı üzerinde gezindi, küçük Karnının tümseği ve koyu renkli bukleleri arasında ateşli bir an için yuvalandı. Parmağı içine kayd, ıslak ve sıcak olana kadar okşadı ve okşadı, kalçalarıyla geri itti, şok olmuş bir şaşkınlıkla soluk soluğa elini sürdü. "Senin bu özelliğini seviyorum, benim için çok çabuk ısınıyorsun."

İçinden orgazm dalgaları geçerken nefesi kesildi. "Seksten her zaman zevk almışımdır ama böyle olabileceğini hiç düşünmemiştim. Gerçekten bilmiyordum. Bu kadar iyi hissettirmesi ürkütücü. Korkutucu ve bağımlılık yapıcı."

Belirgin bir memnuniyetle, "Güzel," dedi.

"Sen bana bakarken burada çıplak duramam. Burası soğuk." Vücudu karıncalanıyor, hayat ve zevkle zonkluyordu.

Byron parmaklarını ağzına götürdü. "Tadın çok güzel. Bunu biliyor muydun? Ben ateşi yakayım. Sandalyeler rahattır ve konuşurken uzanabiliriz. Don Giovanni'nin Paul'ün sadece beni değil, seni de vurduğu haberini nasıl karşıladığını duymak isterim." Elini büyük şömineye doğru salladı ve şömine canlandı, alevler etrafta çıtırdadı.

günlükleri. "Elbette büyükbabanın haberi vardı. Sen yaralanmıştın. Seni düzgün bir şekilde tedavi etmesi için doktor getirmiş olmalılar."

"Tedavi edilmeme gerek yoktu. Kurşun omzumdan çoktan çıkmıştı ve neredeyse tamamen kapanmıştı. Bunu sen yaptın, değil mi?"

Onun omzuna dokundu, en hafif dokunuşlarla. "İ seni asla acı içinde bırakmazdı. Geri dönmenin zaman alacağını biliyordum ama ailenin emin olmak için bir insan doktora ısrar edeceğini düşündüm."

Antonietta onun kıpırdamadığından, ateşi yakmak için eğilmediğinden emindi ama daha sözcükler ağzından çıkarken alevlerin sıcaklığını hissetti. Harika, aromatik bir koku alabiliyordu. "Nedir bu?"

"Mumlar. Halkım mumların faydalarına inanır. aromaterapi. İkimizin de iyileşmeye ve daha fazla enerjiye ihtiyacı var." Parmakları ikinci kez çıplak omzunu sıyırdı, oradaki yaranın üzerinde hafifçe gezindi, bir yatıştırıcı bir dokunuş. "Kuzenin hayatta olduğu için çok şanslı." Paul'ün boğazını parçalamak istiyordu. Antonietta'yı tehlikeye atıyor.

"Kuzenim aptalın teki. Onunla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok."

"Yönetim kurulu odasında kulak misafiri olduğunuz gibi ailenizin zihnini okumak mümkün mü? Belki bir dahaki sefere,

Bir sonraki adımda ne yapacağını araştırmalıyız."

"Kulak misafiri olmuyorum," diye reddetti.

"Dinliyorum, orada bir fark var. Ailemin zihnini mi okuyorsun? Kuzenlerimin mi? Bunu neden yapmak isteyeyim ki? Ne düşündüklerini biliyorum ve bırakın gerçekten duymayı, bunu düşünmek bile korkutucu." Yüzündeki gülümseme soldu. "Ben mahremiyete inanırım, Byron. Ailemin özel düşüncelerini gözetlemek istemem."

"Şunu açıklığa kavuşturalım, Antonietta." Byron derin minderli koltuğa oturdu ve yüksek arkalığa rahatça yaslandı. "İş görüşmelerini gizlice dinlemekte bir sakınca yok.

Çoğu insana bahşedilmiş bir yetenek olan keskin işitme
duyunuzu kullanarak konuşmalar

Bu arada, ailenizi gizlice dinlemeniz doğru değil." Adamın sesinde korkutucu bir Şey vardı, öyle ki kadının omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. Onun tarafından asla tehlikeye atılmayacağını biliyordu ama bazen daha çok vahşi bir hayvan gibi görünüyordu, evcilleşmemiş, sinsice dolaşan ve büyük Şiddet uygulayabilen.

Antonietta onun karŐısındaki sandalyeye oturdu. Ateşin sıcaklığı ona ulaştı ve korku sonrasının soğukluğunu aldı. "Böyle söyleyince kulağa doğru gelmediğini kabul ediyorum ama ailemizi ve topraklarımızı ayakta tutan Şey iş. Nonno ayrıntıları hatırlamakta çok daha zorlanıyor. Birkaç kez imzalaması için onu durdurmak zorunda kaldım. Bize çok büyük paralara mal olacak bir Şey. Neyse ki harika avukatlarımız var ve Justine bana her Şeyi okuyor, böylece bir ağımız var, ama bensiz dinlerseniz, sorun yaşayabiliriz." İç çekişi odanın sessizliğinde yüksek sesle duyuluyordu. DıŐarıdaki yağmur, melankolik ruh haliyle uyumlu bir Şekilde Fransız kapıların üzerine yumuşak bir Şekilde düşüyordu. "Paul'ün Şirketle ilgileneceğini umuyordum."

Şöminenin önünde çıplak oturmanın çok seksi bir yanı vardı. Adamın sıcak, niyetli ve tamamen kendisine odaklanmış bakışlarını hissedebiliyordu.

"Belki de Şirketle ilgilenmeye başlamıŐtır diye endişeleniyorum. Silah size doęrultulmuŐtu."

"Bu bir kazaydı. Öyle olduğunu biliyorum. Paul korkunç hatalar yaptığını kabul etti. Geri ödeyemezse sert davranacağını söylediği insanlara borcu var. Bir silah almış ama nasıl kullanacağını bilmiyormuŐ. Justine ile konuştum. _"

Byron başıyla onayladı. "Ah, evet, sadık ve güvenilir Justine."

Antonietta ona kaşlarını çattı. "Bu insanlar benim ailem, Byron. Yetkililere gitmeme ve Paul'ü ihbar etmeme konusunda harika davrandığını biliyorum. Bunu ne kadar takdir ettiğimi bilemezsin. Hapse girerdi ve ikimiz de orada hiç Şansı olmayacağını biliyoruz." Bilinçli bir düşünce olmadan,

Başını arkaya yasladı, bu hareket cömert göğüslerini ona doğru itti. "Onu biz gençken görmeliydin. Keşke onu tanıyabilseydin. Parlak bir zekası var ve çocukken çok harikaydı. Babası onun tüm özgüvenini ve deneme isteğini elinden aldı. Yetişkinlerin çocukları mahvetmek gibi bir huyu var."

Byron ilk kez güldü. "Doğru söylüyorum. Kız kardeşim birkaç yıl önce bir oğlan çocuğu aldı. Oldukça ele avuca sığmaz biri olduğunu kanıtlıyor. Eleanor tabii ki onun bir melek olduğunu düşünüyor ve her hevesini yerine getiriyor." Sessiz davete karşı koyamadı, eli bir göğsünün ağırlığını avucunun içine aldı, başparmağı baştan çıkarıcı zirveyi okşadı.

"Kız kardeşin mi var?" Şaşırmıştı. Geçmişinden ya da geleceğinden hiç bahsetmemişti. Ailesinden de hiç söz etmezdi. "Geçen geceki adam, Jacques, bölgede bir ailen olduğunu söyledi." Tüm vücudu aşırı duyarlıydı. Onun durmasını hiç istemiyordu. Onun dokunuşuna ihtiyacı vardı, her zaman ona dokunmak zorundaymış gibi görünmesine. Bağımlılık yapıyordu.

"Ailemin beni bir taşın altında bulduğunu mu sandınız? Benim de kayınvalidem var." Byron isteksizce onu bıraktı, arkasına yaslandı, bacaklarını ateşe doğru uzattı ve titreyen ışığın yüzünde ve vücudunda nasıl oynadığını izledi. "Çok güzel bir tenin var." Kelimeleri durduramadan ağzından kaçtı. Kişisel gözlemler Antonietta'yı rahatsız ederdi.

Adamın sesindeki dürüstlük karşısında irkildi. Bu Zevkin yükselmesini engellemek imkânsızdı. "Grazie. Bunu bilmek güzel."

Uzandı ve onun elini tuttu. "Eleanor birkaç çocuğunu kaybetti ve bu onun için çok zor oldu. Bir oğlu oldu ve onu oldukça iyi bir adam olarak yetiştirmeyi başardı. Ondan hoşlanacaksın. Vlad, Eleanor'un hayat arkadaşı, onu sıkı sıkıya

Eleanor onu şımartmaya kendini fazla kaptırdığında elini uzatırdı."

"Neden koca terimini kullanmıyorsun? Hep hayat arkadaşı diyorsun."

"Benim dilimde, halkımın dünyasında, diğer yarımıza hayat arkadaşı deriz. Jaguar'ın aksine, biz ömür boyu çiftleşiriz.

ve ötesinde. Anlık zevkler için değil. Sevişme sanatını ve eşimizi mutlu etmeyi bir sanat olarak görüyoruz. ömür boyu bağlılık."

Sesinde çok hınzırca bir şey vardı, neredeyse bir meydan okuma. Adamın gülümsediğini hissetti. Antonietta ihtiyatlı olmanın yiğitlikten daha iyi olduğuna karar verdi. "Demek senin de bir yeğenin var." Adamın parmaklarının tenini okşadığının fazlasıyla farkındaydı. Başparmağı bileğinin iç kısmında gezindi. Kızın hiç bir bileğin ne kadar hassas olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. İç organları anında eridi.

"Evet, Eleanor bir erkek çocuk doğurmayı başardı.

Benjamin. Benj

hepimiz için bir mucizeydi. Çok güzel geliyor ve hepimiz onunla gurur duyuyoruz. Benim ailem zanaatkârdır.

Benj de benim her zaman yaptığım gibi değerli taşlarla çalışmayı tercih ediyor. Sizi mağaralara götürmeyi çok isterim, orada mağaranın duvarlarından bir mücevher seçebilirsiniz." Bir not vardı

Sesinde özlem vardı.

"Seninle bir mağaraya gitmeyi çok isterim. Hala mücevher yapıyor musun?"

"Seni bulduğuma göre yeniden başlamak için planlarım var.

Saçların etrafa dökülürken ve ateş ışığı göğüslerinin üzerinde dans ederken oturuşuna bakınca bana ilham veriyorsun. Boğazına takmak için ateş ve buzdan bir kolye yapardım."

Ses tonu teninde gerçek bir soğuk mücevher hissi yarattı, o kadar ki altın, elmas ve yakuttan bir kolye bulmayı umarak boğazına dokunmak için uzandı. "Sizin tasarladığınız bir şeye sahip olmayı çok isterim."

"Sana tenin ve saçlarınla uyumlu güzel bir şey yapacağım. Bu benim için büyük bir zevk olur."

"Yeğenin mücevher mi yapıyor?" Antonietta onun gözlerini üzerinde hissetmeyi seviyordu. Onun kendisi

olduğunu anlamak için görmeye ihtiyacı yoktu.
onu izliyordu. Utancı geçmişti. Onun bakışlarının üzerinde
olmasını istiyordu. Ona karşı açlık hissetmesini istiyordu.

Onu. Bunu onun için hissediyordu. Aklını konuşmada tutmak bile zorlaşmaya başlamıştı. Şöminenin önündeki sandalyede ona sarılmayı düşünmekle çok meşguldü.

"Anladığım kadarıyla çırak olarak çalışmaya başlamış. Onu bir süredir görmedim. Ama Eleanor'un genç Josef'i de var ve o tamamen başka bir hikaye. Öz annesi onu doğurduğunda oldukça yaşlıymış ve doğumundan bir saat sonra ölmüş. Eleanor ve Vlad hemen onu almayı teklif etmişler. Vlad'ın kız kardeşi Deidre ve hayat arkadaşı Tienn ilk başta ona bakmaları için seçildi, ancak Deidre o kadar çok çocuk kaybetti ki Tienn bebeğin hayatta kalamamasının çok fazla olacağından korktu. Bu kadar çok çocuk kaybetmek ebeveynler için çok zor. Çocuklarımızın çoğu ilk birkaç aydan sonra hayatta kalamıyor."

Antonietta, "Margurite'yi kaybetmeyi hayal bile edemiyorum ve o benim çocuğum bile değil," dedi. "Kız kardeşin ve yengen için ne kadar üzücü. Gerçekten istemediği halde çocuk sahibi olan o kadar çok insan var ki ve yine de çocuk sahibi olmak isteyip de olamayan o kadar çok insan var ki onları."

"Peki ya sen? Çocuk istiyor musun?"

Omuz silkti. "Bir zamanlar çocuk sahibi olmayı hayal ederdim. Sanırım çoğu kadın bunu yapar Byron, ama sorumluluklarım vardı ve kariyerim yükseliyordu. Hayat boyu eş olarak bana hitap eden bir erkek bulamadım ve kendi başıma bir çocuk yetiştirmeyi düşünmeme rağmen, bunun çocuğu aldatmak olacağına karar verdim. Sık sık turnelere çıkıyorum.

operalarımın biri seçildiğinde talep ediyorum ve her zaman ailemin işleriyle ilgileniyorum. Bu da bana çok az zaman bırakıyor. çocuk."

"Anlıyorum."

Antonietta nedense hemen savunmaya geçtiğini hissetti. Sözlerinde hiçbir vurgu olmadığı için bu aptalca bir tepkiydi ama söylediği şeyleri yanlış yorumladığı hissine kapıldı. Yıllar içinde gözleri olmadan yaşamayı öğrenmiş, tepkileri seslere ve hatta gerginliğe göre değerlendirmişti.

Ama bunu Byron'la yapamıyordu ve bu onu savunmasız ve dengesiz hissettiriyordu. Elini onunkinden çekti, nabzının bileğinde zıpladığını hissedebileceğinin farkındaydı. "Yapar mısın? Çok az insan hayatımın nasıl geçtiği hakkında en ufak bir fikre sahipken bu bir mucize olurdu."

"Ama ben çoğu insan gibi değilim, değil mi?" Sesinde alaycı bir eğlencenin en ufak izi vardı.

"Hayır, değilsin," diye kabul etti. "Sen çok özel birisin. Eğer Jaguar değilsen ve tam olarak insan da değilsen, nesin sen? Tam olarak ne? Ve mantıklı olmayan garip bir cevapla beni geçiştirme."

"Ben Karpatlıyım, o bölgedeki dağlardan geliyorum. Benim insanlar zaman kadar eskidir ve biz dünyalıyız. Sizin vampirler, kurt adamlar ve jaguarlarla ilgili efsaneleriniz var ve biz de o âleme aitiz." Hayat arkadaşlarına yakışır şekilde dürüstçe cevap verdi. Bakışları onun yüzünü terk etmedi, karanlıkta yüz ifadesini değerlendirdi.

"Farklı olduğunu biliyorum Byron. Bu komik, kabul edebilirim

Jaguar düşüncesini bu kadar kolay kabullenebiliyorum ama bir kurt adam ya da vampir çok mantıksız geliyor." Kendi kendine hafifçe güldü. "Neden öyle olsun ki? Neden zihnim birini bu kadar kolaylıkla gerçek olarak kabul ederken diğerine inanmayı reddediyor?"

"Bir Karpatyalı ne kurt adam ne de vampirdir. Biz nesli tükenmek üzere olan ve dünyadaki yerimiz için savaşıyor bir insan türüyüz."

Onun sözlerini dikkatle zihninde evirip çevirdi, Onları gizli bir anlamın işaretleri için inceliyor. "Bu türlerden birine mi benziyorsun? Tıpkı bir Jaguar gibi şekil değiştiren biri olmalısın. Jaguarlar hakkında muazzam miktarda araştırma yaptım.

Jaguar halkının efsaneleri ve mitolojisi. Şeklini değiştirebilir misin? Değiştiremiyorum. Bana ulaşmaya çalıştığını hissediyorum ve içimde bir yerde olduğunu biliyorum ama komut verildiğinde bunu gerçekten yapamıyorum. Yaratığın gücünü çağırdım ama hiçbir zaman gücü tamamen ortaya çıkarmayı başaramadım."

"Evet, yer değiştirebilirim."

Onun bunu kabul etmesini gerçekten beklemiyordu. Bu fikir aynı anda hem heyecan verici hem de korkutucuydu. O bir aldı

Derin bir nefes. "Uçabilir misin?"

"Evet. Yapabileceğimi biliyorsun. Hafızanı silmedim."

En rahat ettiği yer olan karanlıktaydı ve zihnine onun söylediklerini özümsemesi için zaman tanımak amacıyla orada birkaç kalp atışı boyunca sessizce bekledi. ona söylemek. Uçmak. İnsan akli sınırlamalar koysa bile, kalbi bu fikir karşısında uçuyordu. "Bu çok büyük bir hediye olurdu." Kirpikleri havaya kalktı. Onu göremiyordu ama doğrudan ona baktı. "Böylesine harika bir hediyein korkunç bir bedeli olmalı."

Byron ona baktı ve gülmek istedi. Onun karşısında oturuyordu. Hayat arkadaşı. Çıplak teni ateş ışığında parlıyordu. Renk dünyası gözlerinin önünde dans ediyordu. Duyguları o kadar çığ ve yoğunluğa ki onları zar zor kontrol edebiliyordu.

Ne bedel ödemişti? Yüzyıllar süren kasvetli bir varoluş. Gri ve umutsuzluk dolu bir dünya. Kötülüğün acımasız fısıltısı onu çağırıyor. Sonsuz dakikalar, saatler, günler ve yıllar boyunca gerçekten yalnız kalmıştı. Onun varlığı her şeyi bir anda silip süpürmüştü.

"Ben yaşıyorum, Antonietta. Bir yaşam tarzım var ve onu yaşıyorum. Olduğum gibi olmak benim için ne iyi ne de kötü. Ben sadece öyleyim. Kim olduğumu kabul ediyorum ve halkımla gurur duyuyorum. Onurumuz, sadakatimiz ve diğer birçok güçlü özelliğimiz var, ancak her ırk gibi bizim de zayıflıklarımız var. Güneşte yürüyemem. Bana zarar verir. Bu yüzden günün belirli saatlerinde sizi korumak için yanınızda olamam." Onun sesi

çok gerçekçi. "Gecede güzellik görüyorum, bu benim dünyam, benim varlığım ve onu seviyorum. Dünyamı sizinle paylaşmak istiyorum, böylece içinde asla korkmazsınız. Böylece onun güzelliğini sadece benim için değil, kendiniz için de görebilirsiniz."

Antonietta onun söylediklerinden mi yoksa nasıl söylediğinden mi bilmiyordu ama içi eridi. Onu arzuladı. Kendini onun içine, kalbinin ve ruhunun derinliklerine

sarmak istiyordu.

Ve onun dünyasını görmek ve deneyimlemek istiyordu. Onun sesi

Geceye güzel dediğinde neredeyse mırıldanıyordu.
Karanlıkta yaşıyordu ve öyle görmek istiyordu.

Antonietta bu cazibeye daha fazla karşı koyamadı. Ayağa kalktı ve onun önünde durmak için birkaç adım attı. Byron onu hayal kırıklığına uğratmadı. Tam da hayal ettiği gibi ona uzandı, eli kalçasından yukarı kaydı, zarif ve usta parmaklarıyla bacağının içini okşadı. Vücudu anında sıcak bir sıvı karşılama ile karşılık verdi, onu bekleyen saf büyü'nün hevesli bir beklentisi.

Elleri onu daha yakına çağırdı ve avuç içi ıslak kanalını bulurken bacaklarının arasında durdu, Keşfetmek için ağır bir şekilde bastırıyordu. Vücudu zevkle titreşirken, gözlerinin arkasında parlak bir renk gösterisi olan ışık parlamaları patladı. Parmağı içeri kaydı ve kasları onun etrafında sıkıştı.

"Seninleyken Byron, bana seninle uçabileceğimi hissettiriyorsun." Bacakları pes etmek üzereyken dengesini sağlamak için adamın başını tutmak zorunda kaldı. Kalçaları adamın elini itti, daha fazlasını istiyordu, onu istiyordu.

Sabırsızca ilerledi ve adamın kalçalarına binerek elini çekip ona en çok ihtiyaç duyduğu şeyi vermekten başka çaresi kalmadı. Açlığı hızla artıyordu, neredeyse doymak bilmiyordu, sadece anlık olarak yatıştırılabilecek doymak bilmez bir iştahı bu. Vücudunu onunkinin üzerine yerleştirdi. Adam kalın ve sertti ve kadının kılıfını yavaşça deldi,

Onu dolduruyor, geriyor, sıkı sürtünme inanılmaz,
mükemmel ve istediği her şey olana kadar.

Göğüsleri adamın göğsüne değiyor, saçları dans eden ritmiyle, içindeki tüm volkanik tutkuyla, onu bekleyerek, Byron'ı bekleyerek hareket etmeye başladığında vahşi bir terk edilmişlik içinde düşüyordu. Ona sert ve hızlı, yavaş ve yavaşça biniyor, ikisine de enfes bir zevk veriyordu. Sesler duyuyordu. Rüzgârın sesini. Kalbinin atışını. Uzaklarda bir yerlerde fısıltılar. Her şeyi hissediyordu. Derisinin dokusunu, kemiklerinin şeklini, kaslarının belirginliğini,

ve tam bir uyum içinde dünyalarını sarsan bir orgazmın
sonsuz telaşı.

Byron, "**Sanırım** ailen huzursuzlanmaya başladı," dedi, Kollarını sahiplenici bir şekilde ona dolamıştı. Onları, sürekli fısıldaşmaları duyabiliyordu. Kuzenleri birinin Antonietta'yı kontrol etmesini istiyor ama ona yaklaşmaya korkuyorlardı.

Onun göğsüne sarıldı. "Çok garip ama söyledikleri her şeyi sanki onlarla aynı odadaymışım gibi duyabiliyorum. İşitme duyum her zaman çok iyiydi. Bunun kör olmamın ya da Jaguar halkının soyundan gelmemin bir sonucu olduğunu düşünmüştüm." Ses tonunda bir soru iması vardı.

"Jaguar halkının tarihini gerçekten okumak için biraz zaman ayırmak istiyorum. Bunun halkım için çok önemli olduğunu düşünüyorum. I

Sana soracak bir sürü sorum var ama sanırım bekleyebilirler. Bir süredir seninle baş başaydım ve diğerlerini bu kadar huzursuz oldukları için suçlayamam." Eğildi, yüzündeki ipeksi saç tellerini fırçaladı. Daha da eğilerek çenesine ve boğazından aşağıya, göğsünün davetkâr kabarıklığına doğru öpücükler kondurdu.

Antonietta zevk dalgaları arasında gözlerini kapattı. onu içten dışa saldırdı. Onunla geçirdiği her anı seviyordu. Hayatındaki hiçbir şey onu onun hissettirdiklerine hazırlamamıştı. Onun sesini dinleyebilirdi.

sonsuz dek. Ve onun dokunuşundan zevk alıyordu.

"Kulaklarım daha iyi duymaya başladı." Şimdi sesinde bir eğlence vardı.

"Bu iyi bir şey. Birisi kapınıza yaklaşıyor. Böyle tehlikeli bir pozisyonda gafil avlanmanı istemem." Adamın ağzı kadının göğsünün üzerine kapandı ve vücudunda bir sıcaklık ve ateş patladı.

Kapısı yumuşak bir sesle çalındı. "Antonietta. Lütfen izin ver

Beni içeri al. Konuşmak zorundayız. Açıklama yapmama izin vermelisiniz. Yıllardır süren dostluğumuz bana bu kadarını kazandırıyor."

Antonietta, Justine'in yalvaran sesi karşısında kaskatı kesildi. Byron dikkatle başını kaldırdı ve eğilip onu nazikçe öptü. "Seni görmek için ısrar edecekler."

"Antonietta, lütfen. Açıklamama izin vermelisin. Paul harap olmuş durumdasın. Tüm aileniz sıkıntı içinde. Lütfen kapıyı açın."

Justine kuzeninin adını söylediğinde Antonietta irkildi, midesine inen fiziksel bir darbe onu hasta hissettirdi.

"Hiçbirini görmek istemiyorum. Ne olduğumu bilmiyorum. Şu anda onlara karşı bir şeyler hissediyorum," diye fısıldadı ve yüzünü onun boynuna gömüp Justine'in gitmesini bekledi.

"Seni incitti. Seni Paul'den daha çok incitti." Byron onun yüzündeki ipeksi saçları geriye doğru okşadı.

"Paul zayıf biri. Kendine acımdan hoşlanıyor ve ben de ondan bunu bekler hale geldim. Ama Justine güçlüdür, bir liderdir ve her zaman en güvendiğim sırdaşım olmuştur. O aldı

benden asla geri kazanamayacağım önemli bir şey çaldı. En kötüsü de, bunun farkında bile değil. Onun benim için ifade ettiği şey, benim onun için ifade ettiğim şey değil."

Antonietta

geri çekilen ayak seslerini dinledi. "Dürüst olmak gerekirse, ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bunu düşündüğümde, kendimi ağlarken buluyorum. Duygulardan nefret etmiyor musun? Her şeyi berbat ediyorlar."

Byron onun saçlarına öpücükler kondurdu. "Senin her

zaman duyguların vardı. Ben bir süre onlardan yoksun kaldım. Duyguları, aşırı olsa bile herhangi bir duyguyu hissetmeyi tercih ederim."

"İhanet bile mi? Acı bile mi?"

"En azından aşkı ve ihaneti hissedecek kadar sevmeye yeteneğine sahipsiniz. Her halükarda Justine'in yaptıklarından pişmanlık duyacağına ve ne kaybettiğini anlayacağına inanıyorum.

aranızda. Nasıl yapmasın ki?" Ağzını hafifçe öpmek için çenesini kaldırdı. "Birlikte fısıldaşıyorlar."

"Onları nasıl duyabiliyoruz, Byron? Alt kattalar. Kış bahçesinde, sanırım. Neden onları duyabilelim ki? Ve neden hepsi yatağa gitmiyor ve beni yalnız mı?"

"Çünkü Cara, sen onlar için önemlisin ve seni seviyorlar. Sadece endişelerini gösteriyorlar."

"Keşke sadece bu gece için bizi yalnız bıraksalar."

İkinci ayak sesleri, bu kez inkar edilemez bir kararlılıkla merdivenlerden yukarı çıkıyordu. Kapıya yaklaşıldığında dinlediler. Bu kez kapı otoriter bir şekilde çalındı.

"Antonietta. Cara mia, hemen bana kapıyı açmalısın, yoksa Helena'dan aldığım ana anahtarı kullanıp açacağım. Ciddiyim. İyi olduğunu görmeliyim. Benimle konuşmak zorunda değilsin, ama bana izin vermelisin. odana. Nonno'yu ve çocukları korkutuyorsun." Tasha çok kararlıydı.

"O da kapıyı açacaktır. Tasha asla blöf yapmaz. Üzerimde tek bir dikiş bile yok ve oda da... Ne yaptığımız çok açık." Antonietta paniğe kapıldı.

Byron banyoya doğru bir el salladı. Bir anda Antonietta'nın banyosundan gelen su sesi duyuldu.

özel banyo. Sevişmelerinin baş döndürücü kokusu dağılmış, yerini en sevdiği banyo tuzunun kokusuna bırakmıştı. Byron başını eğdi, onu iyice öpmek için zaman ayırdı. "Güzel, ferahlatıcı bir banyo yapıyorsun. Gizliden gizliye bunun özlemine çektiğini biliyorum. Tasha'yı içeri alacağım ve sen onunla yüzleşmeye hazır hissedene kadar onu oyalayacağım."

Antonietta onun kucağından kaydı. "Lütfen giysilerinizi giyin. Birdenbire senin çok seksi olduğunu düşünüp sana sahip olmak zorunda kalmasını istemem. Grazie. Bu kadar düşünceli olman beni şaşırtıyor.

Sen öylesin." Ayrıntıları onun halletmesine izin vermesi, kendisi bitişik odada yıkanırken kuzeniyle yalnız görüşmesine izin vermesi, ailesine ne kadar kızgın olduğunun bir ölçüsüydü.

Byron, Antonietta'nın banyo kapısını kapatmasını bekledikten sonra kapıya doğru yürüdü. Elini bir kez daha sallayarak yatağı hazırladı ve onu halkının tarzına göre giydirdi. Tasha anahtarı kilide soktuğu anda kapıyı açtı.

Tasha şok ve dehşet dolu bir çığlık attı. Eli ağzına gitti, gözleri büyüdü. "Hepimiz öldüğünü sanmıştık." Sesi fısıltıyla çıkmıştı. "İyi ki Dio Paul seni öldürmemiş."

Byron nazikçe geri çekilerek onun içeri girmesine izin verdi. Celt ziyaretçilerini inceledi ve hanımını takip etmek için döndü.

büyük banyoya girerek tetikte olduğunu belli etti. Kapalı kapı bir sorun teşkil etmedi, borzoi sadece güçlü çenesiyle düğmeyi çevirdi ve banyoya girerek gözden kayboldu.

Buhar.

"Antonietta banyo yapıyor. Sanırım bu onu sakinleştirecek ve ailesiyle konuşmasını kolaylaştıracak," diye gönüllü oldu Byron. Borzoi'yi odanın diğer ucuna kadar takip etti ve Antonietta'ya tam bir mahremiyet sağlamak için kapıyı kapattı. Bunun Tasha'ya iyileşmesi için zaman kazandıracağını umuyordu. O kadar solgundu ki yaşlı bir kadınla uğraşmak zorunda kalabileceğinden korkuyordu. moda bayılma.

"Burada olduğunuzu bilmiyordum, yoksa bölmezdim." Uzun kirpiklerinin altından ona baktı.

Koyu renk gözlerinde yorgunluk ve rahatlama karışımı bir ifade vardı. "Antonietta olanlar yüzünden yıkılmıştı, biliyorsun ve sen o kadar yaralıyken seni terk ettiği için kendini suçluyordu. Paul de neden ayrıldıklarını hatırlamıyor."

İçini çekti ve şoktan kurtulmak için aralarına mesafe koyarak ondan uzaklaştı. Tasha, Byron'ın varlığını her zaman tedirgin edici bulmuştu.

kuzeninin yatak odasında, onun her zamankinden daha güçlü görüldüğünü fark etti. Tasha gergin bir şekilde boğazını temizledi. "Sana karşı pek misafirperver olmadığımı biliyorum ama bu çok açık.

Antonietta sana değer veriyor ve eğer sakıncası yoksa yeniden başlamak istiyorum."

Byron kaşlarını kaldırarak ona baktı. Sözcükleri zorlanarak söylenmişti ve altında yatan küçük bir ses tonunda yakaladığı hoşnutsuzluk. "Neden geri döndün? Paul'ü hapisten kurtarmak için benimle rol yapmana gerek yok. Bu olay yetkililere bildirilmeyecek. Bunun için kuzenine teşekkür etmelisin."

Tasha'nın ağzının kenarlarında beklenmedik bir şekilde küçük bir gülümseme belirdi. "Hiçbirimiz hakkında fazla bir şey düşünmüyorsun, değil mi?"

Byron ona cevap vermedi ama odayı geçip vitray pencereye doğru gitti. "Benden neden bu kadar hoşlanmıyorsun, Tasha?"

Hafifçe güldü ama ses tonunda çok az mizah vardı. "Çünkü sen bize gelen ilk gerçek tehditsin."

Dönüp kaşlarını çatarak ona baktı, kara gözleri şaşkıncı. "Ben senin için bir tehdit değilim. Sen Antonietta'nın kuzenisin.

Ona bir şekilde zarar vermeye çalışmadığınız sürece, sizi korumak için elimden geleni yaparım. Neden beni bir tehdit olarak görüyorsun?"

Başını hızla ondan yana çevirdi ama gözlerinde parıldayan yaş pırıltısını yakalamadan önce değil. "Tam senlik bir davranış." Reddeden bir el salladı.

"Anlat bana." Bu kez sesi alçak ve zorlayıcıydı. Hafif bir itmeyle işbirliği yapmazsa, düşüncelerini bulmak için zihnindeki doğal engelleri aşmakta hiçbir sorun yaşamadı. Ona göre Antonietta'nın ailesi çok az dikkate alınmayı hak ediyordu.

"Bana bak, Byron. Bana hiç bakmadın. Ben güzelim, vücudum kesinlikle mükemmel." Sesinde acı vardı. "Herkes bana baktığında sadece bunu görüyor. Beni görmek için asla onun ötesine bakmıyorlar. Baksalar bile Antonietta gibi yetenekli ya da Paul gibi zeki değilim. I

Marita gibi çocuk sahibi olamaz. Christopher kısır olduğumu öğrendiği an benden kurtulacak ya da çocuğunu doğurması için bir metres tutacak. Bunu yapmasa bile, görünüşüm bozulduğu anda, ki eninde sonunda bozulacak, beni terk edecek. Nonno bana zar zor tahammül ediyor, Paul ise kendine acılamakla meşgul. Franco beni fark etmiyor çünkü neden zahmet etsin ki? Onunla hisse senetleri ve iş hakkında konuşamam." Kuzeninin parfüm şişesini eline aldı ve kokusunu içine çekti. "Ben sadece Antonietta için önemliyim. O benim nasıl göründüğümü göremez ve beni ben olduğum için sever. Kayıtsız şartsız. Ben ailemden bile böyle bir şey görmedim. Tabii ki benim için bir tehdiysin. O bir

gerçekten seninle ilgileniyorum. Gerçekten ilgileniyorum, geçici bir heves değil."

Tasha o zaman yüzünü ona döndü. "Senin tehlikeli bir adam olduğunu görebiliyorum, bunu herkes görebilir. Her yerinde bu var, yine de ona asla zarar vermeyeceğini biliyorum. Ama onu bizden uzaklaştırırsın.

Hayatta kalmak için savaşmam şaşırtıcı mı? Onsuz, ben kimsem yok." Sesinde kendine acıma yoktu, sadece yalın bir gerçek vardı.

"Bence kendini hafife alıyorsun, Tasha. Seni Antonietta'nın kuzeninden başka bir kişi olarak görmediğim doğru. Antonietta'ya kafayı taktığımdan beri onu ilk gördüğüm anda. Onun benim için doğduğunu, diğer yarım olduğunu hemen anladım." Ona gülümsedi, içten bir gülümsemeydi bu. "Sizi tanımak için zaman ayırmadığım için lütfen beni affedin. Antonietta benim dünyam ve bu da onun dünyasındaki herkesin benim de dünyamda olduğu anlamına geliyor. Onu mutsuz edecek hiçbir şey yapmaya niyetim yok ve sen de benim için çok önemlisin. ona."

"Belli bir çekiciliğiniz var, neden bu kadar sert düştüğünü anlayabiliyorum." Tasha duygularına rağmen ona gülümsemek için çaba sarf etti.

"Varlık olarak görmediğiniz pek çok takdire şayan özelliğiniz var. Çocuklarla harika anlaşıyorsunuz. Sizi kendi annelerine tercih ediyorlar."

"Marita'yı henüz tam olarak anlayabilmiş değilim," diye itiraf etti Tasha. "Onu çok düşünüyorum ve neden mutlu olmadığını merak ediyorum. Eğer çocuklarım ve sadık bir kocam olsaydı, ona ihtiyacım olmazdı. başka bir şey."

"Para bile mi yok?" Kaşları havaya kalktı.

"Her zaman param oldu, bu sadece hayatımın bir parçasıydı. Nasıl sahip olmayacağımı bilmiyorum ama beni hiçbir zaman mutlu," diye kabul etti Tasha.

"Yani en büyük dileğiniz daha fazla paraya sahip olmak değil mi?" Sesinde yumuşak bir ton vardı. Büyüleyici, saf bir ton.

Tasha başını ona doğru eğdi, gözleri birden hülyalı bir hal aldı. "En büyük dileğim bir çocuk sahibi olmak. Kollarımda tutabileceğim bir bebek istiyorum. Sadece sevmek için. İyi bir anne olabilirdim. Bu şansa sahip olmak isterdim."

"Cehaletim yüzünden çok şey kaçırmışım, Tasha. Sen özel bir kadınsın."

Tasha belli belirsiz bir gülümseme takındı. "Sırf bu yüzden, sanırım aramızda bir ateşkes ilan edebilirim."

"Buna çok memnun olurum."

"Antonietta için önemli olduğumu söylediğin için teşekkürler." Odanın etrafına bakındı. "Hiçbirimiz seni görmeden buraya girmeyi nasıl başardın? Sanırım bu Herkesin senden biraz korkmasının nedenlerinden biri de bu. Kimse senin gelip gittiğini görmüyor."

Ona sıırttı. "Meşhur hayalet gibi."

Tasha derin bir nefes aldı. "Gerçekten Paul'ün Antonietta'yı öldürmeye çalıştığını mı düşünüyorsun? Sence bunu yapabilecek Onu ve Nonno'yu bir kumar borcu yüzünden mi öldürdün?" Soruları biraz aceleyle ortaya çıktı.

Byron tereddüt etti, sözlerini dikkatle tarttı. "İnsanlar çok korktuklarında normalde yapmayacakları şeyleri yaparlar. Birisi hayatını tehdit etmiş ve o da çaresiz kalmış olabilir. Umarım öyle değildir, ama onu herkesten daha iyi tanıyorsunuz. Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Keşke kardeşimi değil de Marita'yı konuşuyor olsaydık. Bu kadın paraya ve sosyal konuma o kadar aç ki. Sahip olduklarını bile göremiyor, daha fazlası için o kadar açgözlü ki."

Bu tipik bir Tasha yorumuydu, Byron'ın ondan beklediği bir şeydi, ama onu biraz daha iyi tanıdığını hissetti ve o sadece etki için bir şeyler söyledi, ille de öyle olduklarını düşünüyordu. Bu ya bir alışkanlık ya da bir korumaydı. Byron hangisi olduğuna karar veremiyordu ve bunun bir önemi yoktu.

Tasha iç çekti. "Paul eskiden çok tatlı bir kalbe sahipti. Artık onu tanımakta güçlük çekiyorum. Ondan faydalaniyor herkes." Ellerine baktı. "Onu daha önce tanımış olsaydınız, Antonietta'ya zarar vermeye çalışacağını asla düşünemezsiniz."

"Yine de Paul'ün şimdi ona zarar vermeyi seçebileceği ihtimalini göz önünde bulunduruyorsunuz. Bana şunu söyleyin: Eğer bir şey büyükbabana ne oldu, miras kime kaldı?"

"Servetinin büyük kısmı Antonietta'ya gidecek. Bildiğim kadarıyla, çoktan onun adına olabilir, ama geri kalanımız her biri birkaç milyon alacaktı."

"Her biri birkaç milyon mu? O kadar çok mu? Hepiniz mi?"

"Evet, tabii ki. Nonno'nun değerini tam olarak bilmiyorum ama çok büyük. Oldukça varlıklı biri. Hepimize bir ömür boyu yetecek kadar, hatta fazlasıyla yetecek kadar alacak."

"Yani Don Giovanni ölürse herkes maddi olarak kazançlı mı çıkacak? Ya Antonietta'ya bir şey olursa? Bir vasiyetname var mı?"

"Tabii ki. Bir Scarletti bir şey olmadan arkasını dönmez. olacak." Tasha rahatsız görünüyordu. "Mirasın kime kalacağını gerçekten bilmiyorum ama büyük bir kısmının Ben."

"Anlıyorum."

Tasha'nın yanaklarında iki parlak renk lekesi belirdi. Kocaman gözleri ona ateş püskürüyordu. "Bu ne cüret! Ne ima ediyorsun? Şimdi de beni mi suçluyorsun?"

Onun değişken doğasını yatıştırmak için elini kaldırdı. "Ben sadece gerçekleri topluyordum. Kuzeninize kimin zarar vermek isteyeceği konusunda hiçbir fikrim yok ama para için böyle bir şey yapacağınızdan şüpheliyim." Kıskançlık belki. Ama para için değil. Byron dőřüncelerini kendine saklamanın ihtiyatlı olacağını dőřündü.

"Burada neler oluyor?" Antonietta özel banyosundan güzel kokulu ve çekici bir şekilde ıktı.

Bryon'ın nefesi ciğerlerinde tılandı. Antonietta'yla ilgili her şey içten dışa doğru parlıyordu. Onun elini tuttu, parmak uçlarını ağzına götürdü. "Tasha ve ben birbirimizi tanımaya başladık. Senin iyiliğin için ateşkes ilan etmeye karar verdik."

Tasha, Byron'ın yanından geçip kuzenini yanına aldı. "Senin için endişelendim, Toni."

"Ben de kendim için endişeleniyordum," diye itiraf etti Antonietta. "Gerçekten de Byron giderse devam edemeyeceğimi hissettim." Kuzeninin vücudundaki titremeyi hissederek Tasha'ya tekrar sarıldı.

"ok fazla hassassın Antonietta. Önlem almalıydım," dedi Byron. "Bir Scarletti hediyesi daha." İlk Kan değişimi onları tehlikeli bir şekilde yakınlaştırmıştı. Biri onu kederden neredeyse ıldırtmışsa, ikinci kan değişimi ne gibi sonuçlar doğurabilirdi? Kaşlarını çattı, aniden endişelendi.

"Byron belli ki hayatta ve iyi durumda," diye belirtti Tasha. "Böyle bir kederle kendini tekrar hasta edemezsin, Toni. Zavallı Nonno da kendini kaybetmiş durumda. Ona gitmelisin, yoksa asla yatağa gitmeyecek."

"Yapacağım, Tasha. Bryon'ın güvende ve tehlikeden uzak olduğunu bilene kadar kimseye bakmaya dayanamazdım. Margurite'i de kontrol etmem gerek. şimdi daha mutlu mu? Evde mi? Bu gece daha iyi mi, Tasha? Daha az acı çekiyor mu?"

"ok huzursuz. Marita, Scarlettis'in ağlamaması, yaygara koparmaması ve çalışmak ve zihnini harika şeylerle doldurmak için olduğu gibi sınırlı zaman ayırmalıdır. Sizce bunun nesi yanlış?

O kadın mı?" Tasha açıkça sinirlenmişti. "Margurite'ye kitap okuyarak ve oyun oynayarak saatler geçirdim ama Marita televizyona bile izin vermiyor. Margurite'nin okumasını istiyor. Franco bile onu vazgeçiremiyor, denedi, tartışıklarını duydum. Ona tekrar bakar ve iyileşmesini hızlandırıp hızlandıramayacağınızı görürseniz harika olur."

Byron onların Scarlett'i'nin yeteneklerini hafife almalarından çok etkilenmişti. Tıpkı kendi yetenekleri gibi, bu da onların hayatlarının doğal bir parçasıydı. Onları kullanırken rahattılar.

"Byron'ın iyileştirme alanında bazı yetenekleri var. Omzumla ilgilenen oydu, o kadar zor durumdayken bile. Tehlike," dedi Antonietta. "Belki ikimiz birlikte onun iyileşmesini hızlandırabiliriz. Marita'ya gelince, görünüşe göre Margurite'nin büyük bir bilgin olmasına takmış durumda ve onun çocuk olmasına izin vermeyi unutuyor. Daha önce hiç böyle değildi."

"Bu doğru," diye kabul etti Tasha. İç çekti. "Dürüst olmak gerekirse Antonietta, her şey birdenbire dağılıyor gibi görünüyor. Bu gece Helena'dan Nonno için bir tepsi getirmesini istedim, ama yemeği yemeye isteksiz görünüyordu. Kendi kendine mırıldanıp duruyordu ve yemin ederim, benim onu zehirledi. Onunla yüzleştüğimde inkar etti ama yemin ederim öyle söyledi ve yemeğe dokunmadı. İşin çılgın tarafı, Paul de aynı şeyi yaptı. Tepsiyi odasına ben götürdüm, o da duvara fırlattı ve onu zehirlemeye çalıştığını söyledi." Kollarını salladı. "Hepsine nasıl katlanıyorsun anlamıyorum. İki dakika sonra tepsiyi ben düşürmüşüm gibi davranmaya başladı."

"Neden yemeği büyükbabana ve kuzenine bizzat götürdün?" diye sordu Byron. "Hayatında hiç böyle bir şey yapmadın."

Tasha ona ters ters baktı. "Antonietta'nın yerini almaya çalışıyordum. Nonno çok üzgündü ve bütün gün bir şey yememişti, bu yüzden onun için bir yemek tepsisinde ısrar ettim."

"Yemek nerede? Mutfığa mı götürüldü?" Byron soruyu neredeyse homurdanarak sordu. Antonietta başını çevirdi.

keskin bir şekilde ona doğru yöneldi.

Tasha omuz silkti. "Nereden bilebilirim ki? Her iki pisliği de kendim temizlemedim, Helena'ya hallettirdim.

Yiyecekleri sakladıklarından şüpheliyim. Çöp kutusuna gitmiş olmalı."

Kaşını kaldırdı. "Eminim aç değilsinizdir. Açsanız da lütfen çöpten yemeyin. İyi yemeklerimiz var.

başka bir yerde yemek."

"Ateşkesleriniz uzun sürmüyor, değil mi Tasha?"

"Bir moron gibi davrandığında değil." Burnunun ucuyla ona baktı. "Saray çevresinde sık sık iyi işler yapıyorum. Neden yapmayayım ki?"

Antonietta araya girmeye karar verdi. "Enrico'dan ne haber? Kayıp şefimizden haber var mı?" Elini rahatça Byron'ın koluna sokarak onu yanında tuttu. Don Giovanni ve Paul'ün garip davranışlarını duyduğu anda, Byron'ın onların hareketlerinin ne anlama geldiğini bildiğini hissetmişti.

Söyle bana.

Önce mutfağa gidip biraz araştırma yapayım.

Yemekte zehir olduğunu düşünüyorsun, değil mi? İkisi de böyle bir şeyi nasıl bilebilir?

"Enrico hâlâ kayıp. Harika kaptan buradaydı ama tabii ki neler olduğunu bilmesine izin veremezdik, bu yüzden onu kısa bir süre ağırladık, Enrico'nun odasını tekrar aramasına izin verdik ve gitti." Tasha'nın sesinde pişmanlık vardı. "O çok iyi biri, Antonietta. Ve operayı çok seviyor. Ona bir sonraki temsiliniz için iyi bir yer ayarlamaya çalışacağımı söyledim. onu."

"Onu Paul'den uzak tuttun mu?"

"Paul, Don Giovanni ile konuşmak dışında odasından çıkmazdı. Franco'yu ya da beni görmezdi ama Justine birkaç kez girip çıkmıştı. Yüzbaşının ona yaklaşmasına izin veremezdim. Paul o kadar üzgündü ki teslim olmasından korktum." Tasha ihtiyatla Byron'a baktı. "Gerçekten yetkililere gitmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır, Tasha, kardeşini ihbar etmek gibi bir niyetim yok."

"Grazie, bu kadar nazik olduğun için iyi bir adamsın."

"Niyetimi nezaketle karıştırmayın." Byron'ın sesinde belirgin bir ısırik vardı ve bir an için dişleri
Bir kurdunki gibi bembeyaz parlıyordu. İçinde şiddetli bir alev yanıyordu.

Gözlerinin derinlikleri, göz bebeklerine ateşli bir kırmızı yanılsaması veriyordu.

Tasha nefesini tuttu ve ondan uzaklaştı, eli koruyucu bir şekilde boğazına gitti. İllüzyonu göz kırptı
Sadece Byron'ın tanıdık kara gözleri ona bakarken kendini aptal gibi hissediyordu. Onu izliyordu. Gözlerini kırpmadan. Yırtıcı bir hayvaninkine çok benziyordu. Ürperdi, yeniden korktu.

Antonietta'nın yanında, Celt başını eğdi, gözleri Byron'a odaklanıyor, saçları havada. Her zaman var olan yüce avcı.

Antonietta elini Tasha'nın omzuna koydu. "Ne oldu? Sakın 'Hiçbir şey' deme." Sakinleştirici bir hareketle köpeğin başına hafifçe dokundu. "Celt bir şey hissediyor. A
Belki de vahşi bir hayvan." Kedi kokusu alıyor musun, Byron?

Tasha tereddüt etti. "Aptalca davranıyorum. Bir an için Byron
beni korkuttu. Bana bir şeyi hatırlattı..." Sesi kesildi. Zorlukla kurt diyebildi.

Byron belinden eğildi. "Seni telaşlandırmak istememiştim, Tasha. Sadece yanlış bir izlenime kapılmanı istemiyorum. Paul neredeyse Antonietta'yı öldürüyordu. Eğer öldüren oysa
Saldırıların arkasında o varsa, bu yanına kalmayacak. Bununla bizzat ilgileneceğim. Ve eğer masum olduğunu kanıtlarsa ve başka biri onu hedef almışsa, onları bulacağım." Celt içimdeki şekil değiştiricinin kokusunu alıyor. Endişelenmeyin. Yakınımızda tehlike yok.

Byron böbürlenmiyordu, diye karar verdi Tasha, tehdit bile etmiyordu. Her kelimesinde ciddiydi ve her birini mutlak bir inançla söylüyordu. Bu düşünce kalbinin

arpmasına neden oldu. Ses tonunda gömülü bir intikam vardı.

"Araştırmak için mutfağa ineceğim ve sonra ikinizle Margurite'nin odasında buluşacağım." Celt, affet beni dostum, bu düşünce içimdeki kurdu ortaya çıkardı. Antonietta tehlikede. Byron avucunu köpeğin burnunun önüne koyarak karışık kokuyu almasını sağladı.

Köpeğin tetikte duruşu hemen değişti, hayvanın gerginliği azaldı, ancak yine de Antonietta'ya korumacı bir şekilde yaklaştı. Okşayıcı parmaklarıyla köpeğin başını okşadı. Antonietta, "Celt zaten hayatımın öyle bir parçası ki, onsuz ne yaptığımı hayal bile edemiyorum," dedi.

"Sana çok bağlı," diye gözlemledi Tasha, "ama çok büyük ve biraz korkutucu. Palazzo'da hiç köpeğimiz olmamıştı. Margurite onu çok sevecektir. Çocuklarla arası iyi mi?"

"Celt çocukları sever. Bir borzoi harika bir aile üyesidir. Bir arkadaş ve koruyucudur. İnanın bana, çocuklar onu çok sevecek," diye güvence verdi Byron. Celt'in kulaklarını kaşımak için uzandı. Eli Antonietta'ninkine değdi. Anında, Aralarında elektrik cızırdadı ve yayıldı. Odadaki cinsel gerilim paramparça olmuştu.

Antonietta memnun bir kedi gibi vücudunu onunkine sürtüyor, yavaşça geriniyordu. Byron başını onunkine doğru eğdi. Isı Antonietta'nın teninde hızla yayıldı ve anında vücuduna yayıldı.

Kollarını Byron'ın boynuna doladı, ağzı onunkiyle birleşti. Dünya bir anda yok olmuştu. Sadece ısı, ateş ve onun sert, erkeksi gövdesinin kızinkine sıkıca bastırılmış hissi vardı.

Tasha'nın bakışları tiksintiyle daraldı, sırtlarına doğru sıkıldı.

Yumuşak bir tıslama sesi çıkardı. Byron, Antonietta'yı döndürerek vitraylara doğru götürdü.

onu yutuyor, doymak bilmez bir açlıkla ağzından besleniyor gibi görünürken bile pencereden bakıyordu. Tasha gözlerini kırptırdı ve

çifti görmek zordu. Ay ışığı bir şekilde cama vuruyor, Antonietta ve Byron'ın etrafına puslu bir perde yayıyordu. Tasha elini yumruk şeklinde kıvırdı, tırnakları

avucunun içine doğru sürüyor.

Adamın gözlerini üzerinde hissetti. Karanlık. Düşünceli. Spekülasyonlarla doluydu. Byron'ın kollarına gömülmüş olan Antonietta görünmüyordu ama başı sanki bir tehlike sezmiş gibi tetikteydi.

Ensesindeki tüyler gerçekten diken diken oldu. bakışlarının yoğunluğuna karşılık verdi. Tasha ürperdi ve aceleyle kapıya yöneldi.

"Geliyor musun, Toni? Çok geç oldu, Nonno çoktan yatmış olmalı."

"Elbette geliyorum." Antonietta'nın sesinde çok sayıda paylaşılmış sır vardı. Byron'ı tekrar öptü. "Uzun sürmez."

"Celt'i yanında tut." Bu bir emirdi. Byron Antonietta'nın kaşlarını çatmasına rağmen tereddüt etmemesini sağlayacak kadar zorlayıcı bir ses tonuyla gömülmüştü. Antonietta açıkça kendi yoluna gitmeye ve kendi kararlarını vermeye alışkındı. ve çok az insan ona ne yapması gerektiğini söylemeye çalıştı.

"Toni!" Tasha sertçe söyledi.

Antonietta parmak uçlarıyla Byron'a dokundu, en ufak bir fırça darbesi bile dostluk işareti sayılırdı. Tasha'nın ateşkese rağmen onaylamadığını gösterdiğini çok iyi biliyordu. Huysuz bir kadın.

O deli.

Antonietta bir kahkaha patlattı. Tasha Byron'a ters ters baktı, ikisinin birlikte fısıldaştıklarından ya da daha kötüsü onun kıskançlığıyla eğleniyordu. Kuzeninin bileğini tutmak için uzandı ve onu odadan dışarı çekmeye niyetlendi. Her nasılsa köpek oradaydı ve vücudunu neredeyse gelişigüzel yerleştirmişti. Koyu renk gözleri oldukça masum görünüyordu.

"Seni tekmeleyesim var," dedi Tasha, Antonietta'nın yatak odasının kapısını gereğinden yüksek bir gümbürtüyle kapatırken. Byron'ın burnunun üzerine kapattığını umuyordu.

"Neden beni tekmelemek istiyorsun?" Antonietta, Tasha'yı geniş salona kadar takip ederken sordu.

"Sen, aptal köpek ve üzerine tırmandığın o adam değil. Bu ne biçim bir gösteri, Toni? Sende belli bir

pozisyonunu korumalısın. Bir erkek için kendini aptal yerine koymamalısın."

Tasha'nın sesindeki küçümseme kırbacı Antonietta'nın irkilmesine neden oldu. "Kendi özel odamdaydım, bu yüzden kendimi nasıl bu kadar aptal durumuna düşürmüş olabilirim anlamıyorum."

"Aşk acısı çeken bir ergen gibi davranıyorsun. Bu utanç verici.

Ve o köpek sinir bozucu. Çok büyük ve sürekli yoluma çıkıyor. Neden ayak altında bir köpek istiyorsun ki? Byron onu sana verirken ne düşünüyordu bilmiyorum. Eğer Marita onun tehlikeli olduğunu öğrenirse, bunun bedelini çok ağır öder."

"Neden onun tehlikeli olduğunu düşünüyorsun?"

Antonietta

kızgınlığını göstermesine izin verdi. "Byron'dan hoşlanmayabilirsin Tasha, benim için sorun değil ama sırf inadına Celt'e sorun çıkarma."

"Ben asla kindar değilim." Tasha'nın ayakları sinirli bir ritim tutturdu. "Bir adamla beş dakika geçiriyorsun ve kendi ailene düşman oluyorsun. Umarım karasevdaya tutulduğunun farkındasındır. Kendini aptal yerine koymayı izlemek mide bulandırıcı ama tavsiyelerimi dinleme."

"Herhangi bir tavsiye duymadım," dedi Antonietta, "sadece ekşi üzümler."

Tasha beklenmedik bir şekilde güldü. "Bu çok doğru. O kadar kıskandım ki adamın gözlerini oyabilirim. Ben olmak istiyorum

bir aşk ilişkisine karışmış. Bir drama. Bir şeye. Biri sizi öldürmeye çalışır, hatta Paul sizi vurur. Bütün bir günü yas tutarak geçiriyorsun. Çok mükemmeldi, Palazzo sessizdi ve hepimiz senin kederine kapılmıştık. Sonra yatak odanızda bir adam buldum ve siz parlıyordunuz. Kendimi sarayın mazgallarından aşağı atmam için yeterliydi.

mutlak kıskançlık. "Şey," dedi, "alt balkon." "O çok harika biri," dedi Antonietta. Antonietta'ya göre

Celt'le birlikte yürürken, Celt'in vücut duruşu ona Justine'in bile başaramadığından çok daha iyi rehberlik ediyordu.

"Eminim öyle düşünüyorsundur. Beni hala korkutuyor,

Toni, ve nedenini bilmiyorum. Paul, hayatını riske atarak
senin hayatını kurtardığını söyledi.

Ama yine de ondan korkuyorum. Onda doğru olmayan bir şeyler var."

"Onunla ilgili her şey benim için doğru." Antonietta uzun, geniş merdivenlerden tam bir güvenle indi. Bazen Celt'in gözlerini onunla paylaştığını hissediyordu. Hiçbir şey görmüyordu ama sanki zihnindeki görüntülerde ona rehberlik ediyormuş gibi nereye adım atacağını tam olarak biliyordu.

Tasha, Don Giovanni'nin odasına doğru dönmeden önce Antonietta'yı durdurmak için elini koluna koydu. "Paul neden koridordaydı? Ve neden silahı vardı? Sana söyledi mi?"

"Bazı tehlikeli insanlara borcu var. Silahı korunmak için aldığını söyledi. Ve o da Scarlett'i hazinelerini çalmak ve borçlarını ödemek için onları rehin vermek için."

Tasha üzüntüyle başını salladı. "Kumarı bıraktığını sanıyordum. Bize söz vermişti. Bana paraya ihtiyacı olduğunu söylemedi. Sana mı gitti? Ya da Don Giovanni'ye? Neden aileden çalmaya karar versin ki?" Aniden alt kattaki merdivenlere çöktü. "Özür dilerim, Toni. Bilmiyordum. Ben onun başı dertte olsa bana gelirdi. Çok utanıyorum."

Antonietta onun usulca ağladığını duydu. O bir koydu Kuzenin omzuna rahatlatıcı bir el koydu. "Paul'den sen sorumlu değilsin, Tasha. O yetişkin bir adam ve kendi kararlarını verir. Bununla yüzleşmek zorunda kalacak. O

Byron ve beni neredeyse öldürüyordu. Umarım bunu düşünür ve çok geç olmadan yardım alır."

Tasha başını kaldırdı, makyajına dikkat ederek gözyaşlarını sildi. "Nonno'ya gerçeği söylemek zorundasın."

Antonietta içini çekti. "Sanırım öyle, ama bunu dört gözle beklemiyorum." Neredesin? Teselliye ihtiyacı vardı. Paul'ün kaderi konusunda büyükbabasıyla girişeceği bir mücadele uğraşmak istedi. Merdivenleri hızla çıkıp kendini yatak odasına kilitlemek ve Byron'ı orada tutsak etmek için çılgınca bir istek duyuyordu.

Mutfağınızı yağmalıyorum, ipucu arıyorum. Sanırım dedektiflik yeteneklerimi geliştirmem gerek.

Antonietta kahkahasını görünmez bir kalkan gibi etrafına sardı.

Tutsağın olma fikri hoşuma gitti bu arada. Özellikle de kapı kilitliyse ve aileniz çok uzun bir süre evden uzak kaldıysa. Aynı izler var Sende, büyükbabanda ve Paul'de bulduğum maddeyi çöpteki yemek kalıntılarında buldum.

Antonietta'nın gülümsemesi soldu. Eğer Byron'a inanıyorsa, kendi evinde biri üçünü de öldürmeye çalışıyordu. Hata yok mu? Emin misiniz?

Cara mia, seni asla sebepsiz yere telaşlandırmam. Ona sıcaklık ve güven dalgaları gönderdi. Büyükbabanın yanına git. Sıkıntılı ve uyumaya ihtiyacı var. Paul hakkında onunla daha sonra konuşabilirsin.

"Nonno'ya gidiyorum, Tasha. Benimle gelmek ister misin?"

"Sanırım bir süre burada oturup kendim için çok üzüleceğim, sonra Margurite'nin odasında buluşabiliriz. Bu gece onun odasında uyuyacağıma dair ona söz verdim."

"Bundan nefret ediyorsun, Tasha. Geceleri kendi yatağında olmamaktan hep nefret ettin. Margurite odasında tek başına uyuyacak kadar büyüdü."

"Öyle olduğunu biliyorum. Sadece çok kırılgan görünüyor. Evde çok fazla gürültü var ve eve zorla girilmesi ve senin vurulmanla ilgili tüm o kargaşa yüzünden korkuyor. Bir gece onun odasında kalmak bana zarar vermez."

"Marita seni yakalamadığı sürece," diye uyardı Antonietta. Tasha kaba bir ses çıkardı. "Marita'yla başa çıkamadığım gün, Scarletti olduğumu inkar ettiğim gündür."

"Bana büyükbabamla birkaç dakika verin, sonra buluşuruz.

Sen." Palazzo'nun sessizliği üzerlerine çökerken Antonietta kuzeninin yanında durdu. "Bir şeyler düşünürken, lütfen Byron için çaba göstermeye karar ver. O kalacak."

Tasha nefesini sertçe içine çekti. "Evliliği düşünmediğine emin misin? Kalıcılığı? O bir oyuncak. Bir oyuncak. Senin için asla daha fazlası olamayacağını biliyorsun. İşin içinde çok fazla şey var."

"Para demek istiyorsun."

"Sadece para değil." Ellerini sarayı kapsayacak şekilde salladı. "Hepsini. Hepimizi."

Antonietta cevap vermedi. Byron'ın durgunluğunu hissetti. Bekleyişini. "Anlayışın için çok minnettarım kuzen." İkisine de bu zevki tattırmayacaktı. Büyükbabasını teselli etmek için içeri girdi. Byron'ın uzun gecenin geri kalanını onunla paylaşmak için beklediğini bildiğinde bu yeterince kolaydı.

Byron yerin derinliklerinde Antonietta'nın onu çağıran sesiyle **uyandı**. Onun sesiyle müzik onu çağırıyordu. Zengin toprak yatağında uzanmış, kalbinin ritmini dinliyordu. Onun, onun müziğinin. Etrafındaki toprak yaşamla uğulduyor, böceklerin sesleri ve suyun şırıltısı, hepsi sadece onun için yarattığı melodiye katkıda bulunuyordu.

Neden bana cevap vermiyorsun?

Kalbi, kadının sesindeki o küçük yakalamayla yerinden fırladı. Burada seninleyim.

Uyumaya gittiğimde burada değildin. Beni yalnız bıraktın. Uyandığımda gitmiştin. Benimle seks yaptıktan sonra kalkıp gideceğin aklıma gelmemiştir.

Toprağın sıcak kollarına uzandı, onun sesinin nüanslarını dinledi, zihninde gizlenen gölgelere özellikle dikkat etti. Huzur kapladı içini.

Antonietta ona bağlıydı. Ona aitti. Onunkilerle pek uyuşmayan fikirleri vardı ama aralarındaki bağlar çoktan oluşmuştu ve her bağlantıda daha da sıkılaşıyordu. Onun gibi uyanması büyük şanstı. Tarafından Onları bağladığında, eğer ona ulaşamasaydı, rahatsızlık seviyesi yükselirdi.

Sesindeki küçük ısırlıkla dişleri bembeyaz parladı. Seks mi? Sen benimle seks yapmış olabilirsin ama ben vücudumdaki her nefesle seninle sevişiyordum. Aramızda hiçbir duygu istemeyen sensin. Onun yavaş ve sakın hareketlerini hissedeceğini bilerek gerindi. Sana ayrılığın zor olabileceğini söylemiştim. Etkilerini hissediyor musun?

Küçük bir sessizlik oldu. Zor mu? O kelimeyi kullanmadım. Aklıma bile gelmedi. İstedğin yerde uyuyabilirsin. Antonietta'nın sesi asil, mağrur, tam bir Scarletti gibiydi. Ve öfkeyle mırıldanıyordu.

Byron'ın gülümsemesi genişledi. Toprak üzerinden düştü ve özgürce yüzmesine, vücudunu temizlemesine ve tertemiz kıyafetler giymesine izin verdi. Bizi çok kabul ediyorsun farklılıklar. Anlayışın için teşekkürler Antonietta.

Yine onun geri çekildiğini hissetti, yeniden toparlanmaya çalışırken sessiz bir geri çekilme. Ne farklılığı? Dün gece yatağa girdiğimizde farklılıklardan bahsetmemiştin. Bütün gece uyudum.

ve yanımda seninle uyanacağımı düşündüm. I Yanımda seninle uyanmayı umuyordum. Uykunda boynuz mu çıkarıyorsun? Bu yüzden mi gittin, insan olmadığını görmeyeyim diye mi?

Kalbini eriten o küçük mizah patlamasıydı. Hiç bakmadım ama olasılıklar sonsuz.

Evli değilsin, değil mi?

Ahh. Bana ne soruyorsun. Ben senin hayat arkadaşım. Başka bir kadınla birlikte olamam. Korkarım ki sen

sürekli aklımda kaldı. Boynuzlar ve hepsi. Zihninde ona uzandı, onu kendine çekti. Kollarımda seninle uyanmayı tercih ederim. Seni bu akşam evime getirebilirim ve burada yatağımı paylaşabilirsin.

Gizli bir tuzak sezmişti. Onun zihninde dolaştığını, düşüncelerine dokunduğunu hissedebiliyordu. Ne yaptığını ve bunun ne kadar kolay olduğunu anlaması birkaç dakikasını aldı. Daha da sessizleşti, ondan daha da uzaklaştı.

Eee? diye sordu, alaycı bir erkek eğlencesiyle ona alaycı bir şekilde yaklaştı.

Çok çekicisin, sanırım sana karşı koyamıyorum. Kasıtlı olarak iç çekti. Yapmalıyım, ama yapabileceğimi sanmıyorum. Kendi yatağında uyumayı ve senin burada benimle olmanı tercih ederim. Gecenin ya da günün ortasında ya da ne zaman ayrılırsan ayrıl, bir av köpeği gibi sıvışmak için iyi bir neden bulmakta acele etme. Ama iyi ve biraz inandırıcı olsun.

Byron güldü. Hareket etmeye başladı, yukarı doğru süzüldü, bacayı buldu ve yavaşça, çaba harcamadan sürüklendi

gece gökyüzüne doğru. Gücün sizde olduğunu hissettiğiniz kendi evinizde kalmak istiyorsunuz. Yaptığınız şeyin bu olduğunu anlamadığımı düşünmeyin.

Antonietta'nın nefesi kesildi. Uçuyorsun. Seninle birlikte hissediyorum. Havada uçuyorsun, değil mi? Ben de bunu yapmak istiyorum.

Süzülüyorum, gerçekten süzülüyorum. Hoş bir his. Yatağını paylaşmak kadar hoş değil.

Güzel sözler sizi beladan kurtarmaz. Eminim öyledir. Açıkça gülüyordu, mutluydu.

Bana geri mi dönüyorsun? Eğer öyleyse, beni bu büyük yatakta yalnız bırakmanın cezası olarak bu gece uçurabilirsin.

Hâlâ o ipek çarşafların içinde dikişsiz yatıyorsun. Onun sıcak, yumuşak ve orada kendisini beklediği düşüncesi nefesini kesti. Sadece onu yanında isterdi.

Sadece onu düşünüyordu. Öyle mi, Antonietta? Beni düşünüyor musun? Beni hayal ediyor musun?

Her zaman. Hayatımıza girdiğin andan beri öyleyim. Beni alçaltıyorsun. Yakında orada olacağım.

Byron gökyüzüne fırladı, bir baykuş şeklini alırken kanatlarını genişçe açtı ve denizin üzerinde daireler çizerek Ayın dalgalı yüzeye ışık saçma şekli. Beslenmesi gerekiyordu. Tamamen iyileşmemiştir. şifalı topraklarda zaman geçirmeyi göze alamazdı.

Antonietta tehlikedeydi. Celt onu korurken bile, Byron ondan ayrı kalmaktan huzursuzdu.

Onun ne olduğu ya da neyi amaçladığı hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Artık onun zihnindeki garip engellere alışmıştı ve onların etrafında kolayca manevra yapabiliirdi. Antonietta onu istiyor, hatta kabul ediyordu ama bir gelecek düşünmüyordu. Hiçbir zaman. Bu onun olasılıklar dünyasına girmiyordu.

Avını fark eden Byron, gözlerini avına dikmiş, sessiz bir düşüşle alçaldı. Yere inip kendisine şaşkınlıkla bakan adama uzandığında gülümsedi.

Antonietta'nın onu bekleyen birkaç sürprizi vardı. Birinin onun küçük düzenli dünyasını sarsması gerekiyordu.

Derinden içti, telaşın onu vurmasına izin verdi, sadece bir anlığına mutlak gücü hissetmesine izin verdi. Onu çağırın fısıltılara boyun eğmek kolay olurdu.

onun varlığı olmasaydı. Antonietta geçmişte müziğıyle bilmeden yaptığı gibi onu geri çağıracaktı. Avcıların çoğu gibi uçurumun kenarında değildi. Byron nadiren öldürmek zorunda kalsa da, doğruyu yanlış bilse bile mutlak gücü hissetme arzusu güçlüydü.

Çok üzgün hissediyorsun.

Sesi onu ürküttü. Neredeyse avını düşürüyordu.

Antonietta'nın sesi ona çok yakın geliyordu. Çok endişeliydi. Oldukça nazik bir şekilde, küçük iğne izlerini kapattı ve adamı yere yatırdı.

Birkaç dakika önce çok mutluydun. Sorun ne Byron? Buraya gelemezsen ben sana gelebilirim. Nerede buluşacağımızı söyle.

Kadının yumuşak ve endişeli sesi adamın içini dışına çıkardı. Sana geliyorum. Sadece akrabalarımı düşünüyordum.

ne yazık ki bizim için kayıp.

Acele et. Seni görmek için bekliyorum.

Tekrar gökyüzüne çıktı ve hızla Scarletti sarayına doğru ilerledi. Yuvarlak kuleler sis ve bulutların arasından süzülüyordu; taştan ve sırlardan oluşan devasa bir kale. Bir farkındalık dalgası ona dokundu. Başka bir

Gökyüzünü onunla paylaşan bir tür. Dişi. Tanıdık. Baykuş kulenin etrafından kanatlanıp ona doğru koştu, tüyleri neredeyse yanardönerdi. Eleanor! Yıllardır kendisinden uzakta olan kız kardeşi.

Byron labirentin ortasına düştü, Kız kardeşine de aynısını yapmasını işaret etti. Kız maddeye dönüşürken bile onu kollarının arasına aldı, kendine yaklaştırdı ve yüzünü boynuna gömdü. "Buraya nasıl geldin? Burada olduğuna inanamıyorum Eleanor. Sana bir bakayım." Onu bir kol mesafesinde tuttu, sonra tekrar kendine çekti. "Seni çok uzun zamandır görmemiştim."

Eleanor da ona sıkıca sarıldı. "Çok uzun zaman oldu kardeşim. Çok iyi görünüyorsun, çok güçlü ve formdasın. Ben çok

Senin için korkuyordum. Düştüğünü hissettiğimizde senden hala çok uzaktaydık. Yere yığıldım. Zavallı Vlad benimle ilgilenmek zorunda kaldı. Beni bırakıp sana gelmesini istedim ama güneş doğmadan gelemeyeceğini söyledi. Türümüzden bir başkası yakınımızda olduğu için çok minnettarım. Bize zihnini gösterdiğinde onu tanıyamadım. Kimdi o?"

"Ben de minnettar olduğumu itiraf etmeliyim. Güçlü iyileştirici kanı olan bir kadimdi. Ejderha Arayıcıları'ndan Dominic."

Eleanor ondan geri çekildi. "Bir Ejderha Arayıcısı mı?" Elini tamamen savunmaya yönelik bir hareketle boğazına götürdü. "Çok uzun zamandır bu ismin söylendiğini duymamıştım. Eski savaşların anısını hatırlatıyor."

"Bunların hepsi bir peri masalı Eleanor," diye belirtti Byron. "Tıpkı kurt adamlar ve vampirlerle ilgili insan hikâyeleri gibi. Kimse doğru bilmiyor. Kendi kafalarından uyduruyorlar.

Belki bir ya da iki kişi gerçekten bir kurt adam ya da vampir gördü ve hayal güçlerinin uçuşa geçmesine izin verdiler, Ve sonuçta şu anda sahip oldukları aptalca hikayeler ortaya çıktı. Bence aynı şey bizim insanlarımız ve büyücülerin hikayeleri için de geçerli."

"Keşke doğru olsaydı Byron, ama büyücüler çok gerçkti. Irklarımız bir zamanlar çok yakındı.

gezegenin iyiliği için. Büyücüler güçlü ve büyük kahinlerdi. Onlar da bizim gibi büyü ve yeryüzündeki şeyler üzerine çalışıyorlardı. Korunma önlemlerimizin birçoğu onların bilgisi sayesinde ortaya çıktı. Halkımızın çoğu onlarla birlikte çalıştı. Ne yazık ki güç yozlaşabilir." Kardeşinin saçlarını geriye doğru düzeltti. Hayatta ve iyi olduğundan emin olmak için göğsüne dokundu. "Dominic'in büyücülerle pek bir ilgisi olduğunu hatırlamıyorum ama kız kardeşi vardı. İnanılmaz yetenekliydi...." Eleanor'un sesi kesildi ve geri çekilerek kara gözleriyle onu inceledi. "Zinde görünüyorsun, tamamen iyileşmişsin ve bu bir mucize. Oldukça farklı görünüyorsun. Belki daha güçlü ama yine de mutlu."

"Onu buldum Eleanor. Sonunda hayat arkadaşımı buldum. O burada, bu palazzo'da, konser piyanisti Antonietta Scarletti. İnanılmaz bir kadın."

Eleanor kollarını tekrar kardeşinin boynuna doladı. "Senin adına çok mutluyum. Bizi tanıştırmalısın. Tanıştınız mı?

Onu sahiplendin mi? Prensimize söylediniz mi? Onu ne zaman eve götüreceksiniz?"

Byron Eleanor'a ikinci kez sarılırken küçük bir sessizlik oldu, ona duyduğu sevgi selini hissedebildiği için minnettardı. Ona bakabildiği ve hissedebildiği için minnettardı. Antonietta ona bu hediye vermişti. Duygular ve canlı renklerden oluşan paha biçilmez bir hediye.

"Byron?" Eleanor ona her şeyi bilen gözlerle baktı. "Onu ikna edemedin." Bunu bir ifade, neredeyse bir suçlama haline getirdi. "Her kadına ihtiyacımız var. Kadınlara umutsuzca ihtiyacımız olduğunu biliyorsun. Ve sen çok uzun zamandır acı çekiyorsun. Eminim hayat arkadaşınız sizinle birlikte olmak istiyordur."

Byron gülümsedi, kurt gibi bir gülümsemeydi, daha çok dişlerini gösteriyordu. "Birlikte vakit geçireceğimize ve sonra da beni yoluma göndereceğine dair tuhaf bir fikri var."

Eleanor onun yüzünü inceledi. Kardeşinde daha önce olmayan bir gerginlik vardı. "Neyin peşindesin?"

"Antonietta bana ulaşmanın yolunu kendi bulmak

zorunda. Belli bir hayat yaşıadı, sarayda yönetici, ailesi ona bağımlı.

Onu. O da orada güvende. Palazzo'da kör olmasının pek bir önemi yoktur. Hayatı bir yola girmiştir ve o yolu takip etmeye niyetlidir. Henüz yolunun ne olduğunu farkında değildir.

benimkiyle iç içe. Ama o bekleyecek." "Ne kadar bekleyeceksin?"

"Ne için? Antonietta bana bağlı. O benim gözetimimde. Onun güvenliği için gerekli önlemleri aldım ve onu tehdit edeni bulacağım. O kalben ve ruhen benim. Sadece seçimini kabul ettiğinde kim olacağıyla yüzleşmesi gerekiyor."

"Elbette onunla birlikte anavatanımıza döneceksin." Eleanor bunu bir açıklama olarak yaptı.

Byron ona gülümsedi. "Seni gördüğüme sevindim. Vlad nerede? Eminim hayat arkadaşın korumasız seyahat etmene izin vermemiştir?"

"Kendi korumalarımından yoksun değilim," diye hatırlattı Eleanor. "Vlad burada ve Josef de bizimle birlikte. Başka ülkeleri ziyaret etmek ve dünyadan bir şeyler görmek istiyordu. En iyisinin onunla birlikte seyahat etmek olduğunu düşündük."

Sözlerinin dehşeti içine işlerken Byron ondan bir adım uzaklaşmasına engel olamadı. "Josef?" İsim mırıldanır gibi çıktı. "O iğrenç çocuğu yanında getirmedi. Burada değil mi? Palazzo'nun yakınında mı?"

"Byron, o senin yeğenin." Eleanor koltuğa çöktü kavisli mermer koltuğa oturdu ve kardeşine ters ters baktı. "Ne korkunç bir tepki."

Byron başını salladı. "Benj benim yeğenim. Ona sahip çıkmaktan mutluluk duyarım ama Josef tamamen farklı bir konu. Aramızda kan bağı yok."

"O benim oğlum. Lucia doğumda öldüğünde onu ben aldım. Onu Benj'den daha az sevmiyorum. Zor olabileceğini biliyorum."

"Zor! Çocuk tam bir baş belası. Lucia'nın başka bir çocuk sahibi olmaya hakkı yoktu. O çok yaşlıydı, eski bir harcama Günlerinin çoğunu toprakta geçiriyor ve etrafındaki değişimlerden saklanıyordu. Modern bir dünyada yaşamaya

hiç niyeti yoktu. Böyle bir şeyi denemek için ne düşünüyordu?"

"Halkımızın korunmasını düşünüyordu.

Byron, aşırı sert davranıyorsun ve bu hiç sana yakışmıyor."

"Acımasız değilim Eleanor, sadece dürüstüm. Çocuk neredeyse ilk adımından beri başını belaya sokmaktan başka bir şey yapmadı."

"O yetim kaldı, Byron. Doğduğu gün ailesini kaybetti."

"Çoğumuz birini kaybettik Eleanor ve o Lucia ile Rodaniver'ı tanımıyordu bile. Sen ve Vlad onun ebeveynleri oldunuz ve kimse onu daha fazla sevemezdi. Lucia ve Rodaniver geçmişte yaşadılar; yaşasalardı o çocuğun hayatını cehenneme çevirirlerdi, bunu sen de biliyorsun. Şimdi o sadece bizim hayatımızı cehenneme çeviriyor."

"Byron!" Eleanor parmaklarını birbirine geçirdi. "Sevgiye ve anlayışa ihtiyacı var. Onun için çaba göstermelisin. Ona doğru yolda rehberlik et."

"Neden bu ziyaretle ilgili daha fazla şey olduğu hissine kapılıyorum?"

"Şans mı? İtalya'ya tesadüfen gelmediniz, değil mi?" Siyah gözleri alev alev yanmaya başladı.

Eleanor gözlerini ondan kaçırdı. "Ne derseniz deyin, Josef sizin yeğeniniz ve bence onunla ilgilenmelisiniz. Resim yapmak istiyor. İtalya resim yapmak için harika bir ülke. Benj çok meşguldü ve Josef'e eşlik edemedi. Hâlâ bakıma ihtiyacı var ve siz de burada olduğunuza göre..."

"Hayır! Kesinlikle hayır! Bir çocuğa bakmam mümkün değil. Ve onu Palazzo'nun yakınlarında istemiyorum." Byron gözle görülür bir şekilde ürperdi. "Pantolonunu on beden büyük giyiyor. Hatta onu Mikhail'i görmeye götürdüğünde, prensimizin ve hayat arkadaşının önünde, bol pantolon giymiş, dudağında, burnunda ve kaşında bir halka ile duruyordu." Başını iki yana salladı. "Başka nerede olduğunu bilmek istemiyorum ama

Ağzını her açtığında, diline iğrenç bir şey takıldığını gördüm. Daha da kötüsü, onlar için gösteri yapmak istedi ve sen de buna izin verdin."

"O sadece genç bir çocuktu Byron ve bu onun için çok şey ifade ediyordu."

"Mozart ve Chopin'i, operayı ve hatta blues'u tercih ederim ama rap'i değil. Uydurduğu o korkunç şarkı neydi? Hâlâ kâbuslarımda duyuyorum. Sözleriyle bizi şereflelendirmeden önce çok tükürdüğüne ve garip sesler çıkardığına inanıyorum." Byron pırıl pırıl beyaz dişlerini gösterdi, kesici dişleri sanki yeğeninden bir ısırık alabilecekmiş gibi hafifçe belirgindi. "O kadar şok ediciydi ki sözleri unutamıyorum ve asla da unutmayacağım. İçinde eğer unuttuysanız, şöyle diyorlardı: "Ben o adamım, / Göremediğin adam, / Görünmez bir adam, benden korkmalısın, / Dişleri ve kedi gözleri, / Ellerimde senin kanın, / Ben

Geceleri ay yükseldiğinde ortaya çıkarım, / Ben kan emen bir şeytanım, çok korkunç bir görüntüyüm. Kan emici şeytan bölümünü ve 'Kanını emmek istiyorum, kan, kan' nakaratını söylerken prensin yüzünü izlemekten özellikle keyif aldım. " Byron yıllar önce gülemediği bu anıyı hatırlayınca gülmek istediğini fark etti. "Sadece Jacques'ı güldüren iyi bir şey oldu. Onu yıllardır gülerken görmemiştım. Josef'i bu kadar bariz bir şekilde dikkatleri üzerine çekmeye çalıştığı için affetmemin tek nedeni buydu."

"Ama Byron, çok yetenekli. O zamanlar bile, daha çocuktı, yaratıcıydı." Küçük bir sessizlik oldu. Eleanor ona karşı öfkeliydi. "Sadece on beş yaşındaydı ve o korkunç yaşıydı. Şimdi çok daha yaşlı."

"Bana bunu söyleme, sevgili kardeşim. Siyah bir pelerin de dahil olmak üzere tamamen siyah giymeyi ve bir grup insan arkadaşıyla birlikte mezarlıkta mezarların üzerine yatmayı benimsediğini duydum. Alt dudağında o kadar çok halka varmış ki kimse gülmekten korkarak ona bakamazdı."

"Bu hiç adil değil. Tanrı aşkına, bütün çocuklar bir şeyler dener. Gotik dönemini yaşıyordu, en azından Vlad öyle diyordu. Bu yıllar önceydi; sadece on yedi yaşındaydı. Bizim standartlarımıza göre, o hala bir acemi. O senin yeğenin Byron ve başka ülkeleri ziyaret etmek istiyor. Ona ilgi göstermenin sana bir zararı olmaz. İlgiye ihtiyacı var."

"Onun sadece bir yavru olması umurumda değil. Prensin kızı, hayat arkadaşıını sadece bir yavru olarak almaya zorlandı ve o da bu durumun üstesinden geldi."

Eleanor kaba bir ses çıkardı. "Ve bu konuda ne düşündüğümü çok iyi biliyorsun. Prens kendi kızının çocukluğunu feda etmeye nasıl cüret eder? Bu iğrenç bir şeydi. Onlar

Onu kasıtlı olarak yaşlandırmaya çalıştılar ve sadece gizli muhafızların gözetiminde kendi başına dışarı gönderdiler. O bir çocukluğu hak ediyordu. Mikhail çok uzun zamandır insanlarla birlikte ve Raven da insandı, bu yüzden çocuklarımızın çok daha uzun bir süre genç olduklarını unuttular. Elli yıl oldu ve hala tam güce sahip değiller."

"Gregori'yi, en büyük şifacımızı ve nihayetinde Savannah'yı kaybederdik. Bunu biliyorsun Eleanor. Siz kadınlar hepiniz ayaklanmıştınız ama gerçekte prensin bu konuda başka seçeneği yoktu."

"Hiçbir çocuk ihtiyacı olan şeyi bu kadar kısa sürede öğrenemez.

Şekil değiştirebildiği ve hatta kendini koruyabildiği için şanslıydı. Raven'ı affedebilirim. O insan olarak doğdu ve insan yaşlanmasına göre düşünüyor. Ama Mikhail ikinci adamını kurtarmak için çaresizdi. Hiçbir dişi daha çocukken erkekleri getirmezd. Mikhail keyfi olarak erkekleri on sekiz yaşına geldiklerinde getirme uygulamasını başlatmaya karar verdi.

hayat arkadaşı bulmak. Kızı da bunlardan ilki oldu. İki yüz yaşına gelmişti, on sekiz yaşında bir bebek değil.

Korkunçtu. Savannah'nın paniğe kapılıp ülkeden kaçmasına şaşmamalı. Babasının Gregori gibi koruma gönderdiğini biliyorum ama aslında yaşlanmasına yardımcı olmak için kendi başına kalmasına izin verdiler. Böyle bir iğrençliği protesto etmeyen tek bir kadın bile tanımıyorum. Irkımızın bu hale gelmesine şaşmamalı.

Prensimiz kendi çocuğuna arkadaşından daha fazla değer vermediği için ölüyor."

Byron içini çekti. "Mikhail ırkımızın yok olmasından pek sorumlu değil." Eleanor'un aştığını umduğu, uzun süredir devam eden bir tartışmaydı bu. "Bir sonraki suçlaman

çocuklarımızı doğal yollardan besleyemememizin sorumlusu olarak görüyor."

Eleanor hafifçe utanarak bakma nezaketini gösterdi. "Çocuklarımız için neden artık mükemmel yiyecekleri üretemediğimiz konusunda hiçbir fikrim yok. Hepimiz bu konuyu uzun uzun tartıştık ve Shea çok araştırma yaptı." Sesinde gözyaşları vardı. Halkı için, çok şey kaybetmiş anneler ve bebekler için ağlıyordu.

Byron elini kız kardeşinin omzuna koydu. "Sana böyle bir üzüntü hissettirmek istememiştim Eleanor. Erkeklerimiz böyle bir trajedi için kesinlikle kadınlarımızı suçlamazlar." Sessiz bir özür dileyerek başının tepesini öptü. "Birimizin başına gelen hepimizin başına gelir. Kurtarabildiğimiz her çocuk

Onları kurtarmayı başarmak, bulunan her hayat arkadaşı, kurtarılan her erkek, bir çocukluk pahasına bile olsa, halkımız için ileriye doğru atılmış bir adımdır. Savannah çok gençti. Bunu hepimiz biliyoruz, ama o bu durumun üstesinden geldi. Belki soyundan geliyordu, belki de sadece olağanüstü bir kadındı ama Gregori ona bakacak, onu koruyacak ve öğrenmesi gereken şeyleri öğrenmesine yardımcı olacak."

Eleanor alnını ovuşturdu. "Yapacağını biliyorum ve ona ihtiyaç olduğunu da biliyorum. Sadece çocuklarımız zaten çok acı çekti. Birçoğu öldü. Bu kadar basit bir şey, beslemek ve bir çocuğa bakarken, biz dünyalılar çocuklarımız için bu basit hizmeti yapamıyoruz. Onlardan daha fazla bir şey almayı göze alamayız. Eğer tam bir elliye ihtiyaçları varsa Kendi başlarına kalmalarına izin verecek kadar olgunlaşmaları için yıllar geçmesi gerekiyorsa, öyle olsun. Bir çocuğa verilecek ne var ki?"

"Elbette haklısın Eleanor. Shea ve Gregori'nin kadınlarımızın bir kez daha çocuklarımızı kaybetmeden taşımalarını sağlayacak bir çözüm bulacaklarına inancım tam. Ve bununla birlikte, yapmanız gerektiği gibi onları kendi bedenlerinizle besleyebileceksiniz."

Onun elini tuttu. "Benjamin'i doğurduğumuzda Celeste ve Eric'in bir oğulları olduğunu ve onun hayatta kalamadığını hatırlıyor musun?"

Tekrar denediler ve çocuk onlar için kayboldu. Kız

Eric, kaybını atlatmasına yardımcı olmak için onu götürdü. Bir çocuğun ölümünü izlemenin, kalbimde asla geçmeyecek bir boşluk hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum.

Arkadaşlarımla böyle acı çektiğini görmek çok acı verici.

Vlad'ın kız kardeşi Diedre toprak altında giderek daha fazla zaman geçiriyor. Hamile kalır ve yine başarılı olamazsa onları kaybedeceğimizden korkuyorum.

Tienn tekrar denemeyi reddetti, benim gibi onun da şafakla buluşmayı tercih ederdi." Elini adamın yüzüne koydu, onunla temas kurmaya ihtiyacı vardı. "Hayat arkadaşını bulduğun için çok minnettarım. Ona değer ver. Onun için yaşa. Umarım o da senin için yaşar ve bu yeterli olur."

"Umut var Eleanor," dedi yumuşak bir sesle.

"Var mı? Keşke bu doğru olsaydı. Büyücülerin bilgeliğine ya da gücüne sahip olsaydık belki bir yol bulurduk ama halklarımız arasındaki savaş tüm bağları yok etti. Geriye kalan varsa bile, nefretleri çok derin ve ırkımızın yok olmasını isteyeceklerdir."

Rüzgâr ağaçların arasından hızla geçerek onları salladı ve dans ettirdi. Labirentteki çalılar farkındalıkla titredi. Eleanor elini salladı. "Melankolik olmak istememiştim. Senin için sevinçle doluyum. Bu iyi bir şey.

tekrar bir aile olarak birliktesiniz, sen ve yeni hayat arkadaşın. Josef onunla tanışmaya bayılacak. Ona bir şans ver Byron, ne kadar harika bir çocuk olduğunu göreceksin."

Byron iç çekti. "Antonietta üzerinde iyi bir izlenim bırakmak için elimden geleni yapıyorum. Yapmak istediğim son şey, Josef'i dönen siyah pelerini ve bol pantolonuyla rap söylerken görmesi."

"O bir çocuktu, bu uzun zaman önceydi. Bütün çocuklar bir şeyler dener. Onu sevimli ve çekici bulacaktır."

"Büyüleyici mi?" Byron yüzünü ona çevirdi. "Hatırladığım kadarıyla, mezarlıklarda yatmaktan, şarkıcıların canlı yaratıkların kafalarını ısirmaya çalıştığı konserler sırasında bir çukurda diğer insanlara çarpmaya kadar gitti. Gerçekten Eleanor, çocuğun disipline ihtiyacı var. Onun sorunlarıyla uğraşan kişi olmaya niyetim yok. Kesinlikle şimdi değil. Çocuğu birkaç kez kelepçeledim.

mantıklı bir varlık gibi davranması umuduyla kulaklarını defalarca cınlattım."

Eleanor derin bir iç çekti. "Byron, o artık ele avuca sığmaz biri değil ve sen hâlâ insani terimlerle düşünüyorsun. Çok uzun zamandır uzaklardaydın."

"Öyle miyim? Peki ya makyaj? O kesinlikle makyaj yapıyor ve saçını her renge boyuyordu. Bunun nasıl dikkat çekmemek ve topluma karışmak olduğunu anlamıyorum."

"Bunu sana kim söyledi? Birinin sana söylediğine inanamıyorum. Eski dedikoducular. Bu onun çift cinsiyetli dönemi idi. Ve kendi yaş grubuyla kaynaşıyordu. Bütün çocuklar kendilerini bulmak zorundadır, Byron." Eleanor oğlu adına öfkelenmişti.

Byron'ın uzun süredir acı çeken kayınbiraderi Vlad ona büyük bir hayal kırıklığı içinde söylemişti, ancak Byron ihtiyatlı olmanın cesaretin daha iyi bir parçası olduğuna inanıyordu. Eleanor'un ona kızmasını istemiyordu. hayat arkadaşı. Byron zoraki bir gülümseme takındı. "Mesele şu ki, şu anda hayat arkadaşşıma kur yapmaya çalışıyorum ve bir yavru kuşu izleyecek zamanım yok."

"Onunla tanışmalıyız," diye atıldı Eleanor. "Onu görmek için sabırsızlanıyorum."

Byron kız kardeşinin iki elini de tuttu ve onu ayağa kaldırdı. "Seni ve Vlad'ı Antonietta'yla tanıştırmak istediğimi biliyorsun ama Josef'in onun ya da ailesinin yakınına gitme düşüncesi korkutucu."

"Vampirlerle yüzleşıyorsun, Byron. Sen de yeğeninle yüzleşebilirsin."

Byron iç çekti. Kazanmanın hiçbir yolu yoktu ve o da bunu biliyordu. Bir vampir avcısı ya da tam güçte bir Karpat erkeği olması önemli değildi. Eleanor onun kız kardeşiydi ve çoğu Karpatyalı kadın gibi o da istediğini elde edecekti. Kendisini tartışmadan da kurtarabilirdi. "Sana yardım etmekten Hepinizi Antonietta'yla tanıştıracam ama Josef'in etrafta olmasına alışmam için bana biraz zaman tanınmalısınız. Aptalca bir şey yapmamalı."

"Elbette yapmayacak." Eleanor bir kez daha kocaman gülümsedi. "Bu gece yemek yedin mi?"

"Evet, ona gidiyorum. Ona ailemin geldiğini söyleyeceğim ve o da sizi kesinlikle evine davet edecektir. Çok şey oluyor. Birileri hem onu hem de büyükbabasını öldürmeye çalışıyor."

Eleanor tısladı, uzun, yavaş bir onaylamama sesiydi, kara gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. "Onu al ve hemen burayı terk et, Byron. Aklından ne geçiyor?"

Bir kahkaha patlattı. "Sen tam bir çelişkinsin Eleanor. Savannah'nın hakları çiğnendi ve sen ayaklanıyorsun ama hayat arkadaşımın ne yaptığı ya da nereye gittiği konusunda hiçbir söz hakkı yok."

Eleanor, "Ona bir şey olursa, sana da olur," diye belirtti.

"Gregori ve Savannah için de aynı şey geçerli değil mi?"

Ona dişlerini gösterdi. "Gregori benim küçük kardeşim değil. Terbiyesizliğin yüzünden kulaklarını tıkamadan önce hayat arkadaşının yanına git."

"Kulak boksunu yeğenime sakla." O eğildi ve burnunun ucunu öptü. "Kalacağın bir yer var mı?"

"Bir villa kiraladık. Josef kendi deyimiyle 'hayatın tadını' yaşamak istiyordu. Vlad hem kullanabileceğimiz hem de güvende olabileceğimiz bir villa buldu. Bizimle kalmanızdan memnuniyet duyarız. Josef

çok heyecanlanırdı. Boyalarını balkona kurdu bile ve beresiyle çok şık görünüyor. Peki ya sen?

Nerede kalıyorsunuz?" "Yerin altında."

"Saygıdeğer bir insan gibi görünmelisin Byron. Sana kendine ait bir yer bulmamızı sağlayacağım. Merak etme. Hayat arkadaşınızı güvenli bir yere götürebilmeniz için çok uygun bir şey bulun."

"Grazie, bunu düşünmemiştim. Bulduğunuzda yerini bana bildirin. Bulduktan sonra size haber göndereceğim. Antonietta ile konuştum. Vampirlere dair hiçbir kanıt görmedim."

ama bu onların aramızda olmadığı anlamına gelmez. Dikkatli ol Eleanor."

"Seni de. Seni görmek çok güzel." İsteksizce elinin onun elinden kayıp gitmesine izin verdi. "Hayat arkadaşını dünyamıza götürmekte fazla gecikme Byron. Sen bizim vatanımıza aitsin, biliyorsun. Her zaman öyleydin. Sen bizim

Gerçek, yetenekli bir zanaatkârken halkımızı terk edip vampirlerle savaşarak kendine bir ceza verdin."

"Altın ve gümüşü ellerimde hissetmeyi, kutsal mağaralarda mükemmel değerli taşları bulmayı arzuluyorum." Byron ona gülümsedi, gözlerinde gölgeler vardı. "Bazı zamanlar kendimi

Çok daha önemli şeyler yapmam gerekirken aklımda mücevherler şekillendiriyorum. Antonietta'yı bulduğuma göre, ona güzel bir şey yapmak için can atıyorum."

"Her zanaatkar halkımız tarafından çok değerlidir, Byron," Eleanor hatırlattı. "Özellikle de değerli taşları bulma konusunda bir usta."

"Bu başka hiçbir şeye benzemeyen bir dünya. Zanaat için doğmadıkça kimse böyle bir şeyi anlayamaz. Duygular, keşke sahip olmasaydım dediğim ihtiyaçları geri getiriyor."

"Zanaatının sana her zaman ihtiyacı olacak Byron. Sen halkımızın yüzyıllardır görmediği bir ustasın. Prens bana sık sık Raven için mükemmel hediye için ancak senin tasarlayabileceğini söyledi. Başkasına sormayacak."

"Döneceğimden o kadar emin mi?" "Umarım öyledir."

"Böyle bir kız kardeşe sahip olduğum için çok az erkek kardeş benden daha şanslıdır. Sonra görüşürüz." Byron'ın katı formu damlacıklara dönüştü ve labirentten uzaklaşıp devasa saraya doğru akmaya başladı.

Kulelerin ve kulelerin üzerinde daireler çizdi, kanatlı gargoyllar heykellerinin arasından süzüldü ve ikinci kata, neredeyse her zaman birkaç santim açık bırakılan bir pencereye doğru indi. Çok aşağısında, dağa, saraydan ve şehirden uzağa giden dar, kıvrımlı bir patikada bir anlık bir hareketlilik yakaladı. Normal şartlarda, o

ama Franco Scarletti'nin karısı Marita'nın hareket tarzında sinsi bir şeyler vardı.

patika. Açık patikada yürümek yerine kasıtlı olarak ağaçların arasında kalıyordu. Palazzo'dan kimsenin onu fark etmesini istemediğini görebiliyordu.

Byron geri döndü, bulutların arasında neredeyse tembelce süzülüyordu. Kadın ağaçların arasına girip çıkarken onu görüş alanında tuttu. Başının sürekli sağa sola döndüğünü, gözlerinin huzursuzca yer değiştirdiğini, vücudunun kamburlaştığını görebiliyordu. Küçük bir paket taşıyordu, sade kahverengi bir ambalaja bağlanmıştı.

tek ip. Daha zor bir tırmanış olan Şehirden ve kayalıklardan giderek uzaklaşıyor, iç kesimlere doğru ilerliyor, sürekli yükseliyor.

Byron kedinin kokusunu aldı. Koku vahşiydi. keskin ve şeytani. Bir anda tembel yüzü tamamen kayboldu ve tetikte, gökyüzünde süzülerek dağın tepesine yakın ağaç korularına doğru ilerlemeye başladı. Sıra sıra ağaçlar tepenin yamacını süslüyordu. O gövdelerin etrafında dönüyordu. Koruda güçlü bir koku vardı. Büyük bir kedi bir süre ağaç kabuklarına sürtünmüş, dalların arasında uzanmıştı. Rüzgâr değişti, Byron'a fısıldadı. Yeni dökülmüş kan kokusunu da beraberinde getiriyordu. Bakır kokusu havaya sinmiş, rüzgârda yükseliyordu.

Marita çığlık attı. Ses, kuşların gece tüneklerinden havaya dağılmasına neden oldu, böylece bir an için kanat çırpışları yüksek sesle duyuldu. Yarasalar akrobasi hareketleri yaparak döndüler ve alçaldılar. Byron onlarla birlikte hareket etti, onların şeklini alarak Kediye avlamak için içeri karıştı. Onun farkında olduğunu biliyordu. Onun da avlandığını biliyordu.

Marita'nın çığlığı aniden kesildi ve Byron'ı saldırıya uğramadığından emin olmak için aramaya arkasını dönmeye zorladı. Marita yerde iki büklüm yatıyordu. Ağaçların yapraklarına siyah, parlak bir madde bulaşmıştı. Yapraklardan yere, Marita'nın hareketsiz bedeninin hemen yanına damlıyordu.

Byron, arkasında iz bırakmak istemediği için hafif ve havadar olmaya özen göstererek yere düştü. Bir adamın parçalanmış, kanlı bedeni, ağaç dalının çatalında saklanmış et gibi asılı duruyordu. Ay, kandan simsiyah olmuş gövdeyi ortaya çıkardı. Marita ağacın dibinde yatıyordu. Byron kontrol etmek için onun üzerine eğildi.

yaralı olup olmadığını görmek için. Zorlanmadan nefes alıyor gibi görünüyordu. Paket onun gevşek elinden düşmüştü, bu yüzden hiç tereddüt etmeden onu ceketinin cebine itti.

Yapmak isteyeceği son şey, kadını insanların arasında dağdan aşağı yuvarlamak ve histerilerle vakit kaybetmektir. Marita tüm sarayı ve yakındaki şehri tam bir paniğe sürükleyebilirdi. Byron kurbanı muayene etti. Otuzlu yaşlarının sonlarında görünüyordu. Geldiğini görmüş, zor ölmüş, vahşi bir hayvan tarafından parçalanmış ve kısmen yutulmuştu. Ölüm sadece bir saat kadar önce gerçekleşmişti. Marita bir kan birikintisine basmış, ayağı kaymış ve başka bir birikintiye düşmüştü. Görünüşe göre, korku ona fazla gelmişti.

Kedi yakındaydı, çok yakındaydı ve bir yırtıcının yaklaştığını hissetmişti. Gitmişti, bölgeden uzaklaşmıştı. Jaguarın izini sürebilirdi belki ama

Marita onca kanın ortasında uyanacaktı. Küçük bir iç çekişle onu o karmaşanın içinden çıkardı ve onunla birlikte dağdan aşağı inmeye başladı.

Neredeyse aynı anda Marita korku ve sefalet içinde inleyerek kıpırdanmaya başladı. Byron onu aceleyle yere yatırdı, ona yer açmak için geri çekildi ve beklemeye başladı. Bir süre çırpındı, sonra doğruldu, kanlı giysilerine baktı ve çığlık çığlığa bağırdı. Byron bekledi ama kadın durmadı. Gözleri kafasının içinde geriye doğru yuvarlandı ve tekrar çöküş.

"Marita." Adını sertçe söyledi, bir dürtüyü gömdü. "Burada benimle güvendesin. Hiçbir şey sana zarar veremez."

Gözlerini hızla kırptırdı, elleri çılgınca çırpınıyordu. "Onu gördün mü? Cesedi? Korkunçtu." Ürperdi. "Tamamen korkunçtu."

"Size evinize kadar eşlik etmeme izin verin, yetkililere haber verelim." Kalkmasına yardım etmek için ona elini uzattı.

Marita onun sesindeki zorlamaya itaat ederek elini onun elinin içine koydu.

"Gecenin bu saatinde, saraydan bu kadar uzakta, burada ne yapıyorsun?" Sesi çok güzeldi, saf bir ritimle onu yatıştırıp güven dolu bir hale sokuyordu.

Kaşlarını çatı, direnmek için kıvrandı ama itirafı engelleyemedi. "Biriyle buluşacaktım. Bir erkekle."

"Bir sevgili mi?"

"Evet. Hayır. Dio, söylememelisin. Söylememelisin." Bir ağlama fırtınasının içine düştü, çığlıkları göklere ulaşıyordu. Kalbini sıkıca kavradı, gözyaşları onu Görmesi imkânsız olduğu için tekrar oturdu ve yüzünü kapattı.

Öfkeden çılgına dönen Byron, kadının zihnini bulanıklaştırdı ve onu havaya kaldırarak saraya kadar olan uzun mesafeyi kat etmek için havada ilerlemeye başladı. Çığlık atan, ağlayan kadından bıkmıştı. Antonietta'yı istiyordu. Yüzünü görmek, ona dokunmak, ve onun kendisini beklediğini, en az kendisi kadar onu görmeye hevesli olduğunu biliyordu.

Byron, Marita'yı **bilinçli** olarak çift kapılı ve mermer merdivenli palazzo'nun ön girişine **götürdü**. Gecenin o saatinde kapılar sıkıca kilitlenmişti. Tokmağı acımasızca kullandı. Marita'yı dik tutarak, onu uyandırmak için fısıltıyla komut verdi.

Zihninde dağ yolunda uzun ve hızlı bir yürüyüşün anısı vardı.

Helena kapıyı açtı. Kanlar içindeki Marita'ya bir kez baktı ve yüksek sesle çığlık attı. İki hizmetçi kız, akşam eve dönmek için örtülerini topluyorlardı.

ta ki saray tonozlu tavanlara kadar çınlayana kadar ağladı. Marita tekrar gözyaşlarına boğuldu, ölümlere feryat etti. ve duyma mesafesindeki diğer herkes. Byron'a tutkal gibi yapışmış, onu dramın ortasında esir tutuyordu.

Antonietta. Hayat arkadaşım. Kurtar beni. Bu kadınlara ve histriyonlarına bir dakika daha katlanamam. Neredesin?

Her zamanki gibi sakindi. Uyandığımda yatağımı boş bulduğumda neredeydin?

Byron iç çekti. Ev halkı tam bir kargaşaya sürüklendi. Helena, Marita'yı girişe çekti, O kadar hızlı konuşuyordu ki onu zar zor anlayabiliyordu. Kısa bir an için özgürdü. Marita tekrar yere yığıldı.

zemin. Adam centilmence davrandı ve kız kafasını soğuk mermere çarpmadan önce onu yakaladı. Birazcık Sempati.

Ne oldu?

Marita koruda bir ceset buldu.

Bir ceset mi? Ne kadar korkunç. Böyle devam etmesine şaşmamalı.

Bir süre önce ölmüştü. Devam etmesine gerek yoktu. Boğazının kesildiğini görmedi.

Boğazı mı kesilmiş? Zavallı Marita, bu kadar üzgün olmasına şaşmamalı.

Benim seçeceğim kelime üzgün olmazdı. Peki ya ben? Ben hassas bir adamım, ama o böyle bağırırken sinirlerime hiç sempati duymuyorsunuz.

Hassas mı? Cesedi olan ve tepki vermeyen sen misin?

Antonietta. Onunla bu kadar eğlenirken nazik bir azarlama.

Enrico muydu? Hâlâ kayıp.

Byron cevap vermeden önce durakladı. Antoinetta dehşete düşmeye başlamıştı. Onun da histeri krizleri geçiren ve çığlık çığlığa bağırarak diğer kadınlara katılmasına ihtiyacı yoktu.

Ben histerik değilim. Bir kalp atışı. İki. Asla.

Yaklaşmıştı. Giriş yolu konuşan, ağlayan ve çığlık atan kadınlarla doluydu. Byron yakında kurtarılmazsa ter içinde kalacağını düşündü. Marita ağır bir şekilde ona yaslanmış, titreyen elleriyle ona tutunuyordu. Antonietta, çekil! Geldiğini biliyorum. mümkün olduğunca yavaş.

Franco hızla antreye girdi, karısının kanlar içinde olduğunu ve Byron'ın onu tutan ellerine doğru sarktığını gördü. Franco duraksamadı bile. Byron'a saldırdı, yumruklarını savurdu, önüne çıkan Marita'nın neredeyse kafasına vuruyordu, çılgınca onu yakalamaya çalışıyordu.

"Yeter." Byron bu emri, iki kişi arasında sıkılmış dişler. Sesi son derece kısıktı ama gücü ve

Gücü odanın her tarafına yayıldı, en yüksek noktalara kadar hissedildi. Vazolar sallandı. Duvardaki resimler titredi ve hareketsiz kaldı.

Anlık bir sessizlik oldu. Kimse hareket etmedi ya da konuşmadı. Oda'nın içinde bir rüzgâr döndü, yükselen bir protesto uluması.

Antonietta giriş kapısından içeri daldı, Celt onun yanına yaklaştı. "Byron, kapıyı kapat. Hava çok soğuk ve zavallı Marita şokta. Helena, çabuk Marita'nın banyosunu hazırla. Franco, ben yetkilileri korumuzdaki korkunç trajediden haberdar ederken onu hemen yukarı çıkar."

Görüşü tünelleşene ve oda yok olana kadar dünya daraldı ve kıvrıldı. Kadınlar kaybolmuştu. Franco gitmişti. Sadece Antonietta ona doğru geliyordu. Byron ona bakmaktan kendini alamadı. Sesi her zaman güven taşırdı, ama şimdi tonu daha da zorlayıcı. Parlıyor gibiydi. Vücudundaki Karpat kanı onun doğal güzelliğini daha da artırıyor. Otoriteyi bir örtü gibi taşıyordu, etrafında kaos hüküm sürerken vakur ve korkusuzdu. Onun içini yumuşatıyordu. Mutlu. Huzurlu. Bütün.

Ailesi onun sesine karşılık verdi. Marita kocasının kollarına yığıldı. Paul ve Justine birlikte geldiler, nefesleri kesilmiş ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Tasha kemerin yanında durmuş, Byron'a şüpheyle bakıyordu.

"O beni kurtardı." Marita yüzünü Franco'nun göğsüne gömdü. "Bu adamın kanını üzerimde taşımaya dayanamıyorum. Korkunçtu."

Franco başını kaldırıp Byron'a baktı. "Grazie. Sana borçluyum."

Byron doğruca, kararlı bir şekilde Antonietta'ya doğru yürüdü. Tüm ailesinin önünde onu kollarının arasına aldı ve kalpleri aynı ritmi yakalayana kadar kendisine yakın tuttu. Duruşunda saf bir sahiplenme vardı, diğerlerine Antonietta'yla birlikte kalacağının açık bir işaretiydi. Antonietta hemen karşılık verdi, kollarını ona doladı ve öpücüğü için yüzünü yukarı çevirdi.

Başını onunkine doğru eğdi. Dudakları sıcak, yumuşak ve davetkârdı. Ağzı sıcak, nemli ve egzotikti. Bir an için her şey ve herkes uzak bir yere çekildi. Antonietta bal ve baharat tadındaydı. Aşk ve kahkaha.

Tasha herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle, "Tam da birimiz tehlikedeyken ortaya çıkması ne kadar komik," diye mırıldandı. Byron'a ters ters baktı.

Byron ona bakmak için başını kaldırdı, siyah gözleri kıpkırmızı yanıyordu, gülümsediğinde dişleri ortaya çıkıyordu. O vardı

Kuzen Tasha'dan ve Antonietta'yla oynadığı çirkin oyunlardan bıkmıştı. Eğer kız kuralsız oynamak istiyorsa, o buna fazlasıyla razıydı. Antonietta'nın hayatını sık sık çok rahatsız ediyordu. Kadının kendi ilacının tadına bakmasından zarar gelmezdi.

Tasha'nın nefesi kesildi ve geri adım atarak haç çıkardı. Gözlerini kırptığında Byron'ın gülümsemesi normaldi, yüzü yakışıklıydı. Gözlerinin derinliklerinde titreşen kırmızı alevler, girişin etrafına serpiştirilmiş çok sayıda yanan mumun bir yansımasıydı sadece.

Tasha ürperdi ama bilerek kuzeninin yanına doğru yürüdü, iri, kara gözleri öfkeliydi. "Marita'ya ve bir cesede nasıl rastladın Byron?" Sesinde bir meydan okuma vardı.

Antonietta, "İyi ki onu bulmuşsun Byron," dedi. Tasha'ya kısa bir süre dokundu. "Hemen yetkilileri aramalısın. Koruda korkunç bir kaza olduğunu söyle. İyi kaptandan gelmesini iste. Ona bizim

İnsanlar onun varlığına alışmış durumda ve herkes bu kadar gerginken gelirse çok memnun olurum.

kişisel olarak." Tedirginliğini hissediyorum. Ona ne yapıyorsun?

Ona ne yapıyorum ben? Beni Marita'ya saldırmakla suçladı.

Antonietta küçük bir kabullenme hareketi yaptı. Üzüldüğünde ya da korktuğunda böyle davranırdı.

Byron dişlerini ayarladı. Kuzen Tasha'nın terbiyeye ihtiyacı var.

Tasha, yakışıklı kaptanı görme umuduyla Antonietta'yı kendi aptallığından kurtarma kararlılığını unutarak neredeyse telefona atlayacaktı. "Elbette, Antonietta."

"Paul, Nonno'ya git ve neler olduğunu anlat. Onu gereğinden fazla üzmem istemiyorum."

Franco hıçkırarak hıçkırarak ağlayan Marita'yı götürürken Helena yatıştırıcı saçmalıklar geveliyor ve hemen bir banyo sözü veriyordu.

İşte bu, diye karar verdi Byron. Antonietta kördü ama odada kimin olduğunu biliyordu ve anında komutayı ele aldı. İnanılmazdı. Kalbi yüksek sesle atıyordu ve sakinleştirdi. Onun için gurur. Kızın kafasındaki karışıklık düşüncelerini okuyabilmesi onu hem eğlendiriyor hem de endişelendiriyordu.

onunla ilişki. Kısa süreli bir ilişki yaşayacaklarına, onun kendi yoluna gideceğine ve kendisinin de hayatına devam edeceğine inanıyordu. Onun gitmesini istemediğinin yavaş yavaş farkına varıyordu ama yine de bunu bekliyordu. İkisinin de başka seçeneği yoktu ama bunu bilmesine imkân yoktu ve

Onu aydınlatarak direncini artırmaya hiç niyeti yoktu.

Antonietta ona yaklaştı, vücudunu onunkine uydurdu ve histerik bir haldeyken onun gücüne yaslandı. Antonietta yüzünü adamın göğsüne sürttü, kaskatı kesildi ve ondan uzaklaştı. Başka bir kadınla birlikteydin. Suçlama bir gerçeğin ifadesiydi, kelimeler Zihninde parıldıyordu, turuncu kırmızı alevler. Bu da başka bir ihanetti ve onu paramparça etmişti. Vahşi bir kederle karışık öfke dalgalarını hissedebiliyordu.

Asla başka bir kadın olmayacak. Asla. Benim için olmayacak.

En saf ses tonunu kullandı, yalan söylemesi mümkün olmayan bir ses. "Antonietta," dedi Justine. "Konuşmalıyız, hepimiz."

Paul, sen, hatta Bryon ve ben. Bunun devam etmesine izin veremeyiz."

Antonietta çenesini kaldırdı, vücutu sanki korunmak ya da rahatlamak istercesine Byron'inkine doğru hafifçe sallandı. Bu küçük, belli belirsiz hareket onun içini pelteye çevirdi. Byron elini

kolunu ona doladı ve onu geniş omzunun koruması altına alarak Justine'in acısından korudu.

ve Paul'un ihanetini. Antonietta'nın ona

Ona inanıyor, ses tonunun saflığına ve kendi hislerine karşı mücadele ediyordu.

"Yaptığın şeyi anlamaya çalışmam için uygun bir zaman değil Justine. İkinizi de dinleyemeyecek kadar kızgın ve incinmiş durumdayım. Paul'ün bizi vurmasına gelince, ne yapmam gerektiği konusunda hâlâ bir fikrim yok. Yetkililer geldiğinde onların yolundan uzak durmasını öneririm." Sesinde, Byron'ın bir saldırıdan çok bir savunma olarak algılamaya başladığı o hafif kibirli nota vardı.

Kokusunu hala alabiliyorum.

Eğildi ve kızın burnunun ucunu öptü. Kız kardeşim memleketimden geldi. Yanına bir villa aldı. hayat arkadaşı ve oğlu ile birlikte denize bakan şehrin yakınında. Sanırım Josef ve onun özellikleri hakkında konuşmuştuk. Resim yapmak istiyor, bu yüzden ona bu fırsatı veriyorlar.

Zihnindeki şüphe bir anda dağıldı. Antonietta kollarını onun boynuna doladı. Özür dilerim. Senden neden şüphe ettiğimi bilmiyorum.

İhanet senin ailede bir yaşam biçimi, Antonietta. Benim ailemde değil. Bunu sadece seni rahatlatmak için söylüyorum. Sen yalnız uyandığında ve ben üzerimde başka bir kadının kokusuyla döndüğümde bu doğal bir sonuç.

Paul aceleyle büyükbabasının odasına giderken bile Justine vücudunu Antonietta'nın önüne sıkıca yerleştirdi. Byron'ın bakışlarından kaçınarak. "Antonietta. Korkunç bir hata yaptım ama on üç yıllık dostluğu öylece bir kenara atamazsın. Benim ailem olduğunu biliyorsun. Benim tek ailem. Bu çok acı verici."

Byron'ın eli Antonietta'nın ensesindeki ani gerginliğe masaj yapmak için kalktı. Parmakları nazikti, zihni yatıştırıcıydı, böylece Antonietta öfke ve incinmişlikle titremekten kurtulabildi.

Antonietta bir an sessiz kaldı. "Senin için acı verici olmasına sevindim Justine. Öyle de olmalı. Seni tanımak benim için acı verici.

sahip olduğumuz her şeye ihanet edeceğini kuzenimle yatmak. Birlikte olduğum adamın benden böyle bir şey yapmamı istediğini hayal edemiyorum ve eğer isteseydi, ona uymayı ya da onunla kalmayı hayal edemiyorum. Paul insanları kullanır. Bu konuda çok iyi, ama ilişkiye girerken bunu biliyordunuz."

Justine donuk bir kırmızıya döndü, gözleri Byron'dan kaçıyor. Dudakları bir an için titredi, ama sonra çenesi yukarı kalktı ve aniden topuğunun üzerinde dönerek uzaklaştı. Byron onun gidişini izledi, sırtının kaskatı olduğunu ve ellerinin sıkı yumruklar halinde kenetlendiğini fark etti.

"Onun hakkında ne yapacaksın?" diye sordu Byron. Eli kızın ensesinden sırtının alt kısmına doğru hareket etti, rahatlatıcı masaja devam ediyor.

"Hiçbir fikrim yok. Onu kovmalı, eşyalarını toplayıp gitmesini söylemeliyim ama bu incitici bir konuşma mı yoksa iyi bir iş anlayışı mı bilmiyorum. Justine'in de herkes kadar hakkı var. onun hatalarına."

İhanet. Bu kelime zihninde tıslayarak dolaştı, arkasında kara bir duman ve kötü bir tat bırakan net, kavurucu bir yanıktı. Byron bunların hiçbirinden hoşlanmıyordu ama Antonietta'nın ailesine ve arkadaşlarına karşı duyduğu sadakat ve sorumluluk duygusu muazzamdı. O onları neden bu kadar çok sevdiğini anlamak için çok uğraştı. Onlara yardım etmek onun için neden bu kadar önemliydi? O görmek istedi Ailesinde gördüğü şeyleri. Onlarla onun gibi ilgilenmek istiyordu. Don Giovanni onun saygısını ve sadakatini kazanmıştı. Diğerlerinin bunu yapabileceğinden şüpheliydi ama onlara her şansı vermeye kararlıydı.

Antonietta, "Keşke ailemi sevecek kadar büyüyebilseydin Byron," dedi.

Onun zihnini paylaşabilir ve onları onun gibi görebilirdi ama Byron söz konusu ailesi olduğunda hiçbir şeyin hislerini

engellememesini istiyordu. "Bunu halledeceğiz."

"Kız kardeşin gerçekten burada mı Byron?" Antonietta ne Paul ne de Justine hakkında düşünmek istemiyordu.

"Evet, o gerçekten burada. Bu konuda çok mutlu görünme.

Genç Josef'i getirmiş ve sadece bu bile hepimizin kaçıp saklanması için yeterli. Tuhaf akrabalarınız olduğunu düşünüyorsanız, Josef'le tanışmamışsınız demektir."

"Akşam yemeğine gelmeliler," dedi. "Yarın akşam. Onları davet edeceksin, değil mi?" Yüzünü bir kedi gibi onun omzuna sürttü. "Böylece meşhur Josef'le tanışabilirim. Bunu gerçekten dört gözle bekliyorum."

Onu güldürmek için kasıtlı olarak inledi. "Sadece beni kıvrandırmak istiyorsun."

"O da var."

"Sence Tasha'nın benim bir zamanlar bir kayanın altında mı buldun?" Sesinde zengin bir eğlence vardı.

Sanki kara gözlüklerinin ardından onu görebiliyormuş gibi başını geriye eğdi. "Senden hoşlanıp hoşlanmaması gerçekten umurunda değil, değil mi?"

"Özellikle değil. Öyle ya da böyle hiç umursamadım. Bu benim kim ya da ne olduğumu değiştirir mi? Onurum belli bir davranış kuralı gerektiriyor. Bunu bir başkası için değiştiremem."

"Gerçekten zihin okuyabiliyor musunuz? Gerçek anlamda mı? Kafamda bir düşünce ya da görüntü gibi fikirler var ve bunları başka birinden aldığımı biliyorum ama zihin okuyamıyorum." Antonietta

Normalde sıradışı yetenekleri konusunda çok ketum davranırken bir güven patlamasıyla itiraf etti.

Parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi ve elini ağzına götürerek parmaklarını ısırdı. "Benimle biraz solaryuma otur. Tüm o çıgılıklardan sonra, kaptan gelmeden önce biraz huzur bulabilirim."

Onunla birlikte gitti, başka zihinleri okuyabildiği fikri ilgisini çekmişti. Birbirlerine bağlıydılar.

Bunu kabul ediyordu ama başkalarının düşüncelerini duyabiliyor olması farklı görünüyordu. "Yaptığın şey bu mu?" diye sordu merakla, "Onların düşüncelerini mi duyuyorsun?"

"Zihinleri tarama yeteneğim var." Kapıyı nazikçe tuttu, onunla yalnız kalmak için sabırsızlanıyordu. Onunla yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. "Bu özel bölgede ya da ailenizle birlikte olmak çoğu kişiyle olduğu kadar kolay değil. Yerleşik engelleriniz var, Bazıları diğerlerinden daha fazla. Bunun kan bağınızdan kaynaklandığından şüpheleniyorum. Marita yeterince kolay. Bir adamın görüntüsünü aldım. Belli ki onunla buluşmaya gidiyordu."

"Bu olamaz," diye tekrar reddetti Antonietta. "Sana söylüyorum Byron, Franco'yu neredeyse saplantı derecesinde seviyor. Onu kaybetmek için hiçbir şey yapmaz. Scarlett olmayı neredeyse ona taptığı kadar seviyor. Franco. Onun asla bir ilişkisi olmaz. Bunu mu ima ediyorsun? Buna asla inanmayacağım."

"Peki bir kadının bir erkekle gizlice buluşmasının tek nedeni neden aşk olsun?"

Antonietta onun kendisini derin bir yere oturtmasına izin verdi, şelaleye bakan rahat bir sandalyeye oturdu. Sandalyeyi rahatlığı için değil, yüzünde damlacıkların püskürmesini hissedebildiği için seviyordu. "Haklısın; tabii ki bunun bir ilişkiyle ilgisi yoktu. Herhangi bir sayıda olabilirdi nedenler."

"Antonietta adında bir adamla buluşacaktı ve ona bir paket teslim edecekti. Tek bildiğim, boğazı kesilmiş halde bulunan beyefendinin o olduğu."

Antonietta ürperdi. Byron sadakatsizlikten ya da acımasız bir ölümden bahsederken bile çok gerçekçi konuşuyordu. Ensesindeki parmakları yatıştırıcı, nazik, hatta şefkatliydi. "Marita'nın herhangi bir amaç için bir erkekle buluşacağından şüpheliyim.

Ne paketi? Paket hakkında tek kelime etmedin."

Celt burnunu avucunun içine soktu ve Antonietta itaatkâr bir şekilde onun ipeksi kulaklarını kaşıdı.

"O heyecanla Marita bir paket taşıdığını unuttu ama eminim korku ve tiksintiden arındığında hatırlayacaktır. Kimsenin görmesini istemiyordu. Bu onun için çok

önemliydi."

"Bundan hoşlanmıyorum. Kendimi büyük bir komplonun ortasında hissediyorum. Etrafımda neler olup bittiği, hatta neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." "Paketi almaya gittiğimde Marita bayıldım."

"Bayıldı mı? Bu konuda çok iyi. Tasha kıskanç ve her an zarifçe yere düşebilmek istiyor. Beni bayıltabilecek bir şey olduğundan şüpheliyim."

Ona doğru eğildi, sert ve sahiplenici bir şekilde öptü. "Eğer istersen seni bayıltabilirim."

Onun sesini seviyordu. Yaramaz. Aklında kahkaha. Kalbinde. Onun dünyasını yeniden doğru hale getirmenin bir yolu vardı. "Bundan ciddi şüpheliyim."

"Bunu bir meydan okuma olarak kabul ediyorum."

"Paketi açtın mı?" Onu görmezden gelmek zorundaydı. Adamın sesindeki sıcaklıkla tenini küçük alevler yaladığında yapılacak tek mantıklı şey buydu.

"Seni bekledim." Kahverengi ambalajı ceketinin içine koydu ve kâğıdı ters çevirdi, böylece kâğıt davetle birlikte hışırdadı. "Açmamı ister misiniz?"

"Paul'ün zihnine baktın mı Byron?" Sesi aniden gerginleşmişti. Onu yakaladı. "Beni öldürmeye mi çalıştı? Paul'ü seviyorum. Beni öldürmek istemesine katlanabileceğimden emin değilim. Ya da daha kötüsü. Eğer Nonno'ya zarar vermek istediye."

Bir an için karnında, kadının acısına tepki olarak siyah bir şiddet dönmeye başladı. Eli kızın çenesini yakaladı. "Seni bu yerden ve bu insanlardan uzaklaştırabilirim. Bana sadece bu kelimeyi söyleseydin, sevecek, yaşayacak ve asla arkamıza bakmayacaktık."

Kelimeleri kafasının içinde duydu. Onları ruhunda hissetti. Byron onun için büyüleyiciydi. Bunu açıklaması istense açıklayamazdı ama onunla birlikte olmayı arzuluyordu. Birkaç çalıntı an için değil, her zaman. Onun kollarında. Onun sesini dinlemeyi.

Onun maskaralıklarına gülüyordu. Mizah anlayışı ona çekici geliyordu.

Ona her yönden çekici geliyordu.

"Burası benim evim." Sesinde bir parça pişmanlık vardı. "Ailemi seviyorum. Kariyerim için çok çalıştım. Burada, benimle mutlu olur musun?"

Midesi bulandı. Kadının ses tonundaki şüphe onu paketi bir kenara bıraktı ve onu sandalyeden çekip kollarına aldı. "Seninle olduğum sürece her yerde mutlu olabilirim Antonietta." Onu ayağa kaldırıp kollarına aldı.

"Senin ne olduğunu bilmiyorum, değil mi?"

"Fark eder mi? Beni yine de sevecek misin? Sevebilecek misin? Jaguar olmamamın bir önemi var mı? Ya da insan? Zihnimi paylaşabilir ve benim topraktan olduğumu, onurlu ve dürüst bir Karpat erkeği olduğumu bilebilir misin? Benim ne olduğumu göremiyor musun?"

ne için?" Parmak uçları kızın yüzünü okşadı, kollarından aşağı inerek beyaz dantel bluzunun içine kaydı. Teni sıcak ve davetkârdı. Görmezden gelemeyeceği kadar egzotik, yemyeşil bir cazibe. Göğsünü avuçladı, ağırlığını avucunun içine aldı, başparmağı meme ucunun üzerinde okşarcasına kaydı. Celt, biraz mahremiyet iyi olurdu.

Borzoï pozisyon değiştirdi, birkaç adım uzaklaştı ve kıvrılmak için yere düştü, şüphesiz onun deli olduğunu düşünüyordu.

"Bizi gören var mı?" Antonietta'nın dizlerinin bağı çözülmüştü bile. Vücudu sıcak bir ihtiyaçla dolup taşıyordu. Nasıl

Onu bu kadar çabuk isteyebilir miydi? Bu yüzden Tamamen mi? Sadece bir dokunuşla bu kadar kontrolden çıkabileceğini düşünmek gerçekten korkutucuydu. Karakterine hiç uymuyordu.

Her hareketini düşünen ve her şeyi en küçük ayrıntısına kadar planlayan biri.

"Fark eder mi?" "Söyle bana Antonietta, beklediğin gibi biri değilsem beni ister misin?" diye sordu.

Göğsünü avucunun içine doğru daha da itti ve tüm vücudunun sürtünmeye verdiği tepkinin tadını çıkardı. Koyu renk gözlüklerinin ardında kirpikleri aşağı kaydı. "Hiç de beklediğim gibi biri değilsin. Sana karşı duyduğum bu korkunç açlık hiç de beklediğim gibi değil. Beni çaresiz

hissettiriyorsun."

"Ben de kendimi biraz çaresiz
hissediyorum." "Dikkatimi paketten
uzaklaştırıyorsun."

"Paketi unutmak istemeyiz." Eğilip başının tepesine bir öpücük kondurdu. Parmaklarıyla vücuduna masaj yaptı. "Ellerimi senden çekemiyorum. Deniyorum. Ama işe yaramıyor."

Antonietta vücudunun bu şekilde hareket etmesini büyüleyici buluyordu.

Parmaklarının okşayıcı okşayışına tepki olarak gerildi ve sıkıştı. Onu tam orada istiyordu. Tam o anda, cam duvarları ve asılı bitkileriyle solaryumda. Arka planda şelale vardı ve vücudu onunkine sarılmıştı.

"Yardımcı olmuyorsun," dedi, onun zihnini kolayca okuyabildiğini doğrulayarak.

"Biri bizi görebilir, Byron, içeri girebilir, yapamaz Onlar mı?" Paket uzak bir anı olmaya başlamıştı. Onun aklını okuyabildiği, her erotik düşüncesini okuyabildiği için utanması gerekirdi ama minnettardı.

Onun kendisini almasını, vücudunun kendi vücudunun içine sertçe ve derinlemesine dalmasını istiyordu.

Elini ağzıyla değiştirdi. Antonietta kendisini saran his dalgasıyla haykırdı. Kolları adamın başını çevreleyerek onu göğsüne bastırdı. Kudurmuş açlık onu batırmak için yükseldi. Bacakları titriyordu.

"Byron? Bana neler oluyor? Ben böyle biri değilim." Sevgilileriyle ilişkilerinde her zaman soğukkanlı, kendinden emin ve kontrollüydü. Hiçbir zaman bir ateş fırtınasının ham gücüyle yanan bir alev olmadı. Nerede olduğunu umursamadan. İster Biri onu görebilirdi. O özel biriydi. Seks asla yoğun ve aç değildi. O anda onun için dünyadaki en önemli şey Byron'ın kıyafetlerini yırtmaktı.

Gözlüğünü burnundan çıkarıp bir kenara koydu. "Bizi kimse göremez, Antonietta. Bu imkânsız. Odada bizimle birlikte biri olsa bile, bizi görüş alanından çıkarabilirim." Sesi boğuktu. Gömleğini başının üzerine çekti ve göğüslerini görünce nefesini bıraktı. Duyguları onun ihtiyaçları yüzünden artmıştı. Onu hissedebiliyordu

Zihin bağlantıları aracılığıyla, korkunç basınç onun içinde derinlere doğru inşa edildi ve inşa edildi. Sıcaklık. Parıldayan ateş.

Antonietta ürperdi. "Bana ne yapıyorsun? Seni kafamın içinde hissedebiliyorum, ne hissettiğini hissedebiliyorum." Açlığının tehlikeli bir yanı vardı. İhtiyacında. Vücudu Ağır, dolgun ve kalındı, ona sıkıca bastırıyordu. Ve adamın üzerinde giysi yoktu. Elleri adamın geniş sırtını buldu, oradaki kasların izini sürdürdü. Boynu zonkluyor ve yanıyordu. Sol göğsünün üzerindeki bir nokta zonkluyor ve yanıyordu. En derin çekirdeğinde küçük mini patlamalar meydana geliyor, onu sarsıyor ve güçsüz düşürüyor gibiydi.

Byron pantolonunu aşağı çekerek dantelli külotunu çıkardı. "Kollarını boynuma dola. Dayan, Antonietta. Sıkı tutun."

Protesto etmek istedi. Eğer zerre kadar ahlakı varsa protesto etmeliydi. Bunun yerine kollarını onun boynuna sıkıca doladı ve sıkıca tutundu. Adam onu kaldırdı. Kolayca. Sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi. "Bu çılgınlık. Ve çok hızlı. Seni nasıl böyle isteyebilirim?" Ve akrobatik sevişme için çok ağırdı.

"Bacaklarını belime dola."

Adamın sesindeki tutukluk onu mahvetti. Ona itaat etti, vücudu onun istilasına karşı açık ve savunmasızdı. Antonietta, adam tam kalbine doğru bastırırken haykırdı. Dalga dalga gelen hisler onu sarstı. Onu sarstı. Kendini onun zihninde hissedebiliyordu. Sıcak. Islak. Kaygan. Kadife bir yumruk, içine girerken onu sıkıca sarıyordu. Kendinden geçerek çılgılık atabileceğini düşündü. Ama zihninde onu çağıran o olabilirdi.

Zevk onun etrafında, üzerinde ve içinde parılıyordu.

Adamın içinden. Hareket etti, kalçaları kadının içine sertçe girdi.

Derinlere. Ayağa kalktı, gücünü kullanarak, ona nasıl hissettirdiğine özellikle dikkat ederek, mükemmel bir yavaşlıkla onun uzunluğundan aşağı kaydı.

Nefesi ciğerlerinden dışarı fırladı ve onun için yanıp tutuştu. Antonietta kendi gücünü çok güçlü bir şekilde kabul etti.

kadınısı bir sırtışla inisiyatifi ele aldı. Onu yönlendirmek için zihnini kullanarak, mükemmel hareketi arayarak, kaslarını sağarak ve güçlü bir şekilde kavrayarak ona binmeye başladı. Cennet gibiydi. Cennet. Hiç durmak istemiyordu.

Alevler ayak parmaklarından başlarının tepesine kadar yalayıp geçerken, elleri vahşi sürüşe uygun olarak kadının kalçalarına masaj yapıyor, tutkuyu bir kademe daha artırıyordu. Nefesler birbirine karıştı, hava kayboldu, ciğerler yandı. Üzerlerinde dolaşan zevk dalgalarından başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Basınç artmaya devam ediyordu. Onun içinde bir volkanın toplandığını hissedebiliyordu. O içinde kopan bir fırtına gibi hissedebiliyordu.

Antonietta aniden kollarını adamın boynuna doladı, ona doğru eğildi, dişleri adamın omzunu bulurken derinlere daldı, kalçalarını aşağıya doğru sürükleyerek Vücut. Alevler çatırdadı ve cızırdadı. Gözlerinin arkasında renkler patladı. Ya da belki de onun gözleriydi. Fark etmezdi. Zihni onunkindeydi, bedeni onunkini paylaşıyordu. Etraflarındaki toprak sarsıldı, hayatla dalgalandı, binlerce ışık noktasına dönüştü.

Antonietta onun omzunda yatıyordu, kıpırdamadan, hareket edebileceğinden emin değildi. Neden ikisinin de yerde bir su birikintisi olmadığını merak ediyordu. Toplayabildiği en fazla enerji, dilini Byron'ın omzundaki ısırik izine dokundurmak oldu.

Diliyle küçük girintiyi hissedebiliyordu. "Seni ısırdım."

"Sesin üzgün gelmiyor."

"Sanırım misillemeydi. İlk seviştiğimizde boynumu ısırdığından oldukça eminim."

Gürleyen kahkahası, vücudunda elektriksel bir titreşimin cızırdamasına neden oldu. O kadar hızlıydı ki, bir orgazm daha getirdi. Her ürpertinin tadını çıkararak orgazmı atlattı. "Sonsuza kadar burada kalabilirim."

"Benim için sakıncası yok," dedi dostça, "ama misafirimiz var."

Solaryumun kapısı tıkırdadı, bir anlığına sıkıştı, sonra temiz hava odanın içinde dolaşarak

sevişmelerinin birleşik kokusu ve dağılması

Hemen. Zaman ayarlı fıskiyeler bitkilere yumuşak bir spreyc sıklmaya başladı.

"Neredesin sen?" Tasha sordu. "Yemin ederim buraya geldiler," dedi kaptana. "Antonietta? Byron? Diego burada. Sana Diego dememin sakıncası yok, değil mi?" Sesi sıcaktan boğucuydu.

Byron Antonietta'yı dikkatlice yere indirdi ve bacakları ağırlığını taşıyacak kadar titremeyi bırakana kadar onu tuttu.

"İşte köpeği." Tasha Celt'i gördü. "Antonietta birkaç gün önce onu aldığından beri köpeği olmadan hiçbir yere gitmedi. Buralarda bir yerde. Egzotik bitkileri çok sever. Bu taraftan."

Antonietta kaskatı kesildi, yüzünü Byron'ın omzuna gömdü.

Tamamen çıplaktı ve sadece büyük yapraklı bir bitki vardı. kuzenini ve polisi ondan ayırdı. Byron'ın iri elleri kalçalarını kavradı ve onu sıkıca kendine bastırdı.

Bizi burada göremezler. Keşfedilmekten korkmayın. Gümleğini başına geçirmesi ve koyu renk gözlüklerini burnuna yerleştirmesi için isteksizce gitmesine izin verdi.

Antonietta sessizlik ve karanlık içinde dururken pantolonunu geri aldı. Adamın eli bacaklarının arasına girip parmağını içine soktuğunda sıçradı. Seninle yalnız kalmak istiyorum, Cara Mia. Asla yalnız olamayacağımızdan nefret ediyorum. Parmağı derinlere indi. Son derece hassaslaşmış Kadınsı kaslar onun etrafında kasıldı. Vücudu yeniden alevler içinde kalırken ona sarıldı.

Pantolonunu giymesine yardım etmek için ona yaklaşırken Byron'ın saçları yüzünü okşadı. Sen benim hayat arkadaşımsın, her zaman benim gözetimimdesin. Tamamen giyinikti.

Nefes alabileceğimi sanmıyorum. Beni yukarı taşı. Birlikte kaçalım.

Ağzı onunkinin üzerine yerleşti, uzun, yavaş bir öpücük.

"Bu da ne böyle?" Tasha yerde yatan paketi eline aldı. Üzerinde bir kan lekesi vardı.

kahverengi ambalajın üzerinde.

Korkarım artık çok geç, aşkım. Byron onları birlikte görünecek şekilde hareket ettirdi, dev bir saksı palmyesinin etrafında yürüyorlardı, elleri bağlıydı. Tasha paketi buldu ve içinde ne olduğunu bilmemiz gerekiyor. Kendimizi göstermeliyiz.

Antonietta sakın ve soğukkanlı görünmeye çalıştı ve sanki birkaç dakika önce çılgınca seks yapıyormuş gibi davranmadı.

Antonietta'ya hiç benzemeyen bir özellik olan kahkahalar yükseliyordu. Artık kendini zor tanıyordu.

"Grazie, Tasha." Byron paketi onun elinden aldı ve Antonietta'ya verdi. "Bunu nerede bıraktığımızdan emin değildim. İyi akşamlar, Kaptan Vantilla." Byron belinden aşağı doğru eğildi.

"Sinyor Justicano, Sinyora Scarletti'yi kurtarmak için orada olmanız iyi oldu."

Tasha kızgın bir ses çıkardı. "Diego, söylediğim tek bir kelimeyi bile dinlemedin mi? Ne yapıyordun

"Gecenin bu saatinde koruda dolaşmaya ne dersin Byron?"

"Tasha, çok ileri gidiyorsun," dedi Antonietta sessizce. "Durmanı istiyorum. Burada söz konusu olan senin önemsiz kıskançlıklar."

Tasha'nın nefesi kesildi. "Ne dersen de. O adam tehlikeli ve onunla ilişkiye girmene izin vermeyi reddediyorum."

Byron onun kıpkırmızı yüzünü inceledi. Kaptanın önünde küçük düşmüştü ama Antonietta'nın uyarısına rağmen ısrar ediyordu. Bu onun kendini koruma duygusuyla çelişiyor gibiydi. Gerçekten senin için korkuyor olabilir miydi?

Akıl okuyan sensin.

O bilirdi. Eğer engellerini aşarsam, orada olduğumu bilir. Buna değecek kadar hafızasını bulandırıp bulandıramayacağımdan emin değilim.

Tasha'nın neden böyle şeyler yaptığını ve söylediğini kim bilebilir?

Öyle mi? Antonietta'nın sesi o kadar bitkin geliyordu ki Byron kolunu ona doladı ve kalbinin sabit ritmine karşı ona sığınak vererek yanına çekti.

"Şaşırmış görünmüyorsunuz Kaptan," dedi Byron. "Bu ilk cinayet mi? Bize ne bildiğinizi anlatmalısınız."

Kaptan elini saçlarının arasından geçirdi, bu açık bir tedirginlik göstergesiydi. "Bu şekilde öldürülen ilk kişi bu değil."

"Bu yarattığı bildiğinizi ve herkesi uyarmadığınızı mı söylemek istiyorsunuz?" Antonietta öfkeleni.

"Gazetelere çıktı, sinyorina. Bulabildiğimiz en iyi iz sürücüleri getirdik. Kedi henüz bulunmadı. bulundu."

"Bu arada kuzenimin karısı öldürölmüş olabilir. Bu kesinlikle kabul edilemez." Antonietta'nın sesinde yumuşak bir kırbaç vardı. "Her gün şehirden evime yürüyerek gelen çalışanlarım var. Hiçbirini vahşî bir hayvanın öldürmesi gibi korkunç bir kaderle kaybetmek istemiyorum."

Tasha ürpererek, "Düşünmeye bile değmez," diye katkıda bulundu. "Marita'nın her yerinde kan vardı. Hiç şüphe yok ki çöktü."

"Kimse geceleri yalnız dolaşmamalı." Yüzbaşı Tasha'ya sert bir bakış fırlattı. "Bu hayvan bulunana kadar koruda bulunmanız için hiçbir neden yok. Bulduğumuz beyefendinin kesinlikle bahçe bekçilerinizden biri olduğuna inanıyorum. Sinyor Franco Scarletti onu teşhis etti."

"Oh, hayır." Antonietta'nın parmakları Byron'ınkilerin etrafında kıvrıldı, sıkıca tutundu. "Bizden biri mi? Bu yaratık ortadan kaldırılana kadar halkımıza evlerine kadar eşlik etmesi için güvenlik tutmalıyız. yakalandı."

"Ve bu bir süredir devam ediyor mu?" Byron sordu, sesi gerçeği söylemeye zorluyordu.

"Ne yazık ki evet. Bir süredir başka bölgelerde. İlk keşfimiz deniz kenarında boğazı parçalanmış genç bir kadın cesediydi. Elimizde pençe izlerinin alçısı var. Bir jaguar olduğu tespit edildi, oldukça büyük bir jaguar. O zamanki genel kanı, birisinin bu kedilerden birini evcil hayvan olarak beslediği ve kedinin ya kaçtığı ya da diğer pek çok kedi gibi

Egzotik evcil hayvanlara karşı yasalar yürürlüğe girdi, gecenin bir yarısı çöpe atıldı."

Tasha bir sandalyeye çöktü. "Arazimiz çok geniş, etraftaki en vahşi arazi ve küçük Vincente ile Margurite labirentte sürekli oynarlardı. Çok tehlikedeydiler ve biz bunu hiç bilmiyorduk."

Diego onun omzuna rahatlatıcı bir el koydu. "Evde    çocuğum var. Onlara Madre mia bakıyor ve kendisi ya lı ve zayıf. Evde kalmaları için emir verdim ama en b   k ikisi ondan uzaklaşıyor. Ben de endi eleniyorum. Nasıl hissetti inizi biliyorum. Cinayetler yüz milden fazla bir aralıkta gerçekleşti. Birkaç ay öncesine kadar bunu bir araya getiremedik."

"Bu ne zaman başladı Diego?" Tasha sordu. "B l gemizde ilk ceset yaklaşık iki yıl önce bulundu.  nce. Elbette aradık ama hiçbir şey bulamadık. Bundan önce de iki ceset bulunmuştu ama öldükleri ve vahşi hayvanların onları ele geçirdiği düşünülüyordu. Bu bizi bir kedinin insanları avlıyor olabileceğini düşünmeye ba ladım."

"Peki karınız buna ne diyor? Neden  ocuklarınızla birlikte kalmıyor?" Tasha sordu.

Soru beklenmedikti ve Diego kendini durduramadan doğruyu söyledi. "Benim karım çocuklarımızı ya da e  olarak bir polisi istiyor. Bambina doğduktan sonra gitti ve bir daha hiçbirini görmek istemiyor." Bu onun için acı verici bir andı, a a ılanma ve karanlık gözlerinde parıldayan  fke.

"Zavallı küçük bambini, terk edilmiş ve istenmeyen," dedi Tasha yumuşak bir sesle.

"Onları istiyorum," dedi Diego kararlılıkla. "Onları sevmeyecek bir kadına ihtiyaçları yok."

"Ne oldu?" Bu, benimle ilgili birkaç şeyden biriydi. Antonietta'yı çıldırtan körlük. Her zaman kimlik tespiti için beklemek zorundaydı.

"Özür dilerim, cara mia, bunlar müzik yaprakları."

Antonietta nefesini içine çekti. Sonunda, kapıları sıkıca kilitlenmiş oturma odasının mahremiyetindeydiler. Tasha akşam için kaptanı eğlendirmek üzere yerleşmişti ve Antonietta diğer tüm görevlerle birlikte Byron'la asla yalnız kalamayacağını düşünüyordu. Merak onu yavaş yavaş öldürüyordu.

Bu ve onunla yalnız kalmak istemek.

"Müziğim mi? Müziğimi başka birine vermek için evimizden mi alıyordu?" Antonietta'nın vücudu kendi vücudu gibi hissetmiyordu. Ateşli. Muhtaç. Eksik. Fark etmesini engellemek için Byron'dan uzaklaştı.

"Hayır. Senin değil. Bu müzik çok eski. Ona dokunmaya korkuyorum. Parmaklarımda parçalanabilir."

Antonietta kıpırdamadan durdu. Eli boğazına gitti. "Ne olduğunu biliyorum. Marita bunu nasıl ele geçirdi? Don Giovanni'nin özel kasasında kilitli tutuluyor. Şifre Don Giovanni'den başka kimsede yok. En azından olmamalı ve inanın bana, Nonno böyle bir hazineyi asla başkasına vermez. Don Giovanni'nin Bu bileşimin varlığı yakın ailemiz dışında bile bilinmiyor."

Byron sandalyesinde arkasına yaslandı ve bacaklarını şöminede sıçrayan alevlere doğru uzattı. "Bu çok değerli mi?"

"Oh, evet, çok değerli. Gerçektir, besteci George Frideric Handel'in orijinal eseridir. Genç bir adamken İtalya'yı ziyaret etti ve tabii ki burada, Palazzo'da sık sık misafir oldu. O zamanlar bile Scarletti ailesinin gücü ve zenginliği vardı ve müzikle ilgileniyorlardı ve o olağanüstü bir yetenektir. Hiçbir sanatçı böyle bir daveti geri çevirmezdi. İtalya'da bulunduğu üç ya da dört yıl boyunca ara sıra burada kaldı. Geride pek çok nota ve bir günlük. Ayrıca kantatlar, operalar ve hatta oratoryolardan oluşan müzik sayfaları da bıraktı. Ama bizim için en değerli olan tam bir opera.

Handel tarafından Scarletti ailesi için bestelendi. Bundan memnun değildi. İtalya'nın ateşinden yoksun olduğunu söyledi ve saklanmasını istemedi. Ailemiz bunun asla o zaman ya da gelecekte kamu kullanımı. Scarletti sözü kutsaldır. Nesillerdir ona verdiğimiz sözü tutuyoruz."

Byron dışlerinin arasından hafifçe ısıklık çaldı. "George Handel.

İtalya'da kaldığını unutmuşum. Sadece kısa bir süre. Hatırladığım kadarıyla 1710'da Hannover'e gitti, ama neredeyse

hemen Londra'ya gitti. Rinaldo operası ertesi yıl sahnelendi."

"Handel mi okudunuz?" Şok olmuştu.

Byron böyle bir hata yaptığına şaşırarak ellerine baktı. "Çalışmalarını beğendim," dedi dikkatle.

"Ben de öyle. Yıllar sonra sanatçılar ve sanatçılar ararken geri döndü. Son zamanlarında kör olduğunu biliyor muydunuz?" Sırtını dikleştirdi, biraz rahatlamaya çalıştı içinde bir baskı oluşuyordu.

"Duymuştum, evet."

Sesi onu ipek ve satenle sarmıştı. Antonietta başını salladı. "Skoru güvenli bir yere koymam gerek. Yarın Nonno'yla konuşurum. O yatalı çok oldu. Her geçen gün daha geç uyuyor gibiyim ve sabahı özlüyorum. faaliyetler." Kadın paketi adamın elinden aldı ve

dokundu. "Hemen döneceğim. Bunu geçitteki kasaya koyacağım. Marita'nın onu orada bulacağından şüpheliyim."

"Paul olabilir." Byron tembel ve akıcı bir hareketle ayağa kalktı. O

Sıcak bir ateşten uyanan büyük bir orman kedisi gibi ses çıkarıyordu. Ve bu onu çok rahatsız ediyordu. "Ben de seninle geliyorum."

Çoktan geçidin kapısına varmıştı. Byron'la bu kadar yakın bir yerde olmak isteyeceği son şeydi. "Sadece birkaç dakika rahatla." Sakin görünmek için elinden geleni yaptı. "Uzun sürmeyecek."

"Önemli değil. Tüm o oymaların olduğu duvara bir kez daha bakmak istedim." Adamın vücudu kadınıninkine yaklaştı. Onun vücut ısını hissedebiliyordu.

Antonietta hiç tereddüt etmeden tünellerin labirentine girerek hızla ilerledi. Byron her zamanki sessizliğiyle hareket ediyordu ama Antonietta onun farkındaydı. Kaşınan parmaklarının altındaki kaslarını neredeyse hissedebiliyordu. Erotik görüntüler

kafasının içinde dans ediyordu. Vücudundaki her nefesle onu istiyordu. Ve o çok...habersiz...ilgisiz görünüyordu.

Elindeki paketi parçalamak, tırnaklarıyla bir şeyleri koparmak istedi. Ayakkabıları yerde ses çıkarıyordu. eski mermer fayanslar. Nefesi aşırı sesli gibiydi. Kalbi çarpıyordu ve ağzı kurumuştı. Antonietta kendi kendine sessizce saydı, her bir dönüşü keskin bir şekilde.

"Geçmişimiz çok renkli." Adamın istediği buysa, konuşmaya devam etmek için her türlü çabayı gösterdi. A Tarih sohbeti.

Byron sessizce arkasında sinsice dolaşmaya devam etti. Ensesinden nefes alıyordu. Güzel kokuyordu. Onun elini onun sırtına koyarak varlığını hissettirdi. Kıyafetlerini yakarak. Onu damgalıyor. Onu sahipleniyor.

"Duvardaki oymaları incelediğini biliyorum. İlk yazıyı deşifre ettin mi? Sanırım daha önceki

girişler büyüleyici olurdu." Byron onun giderek artan tedirginliğini hissetti. Onun zihnine dokunduğunda, zihin karmakarışık. Tek bir düşünce yoktu. Kafası karışık ve öfkeliydi. Düşünceli. Moody. Sinirli. Büyük bir fırtınanın toplanması. Kız onun hayat arkadaşıydı ve neye ihtiyacı varsa o karşılayacaktı. Ailesinin geçmişini ilgi çekici bulduğunun farkındaydı. Bir süreliğine dikkatini dağıtmayı umuyordu.

Antonietta paketi daha sıkı kavradı. "Harcadım bir süre ilk gelinin girişini inceledi. Yalnız değildi. Kocasını da kendi payına düşen oymayı yapmış. Sanırım bu onun fikriydi. Sanırım ailesinin onlar için sakladığı hediyeleri bilmesini istiyordu. Şekil değiştirme fikri çok ilgisini çekmişti. İlk oymaların neredeyse tamamı şekil değiştirenlere ait. Kadınlar ve hatta birkaç erkek jaguara dönüşüyor. İlk oymalar elbette kaba ama detaylı. Bence daha sonraki oymalardan daha fazla sırrı açığa çıkarıyorlar." Geçidin bunaltıcı sıcaklığında nefes almak için kendini zorladı. Eğer adamın nefesi ensesindeki tüyleri kızdırmıyorsa, doğru düşünemeliydi.

"Daha sonraki, daha modern günlerde, şekil değiştirmeye dair herhangi bir kanıt var mıydı?"

Kaşınan derisini ovuşturdu ve katı bir duvara benzeyen şeyin tam önünde durdu. Byron onun yanından uzanıp avucunu pürüzsüz yüzeyde gezdirdi. Parmakları onunkilere dokundu, yakaladı ve içgüdüsel olarak parmaklarını sırları koruyan üç sığ çukura yönlendirdi. Bu bir güven itirafıydı ve Byron bunu ondan önce fark etmişti.

Duvar gürültüsüzce kayarak hava sızdırmaz kasayı ortaya çıkardı. Belli ki tuş takımındaki numaraların sırasını biliyordu. Birkaç tuşa dikkatlice bastı. Kasanın kapısı açıldı. Hiç ışık yoktu. Geçit zifiri karanlıktı ama Antonietta'nın ışığa ihtiyacı yoktu. Şu anda Karanlık bir dünyada ev. Byron, onun bulunduğu ortamda tam olarak nerede olduğunu bilme konusundaki esrarengiz yeteneğinden etkilenmişti.

"Ben hiç görmedim. Sanırım kan çok seyrelmiş."

"Kuzenlerinizden biri yer değiştirebiliyor olabilir mi?"

Byron soruyu eğip bükmeden yöneltti.

Antonietta kıpırdamadan durdu, elleri kasanın hemen içinde geziniyordu. "Kuzenlerimden biri mi?" diye yineledi, bu fikir rahatsız ediciydi. "Bunu düşünemiyorum Byron. İçlerinden birinin masum insanların boğazını parçalayan bu yaratık olabileceğini. Böyle bir olasılığı hayal etmek bile beni hasta ediyor."

"Kedinin kokusu sarayın içindeydi. Bu büyükbabanızın odalarına nüfuz etti. Müzik yapraklarının Don Giovanni'nin özel kasasında saklandığını söylüyorsunuz. Eğer bir şekil değiştiren onları arıyorsa..."

Değerli müziği kasanın içine itti ve kapıyı çarparak kapattı. "Ailemden birinin böylesine soğukkanlı bir cinayet işleyebileceğini düşünmek istemiyorum."

"Vahşi bir yırtıcının bedeninde dürtüleri kontrol etmek çok zor olabilir. Bazı şekil değiştirenlerin insan taraflarını bile tanımadıkları söylenir. Ve bazı hayvanları kontrol etmek diğerlerinden çok daha zordur."

Antonietta öne doğru eğilerek suçluluk duygusuyla alnını kasaya dayadı. "Müzik çalmak istedim." İtiraf biraz aceleyle geldi. "Eğer bir müzik duyarsam, ne kadar zor ya da karmaşık olursa olsun, onu çalabilirim ama göremem. Justine'den bana okumasını istemek zorunda kaldım. Aramızda tüm notayı çözmenin bizim için ne kadar zor olduğunu tahmin edebilirsiniz. uzun sürdü. Don Giovanni biliyordu elbette; onu bana vermişti ama onu çok dikkatli korumam gerekiyordu. Her gece odasına geri götürüyordum ama Justine ve beni herkes görebilirdi.

üzerinde birlikte çalışıyoruz."

Öne doğru eğilme hareketi kalçalarını Byron'ın vücuduyla doğrudan temas ettirdi. Adam ona doğru bastırdı, sert, kalın ve çok erkeksi. Antonietta hayal kırıklığı içinde ağlayabilirdi. Teni ihtiyaçtan sürünüyordu. Vücudu sıkı hissediyordu ve ona yabancıydı. Teması kesmek için hemen doğruldu ve tarih odasına doğru yürümeye başlamak için ondan

uzaklaştı. Kendi bedeninin farkındaydı. Bedeninin

Kalçalarının sallanması, göğüslerindeki ağrı. Kontrolden yoksun olması delilikti.

"Antonietta, zihnine dokunduğumda kafan karışıyor ve perişan oluyorsun. Eğer erişimime izin verirsen sana yardım edebilirim." Eğer yakında onu aydınlatmazsa Byron bu engeli aşacaktı. Onun bu kadar üzgün olmasına katlanamazdı. Zaten iki kez kan alışverişinde bulunmuşlardı. Karpat kanı kesinlikle onun duyularını geliştiriyor, onu değiştiriyordu, Ama onun farklılıkları, kanın başka ne gibi değişikliklere yol açabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Kendi sorunlarımı kendim çözmeyi tercih ediyorum," dedi. "Sesim ani çıkıyorsa özür dilerim; her şey üzerime yıkılıyormuş gibi hissediyorum."

"Bir ortaklıkta, cara, kişi sorunları paylaşır."

"Henüz ortaklığa alışamadım." Antonietta onu incitmek istemediği için sesini yumuşattı. "Deniyorum Byron. I gerçekten öyleyim. Daha önce hiç böyle duygular yaşamamıştım ve hiçbir şey hakkında bu kadar yoğun hissetmemiştim. Bu rahatsız edici." Ve daha önce hiçbir erkeğin bu kadar farkında olmamıştım.

Byron bu çok kadınsı düşünceyi yakaladı. Aralarındaki bağın gücünü ve kuvvetini hâlâ kabullenememişti. Bu daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu. Hem gözü korkmuş hem de biraz ürkmüştü: Antonietta Scarletti'nin alışık olmadığı iki duygu. Sessizce onu takip ederek Tarih odası.

Kapı yana kaydı ve ışık otomatik olarak canlanarak, Mısır hiyerogliflerine benzer şekilde duvara kazınmış resimler, kelimeler ve sembollerden oluşan, tabandan tavana kadar uzanan sıra ve dizileri gösterdi.

Antonietta avucunu gravürlerden birinin üzerine bastırdı. "Bunu yapmanın ne kadar zaman aldığını hayal edebiliyor musun? Palazzo yok edilmediği sürece de hep burada kalacak. Bir gün, belki bundan yüz yıl sonra, başka bir Scarletti

Bu odada durun ve önlerinde ne olduğunu görün."

Byron okumaya başladı, önünde gelişen dramaya kendini tamamen kaptırmıştı. Gelin üstüne gelin seçildi

Jaguar halkından oluşan küçük bir köy. Birkaç boşluk vardı ve nesiller orijinal Scarlettis'in amaçladığı şeyle bağlarını kopardıkça, köyden gelen gelinler azaldı, ta ki soy bir kez daha seyrelene kadar. Gelinlerin çoğu kocalarından ve yüzyıllar boyunca sarayda hüküm süren kıskançlık ve entrikalardan dolayı mutsuzdu. Bazıları kocalarını çok seviyordu. Birçoğunun şifa ve telepati yetenekleri vardı. Son anlatılanlar telepatinin Scarlettler arasında yaygın olduğunu gösteriyordu. "Bu büyüleyici, Antonietta."

"Küçükken buraya sık sık gelirdim. Göremesem de duvarı ve günlüklerin çoğunu kendim okuyabiliyordum ve bu bana kendimi bağımsız hissettiriyordu. Elbette Braille alfabesini okuyabiliyorum ama çoğu iş belgesi benim için Braille alfabesine çevrilmiyor, bu yüzden Justine'in bunları bana okumasına güveniyorum."

Ve Justine ona ihanet etmişti. Böylesine önemli ve özel bilgiler konusunda ona bir daha nasıl güvenebilirdi? Byron elini Antonietta'nınkinin üzerine koydu. Onları birbirine bağladı. Yürek burkan acıyı hissetmek için zihnini onunkiyle birleştirdi. Artık onun yargılarına güvenmiyordu. Artık insanlarla ilişkilerinde kullandığı altıncı hissine güveniyordu. Justine ona ilk başta düşündüğünden daha fazla zarar vermişti.

"Ve şimdi ona güvenemezsiniz."

Herhangi birine. Sözcükler zihninde bir anda parıldadı. Gözyaşlarını çabucak sildi. "Kendim için üzölmüyorum Byron. Parçaları toplayıp yoluma devam etmeyi uzun zaman önce öğrendim. Sadece bataklıktaymışım gibi hissediyorum ve

Attığım her adımda, döndüğüm her yerde aşağı çekiliyorum. Sağlam bir zemin istiyorum."

Avucunu kalbine doğru çekti. "Tam buradayım, Antonietta. Ben buradayım."

Elini kurtarmak için çekiştirdi. "Seni ne kadar tanıyorum? Tam bir güven istiyorsun. Senin için tüm hayatımı değiştirmemi istiyorsun."

Byron onun elini tutmaya devam etti. İçindeki jaguar yakındaydı. Tedirgindi. Kaçmak istiyordu. İçindeki kadın da aynı şekilde hissediyordu. Avlanmıştı. Kuşatma altında. Adamın hayatını ne kadar değiştirmeye niyetli olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama onun kendisi için tehlikeli olduğunu hissediyordu. Bu jaguarın içgüdüleri idi ve onun içinde güçlüydüler.

"Hayatında olmak istiyorum, evet. Bunu inkar etmeyeceğim. Benimle tamamen birleşmek için kendine izin ver. Cevaplarınız orada, zihnimde."

Elini çekti, kalbi hızla çarpıyordu. Onun sözleri her zaman baştan çıkarıcıydı. Sesi günahkârdı ve onu kontrol edemediği bir şehvetle dolduruyordu. O bir istemiyordu. "Geçit beni boğuyor." Sesi nefessiz ve boğuktu. Onunla birleşmeyecek ve kafasının içinde dans eden görüntüleri görmesine izin vermeyecekti. Bu aşağılayıcı olurdu.

Aniden döndü ve odasına doğru ilerlemeye başladı. Byron tarih odasından çıktı ve kapının kapanmasına izin verdi. Antonietta'ya kolayca ayak uydurdu, vücudu onunkine yakındı, sıkıntısını hafifletmek istiyordu ama bunu nasıl yapacağından emin değildi.

Tünellerdeki boğucu sıcaktan sonra geniş açık odalar soğuktu. Antonietta rahat bir nefes aldı, titredi ve her hareket ettiğinde sutyeninin danteline sürtünen meme uçlarının çakıl taşları gibi sertleşmesini gizlemek için kollarını kavuşturdu. Ateş canlanınca hiçbir şey söylemedi, Byron'ın onun hareketini yanlış yorumladığından emindi, onu soğuk sanarak.

"Handel'in notalarını kopya ettirdin mi, Antonietta?" Byron en sevdiği koltuğuna otururken sordu. Celt yatak odasında kıvrılmış yatıyordu. Açık kapıdan köpeği görebiliyordu. Borzoi kıpırdamamıştı, Byron onun başında nöbet tutuyordu.

Antonietta kollarını başının üzerine uzattı. Vücudu ağır ve hassas hissediyordu. Byron'ın erkeksi kokusunu alabiliyordu ve nedense bu koku onu çağırıyordu. O da

sadece birkaç adım ötesinde olduğunu fark etti. Solaryumdaki ara kısa ve vahşiceydi. Ve yeterli değildi. Yerde volta atıyordu, huzursuz ve sinirli bir ruh hali onu yönlendiriyordu.

Göğüsleri dolgun hissediyor ve ilgi istiyordu. Cildi rahatlamak için kaşınıyordu. "Kaybolmadığından emin olmak için yaptım. Kopya sadece nota için bile değerli olabilirdi; tamamen onun orijinal çalışması, başka bestecilerden ödünç alınmış hiçbir şey yok, ama yine de kendi elindeki notalar kadar değerli olamazdı."

"Don Giovanni'nin kasasının şifresi Marita'da olabilir mi?"

"Hayır, ne ona ne de Franco'ya asla vermez. Nonno'yu tanırım. Güvenen bir adam değildir, özellikle de Franco, Demonesini ailesine bilgi sattı." Ateş çıtırdadı. Byron kıpırdandı, giysileri hışırdadı. Antonietta çığlık atmak istedi. "Sence geçen gece Nonno ve bana yapılan saldırının Handel'in kompozisyon?"

"Muhtemelen öyle olduğunu düşünürdüm. Başka türlü olması çok fazla tesadüf olurdu. O adamlar bir şey arıyorlardı ve Don Giovanni'nin odasında epey zaman geçirdiler."

Byron'ın sesi onu öldürüyordu. Tenini kadife gibi okşuyordu. Binlerce dil gibi. Buna daha fazla dayanabileceğini sanmıyordu. Vücudunu kontrol altına almaya çalıştı. Onu eve göndermesi ve aralarına mesafe koyması gerekecekti. Kilometreler işe yarayabilirdi. Belki okyanuslar. "The opera aile üyeleri arasında bile yaygın bir bilgi değildir. Franco Marita'ya söylemiş olabilir, ama onun bunu sorduğunu bile hiç duymadım. Ben çalmakta bu kadar ısrarlıyken birileri görmüş olmalı." Huzursuz bir vazgeçişle saçındaki tokaları çekti, böylece Sırtından aşağı yuvarlandı, tuhaf duygularını yansıtan vahşi bir gösteriydi. "Burası çok sıcak, ateş yakmamalıyız."

"Buraya gel, Antonietta." Byron bunu alçak sesle söylemişti ama kız onun sesindeki emri duymuştu. Bu onun dışlerini kenetledi.

"Neden? Sıcak olduğunu söylüyorum ve sana gelmemi istiyorsun." Kendi derisini yırtmak isteyerek ondan uzaklaştı.

"Rahatsızsın."

Antonietta, Byron'ın bacaklarının arasına diz çöküp pantolonunu vücudundan ayırmak için çılgınca bir istek duyuyordu. Ağzıyla ona rahatsızlığını gösterecekti. Adamın dolgunlaşıp sertleştiğini ve kalınlaştığını nasıl hissedeceğini hayal etti. Onun merhametinde. Ona hiçbir şey göstermeyecekti, kendisini bu kadar kontrolden çıkmış ve hüsrana uğramış hissettirirken değil. Anlamadığı şeylere karşı temkinli davranarak aralarındaki oda mesafesini korudu.

"Buraya, yanıma gel." Emri tekrarladı, sesi dişlerinin arasından geliyordu. Yumuşak. Gizemli. Ona itaat etmek istemesi korkutucuydu.

Yerinde durdu, hareket etmeyi reddetti. Olanlara boyun eğmeyi reddetti. "Ne oldu? Neyim var benim?" Bacaklarının arasındaki kavşak yanıyor ve tatmin olmak için can atıyordu.

Byron yine zihnine dokundu, zihni erotik imgelerle, korkunç bir şekilde öfkelenip dönerken saklanan bir gölge, doymak bilmeyen bir açlık. "Bunun bir şeylerin birleşimi olduğundan şüpheleniyorum, Antonietta. Acınızı dindirmenize neden yardımcı olamadığımı anlamıyorum."

"Sadece bana ne olduğunu söyle."

Byron içini çekti. "Karpatyalıları sık sık çiftleşmeli. Çok hassas olduğunu fark ettim. Karpat türü ve taşıdığın Jaguar geni arasında... şey... sıcaklık hissettiğinden şüpheleniyorum."

"Isı mı?" Etrafında döndü. "Ben kızgın bir hayvan değilim. Bu beni daha iyi hissettirmiyor, çok teşekkür ederim."

"Benimle çiftleşme fikri bu kadar korkunç mu?"

"Sözlerimi çarpıtma. Ben öyle bir şey demedim. Eğer yardım etmek istiyorsan, dikkatimi dağıt." Ani bir cesaretle parmaklarını birbirine geçirdi. "Görmek istiyorum Byron. Senin gözlerinden görmek istiyorum. Bunu yapabileceğini söyledin ve ben de denemek istiyorum."

"İstedığının bu olduğundan emin misin? Kolay olmayacak."

Çenesini kaldırdı. "Umurumda değil. Denemek istiyorum."

"İlk başta kafa karıştırıcı olacak. Duygularını aşıp benimkilere tutunman gerekecek. Kendi bedeninin seninle savaşıacak.

Görüntüler zihninizde olacak. Her şeyi benim gördüğüm gibi göreceksiniz."

"Gördüğüm sürece umurumda değil." Sesinde kararlılık vardı.

"Zihnini benimkiyle tamamen birleştirmek zorunda kalacaksın. Benim gördüklerimi ve hissettiklerimi sen de göreceksin. Eğer rahatsız olursan zihnimden uzaklaştırmak. Bunu yapabilecek kontrole sahip olacaksınız. Gücünüzün ve çevrenize karşı duyarlılığınızın arttığını fark ettiniz mi?"

"Nedenmiş o?"

"Sen benim hayat arkadaşısın. Hayatlarımız birleştikçe bedenlerimiz de birleşiyor. Senin üzerinde hak iddia ettim, ayınla bağlandım ve artık kalp ve ruh olarak birbirimize bağlıyız." Gülümsemesi sesine yansımıştı. "Bu modern çağda, sanırım bu kulağa melodramatik ve eski moda geliyor."

"Benim için değil." Tereddüt etti, birden korktu. "Ne yapmalıyım?"

Kadının yanına gitti ve onun gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu fark etti. O da Cinsel ihtiyacının yoğunluğu bunaltıcıydı. Sürekli olarak iştme sesini ayarlamak zorunda kalmak ve nedenini anlamadan ayrılıkla başa çıkmak ürkütücüydü. O arkasında durdu, kollarını beline doladı ve ona sarıldı.

Antonietta titredi. "Bunu gerçekten yapabiliyor musun?"

Kadının vücudundan geçen küçük titremeyi hissetti. "Ben seninle olacağım. Unutma, kendi gözlerinle göremezsin. Tamamen birleşmeli ve benim gözlerimle görmelisin. Uzaktan bile olsa görmek için Celt'i ya da özel bir bağ kurduğum herhangi bir kişiyi kullanabilirim. Güçlü bir bağımız var. Endişelenecek bir şey yok. Birleşmeyi tutabilirim ve sen de görebilmek için."

"Anladığımdan emin değilim ama denemek istiyorum." O

Sesi korkmuş ama kararlıydı. Elleri onunkileri kavradı. "Söyle

ne yapmam gerektiğini."

"Bana ulaşmak için kendini bırak. Yolu biliyorsun. Bu sevişmekle aynı şey, zihinleri tamamen birleştirmek. Sadece olmasına izin ver."

Antonietta kendini sakinleştirmek için ciğerlerinden hava almaya zorladı. İşe yarayacağından korkuyordu. İşe yaramayacağından korkuyordu. Yavaşça uzandı ve koyu renk gözlüklerini çıkardı. Onun parmak uçları gözlerine dokundu. Onu hissetti. Byron'ı. Zihninde hareket ediyordu. Kimsenin görmesini istemediği yerlere bakıyordu. Ondan uzaklaştı.

"Sorun değil güzelim, ben suçlayıcı kanıt aramıyorum. Sen de benim kafamın içindesin. Karşılıklı saygı çerçevesinde her iki taraf için de geçerli. Tekrar dene ve bu sefer rahatla."

Antonietta parmaklarını onun elinin arkasına geçirdi ve zihnini bıraktı. Birleşmek için bariyerlerini indirmesine izin verdi. Tuhaf bir duyguydu, nahoş değildi, iki kişiliğin harmanlanmasıydı. Bekledi. Nefesini tuttu. Renkler parıldadı ve dans etti. Ham. Canlı. Çok fazla. O haykırdı ve elini gözlerine götürdü. Renkler kaybolmadı.

"Onları kabullenin ve gitmelerine izin verin."

Denedi. Midesi bulandı. Bir şeyler çıkarabildi. Uzakta bulanık bir şey vardı. Byron bir şeye odaklanıyordu. Geriye doğru gerildi, ona doğru bastırdı. Ama gözlerini açık kalmaya zorladı. Bunu yapmasının gerekli olduğundan emin değildi, görüntünün kendisinden değil ondan geldiğini söyleyebilirdi ama gerçekten görüyormuş gibi hissetmek istiyordu. Kenarlar netleşmeye başladı. Midesi tekrar sarsıldı. Her şey eğildi ve döndü.

"Bu doğru değil. Bunu doğru yaptığımı sanmıyorum. Her şey çok hızlı hareket ediyor ve dönüyor."

"Ellerime sıkıca tutun. Kendini sabitle. Senin gözlerin değil Antonietta. Onlar benim. Beynine ne gördüğünü anlatmak için parmak uçlarına ihtiyacın yok."

Duvarlarda karanlık bir şey dans ediyordu. Ondan kaçınmak için eğildi.

"Bir gölge, duvara yansıyan ateş ışığı. Elinizi bir gölgenin içinden geçirebilirsiniz. Konsantre olun. Görüşümüzü tek bir şeyi görecektene kadar daraltacağım. Celt huzur içinde yatıyor. yatağının yanında. Onu görmeyi istiyorum."

Antonietta gerçek bir vertigo vakasıyla mücadele ediyordu. Başını çevirdi ve nesneler roket gibi üzerine fırladı. Antonietta haykırdı. "İşe yaramıyor." Elini sertçe çalkalanan midesine bastırdı. "Hasta olacağım."

"Hayır, değilsin. İstersen durabiliriz." Adamın elleri kadının ellerini sıkıca tuttu.

"Sadece Celt'e bak. Sadece Celt'e." O bir Scarletti'ydi. Ailesi asla bir meydan okumadan geri adım atmazdı. "Yapabilirim."

Uzaktaki bulanık nesneye odaklandı. Borzoi başını kaldırdı ve her şey alçaldı ve döndü. Başka tarafa bakmayı reddetti. Görüntü netleşmeye başladı. Celt. Yatağının yanına yayılmıştı. Kocaman, siyah, asil bir kafası vardı. Mesafeleri kestirmesi mümkün değildi. Antonietta elini uzattı, dokunabilecek kadar yakın olduğunu düşündü.

"Odanın diğer ucunda."

"O çok güzel. Yüzünü görmek istiyorum. Bana yüzünü göster."

Makyaj masasındaki küçük aynayı kullanarak kendi yüzüne baktı. Elleri kendini test etmek için yüzünde gezinerek tanıdık bölgelerin haritasını çıkardı. Çok yakışıklıydı, gözleri büyüleyiciydi, ağzı günahkârca öpülebilirdi, çenesi güçlüydü. Saçlarına bayılmıştı, olduğu gibi geriye çekilmiş ve ensesinde sabitlenmiş olsa bile.

Dört direkli yatağından vitray pencerelerine kadar odasındaki çeşitli nesneleri incelediler. "Yorulmanı istemiyorum. Kendini görmeyi istiyorum."

Antonietta başını salladı. Byron arkasındaydı, vücudu onunkine çok yakındı. Onu arzulamaktan zar zor nefes alabiliyordu. Adamın zihni tamamen onunkiyle birleşmişti ve bu his daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu. Ellerini ondan daha ne kadar uzak tutabileceğini bilmiyordu. Özellikle de onu gördükten sonra.

onun yüzünü. Ve kendisini görsel olarak görme fikri rahatsız ediciydi. Yine de merak ettiğini itiraf etmek zorundaydı.

"Aynanın ne olduğunu biliyor musun?" Byron ısrar etti. "Çocukluk günlerini hatırlıyor musun? Kendi yansımanı görebilirsin. Kendine bakmanı istiyorum."

Ağzı kurudu. "Yapmamayı tercih ederim."

Görsel olan Byron'a aitti. Antonietta cinsel tepkilerini dokunarak veriyordu ama o tüm duyularına sahipti. Sadece ona bakarak hissettiklerini onun da hissetmesini istiyordu. vücut. "Kendine bir bak Antonietta. Kim olduğundan korkma."

"Korkuyorum. Gördüğüm şey hayatımın geri kalanında benimle olacak."

"Güven bana. Seni nasıl gördüğüme güven."

İsteksizce başını kaldırdı ve boy aynasına baktı. Bir yabancı ona bakıyordu. Saçları dalgalanıyordu, parlak ve siyahtı. Ateşin titrek ışıkları saçlarına parlak bir parlaklık veriyordu. Gözleri kocaman ve siyahtı. Uzun ve sert baktığında gözlerinin köşelerinde küçük beyaz yara izleri görebiliyordu. Ağzı geniş ve cömertti, köşelerden yukarı doğru kıvrılıyordu. Cildi kusursuz görünüyordu, hatta parlıyordu. Bir kadının şehvetli vücuduna sahipti.

Antonietta titreyen elini yansıyan görüntüsüne doğru uzattı. Sonra yukarı uzandı ve şaşkınlık içinde kendi yüzünü yokladı.

Parmak uçlarını yüzünün üzerinde gezdirerek Kendi yüz hatlarını tanıdı. Tekrar ona doğru uzandı Aynaya baktı, pürüzsüz, sert cama dokundu. Kendi saçlarını hissetti. "Kimse o kadar güzel değildir. Ben öyle görünmüyorum. Bu ben olamam."

"Bana böyle görünüyorsun." Sesi kızın kulağında yumuşaktı.

Birbirlerine ne kadar derinden bağlanmış olsalar da, onun cinsel heyecanını hissediyordu. Onu böyle görme ihtiyacını. Onu aynanın önünde çıırılçiplak düşünmek bile onu tahrik ediyordu. Onun kendisini bu kadar çok istemesini sağlayabilmenin baş döndürücü bir gücü vardı.

Zaten dayanılmaz derecede tahrik olmuştu; onu da aynı ateş düzeyine getirmek büyüleyici bir şeydi.

"Bluzunu çıkar, Antonietta. Kendini benim seni gördüğüm gibi gör." Günahın ta kendisiydi. Kollarını ona dolamış bir şeytan. Onu aynada görebiliyordu, siyah saçları ateş ışığında parlıyordu, yüz hatları sert ve köşeliydi. Gözleri yansımasının üzerinde yanıyor, sahip olma ve vaatle damgalanıyordu.

Antonietta gömleğinin eteğinden tutup başının üzerine çekti ve bir an için önündeki görüntü dalgalandı. Byron'ın nefesinin vücudunu terk ettiğini hissetti. Dolgun göğüsleri dantelle kaplanmıştı. Bu garip bir şeydi. Kendine bakıyor, bir erkeğin gözlerinden görüyor ve hissediyordu. Şiddetle tahrik olmuştu. Adamın kalın boyunun kalçasına sertçe bastırıldığını hissedebiliyordu.

"Sütyenini çıkar."

Çıkarmak istedi. Onun kendisini bu şekilde istemesini istiyordu. Onun tahrik olduğunu, yüz hatlarının ihtiyaç ve amansız bir kararlılıkla sertleştiğini görmek istiyordu. Elleri öndeki kopçaya gitti, avuç içleri meme uçlarını okşadı.

Yıldırım

o küçük dokunuşla kan dolaşımında dans etti. Danteller düştü. Göğüsleri dışarı fırlamıştı, yüksek, sıkı ve baştan çıkarıcıydı. Byron'ın elleri onun ellerinin altına geldi, ellerini ağrıyan etine doğru çekti.

"Ne kadar yumuşak olduğunu hisset. Sana dokunduğumda ne hissettiğimi hisset. Bu sensin, Antonietta. Çok güzelsin. Mükemmel. Benimsin." Elleri yumuşak göğüslerinin etrafında kıvrıldı, adamın elleri parmaklarını yerinde tutuyordu. Bu şimdiye kadar yaptığı en erotik şeydi.

Gözlerini aynadaki yansımasından ayırmadan başını hafifçe çevirerek uzun, bağlanmamış saçlarını çıplak omuzlarına dökülüyordu. Byron'ın elleri parmaklarını kullanarak yavaşça göğüslerini yoğurmaya başladı.

Başparmağı

Meme uçlarını okşayıp okşayıp sert zirvelere çıkardı. İpeksi saçlar tenindeki etkiyi daha da artırıyordu. Boğazından kaçan küçük iniltiyi durduramadı.

Byron gölgeli çenesini kızın boynuna sürttü. "Söyle Bana göre güzel değilsin. Hatta bana öyle geliyorsun." Elleri onunkileri bırakıp pantolonunun bel bandına doğru indi. Bakışlarını aynaya sabitledi.

Antonietta kendi ellerini göğüslerinin üzerinde izledi, ellerinin pantolonunu çözmesini ve yavaşça vücudundan sıyrmasını izledi. Aynı anda tangasını da kancaladı, onu çıplak bırakmak için sıyırdı. Kıyafetlerini çıkardı ve şaşkınlıkla bacaklarına, kalçalarının kıvrımlarına baktı. Yansımadaki kadının kendisi olması mümkün görünmüyordu.

Byron tamamen giyinik bir halde arkasında durmuş, elleriyle kalçasının kıvrımlarını şekillendirip okşuyordu. Byron'ın her dokunuşu, kız ihtiyaçtan kıvranıncaya kadar arzu dalgaları yaratıyordu. Adamın ellerinin kalçalarında dolaşmasını izledi.

Uzun parmaklar o küçük üçgene çok yakın okşuyordu. Kasları sıkıştı, dizlerinin bağı çözüldü. Dişleri omzunu ısırды, boynuna gitti. Dili onun tadına baktı çılgınca nabız, girdap ve süzüldü. Tüm bu süre boyunca gözleri açıktı. Onu izliyordu. İzlemesine izin veriyordu.

"Senin etrafında hareket edeceğim. Bir an için görüşün bulanıklaşacak ama sonra benim anılarım senin anıların olacak ve bizi birlikte göreceksin." Elleri bir kez daha göğüslerini avuçlamak için vücudunda yukarı doğru kaydı.

"Kıyafetlerini çıkar, Byron. Seni görmek istiyorum." Sesi kendi kulaklarına bile nefes nefese geliyordu.

"Kendimi, senin beni görmeni istediğim gibi görmüyorum." Ses tonunda kendisiyle alay eder gibi bir ifade vardı ama tam orada, aynanın önünde, onun bakışları altında, halkının tarzına uygun bir şekilde kıyafetlerini çıkardı.

Antonietta'nın nefesi kesildi. "Bunu nasıl yaptın?"

"Ben Karpatlıyım. Giysilerim doğal liflerden ya da basitçe illüzyondan yapılır, hangisi daha kolaysa."

Kendisine objektif olarak bakmaya, vücudunu bir kadının görebileceği şekilde görmeye ve bundan memnun olmaya çalıştı. Kasları ince ama belirgindi. Omuzları geniş, kalçaları dardı.

Ereksiyonu büyük ve kalındı ve kadının derinliklerinde yolunu bulmaya hevesliydi. O sırada küçük bir sessizlik oldu. onun cevabını bekledi. Yanıt geldiğinde, buna hazırlıksızdı. Cinsel heyecan seli. Sıcaklığın dökülmesi vücuduna, zihnine. Onun çıplak bedenini görmekten duyduğu haz.

Kendi yansımasına bakmaya özen göstererek onun yanına doğru adım attı. Parmakları uzundu, bir sanatçının elleri gibiydi. Bunu daha önce hiç fark etmemişti ama kızın teninde şekil ve boyut.

"Çok güzelsin Byron." Kolunun yukarı kalkışını, parmaklarının onun uzun, siyah saçlarında dolanışını izledi. "Bizi gerçekten gördüğüme inanamıyorum. Henüz bitmesini istemiyorum."

"Senin önünde hareket ediyorum. Gözlerini aynada tut ve zihnini benimkiyle sıkıca birleştir. Bulanıklık ve bozulmayı bekle, ama bu uzun sürmeyecek." Adam onun önünde hareket ederek omzunun üzerinden kendini izledi. Kalçalarındaki sert kasların esnediğini ve kasıldığını gördü, nemli bir sıcaklık ve artan bir zevk dalgası hissetti. Bakışları onun göğüslerine kaydı.

Antonietta sallandı, gözlerini kapattı ama kendisine saldıran garip, baş döndürücü duyguyu engelleyemedi. Gölgeler ve kenarlar birbirine karıştı. Bir protesto çığlığı atmak istedi. Onun dili göğüs ucuna değdi. Bir kez. İki kez. Göğsünü ağzına çekti, kuvvetle emdi, diliyle meme ucuyla alay etti. Vücudu neredeyse kasılıyordu ve

Kollarını adamın başına doladı ve aynadaki gri ve siyah gölgelere bakarken dalga dalga gelen hisler onu sardı.

Onları birlikte gördü, görüntüler zihninde çok netti. Byron onun göğsünden besleniyordu. Vücudunu yiyip bitiriyor, onun için yanıp tutuşuyor ve hiç özür dilemiyordu. Elleri onun üzerinde geziniyor, parmakları genişçe açılarak bulabildiği her teni içine alıyordu. Onu okşadı ve okşadı, elleri göğüslerini, sonra kalçalarını kavradı, sonra parmaklarını sıkı, siyah buklelere yerleştirmek için karnının üzerinde kayıyordu.

"Kızışmış bir kedi olsam da umurumda değil," dedi ve davetkâr bir tavırla duruşunu genişletti.

Onun göğüsleriyle ilgilenerek zaman geçirirken Kalçasının iç kısmına sıvı ısı damlıyordu. Sıcak ve ıslak olana ve kalçalarını hayal kırıklığı içinde hareket ettirmeden duramayana kadar. Adamın ağzı göğsünü terk ettiğinde, kadın bir protesto çığlığı attı ama sonra büyülenmiş bir şekilde adamın ağzının vücudundan aşağıya, beline, oradan da göbeğine doğru süzülüşünü izledi. Birkaç dakika orada kaldı, dili hafifçe alıştırdı, eli uyluklarının arasındaki sıcaklığı kavradı.

"Zor nefes alıyorum." Onu o kadar çok istiyordu ki. Elleri sürekli hareket ediyor, belirgin her kası buluyor, zihni onları birlikte görürken bile ona dokunmak istiyordu. "Yanıyorum, Byron."

Adamın önünde diz çökmesini ve acele etmeden kollarını kalçalarına dolayarak vücudunu kendisine doğru zorlamasını izledi. Zihni, birleşmiş duyuları ve birleşmiş beyinleri aracılığıyla roket gibi fırlayan koku, tat ve hislerle neredeyse patlayacaktı. Onun küçük çığlığını duydu. Dil derinlere saplandı, içine girdi.

Antonietta saçlarından iki avuç yakaladı ve onu kendine doğru çekti, kalçalarını ona doğru itti, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Paylaştıkları yakınlık cinsel ihtiyacını on kat artırdı. Onun ağır dolgunluğunu hissetti. Toplanan basınç onu tehdit ediyordu.

kafasını uçurmak için. Onun sahiplenici doğasını hissetti. Onu kendisine bağlamak, sonsuza dek bağlamak için amansız bir kararlılık. Aynı bütünün iki yarısı. Ona olan açlığını. Ona olan ihtiyacı. Onu dönüştürme, tamamen teslim alma ihtiyacı.

Bu garip düşünceye tutunmaya çalıştı ama vücudu patladı, vahşi bir orgazm onu başka bir boyuta taşıdı. Adam onu süpürürken görüşü kayboldu.

kollarına aldı, onu yerden yatak odasına taşıdı. Antonietta nefes nefese kalmış, adam içine girerken kasları kasılmıştı.

Onu tamamen doldurdu, derinlere daldı, elleri kalçalarını kavradı, onu hareketsiz tutarken acımasızca ilerledi, acımasızca, her santimini almasını talep etti. Ten tene. Kalp kalbe. Onun vücudunu ele geçirdi ve sanki ele geçirilmiş gibi kendi vücudunu ona verdi. Onu arzuluyordu. Asla yetinmiyordu. Sanki asla yetmeyecekmiş gibi.

Antonietta onun zihnindeki hakimiyetinden vazgeçmek istemiyordu.

O her yerdeydi, onun içindeydi, onu çevreliyordu, onun bir parçasıydı. Yalnızken, en çılgın rüyalarında, parmakları piyanosunun tuşlarındayken, tutkusunun yoğunluğunun içinden akmasına, erkek ve kadın arasında böyle bir birleşmeyi hayal etmesine izin verdi. Her ne garip ihtiyacı varsa

Vücudu akşam boyunca onu rahatsız etmişti, kollarında geçirdiği zaman için tüm acılara değerdi.

Ona sarıldı, içinde derin ve güçlü bir şekilde kabarıırken sıkıca tutundu. Onu daha da derinde, şiddetli basıncın toplandığı ve kontrol edemediği bir ateş fırtınasıyla yanana kadar inşa ettiği yerde istiyordu. "Byron." Kasları onun etrafında sıkılaşıırken adını fısıldadı, onu kavradı sarsıcı bir şekilde. Adam dayanma çabasıyla titrerken. Uzun bir vuruş ikisini de uçurumun kenarına sürükledi.

Birbirlerine sarıldılar, hava almak için savaştılar, çarpan kalplerini sakinleştirmek için mücadele ettiler. Byron hareket etmedi, vücudu onunkinin içinde eridi. Olmaları gerektiği gibi birbirlerine kenetlenmiş yatıyorlardı. Antonietta. Aşkım benim. Seni çok seviyorum.

Şimdi onun yüzünü daha önce tanıdığından çok daha canlı bir şekilde tanıyordu. Hem parmak uçlarından hem de onun gözlerinden gördüğü her ayrıntı hafızasına kazınmıştı. Fısıltısı boğazında yankılanıyordu. Sözleri doğrudan kalbine giden yolu bulmuştu. Antonietta karanlık şairine çok aşık olduğundan korkuyordu. Kollarını ona doladı, onu kendisine sımsıkı tuttu, kendisinden ayrılmasını hiç istemiyordu.

Baştan sona

Gece boyunca ona sımsıkı sarıldı. Adam onu tekrar sevişmek için her uyandırdığında, kadın hevesle ona

döndü. Kadın

Yumuşak fısıltıları ve ortak kahkahaları seviyordu ve geçirdikleri zamanın hiç bitmesini istemiyordu.

Antonietta tehlikede olduğunu bilerek **uyandı**.

Vücudunda boncuk boncuk terler oluşurken, kalbi dehşet içinde çarpıyordu. Zihni Byron'a ulaşırken bile gözlerini kapatmak için komodinin üzerinde kara gözlüklerini aradı. Rahatlık yerine karanlık, siyah bir boşluk buldu. Ciğerleri hava almak için yandı. Neredeydi bu adam? Ve ne tür bir canavar pencerelerinin hemen dışında sinsice dolaşıyor, içeri girmenin bir yolunu arıyordu.

Byron. Adını sertçe söyledi. Ciddiyetsizce. Tehlikedeyken beyaz şövalyem hangi cehennemde? Uyan artık!

Yırtıcı gözler tek ve odaklanmış bir amaçla onu izliyordu. Antonietta bakışlardaki yakıcı kötülüğü hissedebiliyordu.

Yavaş, telaşsız bir hareketle doğruldu ve bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı. Çarşafı çenesine kadar çekerek elini içgüdüsel olarak köpeğe uzattı.

Borzoï kesinlikle sessiz kalmıştı ama kadın hayvanın vücudunda titreşen gerilimi hissedebiliyordu. Celt tetikteydi, duruşu bir avcınıninkine benziyordu. Geceydi, Antonietta bunu nasıl bildiğini bilmiyordu ama kesinlikle geceydi. Bir kez daha günü uyuyarak geçirmişti. Korkunç ve tehlikeli bir şey balkonunda sinsice dolaşıyor, kendisine bir evine girdi. Karanlık bir kötülük odasına doldu.

Seninleyim. Celt'e bağlı kal. Byron'ın sesi sakindi.

Ağır bir Şey vitraylara ęarptı.

Acımasızca, durmadan itiyor, içeri girmek için tırmalıyordu. Köpek pencereye doğru koŗtu, diŗlerini gstermiŗ ve hazır bekleyen vahŗi bir koruyucuydu. Kalın duvarların arkasından gelen nefes aliŗ veriŗi duymak korkunę bir Şeydi. Sanki

hava bir tünelden geçiyordu. Ayak seslerinin sessiz olması gerekirdi ama Antonietta balkonda yumuŗak adımların atıldığını, tırnakların pencere pervazına srtndğn duyabiliyordu.

Pencerede, içeri girmeye ęalıŗıyor. Celt'i tutamıyorum. Pencerelerin arasında volta atıyor. Korkuyorum, Byron. Antonietta bornozunu ęekti. Büyük, ağır kedinin keskin kokusunu aldı ve ğrmek istedi. Beni istiyor. Herhangi birini değil, beni. Histerik davranmıyorum. Bana uzandığını hissedebiliyorum.

Vücudunun derisinin altı kaŗınıyordu, tıpkı ęocukken ailesinin yatında bir bomba olduğunu bildiği için ęok korktuğu zamanlardaki gibi. Duyuları daha da keskinleŗti. Zihninde bir berraklık vardı ve bir tünel daralıyordu.

ve her sesi yükseltir. Renkler parıldıyordu, kırmızılar ve sarılar, parlak, canlı ve göz kamaŗtırıcı. Antonietta onları görmezden gelemiyordu. Gözleriyle değil, baŗka bir paręasıyla görüyordu ve renkler zihninde kalıyordu. Renkler büyük bir hayvanın bulanık ama tanınabilir biçimini aldı. Göğsünde ve karnında parlak kırmızı sığramalar vardı, etrafı turuncu tonlarıyla ęevriliydi ve parlayan sarı bir ęevreye doğru soluyordu. Bir penęe izini izledi, soluk sarı maviye dnŗp kayboldu ve vücut ısısını gördüğünü fark etti. Hayvan pencereden pencereye geçerken, içeri girmek için penęe atarken, tırmalarken ve kazarken termal görüntüler.

Artık bende. Jaguar. Büyük bir tane. Celt hareketlerini takip ediyor. Odadan ęık. Franco'nun kanadına git ve ben sana ulaŗana kadar onunla kal. Ben yoldayım.

Antonietta'ya söylenmesine gerek yoktu. Palazzo'nun kalın duvarlarının dışından gelen katıksız kötü niyet endişe vericiydi. Kara nefreti hissedebiliyordu. Parçalama ve öldürme ihtiyacı. "Celt, benimle gel." Kapıyı çekerek açtı.

Kedi miyavladı. Yüksek perdeden bir öfke çığlığına tırmanan kötü bir nota. Kızın uzaklaştığını hissedince, vücudunu en yakındaki vitray cama çarptı.

Kapı. Ağır bedeninin içeri girmek için kararlı bir çabayla cama ve kurşuna çarptığında çıkardığı korkunç gümbürtüyü duydu. Bir şeylerin çatırdadığı uğursuz bir ses duyuldu. Celt boğazından alçak sesle hırladı. Antonietta, borzoi büyük çenesini korktuğu bir şeyin üzerine kapatırken bir çıtırtı duydu

tanımlamak için. Köpeğin başını vahşice salladığını duymaktan çok hissetti.

Çık oradan. Kediye pencerede tutacak. Kapıyı arkandan kapat.

Celt'i burada yalnız bırakmayacağım. Jaguar şeytani. Bunu hissediyorum. Köpeği dışarı sürüklemek istedi, ama hiçbir şekilde ikna etmek ya da emir vermek onu pencereden çağırabilirdi.

Emrettiğimi yap. Byron alçak perdeden, yumuşak bir ses kullandı, zihninin derinliklerine işleyen ve tüm doğası kötülükle yüzleşmek için köpeğini geride bırakamayacağı konusunda ısrar ederken itaate zorlayan bir ses.

Byron yeryüzünden patladı, siyah bir buhar bulutu gökyüzünde acımasızca aktı. Zihninin bir kısmı Antonietta'nın palazzo boyunca ilerleyişini takip etti. geniş merdivenlerden ve uzun oda sıralarından geçerek Franco ve Marita'nın oturduğu kanada doğru ilerledi. Başka bir parçası Celt'le bağlantıda kaldı. Borzoi kedinin ağzına kilitlendi, kesti, parçaladı ve bıraktı, geri sıçradı. Jaguar korkunç bir acı çığlığıyla geri çekildi.

Köpek kediye uzaktaki pencereye kadar takip etti. Dışarıda, balkonda, jaguar çatıya sıçradı, ...ve kuleye ulaşmak için dar çıkıntı boyunca koşarak mazgallara atladı. Celt kaybetti

kediyi gördü. Borzoi birkaç kez pencereler arasında gidip geldi.

Ona git. Ben avlanacağım.

Byron çok geç kaldığını biliyordu. Kedi avantajlıydı. Görünüşe göre bir iç uyarı sistemi yarattığı bir avcının yaklaşmakta olduğu konusunda uyarmıştı. Byron sadece bir ipucu bulmayı umabilirdi, jaguarın ininin nerede olduğuna dair bir fikir verecek küçük bir hata. Koku ve iz taze olmalıydı. Antonietta'ya yönelik en yeni tehlikeyi ortaya çıkarmaktan başka çaresi yoktu.

Neden hepsi onun ölmesini istiyordu?

Borzoi, Antonietta'nın odasının kapısını kolayca açtı ve sarayın içinde onun kokusunu hatasız bir şekilde takip ederek Byron'ı bir nebze olsun rahatlattı. Tüm dikkatini jaguarı avlamaya verdi. Kedinin bir yerlerde bir sığınağı olmalıydı, tabii eğer Antonietta'nın aile. Eğer durum böyleyse, geri dönüp insan kılığında saraya girebilir.

Eğer açıkça şüphelendiğiniz gibi kuzenlerimden biriye, neden sarayın içine girip bana içeriden saldırmasınlar ki? Ve sakın bu işten sıyrılacağını sanma. Celt olmadan beni odamdan gönderiyor. Sınırlar hakkında uzun bir tartışma yapacağız.

Onun yorumunu görmezden gelerek niyetine odaklandı. Ne düşünüyorsun, Antonietta? Palazzo'yu aramaya cüret etme.

Görmüyor musunuz? Kedi dışarıdaysa ve kuzenlerimin hepsi odalarındaysa, onlardan biri olamaz. Franco ve Marita'yı kontrol edeceğim, eğer buradalarsa Paul'u da kontrol edeceğim.

ve Tasha.

Byron birkaç dilde yemin etti. Böyle bir şey yapmayacaksın. Nerede bu köpek? Neden seninle değil?

O burada ve benimle uğraşmayı bırak. Antonietta kuzeninin kapısını çaldı. Karanlık olmasına rağmen, herkesin uyanık olması için yeterince erken bir saattir. Byron! Tanrı aşkına. Aileni akşam yemeği için palazzoya davet ettin mi? Bu gece mi? Nasıl unutmuş olabilir? Helena'ya söylemişti.

ama her şeyin yolunda gidip gitmediğini görmek için onu kontrol etmemişti.

Bana sorduğunuz anda. Merak etme. Kolayca yapabilirim onları davet etmemek. Hepimizin iyiliği için en iyisi bu olabilir. Ailenizin genç Josef'e maruz kalmamasını tercih ederim.

Hayır. Sakın onları davet etmemeye cüret etme. Vahşi bir hayvanın beni korkutup ailenle tanışma şansımı elimden almasına izin vermeyeceğim.

Franco kapıyı açarak onu irkiltti. "Margurite'yi görmeye mi geldin? Bugün daha iyi. Ona bir bilgisayar getirdim ve sanırım bu onu eğlendirmek için mükemmel bir fikir." Onu içeri çekerken kuzeninin yanağına bir öpücük kondurdu. "Köpeğinizi görmeye bayılacak. İki çocuk da şimdiden ona bayılıyor."

"Marita nerede?" Antonietta, Vincente'ye el sallayıp Margurite'yi öpmek için odanın karşısına geçerken sordu. Kelt

bir sevgi gösterisiyle burnunu çocuğa doğru itti.

"Muhtemelen dışarıda bilgisayar eğitimi arıyordur. yazılım," dedi Franco. "Bunu öğrendiğinden beri çok tedirgin..." Kızına şöyle bir baktı. "Biliyorsun. Çok üzgün."

"Bu onun için korkutucu bir deneyimdi."

"Ve o çok hassas ve çok gergin."

Uçucu. Kelimeyi sansürleyemedi aklına gelmişti. Byron'ın anında onaylamasının yankısını duydu.

"Byron'ın ailesinin bölgede olduğunu söylemeyi unuttum, ve onları bu akşam yemeğe davet ettim. Eğer mümkünse, sizin ve ailenizin de bize katılmanızı çok isterim."

Margurite'nin elini tuttu. "Nasıl hissediyorsun, Cara? Çok acıyor mu?"

Margurite başını salladı. "Byron geceleri gelip ben ağlarken bir şeyler yapıyor ve o zaman bacağım artık ağrımıyor. Uykumu getiren ilaçlardan daha çok işe yarıyor."

"Bunu bilmiyordum," dedi Franco.

Margurite çocuksu bir samimiyetle, "Uyuyorsun," dedi.

"Byron bu konuda benden bile daha yetenekli.
Acıyı ortadan kaldırıyor," diye açıkladı Antonietta.

"Görmek zorundayım

Bu akşamki yemeğin ayrıntılarını bilmiyorum ama misafirimiz olduğunu bildiğinden emin olmak istedim."

Franco güldü. "Bornozun içinde olmasaydın çalışanlar seni ciddiye alabilirdi Antonietta. Giderek daha fazla gün boyu uyuyorsun. Siz sanatçılar tuhaf saatler geçirmekten hoşlanıyorsunuz."

"Çok doğru." Onu hafifçe öptü. "Ama yine de bizi seviyorsun."

"Evet, öyle. Margurite'e yardım ettiği için Byron'a teşekkür ederim. Ve akşam yemeğinizde size tam Scarlett'i desteği vereceğiz.

Endişelenmeyin."

"Celt benimle kalabilir mi?" Margurite sordu.

İçinin derinliklerinde Byron'ın hareketsiz ve beklediğini hissedebiliyordu. İtiraz etmedi. İtiraz etmedi ama nefesini tuttuğunu hissetti. Endişesi ona değer verildiğini hissettirdi.

Antonietta çocuğa, "Ona biraz sonra ziyaret etmek isteyip istemediğini soracağım," diye söz verdi. "Ona biraz daha ihtiyacım var." Elini okşamak için indirdi

Köpeğin ipeksi kulakları. Borzoi ona daha fazla bağımsızlık kazandırmıştı. Marita'nın çılgın dekorasyon planlarından birinde mobilyaların yerlerinin değişmiş olmasından ya da çocukların oyuncaklarını dışarıda bırakmış olmalarından korkarak Franco'nun odasına onu almadan asla giremezdi. Celt sadece onu yönlendirdi

görünmeden tüm nesnelerin etrafında dolanır.

Kedinin kokusu koruda taze. Bahçe alanında ve özellikle arka avluda izler görüyorum. Hayvan Fransız kapılarından girmeye çalışıyordu.

Kapının alt kısmında belirgin bir iz var, sanki açmaya çalışmış gibi. Çerçevenin yukarısında çizik izleri var.

Antonietta uzun koridorda ilerledi.

Franco'nun süit odasını Tasha'nınkinden ayırıyordu. Ağlama sesi Antonietta'nın kaşlarını çatmasına ve hızla kuzeninin kapısını çalmasına neden oldu. Tasha diliyle birini ikiye bölebilirdi ama nadiren ağlardı.

Anlık bir sessizlik oldu. Giysilerin hışırtısı.
Antonietta kapıyı denedi. Kapı kilitliydi. "Tasha. Neyin var?"

"Hiçbir şey, Toni, git buradan."

"Kesinlikle açmayacağım. Bu kapıyı aç, yoksa ana anahtarı alırım." Alarm hızla yayıldı. Tasha kendini asla odasına kilitlemezdi.

"Yanınızda kimse var mı?"

"Sadece Celt. Sorun ne, Tasha? Beni korkutuyorsun."

Byron, Antonietta'nın endişesinin arttığını hissedebiliyordu. O da

Jaguar'a dair bir kanıt bulmak için araziye baştan başa dolaşırken bile aklında bir gölge olarak kaldı. Kediler gizlilikleri ve saklanma yetenekleriyle tanınırlardı. Bu kedinin diğerlerinden çok daha kurnaz olduğundan emindi.

Kapı yavaşça açıldı. Tasha kuzeninin içeri girmesine izin vermek için geri çekildi ve ardından kapıyı sıkıca kapatıp kilitledi. "Sandalyeye dikkat et, Toni. Bir dakika, bırak da geri iteyim. Yolda duracağını düşünmemiştim."

Her nüansa duyarlı olan Antonietta, Tasha'nın sesindeki titremeyi duydu, her ne kadar bunu gizlemek için her türlü çabayı gösterdiği belli olsa da.

Onda bir sorun var Byron. Bana her şeyi anlatıyor. Her küçük detayı. Bu hiç ona göre değil.

Celt'i ona bakması için yönlendir. Byron hayvandan gelen görüntüleri kullanarak odaklandı. Tasha'nın yüzü şişmiş ve gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Daha yakından baktı. Karnında koyu bir öfke dönüyordu. Parmak uçlarını kullan aşkım, biri ona vurmuş. Gözü şişmiş ve yüzünün sol tarafı renksizleşmiş.

Antonietta kuzeninin elini tuttu ve onu kendine çekti. "Bunu sana yapmaya kim cüret etti?" Parmak uçları zar zor daha fazla acı çektirmemeye dikkat ederek sıyırdı. "Hemen bana gelmeliydin. Sana yardım ederdim."

"Çok aşağılanmıştım." Tasha bir kez daha ağlama krizine girdi. "Kimsenin beni görmesini, bilmesini istemedim. Ve sen hala o adamla yataktaydın." Sonuncusunu ekledi suçlayıcı bir şekilde.

"Bunu Christopher mı yaptı?"

"Her gün olduğu gibi bugün de talepleriyle ziyaretime geldi. Kıyafetlerimi beğenmiyor. Saçımın farklı olmasını istiyor. Sanat hakkında yeterince bilgim yok. Eksiklerimin listesi uzayıp gidiyor ve o bunların en lanetlisini bile bilmiyor." Bir hıçkırık kaçtı. Tasha Kollarını Antonietta'ya doladı ve sanki kalbi kırılıyormuş gibi onun omzunda ağladı.

Antonietta ona sarıldı. Celt bile onu rahatlatmak için Tasha'nın bacaklarını itti. "Umarım o adama cehenneme gitmesini söylemişsindir."

"Bu yüzden bana vurdu. Ona yüzüğünü geri verdiğimde çok öfkelen-di. Nişanı bozmama izin vermeyeceğini söyledi. Bana korkunç şeyler söyledi." Başını kaldırarak Antonietta'nın elini kalçasına doğru çekti. "Bana o kadar sert vurdu ki düştüm, sonra da tam burama tekme attı."

Öfke birdenbire kabardı. Antonietta onunla sarsıldı. Bunun kendi öfkesi mi olduğunu, yoksa Byron'la o kadar iç içe geçmişti ki onun öfkesini mi hissettiğini bilmiyordu. Byron'ın

kombinasyon ölümcüldü. "O korkunç adamın sana yaklaşmasına izin vermeden önce palazzoyu satardım. Nonno, o korkunç adamın

Franco ve Paul de aynı şekilde. Christopher'a ben de biraz şiddet uygulamak istiyorum."

Kuzenin-in yüzünün yan tarafını kavradı ve içindeki gücü bulmaya odaklandı. Byron, bana yardım et. Onun kendisine yardım edeceğini, iyileştirici gücünün büyük olduğunu ve birleştiklerinde her acıyı dindireceklerini biliyordu. Onun içinde hareket ettiğini hissetti. Güç topluyor, Tasha'ya ulaşıyordu. Antonietta yumuşak bir ilahi duydu, pek çok şey bildiği halde tanımadığı bir dilde sözler.

Yüzündeki korkunç zonklama azalıp neredeyse yok olduğunda Tasha geri çekildi. Yüzüne dokundu. "Daha iyi hissediyorum. Grazie, Toni." Odanın içinde volta attı, elini telaşla saçlarının arasından geçirdi. "Christopher bizim için sorun yaratabilir. Nonno için. Bir skandala neden olacağını söyledi. Ailemiz daha fazla skandalı kaldıramaz."

"Scarlettler skandallara karışmak için doğmuşlar. Bence yakışıklı kaptanınızı aramalı ve Christopher Demonesini'ye karşı suç duyurusunda bulunmalıyız. Belki o sıçanın birkaç saatini hapiste geçirmesini sağlayabiliriz."

"Sadece onunla bir alakam olduğunu unutmak istiyorum."

"Tacizci olması beni şaşırtmadı. Christopher büyüdü istediği her şeye hakkı olduğunu düşünerek büyüdü. Seni incittiği için üzgünüm Tasha, ama doğrusu ondan ayrıldığı için de minnettarım."

"Keşke Byron'dan ayrılseydin. Christopher'ı Byron'la kıyaslamıyorum, Toni, gerçekten, kıyaslamıyorum. Ama o beni Christopher'ın asla yapamayacağı şekilde korkutuyor. Dikkatli olacağına dair bana söz vermeni istiyorum. Onda doğru olmayan bir şeyler var. Neden onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz?"

"Ailesi bu akşam yemeğe geliyor. Kız kardeşi, kocası ve oğulları. Her türlü soruyu sorabiliriz."

"Bu gece mi?" Tasha'nın sesi yükseldi. Elleriyle yüzünü kapattı. "Bu şimdi nasıl olabilir, Toni?" Feryat etti. "Onun ailesiyle tanışmak istiyorum. Yüzüm bu haldeyken bir masada oturamam. Onları bu akşam yemeğe çağırmak zorunda mısın? Bir ya da iki hafta beklesinler."

"Tasha, bölgeyi ziyaret ediyorlar. Onlardan beklzemelerini isteyemeyeceğimi çok iyi biliyorsun. Sen her zaman Bir dramın ortasında. Kaptanı da yemeğe davet etmeliyiz. Bu mükemmel bir fırsat. Ve giyinmem gerek. Bu gece özel görünmek istiyorum. Justine'e sormak istemiyorum. Bana yardım et."

Tasha Antonietta'nın elini tuttu. "Elbette sana yardım edeceğim. Ama Diego'yu davet etme. Beni bu halde görmesini istemiyorum."

"Paul'e akşam yemeğinden henüz bahsetmedim ve Helena ile konuşmam gerekiyor. Her şeyin mükemmel olup olmadığını kontrol etmek istiyorum."

"Helena'yı arayıp bizimle odalarınızda buluşmasını söyleyeceğim."

Paul gitti. Christopher geldikten hemen sonra ayrıldı."

Antonietta'nın omurgasından aşağı bir ürperti geçti. Byron mı? Ona doğru uzandı, onun varlığının rahatlığına ihtiyaç

duyuyordu.

Ben buradayım, Cara. Her zaman seninleyim. Paul sık sık gider.

Öyle ya da böyle hiçbir şeyi kanıtlamaz.

Antonietta kalp atışlarını dinledi. İçini kaplayan korku azaldı. Grazie, Byron. Her zaman doğru şeyi söylemeyi başarıyorsun.

"Acele etmemiz gerekecek." Tasha aynada yüzüne bir kez daha baktı. "Artık çok acımıyor ama çok kötü görünüyor. Fikrimi değiştirmeden gel. Haydi. gidip sana mükemmel kıyafeti bulacağım."

Antonietta aceleyle saraya girdi ve merdivenleri çıktı, Celt onun yanındaydı ve Tasha yolu gösteriyordu. Helena Antonietta'nın müdahalesinden duyduğu kızgınlığı gizlemek için elinden geleni yaparak kapısında bekliyordu.

"Her şeyin yolunda olduğuna eminim sinyorina."

"İyi o zaman," diye tersledi Tasha. "Sadece kontrol ediyordu Helena. Git ne yapıyorsan onu yap."

Hizmetçi aceleyle uzaklaşırken Antonietta, "Bu çok kabaydı," dedi.

"Kaba davrandı. Senin asla telaşlanmadığını bilmeli. Bu senin için önemli olmalı, yoksa bu kadar endişelenmezdin."

"Telaşlanmıyorum."

Evet öyle.

Antonietta kapısını temkinli bir şekilde açtı ve Celt'in ondan önce gitmesine izin verdi. Borzoi alarm vermeyince daha bir güvenle içeri girdi. Kimse sana sormadı.

Yumuşak kahkahası kadının üzerine döküldü.

"Toni, pencere." Tasha büyük vitray levhalardan birine doğru koştu. İçeri doğru itilmişti. "Ne var? ne oldu?"

"O kedi içeri girmeye çalıştı. Byron şu anda dışarıda onu arıyor." "Ne kadar korkutucu. Diego'yu aradın mı?"

"Hayır, yetkilileri aramayı düşünmedim bile. Odadan kaçtım."

"Bunu tamir ettirmemiz gerekecek. Bu arada, belki de güvenlik için parmaklıklar taktırmalıyız." Tasha kapıyı açtı.

gardırobun kapısını açtım. "Kadınsı ama çok seksi olmayan bir şey."

Giydiğin her şeyin içinde seksisin. Bu gece değil.

Byron'ın ailesi için giyinmediğini biliyordu.

Onun için giyiniyordu. Kadınsı ve güzel görünmek istiyordu. Aynadaki kadının görüldüğü gibi görünmek istiyordu.

"Uzun eteğin, kraliyet mavisini ipeğin, küçük bluzun ve inci düğmelerin," diye karar verdi Tasha. "Mükemmel bir görüntü. Piyanist, iş kadını ve yine de son derece kadınsı."

Uzun etek, Byron. Hiç seksi değil.

Bu akşam yemekte hiçbir şeyi örtmeyen o küçük dantel sutyeni ve tangayı düşünüyor olacağım. O harika Uyanık olduğum her dakika zihnimi avlayan küçük tanga.

Beni endişelendiriyorsun. Ama düşünme şeklini sevmem beni daha çok endişelendiriyor. Jaguar'ı buldun mu? Paul burada değil ama Tasha ve Franco buradalar.

Kedi koyda ve tünelin girişinin olduğu mağaraların yakınında dolaşıyordu. İzler saraydan uzaklaşıp tekrar geri dönmüş. Su, kokunun tüm izlerini yok etmiş. Şimdi acele et ve giyin. Bu arada hizmetçiniz öfkelerini şeften çıkarıyor.

Jaguar, kafasını karıştırmak için suyu kasıtlı olarak kullanmıştı.

kokusu. Byron koydan çıkan net bir iz bulamadı. Birçok insan kokusu birbirine karışmıştı,

şekil değiştirenlerden birini seçmek imkânsızdı. Varlığını gizleyerek Antonietta'nın balkonuna doğru yükseldi ve Celt'e hızlıca bir güvence göndererek borzoi'nin nöbet tutup kadınları uyarmasını engelledi. Hasar bir pencere muazzamdı. Jaguar zorla odaya girmeye çalışmıştı. Kesinlikle Antonietta'ya saldırmak istemişti.

Byron korkulukları sıkıca kavradı. Antonietta'nın zamanı kalmamıştı. Artık böyle bir durumda beklemeyi göze alamazdı.

Düşman onu takip ediyordu. Onunla birlikte olmak zorundaydı.

Ne oldu? Çok üzgünsün. Bana gel ve seni üzen şeyleri düşünmeyi bırak. Bana hiçbir şey olmadı, olmayacak da. Bana Celt'i vermiştin, hatırladın mı?

Sesi onu mutlulukla doldurdu ama kalbini de parçaladı. Onun anlamasını sağlayacak bir yol bulmalıydı. Onun hayatını seçmesini istiyordu. Onu seçecek kadar sevmesini. Ailesi ve müziği onun dünyasıydı. Ona her şeyi vermenin ve yine de onun hayatını paylaşmanın ve korumanın bir yolu olmalıydı.

Byron, ne oldu? Dertlerimi seninle paylaşıyorum. Paylaş benimle.

Acı düşüncelerine sızmıştı. Byron doğruldu. Daha sonra. Ailemle tanıştıktan sonra. Konuşmak için bolca vaktimiz olacak. Ben de geliyorum.

Penceredeki çatlakları kullanarak içeri sızdı, buğu yatak odasına aktı ve sonra kapının altından koridora çıktı, böylece dışarı adım attığında onu bekliyordu. Onun için takım elbise giymeyi bile unutmamıştı.

Tasha yüzünü başka tarafa çevirdi ve ilk kez ona hiçbir şey söylemedi. Tasha'nın derisinin altındaki rengi görebiliyordu.

Antonietta'nın elini sıktı ve sonra hızla uzaklaştı. O Orada öylece durmuş, hayat arkadaşına bakıyordu. O anda, onu her gördüğünde yaşadığı o ilk şaşkınlık anını her zaman hissedeceğini biliyordu. Onun varlığından duyduğu sevinci. O durdu Orada, kıvrımlarına yapışan ve yürüdüğünde sanki canlıymış gibi dönen ve hareket eden mavi bir kreasyon giymişti. Dili tutulmuştu, bir an için düşünemedi.

"Şef gerçekten üzgün mü?"

Boğazını temizledi ve gözlerini ona dikti. Kadın Belli ki onu nasıl etkilediği hakkında hiçbir fikri yoktu ve bu iyi bir şey olabilirdi. "Dinle; hizmetçiyle ve yardımcısıyla tartıştığını duyabilirsin."

Antonietta bunu yapabileceğini anladı. Sadece duymak istemesi gerekiyordu. Mutfakta bir tartışma sürüyordu. İcini çekti. "Hiçbir şey kolay değildir, değil mi?"

Byron onun elini tuttu. Celt onun yanına düştü. Alt kattaki büyük mutfağa doğru ilerlediler. Birkaç işçi doğruyor ve kesiyordu ve odaya ekmek ve et suyu kokusu sinmişti. İçeri girdiklerinde herkes sessizliğe gömüldü.

Antonietta gülümsemeye zorladı. "Elbette burada bir sorun yok. Bu yemeği düzenlemek için çok az zamanımız var. Konuklarımız her an gelebilir ve her şey mükemmel olmalı. Gözden geçirilmiş menüyü gönderdim ve İrlanda dantelli masa örtüsü ile en iyi porselenlerimizi istedim. Palazzo tertemiz olmalı. Hizmetçilerden fazla mesai yapmalarını istemek zorunda kalırsanız, lütfen onlara uygun şekilde ödeme yapılacağını söyleyin." Bir an tereddüt etti, Justine'in ayrıntılarla ilgilenmesine o kadar alışmıştı ki, nasıl devam edeceğinden emin olamadı. Aslında Helena'ya emir vermenin ötesine nadiren geçerci.

Helena'nın yüzü donuk bir kırmızıya büründü. "Yapabilirim Bu konularla ilgileniyorum, sinyorina." Sesi sertti. "Personeli idare edebileceğime dair güveninizi mi kaybettiniz?"

Antonietta aceleyle, "Hayır, elbette değil Helena," dedi. "Sadece bu yemek benim için çok önemli. Şefin muhtemelen menüye itiraz ettiğini duydum-"

Cara, bella, gerçekten, ailem siz ne servis ederseniz edin mutlu olacaktır. Onlar için pek önemli değil. Onlar seninle buluşmaya geliyor. Byron elini Antonietta'nın omzuna koydu ve onun gerginliğini hafifletmek için bir yol aradı ailesiyle tanışma fikri. Seni bulduğum için çok mutlular. Ve seni ailemize kabul edecekler. Eleanor bağlandığımızı duyunca çok sevindi.

Benim için önemli. Belli ki dikkati dağılmıştı ve ona dikkat etmiyordu.

Byron, parmakları birbirine dolanıp iç içe geçene kadar elini onun kolundan aşağı kaydırdı.

"Sinyorina..." Helena ağırlığını bir ayağından diğeriine gergin bir şekilde kaydırdı. "İrlanda danteli kayboldu. Daha önce hizmetçilere örtüyü resmi yemek masasının üzerine koymalarını söylemiştim.

ve gittiğini bildirdiler. Medici dantelleri oldukça güzeldir."

"Gitti mi? Herkesin nesi var böyle? İrlanda danteli nasıl gitmiş olabilir? O annemindi."

Byron, kız omzunun altına gelene kadar onu çekiştirdi. Karakterinin dışında davranıyor, ailesiyle tanışacağı için gergin olduğundan personeline telaşlanıyordu. Ve o da gördü ki

Masa örtüsünün onun için önemini hemen anladı.

"Üzgünüm sinyorina, anlıyorum ve onu buldurmaya çalışacağım, ama bulamazsak başka bir şey olmalı." Helena'nın sesi biraz çaresiz geliyordu.

"Her şeyin mükemmel olmasını istiyorum Helena. Byron'ın ailesinin akşam yemeğine gelmesini ve İrlanda dantelli masa örtüsünün olmamasını istemiyorum."

"Özür dilerim, Sinyorina Antonietta, hemen çamaşırhaneyi kontrol edeceğim." Hizmetçi telaşla şefe ve yardımcısına işaret etti.

Esteben aniden, "Bu aile, özel konuklarıdır," dedi, "iş ortağı mı yoksa arkadaş mı? Belki de ikisi birden?"

Alfredo öfke seline kapıldı, kollarını salladı ve Esteben'in kulaklarını sertçe kırptı. "Sinyorina'dan asla böyle bir şey istemezsiniz."

Antonietta adamın yumruğunun teması sırasında çıkardığı gümbürtüyü duydu ve irkildi. "Alfredo!" diye sertçe azarladı. "Başka birine vurmaya inanmıyorum. Lütfen ellerini tut

benim evimde. Halkıma bu şekilde davranılmasına izin vermediğimi elbette biliyorsunuz."

Esteben, "Menüde bir fark yaratacağını düşünmüştüm Alfredo," diye özür diledi. Bağışlayın beni, sinyorina."

"Affedilecek bir şey yok Esteben." Antonietta ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bu yemeği benim için bir araya getirebilir misin Alfredo? Evet mi, hayır mı?"

Sesinde belirgin bir meydan okuma vardı. Byron aynı zamanda çaresizlik de duyuyordu. Akşam yemeği ailesi için hiç önemli değildi ama Antonietta için önemliydi. Gözlerini kıstı ve

bakışlarını şefe odakladı. Kısa bir an için iblisin alevleri gözlerinde titreşti.

Alfredo Antonietta'dan Byron'a baktı. Yüzü temizlendi. Ellerini pasif bir hareketle iki yana açtı. "Elbette sinyorina, eğer menüyü değiştirmek isterseniz memnuniyetle."

"Güzel. Grazie, Alfredo. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin. Yolundan çekileceğim." Uzun eteğini sallayarak döndü ve Byron'ın elini yakaladı. "Bunun hallolduğuna çok sevindim. Çok heyecanlıyım."

Byron kızın elini ağzına götürdü ve parmak eklemlerini ısırdı. "Buna gerek yok. Eleanor seni sevecek Hemen. Nasıl yapmasın ki? Vlad çok sakın ve yumuşak huylu bir adam. Eleanor'a tapıyor ve ona en çok ne isterse."

"O da sizin gibi bir kuyumcu mu? Bir zanaatkar mı?"

"Onun tarzında. Mücevherleri bulmak, onları bana çağırmak konusunda özel bir yeteneğim var. Hayal ettiğim parça için mükemmel mücevher. Vlad mücevher tasarlamayı sevmez. Heykel yapmaktan hoşlanır. Çalışmaları çok değerlidir. Eleanor onun el sanatlarında olmasından çok memnundu. Bir avcıyla asla mutlu olamazdı."

"Avcı mı? Ne avlıyorlar?"

Onun bu hatayı yakalayacağını bilmeliydi. Onunla fazla rahat olmaya başlamıştı. Antonietta o kadar Ona bağlıydı, nerede başladığını ve nerede bıraktığını neredeyse hiç bilmiyordu. Hayat arkadaşlarının ne kadar yakın olduğunu anlamaya başlıyordu. "İnfazcı terimini kullanmalıydım. Tıpkı Kaptan Diego gibi. Daha fazla zamanımız olduğunda açıklayacağım."

Antonietta iki elini onun yüzüne doğru kaldırdı, hassas parmak uçları yüz ifadesini tek tek haritaladı. "Evet, sanırım bunu bana açıklamam gerekecek Byron. Sadece kaşlarını çatmakla kalmıyorsun, aynı zamanda isteksizliğini de zihnimde hissediyorum. Biz

konuşacak çok şeyimiz var, değil mi? Sınırlar gibi şeyler."

Yüzünü buruşturdu. "Ben senin güvenliğini düşünüyordum."

"Duymak istediğim şey bu değil."

"Zihin bağlantımız baş belası olmaya başladı."

"Sadece benden bir şeyler saklamaya çalıştığında. Ailenle tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi Antonietta. "Özellikle de kız kardeşinle."

Bana çocukluğunuzla ilgili harika hikayeler anlatabilir. Sınır kavramını anlayıp anlamayacağını bana söyleyebilir."

İnledi. "Eleanor bir şeyler uydurmaya meyilli."

Antonietta güldü. "Bana yalan söylüyorsun. Muhtemelen bir şeyler uydurmasına gerek yoktur. Çocukken nasıl biri olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"Antonietta, seni ailelerimizin önünde omzuma atıp yukarı taşımak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Çocukluğumdan bir kez bahsedersem, bunun olması kaçınılmazdır."

İçini bir sevinç kapladı. O olmadan nasıl idare etmişti Paylaşmanın heyecanını? Byron'ın hayatındaki saf eğlencesi olmadan mı? "Buna cesaret edemezsin. Ben ünlü bir konser piyanistiyim. Çok saygın biriyim ve böyle şeyler yapılmaz."

"Siz dünyaca ünlü bir konser piyanistisiniz ve beni utandırmaya cüret ederseniz başınıza gelecek olan da tam olarak budur."

"Eğer bu konuda bebek gibi davranacaksan, kız kardeşinle yalnız kalana kadar bekleyeceğim ve ona çocukluğunla ilgili tüm küçük düşürücü detayları soracağım. Ayrıca ona patronluk taslama ve istediğini yaptırma tutkundan da bahsedeceğim. Belki o da bana bu küçük kusurunu en iyi nasıl kontrol edebileceğim konusunda ipuçları verir."

Byron onun elini tekrar tuttu. Hiç niyeti yoktu. Eleanor'un Antonietta'yla yalnız kalmasına izin vermek. "Sana o eteğin içinde nasıl görüldüğünü sevdiğimi söylemiş miydin?"

"Hayır, ama istersen yapabilirsin. Ailen için güzel görünmek istedim."

"Çok güzel görünüyorsun. Baştan çıkarıcı. Seni şu anda taşıyabilirim," dedi umutla. Kasıtlı olarak, ayrıntılara büyük özen göstererek kafasında bir resim canlandırdı: Antonietta yatağın üzerinde çırılçıplak uzanmış, saçları ipeksi bir bulut gibi

yastık. Kadın tutkuyla kıvranırken adamın başı kadının kalçalarının arasında sıkışmıştı.

Derisinin altına renk geldi. Antonietta kendini yelpazeledi. "Hemen şimdi kes şunu. Ailen geliyor ve benim de yapacak işlerim var."

"İşinin benimle ilgilendiğini sanıyordum." Byron, en yakın mobilyanın altına gizlenerek açık elini pantolonunun ön kısmına bastırdı. Adam şimdiden kaya gibi sertleşmişti.

Antonietta avucunu kalın çıkıntının üzerine sürttü. "Zavallı Bambino, çok ihmal edilmiş. Eğer kaçıp durmasaydın Beni yalnız uyumaya bırakırsan sana daha fazla sempati duyabilirim." Parmakları adamın sert uzunluğunun üzerinde dans ediyordu.

kışkırtıcı bir vaat. Dişleri adamın çenesini kemirdi. "Bu haliyle, hiç... yok." Gülümseyerek hızla uzaklaştı, etekleri ayak bileklerinin etrafında dönüyordu. "Helena nereye gitti? Her odanın iyice temizlenip temizlenmediğini kontrol etmesi gerekiyor. Ya aileniz sarayı gezmek isterse?"

Byron yürümenin acı verici olduğunu fark etti. "Sen Bana işkence etmekten kurtuluyorsun, Antonietta." Kadının kahkahası yumuşak ve bulaşıcıydı, adam kendini gülümserken buldu. "Endişelenmeyi bırak. Ailem seninle tanışmaya geliyor Antonietta, sarayı gezmeye değil. Akşam yemeği için ne hazırladığın önemli değil. Onları büyüleyeceksin. Güven bana. Uzun zamandır seni arıyordum ve sonunda seni bulduğum için çok heyecanlılar. seni buldum. Helena kayıp masa örtüsünü bulmak için koşturdu."

Hızını yavaşlatarak onunla birlikte geniş koridorda yürüdü. Müzik odasının önünden geçerlerken mermer döşemeye bir cisim çarptı. Kırılan parçaları duyabiliyorlardı ve yere saçılıyor.

Antonietta telaşla başını sese doğru çevirdi. "Nedir bu? Başka bir kriz değil herhalde? Ailen her an burada olabilir."

"Müzik odanıza kimse girmemeli. Orasının senin özel alanın olduğunu sanıyordum." Sesi yumuşaktı. Bir fısıltı, daha fazlası değil.

Antonietta kaskatı kesildi. Akli onun ailesiyle tanışmaya o kadar takılmıştı ki, birisinin onun çalışmalarını karıştırıyor olabilir. "Muhtemelen Vincente'dir. Oynayacak küçük Margurite olmadan çok sıkılıyor." Vincente onun özel müzik odasına hiç girmemişti. Mükemmel bir akustiğe sahip olan bu odaya girmek kesinlikle yasaktı.

Antonietta beste yaparken evdeki herkes, ki bu neredeyse her zaman oluyordu.

"Çocuğun o olduğundan şüpheliyim. Burada Celt'le kal." Byron müzik odasını taradı. Kimin telaşlı bir şekilde müzik notalarını arıyorum.

Antonietta'nın nefesi kesildi. "Marita." Bu görüntüyü Byron'ın zihninden çekip çıkarmıştı. "Handel'in parçasını arıyor olmalı. Sen baldızımla yüzleşirken ben burada kalmayacağım. Eğer aileme ihanet ediyorsa, bunu bilmek istiyorum."

Byron hayretler içindeydi. Antonietta bir uzmanın dokunuşuyla onun zihnine girip çıkıyordu. Telepati onun için doğaldı. Bundan hiç korkmuyordu. "Sanki yerde cam varmış gibi geliyor. Yaralanmanı istemiyorum."

"Ayakkabı giyiyorum."

Pürüzsüz İtalyan derisine baktı. "Burnu açık sandaletler. Bu ayakkabı sayılmaz."

Küçük bir kızgınlık sesi çıkardı. Özenle giyinmiş, ailesi için en iyi şekilde görünmek istemişti. Her şey ters gidiyor gibiydi. Ve şimdi Marita müzik odasını karıştırıyordu.

Byron sessizce hareket ederek varlıklarını Marita'dan gizledi. Kadının dolap üstüne dolap açmasını ve içindekileri karıştırmasını izledi.

O ne yapıyor?

Bir şey arıyordu. Byron, Marita'nın zihnine ulaştı, niyetini görmek için taradı, onunla birleşti Antonietta ile aynı anda.

Marita usulca ağlıyor, kâğıtları ve müzik notalarını karıştırırken dualar mırıldanıyordu.

Antonietta, "Handel'in kasası bende," diye açıkladı.

Marita etrafında dönerken Byron aceleyle varlıklarını açığa çıkardı. Tiz bir gıcırtı çıkardı ve yüzünü kapattı.

"Ağlama." Kendini korumak için kelimeleri ısırarak emretti.

"Bunu neden yaptın, Marita? Sen bir Scarletti'sin. Franco'yla senin paraya ihtiyacınız olsaydı, neden bana gelmediniz?" Antonietta'nın kalbi sızlıyordu. "Anlamıyorum."

"Franco'nun bundan haberi yok. Bilmesi mümkün değil. Lütfen Toni, ona bu konuda hiçbir şey söyleme."

Ana girişteki büyük kapı tokmağı tüm sarayda yankılandı. Antonietta Byron'ın koluna yapıştı. "Geldiler. Camları temizlemesi için hemen bir hizmetçiye ihtiyacımız var."

"Ne yapacaksın, Toni?" Marita talep etti. "Franco'ya ne yaptığımı söylersen evliliğimi mahvedersin. Beni gönderir. Göndereceğini biliyorsun."

"Franco'nun yapacaklarına engel olamam, Marita. Ailemizden büyük bir hazine çalmaya kalkıştın. Kimdin sen? nereye götürüyorsun?"

"Söyleyemem."

Görüntü zihninde parıldadı. Görüntünün etrafını nefret sarmıştı. Nefret ve korku. Byron'la birleşmiş olan Antonietta, Marita'nın zihnindeki görüntüyü yakaladı. "Don Demonesini? Scarletti hazinesini o korkunç adamın ellerine mi teslim ediyordunuz?"

"Nasıl bilebilirsin ki? Ben söylemedim. Onun adını, şeytanın adını asla yüksek sesle söylemem." Marita birkaç kez istavroz çıkardı.

Her yönden gelen sıkıntı ve korku dalgaları onları sardı. Koşan ayak sesleri mermer koridorda takırdadı. "Sinyorina Antonietta, iyi kalpli Dio hepimizi kurtarsın." Helena koşarak odaya girdi, göğsü kabarmış, elleri havada çılgınca çırpınıyordu. "Onu bulduk. Onu bulduk. Enrico. Çamaşırhanede, senin güzel İrlanda dantelli masa örtüne sarılmış durumda."

Helena'nın arkasında genç bir hizmetçi belirdi. "Vlad ve Eleanor Belandrake ile oğulları Josef'e konservatuarı gösterdim, Sinyorina Antonietta."

Sessizlik sağır **ediciydi**. Byron rahatlatıcı bir kolla Antonietta'ya sarıldı. "Sanırım Enrico artık hayatta değil." Bu gülünç duruma gülmek için ani bir istek duydu ama Antonietta'nın onun mizah anlayışını takdir etmeyeceğinden emindi.

Helena bir elini ağzına bastırarak, "Olabildiğince ölü," diye itiraf etti. "Hizmetçiler kayıp masa örtüsünü aramaya gittiler ve koku o kadar kötüydü ki-"

Antonietta elini kaldırdı. "Bizi bağışla, lütfen, Helena. Bu olamaz Byron. Çamaşırlıkta bir ceset varken ailenle akşam yemeği yiyemem. Ne yapıyorum ben? ne yapacaksın? Zavallı Enrico. Çok iri. Oraya nasıl girdiğini hayal bile edemiyorum."

Helena, "Sıkışmış," diye rapor verdi. "Onu nasıl çıkaracağımıza dair hiçbir fikrim yok."

"Kız kardeşim ve kocası Antonietta ile konuşacağım. Anlayacaklarından eminim. Kaptan Diego'yu ara ve kayıp şefi bulduğumuzu haber ver." Marita konusunu daha sonra, ortalık sakinleşince konuşuruz. Şefiniz ve annenizin masa örtüsü için üzgünüm.

"Ailenizi akşam yemeğine davet etmememiz mümkün değil."

Antonietta dehşete düşmüştü. Zavallı Enrico. İçine kapanık biriydi ama buranın demirbaşığıydı.

Kömür grisi bir takım elbise giymiş olan Franco içeri girdiğinde Marita yüksek sesle soludu. "Palazzo'da dedikodu çabuk yayılır.

Tasha yetkilileri bilgilendiriyor ve onlardan ihtiyatlı olmalarını ve hizmetçi girişini kullanmalarını istiyor. Nonno

Misafirlerinizi kış bahçesinde ağırlıyor ve biliyorsunuz çok çekici olabiliyor." Franco kuzeninin omzunu sempati ile sıktı. "Bunu başarabiliriz, Toni. Paniğe kapılma. Marita, biz yemek yerken Vincente ve Margurite'nin film izlemesine izin veriyorum. Lütfen çabuk git ve giyin. Bu yemek Toni için çok önemli ve onu hayal kırıklığına uğratmayacağız."

Marita, "Çamaşırhanede bir ceset varken akşam yemeğine oturmamız mümkün değil," dedi.

"Don Giovanni tam şu anda Palazzo'da bir ölüm olduğunu açıklıyor. Enrico burada yaşıyordu.

neredeyse tüm hayatı boyunca. O bizden biri ve ona iyi bakılacak. Toni, çok güzel görünüyorsun. Byron'la git ve ailesiyle tanış. Anladığım kadarıyla mutfakta bazı histeriler var. Ben aşağı inip yeni şefle görüşeceğim, adı neydi?"

"Alfredo," diye yanıtladı Antonietta.

"Alfredo'nun sakinleşmesini ve bizi utandırmamasını sağlayacağım. Bununla ben ilgileneceğim, Toni. Bunun ne olduğunu biliyorum.

senin için anlamı. Marita, dediğimi yap." Odaya şöyle bir göz attı, yerdeki kırık camlara ve Marita'nın elindeki kâğıtlara dikkat etti.

Çaresizce Antonietta ve Byron'a baktı, sanki onu kurtarabileceklermiş gibi, sonra döndü ve odadan kaçtı.

Franco, "Helena, hizmetçileri sakinleştir ve bu odanın temizlendiğinden emin ol," diye emretti.

"Evet, Sinyor Scarlett."

Franco Antonietta'nın elini tuttu. "Her şey yoluna girecek, Toni. Ailemizin her zaman yaptığı gibi bunu da birlikte atlatacağız. Byron'ın akrabaları senden etkilenecek."

Antonietta alaycı bir tavırla, "Çamaşırılıkta annemin İrlanda dantelli masa örtüsüne sarılmış cesede rağmen," dedi. "Bunun olduğuna inanamıyorum. Zavallı Enrico. Zavallı Enrico.

ona zarar vermek ister miydi?"

Byron ona sıkıca sarıldı. "Öğreneceğiz, Antonietta. Sana söz veriyorum. Şu anda onun için yapabileceğimiz pek bir şey yok. Gel ailemle tanış. Akşam yemeği olmaması onlar için hiç önemli değil. Seninle tanışmaya geldiler, yemek yemeye değil." Bella, bu kadar üzülme. Enrico'ya sevgi beslediğini biliyorum, bunu kalbinde hissediyorum. Marita'nın davranışları görüldüğü gibi değil. Aklından geçenleri okudum, para istemiyor. Bu adamdan nefret ediyor ve korkuyor. Nedenini söyleyemem. Çok duygusal bir kadındır ve bu duygusallığın ötesini görmek zordu.

Handel'in notalarını almasının gerçek sebebine yoğunlaşıyor. Zamanım olduğunda anılarını inceleyip neler olup bittiğini öğreneceğim.

Antonietta başını onun göğsüne yasladı. "Sanki tüm hayatım alt üst olmuş gibi hissediyorum. Franco, Tasha'nın yüzünü gördün mü? Christopher'ı çocukluğundan beri tanıyorsun. Böyle bir şey yapabileceğini biliyor muydun?"

Franco başını salladı. "Yarın onu aramayı planlıyorum."

"Gerek yok Franco." Byron alçak sesle konuştu ama sesi güçlüydü. "Christopher ile konuşacağım

Demonelerini bir kadına nasıl davranıldığı hakkında. Sizin riske atacak çok şeyiniz var, benim ise korumam gereken bir itibarım yok." "İkinizin de Christopher'la konuşmaya ihtiyacı yok.

Antonietta kararlı bir şekilde," dedi. "Bence kaptan onunla bir konuşma yapmalı."

İki adam başının üstünden birbirlerine baktılar. Byron onun koluna girdi ve müzik odasından kayıtsızca çıktı, Franco yanlarında volta atıyordu, tıpkı bir hizmetçi gibi camı temizlemek için aceleyle geldi. Byron, "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, vurduğu kişi Tasha bile olsa başına bir şey gelmeyecek kadar çok parası var," dedi.

Antonietta ciddiyetle, "O zaman onu sosyal ve mali açıdan mahvederiz," dedi. "İşleri zaten sıkıntıda. Onları uçurumun kenarına getirmek için bu kadarına gerek yok. Kimse aileme zarar veremez."

"İşte gerçek bir Scarletti konuşuyor, Byron," dedi Franco. "Bu sana bir uyarı olsun. İntikam peşindeyiz."

"İntikam," diye düzeltti Antonietta. "Adalet. İntikamla tam olarak aynı şey değil. Nonno'ya sorun. Aynı fikirde olacağından eminim." Ciddiyim Byron, bu konuda çok hassasım. O korkunç adam kuzenime vurmaya ve tekmelemeye nasıl cüret eder ve hayatının tek bir sonuç olmadan devam edebileceğini düşünür.

Ben bir şey demedim, Bella.

Sadece neler yapabileceğimi bilmeni istiyorum. Belki beni o kadar çekici bulmazsın. Sesi sanki bir meydan okumaydı.

Byron eğilip kızın ağzının kenarına eliyle dokundu. Tam tersine, bence halkıma çok iyi uyum sağlayacaksın. Sesinde bir eğlence izi vardı.

Franco boğazını temizledi. "Şaşırtıcı bir şekilde, küçük kuzen, intikam konusunda ben de seninle aynı fikirdeyim. Alfredo'yla uğraşmak için mutfağa gidiyorum. Kaptanın gelmesini bekleyeceğim, böylece onunla olay çıkarmadan konuşabilirim."

"Grazie, Franco, yardımınız için gerçekten minnettarım." Antonietta elini uzattı ve kuzeni bir dayanışma gösterisi olarak elini tuttu.

"Git keyfine bak. Byron, onun eğlendiğinden emin ol."

"Benim için bir zevk olacak." Byron Antonietta'nın parmaklarını kolunun kıvrımlarına sıkıştırdı ve onu sarayın açık odalarına doğru yürüttü. "Masa örtüsü için gerçekten çok üzgünüm. Sevdiğimiz biri öldüğünde, her şeye dört elle sarılırız. değer verdiler."

"Zavallı Enrico evimizde ölmüşken bu kadar üzülmemin aptalca olduğunu biliyorum." Antonietta içini çekti. "Masa örtüsünü düşünmek bile saçma geliyor bana."

"Annem için yaptığım bir madalyonum var. Ben bir çocuktum ve kesinlikle iyi bir iş olduğunu düşünmezdim, ama o buna değer verirdi. Her zaman takardı. Daha sonra becerilerim geliştiğinde ve ona çok daha değerli başka parçalar verdiğimde bile madalyonu takmaya devam etti." Byron onun sesini duyabiliyordu.

Don Giovanni ile konuşurken kız kardeşi gülüyor, sesi alçak çıkıyordu. İçini burkan bir vatan hasreti hissi uyandırdı.

"Byron?" Antonietta, kış bahçesinin kapısının hemen dışında aniden durdu. "Sana karşı ne hissettiğimi söylemediğimi biliyorum, çünkü bunu kelimelere dökemiyorum, ama sen benim için çok önemlisin." Başını iki yana salladı. "Söylemek istediğim bu değildi."

Gözyaşlarına çok yakın görünüyordu, adam onu yakınına topladı. "Benim hakkımda ne hissettiğini biliyorum, Cara. Ne hissettiğini hissediyorum, Hatırladın mı? Birbirimize bağlıyız. Bana bir şey söylemek zorunda değilsin. Onlar zamanla gelecek."

"Sadece bilmeni istedim."

Byron onun çenesini yakaladı ve yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. "Biliyorum." Ağzı kızın şakağını buldu, tüy kadar hafifçe yanağından ağzının köşesine doğru süzüldü. Onu daha da yaklaştırdı, kolları sahiplenici bir şekilde sıkılaştı, dili dudaklarının kenarını kız ona açılana kadar okşadı. Ona ne geri çekilme şansı verdi ne de iffetli bir öpücük şansı. Doymak bilmez bir açlıkla kontrolü ele aldı. Onu istiyordu. Varlığının her zerresiyle ve ihtiyacının yoğunluğunu öpücüğüne döktü. Onun sevildiğini hissetmesini, güzel ve kendinden emin hissetmesini istiyordu. Kendisinden ve onun hakkında hissettiklerinden emin olmasını.

Aralarında anında bir ateş yandı. Vücudu tepki verdi, kalınlaştı, sertleşti. Kendini onun derinliklerine gömmek için yanıp tutuşuyordu. Derinlerde, her zaman var olan canavar başını kaldırdı ve arkadaşı için kükredi. Haklarını talep etti. Byron'ın elleri kadının sırtından aşağı kaydı, belini şekillendirdi, kalçalarının kıvrımlarını ezberledi ve kalçalarını buldu. Seksi küçük tangalarından birini giymişti. Eteğinin ipeksi kumaşının altında tek bir çizgi bile yoktu.

Byron öpücüğü derinleştirdi, onun ağzının saf, sıcak tutkusu dışında her şeyi unuttu. Vücudunun. Onu kendisine daha da yaklaştırdı, ihtiyacının sert uzunluğunu yumuşak etine bastırdı. Onu orada tuttu. Kalçalarının aceleyle ona doğru hareket etmesi, rahatlama arayışı. O da

onu öpmeden duramıyordu, ağzı sert, sıcak ve ikna ediciydi. Benimle kaçmak ister misin? Hemen şimdi mi?

Alçak bir ısıklık Byron'ın zihnindeki erotik görüntüleri kesti. En az onlar kadar derinlerde birleşmiş olan Antonietta da bu sesi duydu.

Kutsal Duman. Byron amca! Hey, baba, şuna bak. Dışarda ateşli ve ağır gidiyor. Bunu yapabileceğini hiç düşünmemiştim. Sanırım eriyip yere düşecekler.

Antonietta küçük bir telaşla geri çekildi. "Kim o Byron ve neden onu duyabiliyorum?"

Başını küçük bir okşayışla okşadı. "Bu benim yeğenim, şu terbiyesiz olan. Onunla tanışmak istediğinden kesinlikle emin misin? Onu gönderebilirim," dedi.

dedi umutla. "Eğer bunu yapmakta ısrar edersen, yaşayacağım utançtan beni kurtarmış olursun."

"Nasıl oldu da onu kafamın içinde duydum? Konservatuarda olmasına rağmen onu da sizi duyduğum gibi duydum. Genelde herkesin konuşmasını kafamın içinde duymam." O

Bu fikrin onu rahatsız ettiği açıktı.

"Aynı şekilde değil. Bizim insanlarımız güçlü telepatlardır. Hayat arkadaşlarının kendi dalga boyları, özel bir yolları vardır. Zihinlerimiz birleşti ve yeğenim halkımın kullandığı genel yoldan konuştu. Onu benim aracılığım ile duydunuz, tıpkı görmek için gözlerinizi kullandığınız gibi."

"Bu inanılmaz bir şey. Benim ailem de telepat ama bu kadar güçlü değiller. İçeri girelim, yeğeninizi bizi anons ettiğine göre kaba görünmek istemem."

"Bu çocuğun görgü kurallarını öğrenmesi gerekiyor." Onunla bağını koparmak

Antonietta'nın zihninden, kız kardeşine özel bir azarlama gönderdi. Eleanor, Josef böyle bir çocuk gibi davranmak için çok yaşlı. Onunla daha sonra konuşmak istiyorum.

Sadece heyecanlı, Byron. Seni yıllardır görmedi.

Eleanor, bir insan onu duyabilsin diye konuştu. Böyle bir hareketle halkımızı tehlikeye attı. Buna müsamaha gösterilemez ve sen de bunu biliyorsun.

"Nefesinizin altında mırıldanıyorsunuz," dedi Antonietta. Parmak uçları onun dudaklarına dokundu. "Ve sen kaşlarını çatıyorsun."

"Yeğenimle tanıştıktan sonra sen de kaşlarını çatacaksın," diye tahmin etti. İçini çekerek kış bahçesinin kapısını itti. Parmakları onunkilere dolandı, yapıştı ve tutundu.

"Koca bir bebeğe dönüşüyorsun," dedi.

"İşte burada, torunum Antonietta." Don Giovanni hızla ayağa kalktı. "Antonietta, misafirlerimiz geldi. Byron, seni görmek ne güzel. Kız kardeşin çok güzel."

"Grazie, Don Giovanni," dedi Eleanor. Kardeşine sarıldı ve Antoinetta'nın eline dokundu. "Sonunda seninle tanışmanın benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

"Kız kardeşim Eleanor, kocası Vlad ve yeğenim Josef." Byron tanıştırdı. "Bu Antonietta Scarletti." Byron'ın gerginliği Antonietta'ya da yansdı. Parmaklarını daha sıkı kavradı.

"Bana Toni demelisin," dedi Antonietta.

"Sizinle tanışmak bir zevk," diye onayladı Vlad. Sesini alçalttı. "Josef, senden bereni çıkarmanı istemiştim."

"O kör; göremez," diye fısıldadı Josef.

Yeğenim şu aptal berelerden birini, bir önlük ve bir fular takıyor. Belli ki bir ressama benzediğini düşünüyor. Byron zihinsel yolunu gizli tutmaya çok dikkat ederdi. İhtiyacı olan son şey Eleanor'un onun oğlunun kıyafetini hayat arkadaşına tarif ediyor.

Antonietta güldü. "Ben körüm Josef, sağır değil. Sizinle tanıştığıma sevindim. Amcan bana senin hakkında çok şey anlattı.

Müzikal açıdan çok yetenekli olduğunuzu söylüyor."

Yaramaz. Bunu söylediğine pişman olacaksın.

Antonietta kafasının içinde Byron'ın kederli iniltisini duydu. Adamın onu boğazladığını hayal etti. Daha fazla gülmemek için ağzını kapatmak zorunda kaldı. Byron ona kendini çok canlı hissettiriyordu. Alaycılığı, en içten duygularını paylaşma şekli Düşünceler. Aralarındaki güçlü telepatik bağ konusunda rahattı.

"Josef çok yetenekli," diye onayladı Eleanor. "Josef güzel ülkenizin resmini yapmaya hevesli olduğu için İtalya'ya geldik."

"Palazzo'ya bayıldım," dedi Josef heyecanla. "Onu resmetmeyi denemeyi çok isterim."

"Elbette istediğiniz zaman gelebilirsiniz," diye davet etti Don Giovanni. "Avlu, mimarının büyük bir bölümünü görmek için iyi bir yer olacaktır."

"Grazie, signor, teklifiniz için minnettarım."

Byron'ın dışleri hayal kırıklığı içinde birbirine çarptı. İstedığı son şey Josef'in daha fazla vakit geçirmesiydi. Scarletti ailesinin etrafında gereğinden fazla dolaşıyordu. Polisin alt katta hizmetçiyi sorguladığını duyabiliyordu. Alfredo neredeyse histerik bir haldeydi, o kadar hızlı konuşuyordu ki

ne söylediğini anlamak için. Byron, ailesinin her kelimeyi duyabildiğinin farkındaydı, ancak Don Giovanni ve Antonietta ile sanki alt bölgelerde yaşanan dramdan tamamen habersizmiş gibi keyifli bir sohbete devam ettiler.

Konuşmanın kendi etrafında akıp gitmesine izin verdi, Eleanor Antonietta'yı boş yere dışarı çekmeye çalıştı. Antonietta evindeki polisin çok fazla farkındaydı. Çok canlı bir hayal gücü vardı ve Enrico'nun çamaşır kanalında sıkışıp kaldığını düşünmek onu çok üzüyordu.

Avlunun Fransız kapılarındaki ikinci bir rahatsızlık Byron'ın dikkatini çekti. Franco'nun ürkmüş çığlığını duydu, kesildi. Palazzo'da aceleyle atılan ayak sesleri, Tasha'ya yapılan çağrılar vardı. Justine'den yumuşak bir çığlık. Bir sorun var.

Başka ne yanlış gidebilir ki? Antonietta hayal kırıklığı içinde bağırmak istedi.

Franco kış bahçesinin kapısını açtı, misafirlerine gülümsedi ve kuzenine doğru eğildi. "Hemen Paul'ün yanına gitmelisin," diye fısıldadı Franco. "Çok acil Toni, acele etmelisin."

Sorunun ne olduğunu biliyor musun? Antonietta otomatik olarak Byron'a uzandı.

Byron kız kardeşine gülümserken bile onun koluna girdi. "Lütfen bize birkaç dakika izin verin. Eminim ki Don Giovanni ve diğerleri bizim yokluğumuzda sizi ağırlayacaklar."

Paul yaralandı. Durumu ciddi. Franco'nun endişesi çok gerçek, ve Tasha ağlıyor. Justine büyük bir korku yayıyordu. Tasha'yı hızla odadan çıkarır ve Paul'ün odasına giden merdivenleri aceleyle çıkarlar.

Tasha'nın sessiz ağlayışını ve seslerin mırıltısını duyabiliyorlardı. Justine'inki alarmla yükseldi. "Bir doktor çağırmalıyız Paul. Çağırmazsak öleceksin."

"Antonietta'yı çağır. O bu işi halledebilir," derken Paul'ün sesi zayıftı.

"Mantıksız davranıyorsun. Tasha, sen onun kardeşisin. Bir doktor çağır. Yemin ederim siz Scarlettiler çok inatçısınız. Yapmayın.

Anladın mı? Paul ölüyor. Eğer ölmesine izin vererseniz, yemin ederim hepinizi tutuklatırım."

Antonietta ve Byron oturma odasına girdiler. Yatak odasının kapısı ardına kadar açıktı. Tasha ve Justine yatağın yanında duruyordu. Her yerde kan var. Antonietta. Eğer hepsi Paul'ünse, çok şey kaybetmiş demektir.

Onu sakinleştiren Byron'ın gerçekçi sesiydi. Antonietta bir nefes aldı ve kendinden emin bir şekilde yatağa doğru yürüdü. "Paul. Ne yaptın sen?"

"Seninle yalnız konuşmalıyım, Toni."

"Paul..." Justine itiraz etti. "Toni, lütfen, onun için bir doktor çağırman için sana yalvarıyorum. Hayır diyor ama çok geç değil. Çok geç olamaz."

"Bir doktor ona yardım edemez Justine, bunu zaten biliyorsun," dedi Byron yumuşak bir sesle, sesi büyüleyici ve gözleri gibi hipnotikti. "Bunu Antonietta'ya bırakmalısın."

Tasha kolunu Justine'in beline doladı. "Toni ona yardım edebilir. Bırak yardım etsin, Justine. Zamanımızı boşa harcıyoruz. var." Justine'i odadan çıkardı ve kapıyı arkasından sıkıca kapattı.

Eleanor, hemen otlara ihtiyacım var. Acele et. Vlad, senin de yardımına ihtiyacım olacak. Byron iletişimini

Antonietta. Paul'ün hayatının ciddi şekilde tehlikede olduğunu bilmeye hakkı vardı.

"Ne oldu Paul?" Elleri çoktan adamın vücudunda gezinmeye başlamıştı. Byron yaklaştı, en kötü yaralara baskı uyguladı.

"Birkaç kez bıçaklanmış Antonietta. Acilen kana ihtiyacı var. Ona yardım edebilirim. Eleanor ihtiyacım olanı getirecek."

"Sana söylemem gerek, Toni." Paul Antonietta'nın kolunu tuttu. "Kanamayı kontrol altına alana kadar konuşma."

"Artık çok geç, bunu biliyorsun. Her zaman biliyorsun. Bu çok önemli."

"Kapa çeneni Paul," diye tısladı Antonietta. "Ciddiyim. Benim yüzümden ölmeyeceksin. Byron, ne yapman gerekiyorsa yap."

"Ona kan vermeliyim, Antonietta." Byron Paul'ün çırpınışlarını durdurmak için elini salladı ve yaralara baskı uygulamaya devam etti. "Eğer bunu yaparsam, sonsuza dek birbirimize bağlı kalacağız. Anladınız mı?"

"Onu kurtarmanı istiyorum. Nasıl yapacağın umurumda değil, sadece yap." Antonietta Paul'ün saçlarını okşadı. "Onu kardeşimmiş gibi seviyorum."

"Başka bir şey söylemene gerek yok, hayat arkadaşım. Kapıyı kilitle. Bu odaya kimse girmemeli. Celt'i nöbetçi yapın.

O zaman pencereyi on santim kadar aç."

"Kız kardeşin-"

"İçeri girmek için kendi yolu var. Birazdan burada olur. Paul'ün yanına otur ve sesimi dinle. Senin de katılmanı istiyorum. Sen güçlü bir şifacısın."

Antonietta anlamıyordu ama onda bir aciliyet vardı. Byron'a başka hiç kimseye güvenemeyeceği kadar güveniyordu. Kapıyı kilitledi, Celt'e emir verdi ve itaatkar bir şekilde pencereyi açtı.

Byron neredeyse anında sisin çatlaktan içeri süzüldüğünü gördü. "Eleanor. Aferin kızıma. Diğer tarafa git. Bak bakalım yaraları sarabilecek misin? Antonietta, ben de

Ellerini onun üzerine koy ve sertçe bastır. Ellerimi serbest bırakmalıyım." Avuçlarını Paul'ün karnına doğru yönlendirdi.

Antonietta kanın sıcaklığını hissedebiliyordu. Kadın garip, rahatlatıcı bir koku aldı. Eleanor'un ona yakındı. Eleanor'un kilitli bir kapıdan nasıl geçtiğı ya da Byron'ın neden yardım edebileceğini düşündüğü onun için önemli değildi, sadece Paul'ü kurtarmaları gerekiyordu. Byron'la birleştii, onun hareketlerini takip etmeye kararlıydı.

Byron kendi bedeninden ayrılmıştı. Onun ruhunun özgürce yükseldiğini hissedebiliyordu. Beyaz sıcak ve parlayan enerjisi Paul'e doğru ilerledi. Paul'ün ne kadar küçük, büzülmüş ve yorgun olduğunu hissetmek garipti. Paul'den uzaklaşıyordu.

Enerjisi son derece düşüktü. Paul'ün ölmekte olduğunu anlayan Antonietta'nın kalbi hızla çarpmaya başladı. Kadın kendini hareketsiz ve sessiz kalmaya, Byron'a güvenmeye zorladı. Kararlılık, hatta güven hissedebiliyordu.

Sesler eski bir dilde bir ilahi söylemeye başladı. Kelimeler ona tanıdık geldi. Doğru telaffuz ettiğini anladığında, sesini diğerlerine ekledi. Bütün Byron'a gücünü göndermeye odaklandı. Yaptığı şey fiziksel ve zihinsel olarak zorlayıcıydı. O meticulously yaraları içten dışa doğru kapatmaya başladı, detaylara özellikle dikkat ederek, enfeksiyonu önlemek için yaralardan bakterileri temizler.

Antonietta onlara katılan bir kadın varlığı hissetti, onlar zikrederken bile Byron'la birlikte çalışıyordu. Bir başkası daha katıldı, Vlad, güçlü ve kendinden emin bir şekilde enerjinin sürekli akışını sağlıyordu.

ikisi Paul üzerinde çalışıyordu. Byron çekildiğinde Eleanor geride kaldı. Antonietta Paul'ün banyosunda ellerini yıkama fırsatı buldu, üzerinde kuzeninin kanı olduğu için kendini biraz hasta hissediyordu. Aceleyle Byron'ın yanına döndü.

"Antonietta. Ona kanımı vermeliyim. Ölümcül bir kan nakli bile onu kurtaramaz. Bu kararla yaşayabileceğinden emin misin? Belki de ben bunu yaparken benimle teması kesmen daha iyi olur."

"Sonuna kadar gideceğim. Bunu benim için yapıyorsun. En azından sana enerji sağlayabilirim." Elini uzattı ve hatasız bir şekilde onun yüzünü buldu. "Yorgun olduğunu biliyorum ve yapman gereken şeyin beni üzeceğinden korktuğunu hissediyorum, ama üzmeyecek. Sana güveniyorum, Byron."

Ona doğru eğildi, dudaklarını hafifçe dudaklarına değdirdi. Karanlıktaydı ama her hissi yakından hissediyordu.

oldukları gibi bağlıydılar. Bileğini keserken duyduğu yakıcı acıyı hissetti, korkunç, açık bir yara. Paul'ün ağzının nasıl kenetlendiğini, Byron'ın yaşam kanının vücudundan nasıl çekildiğini hissetti. Şok onu uyuşturdu, bir an için korudu. Bu koruyucu bariyeri aşmak için mücadele etti. Byron'ın bileğini koparmak için kendi dişlerini kullandığını fark etti. Paul hayat kurtaran kanı nakletmek yerine yutuyordu. Kan kokusu kendisinde anlam veremediği bir özlem yaratıyordu. İğrenmek yerine büyülenmişti. Ayrıca Byron'ın tepkisini izlediğinin de farkındaydı.

Antonietta çenesini kaldırdı, ilahi söylemeye devam etti, insani tepkileriyle savaştı ve yaptıkları şeye, sevgili kuzeninin hayatını kurtarmaya odaklandı. Byron onun ne olduğunu bilmesine izin vererek büyük bir risk almıştı. Ona kendisinininkinden bile daha büyük bir sır emanet etmişti. Onun soyunda Jaguar vardı. O tamamen farklı bir şeydi. İnsanlar tarafından nefret edilen ve korkulan bir şey. O bir vampirdi.

Hayır! Byron'ın protestosu sertti. Asla. Ben ölümsüz değilim.

Antonietta kasıtlı olarak tekrar ona doğru eğildi, elleriyle yüzünü çerçeveledi. Kuzeni ondan beslenirken, o da kendi ağzıyla onun ağzını buldu. Beni şaşırtıyorsun, Byron. Minnettarlığını ve ne kadar karışık olsalar da duygularını öpücüğüne döktü, ona Paul'ün hayatını mümkün olan tek şekilde kurtaracak kadar güvenmesinin ne anlama geldiğini kelimeler olmadan anlatmaya çalıştı.

Byron'ın gözlerinde bir an için yaşlar parladı. Kız kardeşinden ve onun hayat arkadaşından gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Antonietta ona renkleri görmekten daha paha biçilmez bir hediye vermişti. Ona kabullenmeyi vermişti.

Vlad aniden, "Artık yok Byron," dedi. "Zaten çok zayıfsın."

Antonietta onun sallandığını, enerjisinin tükendiğini, bedeninin muazzam gücünü kaybettiğini hissetti. Sendeledi ve Antonietta'nın onu yakalamaya çalışmasına rağmen aniden oturdu.

"Onun nesi var? Eleanor'un mu? Vlad? Söyle bana, nesi var?" Panik hızla yükseldi, kalbinde ve ciğerlerinde korkunç bir korku vardı.

Vlad sakince, "Bu gece yemek yemedi," diye cevap verdi. "Yaptığı gibi iyileşmek, bunu yaparken Paul'ü toprağa tutmak ve ona kan vermek, bir bedel gerektirir. Onun ihtiyaçlarını ben karşılayacağım.

Eleanor'un da yardıma ihtiyacı olacak. Çok cesur davranıyorsun Antonietta."

"Yardım etmek için hiçbir şey yapmadım. Byron'ın kana ihtiyacı varsa, benimkini alabilir."

Odada ani bir sessizlik oldu. Paul'ün bedeninin derinliklerindeki Eleanor bile sessizdi. "Cara mia, cömertliğinle kalbimi çalışıyorsun. Vlad ne gerekiyorsa gerekli."

"Vlad senin hayat arkadaşın değil. Benim. Sana bakabilecek durumdayım." Boynu zonkluyor ve yanıyordu. Göğüsleri ağrıyordu. Cinsel açlık çukurunda dönüp duruyordu.

Karnına ve vücuduna yavaş, yakıcı bir sıcaklık yayıldı. Heyecanı artmıştı, ama aynı zamanda neden ona kan sağlama ihtiyacı hissettiğini analiz etti.

Byron onu kollarına çekti. "Senin gibisi yok, Bella." Doğrusu, bana kanını vereceğini düşünmek bile içimi adını koymaya cesaret edemediğim bir açlıkla dolduruyor. Yalnız değiliz. Vlad'ın bana güçlü kanını vermesine izin ver, yalnız kaldığımızda sana gerektiği gibi teşekkür edeceğim.

Onun sesindeki cinsel açlığı duyabiliyordu. "Vlad'ın kanı benimkinden daha mı güçlü? Bir fark yaratacak mı?" Kan dolaşımındaki cevap ateşini görmezden gelmeye çalıştı.

"Evet, onun kanı bana çok hızlı bir şekilde enerji verecek." "Nasıl bir his?"

"Benimle birleş Antonietta." Byron bir kolunu onun beline doladı ve Vlad'ın bileğini ağzına götürdü.

Acele ona sertçe çarptı, ona çarptı. Güç onun içine akıyor açlıktan ölüyordu. Hücreler ve dokular, kaslar ve kemikler hayat veren sıvıyı açgözlülükle emdi. Kendini ayırmaya, Byron'ın kan içtiği düşüncesinden dehşete kapılmaya çalıştı ama onun gücünü gördü, gücünü hissetti. İhtiyacı olanı aldığı anda, zar zor nefes aldığını fark etti.

"Kanın akmasını nasıl durduruyorsunuz?"

"İğne deliklerini dilimizle kapatıyoruz. İyileştirici madde yarayı ve eğer istersek derinin kendisini kapatır." Antonietta boynunda ve yüzünde bir kızarıklık hissetti.

Boynunda bir ısırık vardı; Tasha bunu fark etti. "Kanımı aldın, değil mi?"

"Elbette; sen benim hayat arkadaşısın." Byron kasıtlı olarak kızın ensesinden yakaladı ve onu kendisine doğru sürükledi, ağzı kızinkini ele geçirdi, Karpat kanının tadını ve gücünü paylaştı. Dili kızın ağzının içinde gezinerek onunkine karıştı, ilkel bir çiftleşme yaşanırken kızın duyuları canlandı, tüm sinir uçları aşırı yüklendi.

Eleanor Paul'ün bedeninden çıkıp kendi bedenine girdi, Yorgunluktan sallanıyordu. "Bitti Antonietta. Yaşayacak."

Vlad hayat arkadaşısını kollarının arasına aldı. "Sen bir mucize işçisisin Eleanor."

"Öyle," diye kabul etti Byron. "İkinize de teşekkürler. Sizin yardımınız olmadan onu kurtaramazdım."

"Sanırım akşam yemeği partim tamamen mahvoldu. Ailem hakkında çok kötü bir izlenim edinmiş olmalısınız." Antonietta'ya öyle geldi ki, Eleanor ve Vlad da Byron gibi olsalardı, polisin alt katlarda sorgulama yaptığını duyarlardı.

Olay yerini kapatan personelle birlikte. "Zavallı Enrico bir çamaşır kanalına itilmekten daha iyisini hak ediyor. Kendi evimde neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"En azından onu mevcut en iyi dantelle sarmışlar." "Bu hiç komik değil."

Vlad Eleanor'u sıkıca kollarının arasına aldı. "Ailemize hoş geldin Antonietta. Seninle tanışmak bizim için bir zevkti. Hayat arkadaşımı eve götürmeli ve ona bakmalıyım."

"Her ikinize de yaptıklarınız için teşekkür ederim. Bir dahaki sefere görüştüğümüzde umarım her şey normale döner."

"O zamana kadar."

Antonietta dinledi, ama ayak sesi yoktu. Artık odada olmadıklarını biliyordu. "Bunu nasıl yapıyorsun? Havaya karışıp yok mu oluyorsun? Kapı kullanmadan mı?"

"Sana öğreteceğim." Yatağın kenarına bir sandalye çekti. "Paul senin gibi farklı, daha bilinçli olacak. Duyması, görmesi, her şeyi çok daha keskin olacak. Ve ben her zaman onun zihnine dokunabilirim. Bizimkinden farklı bir yol olacak ama bağlantı orada olacak."

"Ona ne olduğunu anladın mı?"

"Konuşabilmemiz için onu kısa süreliğine uyandıracağım. Zayıf düşecek. Vücudu benimki kadar çabuk iyileşme yeteneğine sahip değil." Byron onun elini tuttu. "Bana soracak çok sorunuz olduğunu biliyorum. Gece bitmeden hepsini cevaplayacağım." Kızın parmaklarını ağzına götürdü ve

hassas pedler. "Paul. Paul, hemen bize geri dön. Birazdan dinlenebilirsin ama Antonietta ile konuşman gerek. Ona bir şey söylemek istiyorsun. Ona gerçeği söylemen senin için çok önemli."

Antonietta onun sesinde gömülü olan dürtüyü duydu ve ne olduğunu anladığında şaşırdı. "Senin ses hipnotize edici, değil mi?"

"Evet, ben seçtiğimde."

Paul kıpırdandı, usulca inledi. "Toni?"

"Buradayım Paul." Elini çekerek kurtardı ve avucunu kuzeninin üzerine koydu. "Yaşayacaksın, ama bunu yapmamalısın."

çok fazla hareket ediyor."

"Garip rüyalar gördüm."

"Biliyorum. Bu şekilde olabilir, Paul. Bu nasıl oldu? Anlat bana. Polisle konuşmamız gerek."

"Hayır. Bunu yapamazsın, Toni. Bana söz ver. Lütfen bana polise gitmeyeceğine söz ver." Tedirginliği aniden arttı.

Byron bir elini onun omzuna koyarak onu anında sakinleştirdi. "Söyle bize Paul. Her ne ise halledeceğimiz birlikte." Yetkililerden bir daha bahsetmeyin. Yaptığımız her şeyi geri alacaktır.

"Aileden çaldığımı düşündüğünü biliyorum, Toni. Buna inandığın için seni suçlamıyorum. Yine kumar oynadığımı düşünmeni istedim."

"Neden, Paul?" Sesinde incinmişlik, kalbinde acı vardı.

Byron'ın parmakları kadının ensesine dolandı ve gerginliğini hafifletmek için yavaş, yatıştırıcı bir masaj yapmaya başladı.

"Birkaç ay önce bir yatta partiye gittim. Sahibinin sergilediği paha biçilmez bir tablo vardı. Bizimkilerden biriydi,

Toni. Hemen polise gittim ve bana aylardır önde gelen ailelerin hazinelerinin çalınmasını araştırdıklarını söylediler. Bizim aileden birini tanıyordum.

Hırsızlıkların arkasında kim varsa aile ona yardım ediyor olmalıydı. Sen, Nonno ve Justine dışında kimse kasalara girmenin şifrelerini bile bilmiyordu. Sen ve Nonno'nun ailemizi asla satmayacağınızı biliyordum. Bu yüzden polisin hırsızları bulmasına yardım etmek için gönüllü oldum."

"Paul, ne düşünüyordun?"

"Bunun için mükemmeldim. Zaten kötü bir şöhretim vardı. Her zaman paraya ihtiyacım vardı. İnandırıcıyım. Justine'e ilgi göstermeye başlamak yeterince kolaydı."

Paul'ün sesi zayıftı, nefes alış veriş zorlaşmıştı. "Şüpheli durumdaydı, tüm güvenlik kodlarına erişimi olan tek kişiydi. Sanat odalarına ve kasalara giden yolu da biliyordu."

"Bu senin için çok zor," dedi Antonietta. "Daha güçlü olduğunda konuşuruz."

Paul'ün eli onunkini kapadı. "Ona aşık oldum, Toni. Ona kızgın olduğumu biliyorum ve muhtemelen bunu hak ediyor.

ama senden onu bırakmanı istiyorum. Ona Amerika'ya geri dönmesini söyleyin. Sadece onu hapse atmayın."

Byron başını salladı. O hiçbir şeye karışmadı Paul'e kumar borçlarını ödemesi için yardım etmek dışında. Scarletti ailesinden hiçbir şey çalmadı. Senin ailenin aksine, Justine'i okumak çok kolay.

"Onun hakkında böyle bir şeye asla inanmazdım. Bunca yıldan sonra neden aniden hırsızlık yapmaya karar versin ki?" Antonietta Paul'e sordu.

"O olmak zorunda. Başka kimse yok," dedi Paul. "Her şeye erişimi vardı. Bana kasanın haritasını çizen ve erişim kodunu veren oydu."

"O hapse girmesin diye hastaneye gitmek yerine ölmeyi mi göze aldınız? Yalan söyleyip kayıp eşyalar ve Justine için suçu üstlenmek mi? Paul, sağlıklı düşünemiyorsun. Sen bu konuda bana hemen gelmeliydiniz."

Antonietta, Justine hırsızlık yapmadı. Paul'e kodları ve haritayı verdiği için pişmandı. Ona para vermek istedi ama o reddetti. Başının belada olduğuna inanıyordu ve size söylemesini istedi ama o bunu reddetti. O borçlu olduğu adamlar tarafından tehlikeye atılacağına ikna etti. Adamın, kadının kendisini hırsızlık çetesine dahil edeceğini düşündüğü açıktır, ancak kadın yapabileceği tek şeyi yapmıştır. O da ona bir harita ve kodları verdim. Bunun arkadaşlığınıza ihanet olduğunu düşündüm. Ama hepsi buydu. O herhangi bir hırsızlık çetesine dahil değil.

"Justine'i polise teslim etmeyeceğim, Paul. Ama bunu sana kimin yaptığını bana söylemelisin. Onların icabına bakılmalı."

"Sen karışma, Toni. Bu insanlar sürekli oynuyorlar."

Saldırganları görmemiş. Kendisine saldıran adamlar hakkında bize söyleyebileceği hiçbir şey yok. Aklındaki en önemli şey Justine'i korumak.

"Onu uyumaya gönder. Bu gece ona göz kulak olmaları için Tasha ve Justine'i içeri alacağım. Nonno şimdiye kadar bilgilendirilmiş olmalı; Franco'nun bunu ondan sakladığını düşünemiyorum."

Biliyorsun ki Marita'nın hırsızlık yapan kişi olma ihtimali daha yüksek.

ve malları başkasına devrediyordu. Handel'in notalarıyla buluşacağı kişi de yaşlı Demonesini'ydi.

Eğer öyleyse Franco yıkılacak. Byron, Paul'ün uyuması için emir verirken o da oturma odasına doğru ilerledi. Tasha ve Justine, Franco ve Don Giovanni'nin peşlerinden odaya daldılar.

"Yaşıyor," diye bildirdi Antonietta. "Zar zor. Uykuya ihtiyacı var. Ve bol sıvıya. Onu temizleyip Yatağa mı? İkimiz de yorgunuz. Byron'ın bir yeteneği var. benimkinden çok daha büyük bir iyileşme sağladı ve işin çoğunu o yaptı."

Byron, "Antonietta'yı dinlenebileceği evime götürmek istiyorum," diye ekledi.

Hiçbir yere gidemem.

Paul biz dönene kadar uyanmayacak. Sadece ona sıvı vermelerine yetecek kadar.

Çok fazla şey oluyor.

Bu gece sana ihtiyacım var, Antonietta.

"Aileniz mazeret bildirdi," diye açıkladı Don Giovanni. "Huzursuz olduğumuzu görebiliyorlardı. Korkarım onlar üzerinde pek bir etki bırakamadık, oğlum."

"Anladılar," diye güvence verdi Byron. "Polis gitti mi?"

"Paul ve ikiniz dışında herkesi sorguladılar. Paul'ün dışarıda olduğunu ve ikinizin yarın müsait olacağınızı söyledik," dedi Franco.

"Teşekkürler Franco," dedi Antonietta, "daha fazla sorularına katlanabileceğimden şüpheliyim."

Byron Antonietta'nın elini sıkıca tuttu. "Herkese iyi geceler, yarın akşam döneceğiz."

"Ne yapıyoruz biz?" Antonietta yüzünü rüzgâra doğru kaldırdı. Yıllardır siperlere çıkmamıştı. Çok tehlikeliydi. Byron'ın yanında bile korkuyordu. Tek bir dikkatsiz kayma ile düşüp ölebilirdi. Nefes aldığı anda, kedinin varlığından kalan belli belirsiz kokuyu alabiliyordu. Jaguarın yakınlarda olabileceği, tam o anda onları izliyor olabileceği fikri dehşet vericiydi.

"Seni uçuracağım. Denemek istediğini söylemiştin. Gökyüzü açık, sadece biraz sis var. Böylesine zor bir akşamdan sonra bundan keyif alacağınızı düşünüyorum."

Sözcükleri değil, onun sesini inceledi. "Ne oldu Byron?"

Onu kendine çekti, yüzünü boynuna gömdü.

"Sen bana emanetsin Antonietta; senin güvenliğinin her zaman her şeyden önce gelir. Kim ve ne olduğumu kabul etmen benim için her şey demek. Sana özel bir şey vermek istiyorum. Her zaman hatırlayacağın bir şey."

Parmak uçları adamın yüzünde gezindi. Byron onu buldu. Onun yüz ifadesini her okuyuşunda merakla yakınllaşıyordu. Farkında olsa da olmasa da teninde bir okşama vardı. Kadının, onun gelecekle ilgili endişelerini okuduğunu biliyordu. Ona çok bağlıydı. O kadar çok şey olmuştu ki

Uyandığı andan itibaren ondan çok daha fazlası istenecekti.

"Uçmak bu kadar unutulmazsa, benim için neden korkuyorsun?"

İlk kez onun bileklerini yakaladı ve ellerini yüzünden çekerek göğsüne yasladı. Alnını onunkine yasladı. "Bu gece seninle ne olduğum hakkında, hayat arkadaşım olmanın ikimiz için de ne anlama geldiğı hakkında konuşmalıyım."

"Ve seni kabul edemeyeceğimden mi korkuyorsun? Bunu zaten yaptım. Milyonlarca sorum yok demeyeceğim Byron, ama sen benim olduğum şeyden korkmuyorsan, ben senin olduğun şeyden nasıl korkabilirim, özellikle de şu anda bir orman kedisi

İnsanlar mı? Bazen içimdeki jaguarı hissediyorum. Derim değişmek için kaşınıyor. Yoksa katilin ailemden biri, belki de Paul olduğunu düşündüğünüz için mi benim için korkuyorsunuz?"

"Bu Paul değil. Ya da öyleyse bile jaguar şekline girdiğini hatırlamıyor."

Kadın rahatlamıştı. "Çok korkuyordum. Paul ve onun tuhaf davranışları hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum. Neden polisin bir cinayeti ortaya çıkarmasına yardım edebileceğini düşünsün ki? profesyonel hırsızlık çetesi mi? İnanın bana, Paul'ü tanırım; gizli görevde çalışacak biri değildir. Bıçaklanmak ve hastaneye gitmek yerine buraya gelmek ve Herkesi gidemeyeceğine ikna et. Hepsi Justine'i hapislane." Başını iki yana salladı. "Nonno ne kadar zeki olursa olsun, Paul'ü nakliye işinin başına asla bırakmaz. İş başa düştüğünde, her seferinde duygusal bir karar verecektir."

"İşi istemiyorsun." Saçları yumuşacıktı. Teni çok cazipti. Dudaklarının göz kapaklarının üzerinde özgürce gezinmesine izin vermek için koyu renk gözlüklerini çıkardı.

"Hayır, ben bir sanatçıyım. Müziğimi bestelemek istiyorum. Sanırım bencil biriyim. Bitmek bilmeyen toplantılara katılmak için sevdiğim işi bırakmaktan gerçekten hoşlanmıyorum. Paul'ün yeteneğı var ama kişiliğı buna uygun değil."

Eli kızın çenesini kavradı ve yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırdı. "Seviyorum

seni öpmek. Sadece seni öperek bir ya da iki ömür geçirebilirim." "Komik, ben de tam olarak aynı şekilde hissediyorum." Ağzını onunkine açtı, büyüünün onu ele geçirmesine izin verdi. Esen rüzgâr

Deniz berrak ve serindi, ama bu sadece aralarında sıçrayan alevlere karşı bir kontrpuan görevi görüyordu.

Üzerlerinden bir gölge geçti, ayın üzerinde kısa bir gri. Byron artık yalnız olmadıklarını hemen fark etti. Antonietta'yı arkasından sürükleyerek döndü. Kimildama; ses çıkarma.

Ne oldu?

Henüz bilmiyorum. Şimdi tetikte, düşman izleri için etrafı taradı. Ne vampirden bir iz ne de jaguarın kokusu vardı. Rahatsızlık yukarıdan, kulelerin ve kulenin tepesinden geliyordu. başlarının üstünde.

Byron araştırmak için görüş alanını daralttı, bakışları sürekli, huzursuzca hareket ediyor, saçakların ve çatıların her santimini inceliyordu. Göz ucuyla hafif bir hareket yakaladı ve dondu kaldı. Gargoyale onun hemen üzerinde çömelmişti. Baş kırmızı, yanan gözlerle ona bakıyordu. Devasa yontulmuş kafa hafifçe dönerken gürültülü bir gıcırta duyuldu ve kanatlar uçuşa hazırlanmak için bir metre kadar dışarı doğru açıldı.

Antonietta'nın yumruğu sırtının alt kısmındaki gömleğinde sıkılaştı. Hemen onunla birleşti. Onun ne gördüğünü göremiyordu ama keskin bir izlenim edinmişti. Bu imkansız. O gargoyleler canlı değil. Gözleri taştan. İçlerinde ışığı yakalayacak ya da yansıtacak taşlar bile yok. Kanatlarını açamaz ya da başlarını çeviremezler.

Çok haklısın, Antonietta. Adamın sesindeki acımasız ton, kadının tüylerini diken diken etti. Bana böyle bir şaka yapmaya cesaret edebilecek tek bir kişi tanıyorum.

Byron gargoyle'a odaklandı. Baş daha da dönerek çatıya doğru bakmaya başladı. Kafa sallanırken

dev ağız esnedi ve kocaman dişler çeneyi doldurdu. Ağız sert bir uyarı ısırığıyla kapandı. Josef irkilerek Byron'ın onu görebileceği bir yere kaçtı.

"Neredeyse bacağımı koparıyordun," diye suçladı.

Byron sakince, "Amaç da buydu," diye cevap verdi. "Bir daha bana gizlice yaklaştırmaya çalışırsan, çirkin yarattığın senden bir parça koparacağından emin olacağım."

Josef çirkin yarattığın sırtına oturdu, kederliydi. "Doğru yapamıyorum. Kaç kere yapmaya çalışsam da cansız bir nesnenin hareketi, her zaman hantaldır. Eğer yumuşak olsaydı, ben olduğumu anlayamazdınız."

Antonietta, Byron'ın ders vermek için kendini topladığını hissettiğinde onu dizginleyen bir el koydu. "Yapması zor görünüyor, Josef. Bence herkes bir çirkin heykelin hareket etmesini sağlamakta zorlanabilir."

"Senin kör olduğumu sanıyordum," dedi Josef.

"Byron etrafımdayken o kadar da kör değilim. Onun aracılığıyla imgeler yakalıyorum, en azından ne olduğunun farkındayım.

etrafımda olup bitenler. Bu saatte dışarıda olmamalısın. Byron seni uyardı mı bilmiyorum ama dışarıda insanları öldüren bir jaguar var. Ben ciddiğim. Annenin seni kaybetmek isteyeceğini sanmıyorum."

Josef, "Kendi başımın çaresine bakabilirim," diye güvence verdi. "Henüz şekil değiştirmedin mi?"

"Ben şekil değiştiremem ama kulağa eğlenceli geliyor."

"Kendi başınıza yapmak zor. Çok pratik yapıyorum ama yine de bazen yanlış yapıyorum. Neden hala denemedin?"

"Ben senin gibi değilim."

"Evet, öylesin. Sen Byron'ın hayat arkadaşısin. Sen-"

"Josef." Byron'ın sesinde belirgin bir uyarı vardı.

"Yeter. Villaya geri dön. Antonietta haklı; burası senin için güvenli değil." Yine de başka bir kaynaktan ziyade benim aracılığımın zarar verme ihtimalinin daha yüksek olduğunu düşünüyorum.

O sadece bir çocuk.

Eleanor bana hatırlatıp duruyor.

"Seninle gelemiz miyim Byron Amca? Annem hiçbir şey yapmama izin vermiyor. Villanın duvarına tırmanıyordum ve neredeyse ılık atıp evi yıkacaktı. Koşarak başlayıp oldukça yükseğe sıçrayabiliyorum ama sonra dikey bir duvara tırmanmayı tam olarak beceremiyorum. Ayak parmaklarımı ve parmak tutuşlarımı kullanmam gerekiyor."

Byron iç çekti. "Vücudunu kullanmaya çalışıyorsun. Zihnini kullan. Fiziksel bedeninin çok farkındasın."

Antonietta titredi. Rüzgâr ısıracı bir soğuk olabilirdi. Byron hemen takım elbisesinin ceketini çıkardı ve onu ceketinin içine sardı. Bu kadar sıcak olmasına şaşırmişti.

"Villaya geri dön, Josef. Yarın seninle bu konulardan bazıları üzerinde çalışacağım, ancak bu yetenekleri kullanmaman veya halkımızın dışında tartışmaman gerektiğini unutmamalısın. Amaç uyum sağlamak." Byron hissettiği kadar acı çekiyormuş gibi görünmemek için elinden geleni yaptı.

"Etrafta başka kimse yok. Öpüşmekle o kadar meşguldün ki

Antonietta buraya gizlice gelip bir şaka yapabileceğimi düşündüm." "Seni bir yıldırımla vurmadığım için çok şanslısın.

Evine git. Hayat arkadaşım ile yalnız kalmak istiyorum."

Josef derin bir iç çekti. "Hiç eğlenemiyorum. Her zaman öğrenmek için beklemem gerektiğinin söylenmesinin adil olduğunu düşünmüyorum. herhangi bir şey."

Yeter! Byron sessiz emri dişlerinin arasından ısırarak çıkardı. Dediğimi yap.

Josef ayağa kalktı, son derece huysuz görünüyordu. Birkaç kez parıldadı ama hiçbir şey olmadı. Byron gözlerini kapadı ve sabır için sessiz bir dua gönderdi. "Josef, görüntüyü zihninde tut."

"Babam her zaman benim için yapar."

"O zaman ilk etapta oraya çıkmayı nasıl başardın? Bunu senin için yaparsam asla öğrenemezsin."

Antonietta Byron'a doğru eğildi. "Eğer beni uçuracaksan, ona evine kadar eşlik edebiliriz, değil mi?"

Byron onun şakağını öptü. "Çok anlayışlı bir kadınsın."

"Fark ettiğin için teşekkürler." Antonietta, Josef'in olduğunu bildiği yöne doğru el salladı. "Bizimle gel. Byron beni uçuracak. Daha önce hiç uçmadım."

"Kanatlı bir ejderha şekline gireceğim. Bu şekilde seni kendime yakın tutabilirim. Telaşlanırsan haberim olur ve hemen dünyaya geri döneriz."

"Teraziniz var mı?" "Evet, pul yapabilirim."

"Herhangi bir renk alabilir miyim?"

Byron güldü. "Ne renk istiyorsun?"

"Ben küçük bir kızken annem bana hep ejderhanın yanardöner mavi pullarının olduğu bir kitap okurdu. Sesine bayılmıştım. Hala ejderhayı hayal ediyorum tıpkı o kitaptaki gibi suluboya mavileriyle parıldıyordu. Çok canlı bir anı."

"O zaman ejderhan yanardöner suluboya mavisi olacak." Onu kendine yakın tuttu, boynuna sokuldu.

"Neden ejderhanın sırtına binemiyorum? Tüm kitaplarda ejderhanın sırtında bir binici vardı. Sadece aptal olan "Ejderhanın pençeleri arasında yem olacaktı." Antonietta onun dişlerinin boynunda güçlü bir şekilde atan nabzını ileri geri sıyırdığını hissedebiliyordu. Tüm vücudu tepki olarak gerildi. Bir şey vardı

Bu hareket büyüleyici ve erotikti. Dişlerini ısırды ve kan dolaşımına ateşten oklar gönderdi. Onun Dilim ağrının üzerinde dönüyordu.

"Düşme ihtimalini göze almak istemiyorum." Kelimeler boynuna doğru fısıldandı, nefesi soğuk teninde ılıktı. Dişleri nabzının üzerine kapandı, arzu en derin çekirdeğinde sıcak yanarken nazikçe alay etti.

"Düşmeyeceğim, Byron. Sıkı tutunacağım. Lütfen bunu yapmama izin ver."

Onu neyin beklediğini bildiği halde, en ufak bir isteğini bile nasıl reddedebilirdi? "Kayarsan senin için çok mutsuz olurum, Antonietta."

"Bazen bir ayı gibi hırlıyorsun, Byron."

"Ben de bir ejderha olmak istiyorum," diye seslendi Josef. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Bu çok havalı olurdu."

Byron yenilgiyle ellerini havaya kaldırdı. "Tutun Aklımda bulduğun görüntü, Josef. O çatıdan inmeden önce bunu koruyabildiğinden emin ol. Dikkatin dağılmamalı. Bu büyük bir canavar, bir kuşa hiç benzemiyor. Yabancı olduğu için o kadar kolay değil. Zihnindeki detayları çalış ve bu görüntüyü her zaman koru. Bu şekilde kalmanı istiyorum. "Başın belaya girerse diye bana yakın dur."

"Sen gerçekten çok tatlı bir adamsın Byron." Antonietta ona gülümsedi.

"Bunu yapamazsın Cara, sen bana gülümsediğinde düşünmekte zorlanıyorum. Eğer Josef'in saçının bir teline zarar gelirse, kız kardeşim kafamı koparır. Ve eğer sana bir şey olursa, ne yapacağımı bilmiyorum."

Onun acı dolu ses tonuna attığı kahkaha bulutlara kadar yükseldi. "Çok heyecanlıyım. Benim ejderham ol ve uçmaya gidelim."

Beklemedi. Olabilecekler üzerine çok fazla düşünürse fikrini değiştireceğinden korkuyordu. Yanardöner mavi ejderhanın ayrıntılı görüntüsünü yeğeni için zihninde tutarak şeklini değiştirdi. Antonietta'ya yanlışlıkla çarpmamak için dikkatlice, devasa ejderha sırtına tırmanabilmesi için kendini alçalttı.

Antonietta nefesini yavaşça bıraktı ve kendisine çok yakın olan büyük cüsseye uzandı. Devasa sırt serin ve pulluydu; bir zamanlar dokunduğu büyük bir pitona çok benziyordu. "Oh, Byron, bu inanılmaz." Bu beklenmedik hediye karşısında gözlerinin yaşardığını hissetti. En çılgın rüyalarında bile böyle bir fırsatı hayal edemezdi. Acele etmeden koca gövdeyi, boynunu, hatta sıkışmış başını parmak uçlarıyla yokladı. "Bu çok güzel. Mükemmel. Bu anı asla unutmayacağım."

Teklif edilen bacağın üzerine çıktı. Sırtına binmek için birkaç deneme yapması gerekti. Sığabileceği küçük bir eyer ve ayakları için üzengiler vardı. Adamın düşünceliliği karşısında kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Byron en küçük ayrıntıyı bile düşünüyor gibiydi.

Her şeyi onun için kolaylaştırmak için. Öne doğru eğildi ve kollarını ejderhanın boynuna doladı, dizginler ellerindeydi. "Ben hazırım Byron. Git."

Ejderha, binicisini sarsmaktan korkarak büyük bir dikkatle ayağa kalktı. Josef? Hazır mısın? Kulenin çatısına çömelmiş olan küçük ejderha kanatlarını açtı ve deneysel bir şekilde salladı.

Antonietta vücudundaki hava akımını hissedince güldü. Byron'ın kanatlarını açtığını hissetti. Yine aynı dikkatli hareketleri yaptı ama ejderha büyüktü ve kanatları da muazzamdı. Ejderha kendini siperden havaya fırlattığında, midesinin çukurunun nasıl düştüğüne hazırlıksızdı. Ejderhanın boynuna çırpınarak yapıştı, ciğerlerindeki hava dışarı fırladı.

Seni tutabilirim, Cara.

Bacaklarının arasındaki canavarın hareketini bulmak için bedenini doğrulmaya zorladı. Antonietta yüzünü gökyüzüne kaldırdı. Hayır, yapamazsın. Kendi başıma uçacağım. Bunu seviyorum. Ve uçtu da. Gökyüzünde ilerlemek, büyük kanatlarını çırpmak, havayı dalgalandırmak, böylece altındaki yanardöner mavi pullarıyla efsanevi ejderhanın her an farkında olmak heyecan vericiydi. Bir peri masalının hayat bulmuş haliydi. Ateş püskürtebilir misin? Demonesini sarayını süpürüp Christopher'ın saçlarını yakabiliriz.

Byron onun kahkahasını ejderhanın bedeninde hissetti. Vücuduna doğru. Ejderhanın derinliklerinde, Byron için bir sevinç dalgasının kapladığını hissetti.

Antonietta'nın içinden sevinç fışkırdı. Rüzgâr saçlarını her yöne savurdu, yüzüne çarptı, konuşmasını engelledi, gözlerini sulandırdı. Gece gökyüzünü göremiyordu ama Yıldızların başının üzerinde mücevher gibi parladığını hayal edebiliyordu. Ejderhanın boynuna eğilerek onu daha hızlı uçmaya teşvik etti.

Şunu izle, Byron Amca.

Josef etrafında dönmeye çalıştı, küçük ejderhanın gövdesi büyük ejderhaya tehlikeli bir şekilde yaklaştı, böylece Byron çarpışmayı önlemek için hızlı bir manevra yapmak zorunda kaldı

havada. Antonietta kalçaları yükselirken dizginleri kavradı. ejderhanın sırtından uzaklaştı. Byron onunla birlikte yükseldi ve ejderha kaymadan önce onu yerine oturttu. Bacaklarını kenetledi.

olabildiğince sıkı, kalbi çarpıyordu. Ben iyiyim. Bu harika bir şey. Kendimi çok canlı hissediyorum. Yeğenine karşı yükselen öfkesini hissettiğinde bunu aceleyle söyledi.

Josef ne yaptığını fark etmemiş gibiydi. Maskaralıklarına devam etti, hızla yere doğru alçaldı ve keskin bir şekilde yukarı çekildi, neredeyse takla atıyordu. Anında yönünü kaybetti.

Vertigo sert bir şekilde vurdu. Kafasındaki görüntünün yerini panik aldı. Yeryüzüne doğru düştü.

Byron, büyük kanatları çalışıyordu, bir hız patlaması yaptı, gençliğin altına düşüyor. Kendine dikkat et, Antonietta. O düşüyor, senin üstünden geliyor. Onu yakalamaya çalışacağım.

onu pençelerimde tutacağım. O salak yenmeli.

Byron düşen çocuğa uzandı. Josef devasa şeyi gördü, Kama şeklindeki kafası, keskin dişlerle dolu ağzı ve panikledi. Ejderhanın burnuna yumruk attı, uzanan pençelerine acımasızca tekme attı ve vücudunu ejderhadan uzaklaştırdı.

Byron küfür etti ve yeğeninin altına girerek sert ve hızlı bir şekilde düştü. Onu kuyruk kısmına doğru yönlendireceğim. Deneyin.

ona yardım edin, ama kendiniz düşmeyin.

Josef ejderhanın sırtına çarptı ve aşağıya, ejderhanın kuyruğuna doğru kaydı. Antonietta dizginleri çoktan bırakmış ve içgüdüsel olarak arkasına uzanmıştı. Josef'in gömleğine sürtündü, yakaladı ve asıldı. Ağırlığı onu neredeyse ejderhanın sırtından çekiyordu ama Byron, büyük cüssenin içindeydi, dengede kalmasına ve yuvarlanmamasına yardımcı olmak için vücudunu ayarladı. Josef topuklarını sertçe yere vurarak ejderhaya yapıştı.

Kendini Antonietta'nın arkasına çekti ve kollarını sıkıca beline doladı. Adamın büyüklüğü ve gücü karşısında şok olmuştu. Sanki arkasında bir çocuk varmış gibi

hissetmiyordu. Yetişkin bir adam gibi hissediyordu.
Yeğenin kaç yaşında?

İnsan yaşına göre 22 yaşında. Bizim yıllarımızda o bir yavru sayılır. Hala bizim yöntemlerimizi öğrenen bir çocuk. Şekil değiştirmek zordur. Çoğu ebeveyn, çocuk ayrıntılara dikkat etmeyi öğrenene kadar görüntüyü çocuğa tekrar tekrar gösterir. Aynı anda birkaç seviyede birden çalışmanız gerekir. Bunu yapmayı öğrendiğinizde, görüntüyü sizin için tutan kişi ben olacağım.

Şekil değiştirme yeteneğim yok, Byron. Gerçekten yok. Jaguarın zaman zaman yakınlığını hissediyorum, içimde, ama denesem bile değişimi gerçekleştiremiyorum.

Antonietta Byron'ın ceketine ve gökyüzünde süzülürken yarattığı sürekli sıcaklığa minnettardı. Ejderhanın bir noktada durup kanatlarını çırpıncaya kadar uzun, geniş daireler çizerek döndüğünü hissetti.

vahşice. Josef kaldığı villanın balkonuna doğru kaydı. Ejderha hemen gökyüzüne doğru süzüldü.

Antonietta öne doğru eğildi ve kollarını ejderhanın boynuna doladı. "Bunun hiç bitmesini istemiyorum. Bence bütün gece uçmalıyız."

Byron, Eleanor'un kendisi için daha küçük ve çok daha تنها ikinci bir villa tutmayı düşünmüş olmasına minnettardı.

kardeşi ve hayat arkadaşı. Antonietta'yı yeryüzünün derinliklerindeki bir mağaraya götürmek ve ona hayatını açıklamak istemiyordu. Onun hayatının ne olacağını açıklamak. Kendini rahat ve tamamen huzurlu hissedebileceği güzel bir ortam istiyordu. Kız kardeşine sessiz teşekkürlerini gönderdi.

düşünceliydi. Bunu bu kadar kısa sürede nasıl başardığını bilmiyordu ama Eleanor her zaman verimliydi.

Ejderha denize bakan geniş verandaya yerleşti. Antonietta, uzattığı bacağını bulmak için etrafı yoklamadan önce kanatların büyük bedene doğru katlanmasını bekledi. Byron insan formuna geçerken ayakları sağlam bir zemin buldu.

Güldü ve kollarını ona doladı. "Grazie. Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsin. Uçmayı sevmeyi öğrenebilirim."

Parmakları kızın ensesinde kıvrıldı ve onu kendine çekti. "Sana öğretmek zorunda kalacağım."

"Josef için neden bu kadar zor olduğunu hâlâ anlamış değilim ama sen yer değiştirmekte hiç zorlanmıyorsun. Görüntüyü kafamda net bir şekilde gördüm."

"Çünkü onu senin için tutuyordum. Nefes almaya çok benzer. Nefes alma mekaniğini düşünmezsiniz, beyniniz ciğerlerinize söyler ve gün boyunca her şey arka planda çalışır. Vites değiştirmek farklıdır. Başka şeyler yaparken bile onu kontrol etmeniz gerekir. Başka ne olursa olsun detaylar zihninizin en üst noktasında olmalıdır. Karpatlar aynı anda birçok seviyede düşünmek zorundadır ve çocuklarımız bunu öğrenmelidir; nasıl yapılacağını bilerek doğmazlar. Elbette bazıları diğerlerinden daha yeteneklidir. Ve bizim de dahilerimiz var."

Parmakları boynuna masaj yapıyordu. Dokunuşunda bir sahiplenme vardı. Antonietta ellerini onun bileğini yakalamak için kaldırdı. Adam ona en olağanüstü hayatının deneyimi. Vücudunu onunkine uydurdu, yüzünü güvenle onunkine çevirdi. Sevgi ve kabullenmeyle.

Byron usulca inledi ve onu kaldırarak göğsüne yasladı. "Şu anda seninle sevişmeyi dünyadaki her şeyden daha çok istiyorum."

"Bunu sanki kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun. Ben de istiyorum." Parmak uçları onun ince yontulmuş dudaklarını okşadı. Onun ağzını, şeklini ve dokusunu seviyordu. Tadına bayılıyordu. Gökyüzünde yaptığı vahşi yolculuktan sonra tüm sinir uçları canlanmıştı. Onu en az onun kendisini isteyebileceği kadar çok istiyordu.

Byron onu villaya taşıdı. Eleanor ona bir odanın uyku odası olarak kullanılmak için oldukça güvenli olduğunu söyledi. Sanki oraya defalarca gitmiş gibi mobilyaların arasında hatasızca ilerledi ve alt kattaki lüks yatak odasına çıkan dolambaçlı merdivenleri buldu. Pencerele zengin kadife perdelerle sıkıca örtülmüştü. Oda genişti ve ayaklarının altında kalın bir halı seriliydi. Bir basamak aşağı inildiğinde

Karmaşık bir mozaik desenle döşenmiş büyük gömme mermer jakuzi.

"Burası senin evin mi?" Adamın ani çekingenliği karşısında şaşırmişti. Onun sürekli zihninde olmasına o kadar alışmıştı ki, bu çekingenliği onu rahatsız etmişti. "Yanımda Celt yok, o yüzden bana odanın düzenini göster. Oldukça iyi ezberliyorum ve bu kazaları azaltacaktır. Sandalyelerin üzerinden düşmeyi hiç sevmem. Bu çok onursuzca."

Gülmek yerine, Byron'ın gerginlik seviyesi artıyor gibiydi. Ayaklarını yere, yatağın yanına indirdi. Avucuyla kalın yorganı yokladı.

"Düşmene asla izin vermem." Hemen odanın haritasını ona verdi.

Ona kasıtlı olarak gülümsedi. "Hayır, tabii ki yapmazsın. Güzel oda. Gece havasından sonra jakuzide oturmak hiç fena olmazdı. Ya sen?"

Byron ellerini saçlarında gezdirdi ve yatağın kenarına oturmadan önce mecburen su musluklarını açtı.

Antonietta kafasında odanın haritasını inceledi, sonra yavaşça etrafta dolaştı ve jakuzinin kenarına oturana kadar tek basamaktan aşağıya doğru ilerledi. "Neden bu kadar sıkıntılısın Byron?" Antonietta'nın bir şey hissettiği yoktu. İlişkilerinden ayrılmak istiyordu, onun ayrılmak isteyebileceğinden korktuğundan daha fazla. "Vermek zorunda kaldığın şey yüzünden mi?

Kuzenime kan mı?" Ceketini omuz silkerek çıkardı, düzgünce katladı ve dolum küvetinden uzağa koydu.

"Benimle konuşabilirsin. İstiyorsun, sadece sorun yaşıyorsun.

Bana her şeyi nasıl açıklayacağımı bulmaya çalışıyorum. Konuşması o kadar zor biri miyim? Ben de oradaydım. Sana yalvardığımı hatırlıyorum.

Paul'u kurtar. İmkansız nasıl başardığını tartışacağımı mı sanıyorsun?"

Byron ona bakmak için başını kaldırdı. "Seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum Antonietta. Sen gerçekten olağanüstü."

Yumuşak kahkahası davetkârdı, sesinin cinsel cazibesiyle onu baştan çıkararak boğucu bir sirendi. O anında Sandaletlerini yavaşça ayaklarından çıkarışını izlerken büyülenmişti. Elini naylonla kaplı ayaklarının üzerinde gezdirişinde çok kadınsı bir şey vardı. "Bir erkek bir kadını hak eder mi? Bunu biraz düşünmem gerekecek. Ama kesinlikle benim seçimim sensin." Akan suyun sesine doğru eğildi ve derinliğini test etmek için elini suya daldırdı.

"Benim halkım başkalarının kanıyla var olur. Bu şekilde besleniyoruz. Yemek bizi hasta eder, özellikle de et. Kendimizi yemeye zorlayabiliriz ama bu rahatsız edicidir. Çoğu zaman yemek yediğimiz yanılsamasına kapılırız. Eğer yiyecek tüketirsek, mümkün olan en kısa sürede içindekilerden kurtulmamız gerekir."

Sesini gerçekçi tutmaya çalıştı ama bakışları en küçük bir tepki için onu yakından izleyerek yüzünü yaktı.

"Anlıyorum. Ailenin ne servis ettiğini umursamayacağına dair beni temin etmeye çalıştığında gerçekten doğruyu söylüyordun. Hiçbir sebep yokken endişeliydim." Küçük, kendisiyle alay eden bir gülümseme ağzını kıvırdı. "Bu her şeyi bir perspektife oturtuyor, değil mi?"

Byron onun dokunuşunu zihninde hafif, sadece bir gölge olarak tuttu. onun tepkisini izliyordu. Adamın söylediklerini yargılamadan özümsemi. Tırnağını mermere vurdu. "Yani dişlerin mi var? Kitaplardaki vampirler gibi mi?" Antonietta avucunu boynundaki nabzın üzerinde tuttu.

"Beslenmem gerektiğinde, evet, kesici dişlerim uzuyor." Gözlerini onun yüzünden ayırmadı.

Antonietta suyu kapattı. "Bu odada müzik var mı?" Soru o kadar beklenmedikti ki irkildi. "Ne dediğini duydun mu?"

"Tabii ki yaptım. Mesele şu Byron. Bunu daha ileri götürmeden önce, senin hakkında bazı önemli şeyleri bilmem gerekiyor."

"Azı dişlerimin olması bazı insanlar tarafından önemli görülebilir Antonietta," dedi sabırla, aklını mı kaçıırıyor acaba diye düşünerek. Çıldırılmış gibi hissetmeye başlamıştı. Kız onun için çok güzeldi, çok cesurdu. Ona sarılmak için yanıp tutuşuyordu. Ona sarılma şeklini dikkatle planlamıştı. mirasını ona bırakacağını, ona sevgiyle güvence vereceğini söylüyordu, ama kızın güvenceye ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu.

"Sanırım öyle, ama ben daha çok müzik seçiminizle ilgileniyorum. Bazı şeylerle yaşayabilirim ama müzik benim hayatım. Eğer berbat bir zevkiniz olsaydı, bilmiyorum, tüm bu ilişkiyi yeniden gözden geçirmem gerekirdi."

Giderek artan bir tedirginlikle ellerini yeniden saçlarının arasından geçirdi. "Bu başka bir şey. Bizim bir ilişkimiz yok. Halkımın gözünde, benim gözümde biz karı kocayız. Daha da fazlası. Sonsuza dek bağlıyız. Bağlama ritüeli çoktan gerçekleşti."

Sonra başını çevirdi, gözleri sanki onu görebiliyormuş gibi hatasız bir şekilde onun yüzünü buldu. "Bağlama ayini sırasında neredeydim? Çünkü aslında böyle bir şey hatırlamıyorum. Hazır başlamışken bunu bana açıklayabilirsin."

Doğrudan bakışları onu sarstı. Çoraplı ayakları ve uzun eteğiyle jakuzinin kenarında otururken dingin görünüyordu. "Bir dişi, kadim bağlanma sözlerini söylediğinde hayat arkadaşına bağlanır. Bunların gücü Kelimeler türümüzün her erkeğine doğmadan önce kazanmıştır. Bizler aynı bütünün iki yarısıyız. Sözler söylendiğinde, ruhlar kastedildiği gibi bir olur ve hiçbiri diğeri olmadan uzun süre ayrı kalamaz."

"Ve bu onun bilgisi olmadan yapılabilir veya rıza?" Sesi yumuşaktı. Elini suya daldırdı, girdaplı desenler yarattı.

"Çok az kadınıımız var. Irkımızın soyu neredeyse tükendi. Biz psişik yeteneklere sahip birkaç nadir kadının Karpatyalı bir erkeğin diğeri yarısı olarak doğduğunu keşfetti."

"Yani onların bilgisi ya da rızası olmadan onları kendinize bağılıyorsunuz," diye tekrarladı.

"Eğer hayatta kalmayı seçerse erkeğin bu konuda çok az seçeneği vardır. O bizim karanlığımızın ışığıdır. Onun etkisi olmadan duyguları hissedemez ya da renkli göremeyiz. Çok sayıda erkeğimiz vampire dönüştü ya da hayat arkadaşını bulamadığı için şafağa yürüdü. Türümüzün hayatta kaldığını görmek bizim görevimiz. Hayat arkadaşları birbirine aittir."

Kadın başını salladı ama adam onun zihnindeki öfke parıltısını yakaladı. "Bir erkeğin seçme şansı vardır, Byron. Her zaman bir seçim vardır. Güneş batana kadar uyanmamamın nedeni Senin sayende, değil mi? İşitme ve koku alma yeteneğimin bu kadar keskin olmasının nedeni de sensin."

"İki kez kan değişimi yaptık. Hayat arkadaşları sevişme sırasında sık sık kan değiştirir."

"Ben de senin gibi miyim? Josef bu yüzden mi farklı bir forma geçebileceğimden bu kadar emindi?"

"Henüz değil. Bir insanı dönüştürmek için üç kan değişimi gerekir. İnsan psişik olmalı. Sen çok daha daha hassas."

"Ama beni bu gece bu yüzden buraya getirdin. Beni de kendin gibi yapmaya niyetlisin. Bu yüzden bu kadar sorunlu."

"Beklemek istedim, Antonietta. Bunun senin kararın olmasını istedim."

"Fikrini ne değiştirdi?" Ayağa kalktı, ipek bluzunu tek bir hareketle başının üzerine çekti. Sesinde merak vardı ama adamın algılayabileceği gerçek bir kınama yoktu. Gerçek bir korku da yoktu. Aslında kendinden çok emin görünüyordu. Bluzu katladı ve ceketinin üstüne koydu, yüzünü ona dönerek mavi dantel sutyen, uzun dönen etek ve çoraplı ayaklar.

Byron onun yumuşak tepkisiyle dikkati dağıldı. Neredeyse şeffaf danteller içindeki dolgun göğüsleri onu baştan çıkarıyordu. O saçındaki tokaları çekişini ve uzun ipi sallayışını izledi. Göğüsleri davetkâr bir şekilde hareket etti.

"Byron? Fikrini ne değiştirdi? Neden beni bu gece buraya getirmeye ve ben olmadan dönüştürmeye karar verdin? bilgi mi yoksa rıza mı?" Antonietta uzun eteğinden sıyrılıp çorapları ve minik tangasıyla ayakta durdu.

Çok keskin bir şekilde yükselen şehvet arasında sesini bulması ve düşüncelerini sıralaması bir anını aldı. "Bu akşamki jaguar. Seni korumak için orada değildim. Sana Celt'i verdim ama borzoi'ye güvenmek yeterince iyi değil. Tamamen güvende olduğunu bilmem gerek." Kendi kulaklarına bile

Sesi boğuk geliyordu. Kadın naylon çorapları bacaklarından sıyırırken nefesini tuttu.

"Neden benimle Palazzo'da kalmıyorsun?"

"Biz aynı şekilde uyumayız. Dünyaya ve sana ölü görünürüm. Eğer uyandığında beni ölü sanırsan, üzüntün hayatını tehdit edebilir. Paul beni vurduğunda bunun küçük bir tadına baktın. Ben de çok savunmasızım gündüz saatlerinde. Sarayda ne sizi ne de kendimi yeterince koruyabildim."

Kadın ona sırtını dönüp belinden eğilerek küçük tangasını çıkardığında kalbi neredeyse duracaktı. Hareket etmek gibi bilinçli bir düşüncesi yoktu ama kendini odanın karşısında, elleri kadının sert kalçalarını yumuşatırken buldu.

Antonietta iki elini de fayansın üzerine koydu, elini geri iterek bir kedi gibi kamburlaştı. "Yani beni sana dönüştürmenin beni jaguardan koruyacağını mı düşünüyorsun?" Elleri vücudunun üzerinde dolaştı, gizli oyuklara girdi, içini bir lav havuzuna çevirdi.

Byron öne doğru eğilerek onun sırtına bir öpücük kondurdu. "Güvende olacağını biliyorum, Antonietta."

Sesinde ve zihninde mutlak bir inanç vardı. Eli kalçalarının arasından kayarak bacaklarını daha da açmaya zorladı. Giysileri hassas tenine sürtünüyordu. Antonietta mecburen duruşunu genişletti. "Kanımın tadını seviyor musun?"

Tüm vücudu sertleşti, kalınlaştı, acı verici bir şekilde doldu. "Beni baştan çıkarmaya çalışıyorsun, Antonietta."

"Fark etmene çok sevindim Byron. Beni buraya sadece vahşi bir kediden kurtarmak niyetiyle getirdiğini düşünmekten nefret ediyorum." Kadın ona doğru geri itti, poposunu lezzetli bir yavaşlıkla adamın pantolonunun önündeki kalın çıkıntıya sürttü. Adamın parmağı poposunu okşarken yumuşak bir zevk iniltisi yükseldi. kadını kanalını buldu ve derinlere itti.

Dişleri kalçalarını okşuyor, küçük küçük ısıyor, dili hafifçe yalıyordu.

"Şimdi kanımı almanı istiyorum, Byron. Ve bu sefer hissetmek istiyorum."

Baştan çıkarıcı sözleri söylerken sesindeki boğuk nota, şimdiye kadar yaşadığı en heyecan verici cinsel şeydi. Çok yavaşça parmağını geri çekti ve Onu doğrulttu ve yüzünü ona çevirdi. "Ciddi misin Antonietta? Korkmuyor musun?"

"Değişim istemiyorum, sadece nasıl bir şey olduğunu görmek istiyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu fikir beni heyecanlandırıyor ve nedenini bilmiyorum. I iğrenmelisin. Vlad sana kan verdiği için üzgündüm. Ben vermek istedim. İhtiyacın olan her şeyi sana veren kişi ben olmalıyım diye düşündüm." Antonietta ellerini onun gömleğinin altına kaydırды. "Kıyafetlerinden kurtul. Hepsinden. Onlara gerçekten ihtiyacımız yok, değil mi?"

"Hayır." Byron onun başının arkasını yakaladı ve kıyafetlerini çıkarırken ağzını onunkine yapıştırdı. Tene tene olmuşlardı. Doymak bilmez bir açlık içinde olduğunu fark etti, vücudu düğümlenmişti. Onun ağzından acımasızca beslendi, Antonietta onu ısıya ısıya eşleştiriyor. Dilleri birbirine karıştı ve düello etti. Eller her yere gidiyor, dokunuyor, keşfediyor, sahipleniyordu.

Hissetmek ve tatmak için çaresiz. Yanıyor.

Adamın ağzı kızın boğazından göğsüne doğru öpücükler bıraktığında, kız başını geriye attı, vücudu kamburlaştı hevesle ağzına soktu. Byron kontrolün sınırında olduğunu biliyordu, kesici dişleri çoktan uzamıştı, bu yüzden meme uçlarını emerken ve sert tepeler haline getirirken dikkatli olmak zorundaydı. Göğsünün kabarıklığını, köprücük

kemiğini öptü, boğazının çukuruna bir öpücük kondurdu.

Adamın saçlarını avuçladı, ihtiyaçtan ve beklentiden nefesi kesilmişti. Vücudu açlık ve sıcaklıkla zonkluyordu. Boynundaki nefesi kaslarının beklentiyle gerilmesine neden oldu. Göğüsleri ağrıyor, rahmi zonkluyordu. Dili tenine dokundu. Dişleri hafifçe sıyırdı. Şefkatle.

Byron onu kollarının arasına aldı. Bedenini kendi sığınağı ve koruması altında tuttu. "Antonietta. İstediyimin bu olduğundan emin misin? Eğer korkuyorsan seni bu deneyimden koruyabilirim."

"Korkuyor muyum? Buna senin ihtiyacın olduğu kadar benim de ihtiyacım var. Senin için acı çekiyorum Byron. Her dakika seni düşünüyorum.

Uyan. Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Hayatımın nasıl olacağını görmek istiyorum. Bana tam olarak kavrayamadığım şeyler teklif ediyorsun." Yumrukları adamın uzun saçlarında sıkılaştı. Tüm vücudu cinsel gerilimle titreşiyordu.

Dişleri kadının nabzını buldu, dili kadının nefesini kesecek şekilde o noktanın üzerinde döndü. Aşkın kabardığını, onu boğduğunu, şehvetle ve erotik açlıkla karıştığını fark etti. "I

Seni seviyorum." Bu sözleri ona fısıldadı ve dişlerini derinlere gömdü.

Antonietta haykırdı, bembeyaz sıcak bir acı vücudunu kırbaçlarken bacakları neredeyse kopmak üzereydi, sonra yol verdi

anında yakıcı bir zevke dönüştü. Byron'ın zihni tamamen onunkiyle birleşmişti ve onun kanına verdiği tepkiyi hissetti. Sıcak tadı. Doyurulması neredeyse imkânsız olan bir açlığı doyuruyordu. Kan akışlarında dans eden şimşekler, çatırdayan, cızırdayan ve onları ateşe veren uzun kırbaçlar. Kadın

onu sahiplendi. Ona sahip olmalıydı, vücudunu parmak uçlarının altında hissetmeliydi. Onu içine gömmek zorundaydı.

Yapmayın. Zaten kontrolümün sonuna geldim.

Onu uyarmasına gerek yoktu; o biliyordu. Kontrolün onda olmasını istemiyordu. Kendisinin yandığı gibi onun da yanmasını istiyordu. İhtiyaç duymasını istiyordu. Açlık çekmesini. Kendisinin o kadar farkında olmasını istiyordu ki başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Elleri adamın geniş omuzlarında gezindi, göğsünü, karnını haritaladı. Ereksiyonunun kalın uzunluğunu buldu.

Parmaklarının dokunuşuyla adamın vücudunda ve kendi vücudunda bir sarsıntı hissetti. Arzusunun yoğunluğu onu sarstı.

Karnında kükreyen ateşi hissedene kadar okşadı, masaj yaptı, alay etti, parmakları kadife başın üzerinde dans etti.

Dilini iğne izlerinin üzerinde gezdirdi, çenesini yakaladı ve ağızlarını birbirine kaynaştırdı. Kadın sığının tadını aldı,

Kanın tatlı baharatı, öpücüğündeki tutku. Sonra birbirlerinden besleniyorlardı, yakınlaşmak için o kadar çılgındılar ki, Byron onu duvara doğru geri çekti, orada sabitledi, elleri her yerdeydi. Bir bacağını onun kalçasına doladı, vücutlarını mükemmel bir şekilde hizalamak için savaştı, onu içine almak için savaştı.

Hiçbir zaman yeterli olmadı. Fırtına vahşice, vahşi ve kontrolden çıkmış bir şekilde şiddetleniyordu ve o kadar sıcaktı ki birbirlerini havayla beslemek zorunda kalıyorlardı. Onun tenini paylaşmak istiyordu. Ona vücudunda ihtiyacı vardı. Onun her santimine dokunmalı, nefesini duymalıydı, elleri onu zevkten çılgına çeviren her noktayı bulduğunda kaçan yumuşak küçük çılgılığı duymalıydı.

Dışarıda rüzgâr villanın pencerelerini dövüyordu. Gökyüzünde şimşekler çakıyor, gök gürültüsü çatırdayıp patlayarak yeryüzünü sarsıyordu. Karanlık gökyüzü ateşli kıvılcımlarla aydınlandı, gökyüzünden çalkalanan denize yağan bir yıldız mücevher yağmuru.

Byron onu haliya götürdü. Vücudu ona öfkelenirken ve zihni onun açlığıyla dolup taşarken yatağa girdi. Hemen samimi keşif ihtiyacını giderdi, ağzının cennetini terk ederek göğüslerine ve karnına öpücükler yağdırdı, göbeğiyle alay etti, kalçalarını kaldırdı ve dilini derinlere daldırdı.

Antonietta çılgılık attı, orgazmı o kadar şiddetliydi ki kalçaları sarsıldı. Adam onu güçlü kollarıyla tutarak orgazmı dindirdi.

ve alay ederek, en ateşli noktasının etrafında dikkatlice çalışarak, ona karşı sertçe itti, daha fazlası için kıvranıyordu. Ona dokunduğu anda, vücudu tekrar kontrolden çıktı, eskisinden daha da vahşileşti.

Byron onun kalçalarını kendine doğru çekerek ıslak, kaygan girişine sıkıca bastırdı. Onun kalp atışlarını duyabiliyordu. Kalın haliya karşı kıvranıyor, ona doğru itiyor, kendini içine sokmaya çalışıyor, rahatlamak istiyordu. Adam, kadının

Siyah saçları beyaz halıyla tam bir tezat oluşturuyordu, vücudu yayılmıştı, heyecandan kızarmıştı, göğüsleri kışkırtıcı bir görüntüydü ve yumuşak

Ona kendisini ele geçirmesini emrederken sesinde talep vardı.

İleri doğru fırladı, sert, derin bir vuruş, onu kalın uzunluğuyla doldurdu, sadece onun çılgınlığını tekrar duymanın sevinci için. Ona karşı her zaman sınır tanımazdı, vahşi ve tutkuluydu, varlığının her zerresiyle onu istiyordu. Zihinleri o kadar derin bir şekilde birleşmişti ki, onun kendisine olan açlığını hissedebiliyordu. Onun ne istediğini çok iyi biliyordu ve her darbeye daha da derine iniyordu. Halı kaplı zemin hiç esnek değildi, bu yüzden vücudu onunkine çarpıyordu ama yine de yeterli değildi.

Antonietta onu kendine çekti, daha da yakına sürükledi, kalçalarını kaldırarak vahşi, şehvetli bir sürüşle onunla buluştu.

Bir orgazmın nerede bittiğini ve diğerinin nerede başladığını anlayamıyordu. Her biri bir öncekinden daha güçlü, ama asla yeterli olmayan bir gelgit dalgası vücudundan geçip gidiyordu. Onun için duyduğu iştah doyumsuz görünüyordu. Tırnakları adamın derisini kazıyor, kalçalarını içine çekerken tüm vücudu

Onunla buluşmak için yükseldi, tam bir zevkin esaretinde onun altında büküldü.

Byron, kızın kendini hiç çekinmeden tamamen ona teslim etmesinden zevk alıyordu. Vücudu beklentilerinin ötesinde şişti. Kulaklarında bir uğultu vardı, şehvetli açlığın karanlık fırtınası onu bir anda ele geçirdi. Kelimeleri duymanı istiyorum, cara mia, sana ne verdiğimi, senin bana ne verdiğini bilmeni istiyorum. Bu çiftleşme ritüeli.

Ruhlarımızın iki yarısını bir araya getirme gücüne sahip kelimeler. Seni hayat arkadaşım olarak kabul ediyorum. Sana aitim. Senin için hayatımı sunuyorum. Sana korumamı, bağlılığımı, kalbimi, ruhumu ve bedenimi veriyorum. Senin olan her şeyi kendime alıyorum. Hayatın, mutluluğun ve refahın el üstünde tutulacak. ve her zaman benimkinin üstünde yer alacaksın. Sen benim hayat arkadaşımsın, sonsuza dek bana bağlısın ve her zaman benim himayemdesin.

Kadınsı kılıfı sıkı ve sıcaktı, kadife gibi bir sürtünme onu tamamen çıldırtıyordu. Ateşli patlamanın ayak parmaklarının

etrafında bir yerde başladığını ve bir koçbaşı kuvvetiyle vücuduna doğru ilerlediğini hissetti. Antonietta onu aldı

Daha derine, kalçalarını vücudunun öfkesini karşılamak için yukarı kaldırdı, böylece patlamanın ortasında birbirlerine kaynaklandılar. Kendisinin de parçalanabileceğini düşündü. Antonietta ve onun akıl sağlığı.

Antonietta onun altında yatıyor, kollarına yapışıyor, parmak uçları pazılarına sürtünüyor, nefes alma yeteneğini ve dengesini yeniden kazanmaya çalışırken kaslarının şeklini ve tanımını keşfediyordu. Byron yüzünü onun boynuna gömdü, dudakları onun nabzını yatıştırdı, vücudu onunkine öyle derinden gömüldü ki sonsuza dek birbirlerine kilitlendiklerinden emindi.

"Sakin ve yavaş kelimelerinin anlamını bildiğimizi mi sanıyorsun?" Sesinde mizah vardı. "Odayı ateşe vereceğimizi sanıyordum."

"Derim kavruldu," dedi. Ağırlığının bir kısmını onun üzerinden almak için bir dirseğinin üzerine çıktı, diğer dirseği göğsünü şekillendiren bir el.

Antonietta tepkinin dalgalanmasını tüm vücudunda hissetti. "Üzerime nefes bile alma. Ben eridim halı." Kirpikleri aşağı kaydı. "Burada, yerde uyuyacağım ve sen hâlâ içimdeyken uyanmak istiyorum." Mutlulukla iç geçirdi. "Dünya tarihindeki en büyük aşık sen olabilirsin."

Başını göğüslerinin cazibesine doğru eğdi, dili göğüs ucunun etrafında dönüyordu. Vücudunun onun etrafında sıkılması onu gülümsetti. "En büyük aşık olabilir misin?" Onu cezalandırmak için göğsünü sertçe emdi, kalçaları tekrar sallandığında güldü, bir orgazmın dalgalanması onun üzerinde yıkıyor. "Çok güzel karşılık veriyorsun, Antonietta." Yumuşak ve vericiydi, vücudu onu çok iyi karşılıyordu.

Adamın ağzı açgözlülükle göğsünde çalışırken, kadın parmaklarını adamın saçlarına doladı. "Geceyi burada mı geçirmeyi planlıyorsun? göğsüme ilgi mi gösteriyorsun? Şikayet ettiğimden değil ama beni delirtiyorsun. Daha fazla ısınmayı göze alamam. Şimdi neden nadiren kendiliğinden yanma vakaları olduğunu biliyorum."

"Geceyi anatominin diğerkisimlerini çiğneyerek geçirebileceğimi düşünüyordum," diye cevap verdi.

"Seninle sevişmek için dünyada var olan her yolu denemeye karar verdim. Tüm o ilgi çekici pozisyonların ve fikirlerin olduğu o ünlü kitap neydi?"

Parmakları adamın saçlarını okşadı, kahkahası kabarak kaslarının adamın etrafında sımsıkı kenetlenmesini sağladı.

"Ama bu gece değil. Bu gece ikimiz de yere yığılmadan beni buradan jakuziye nasıl götüreceğini bir şekilde bulacaksın."

"Zaten yerdeyiz. Her halükarda, bedenimi seninkinden ayırmam gerekecek ve sanırım bir ev buldum. Sen yeryüzündeki en ateşli şeysin. Ben olduğum yerde kalıyorum."

"Tembel adam. Bütün gece seninle sevişeceğime söz veriyorum ama biraz rahatlatıcı suya girmezsem bu sözü tutamayabilirim. Biraz hareketli bir gece geçirdik." Bir an için onun başını göğsüne yasladı ve zevk dalgalarının onu yıkamasına izin verdi. Kendini şehvetli bir hazzın içinde koza gibi hissetti.

Yumuşak bir pişmanlık iç çekişiyle meme ucunu öptü. "Sanırım haklısın, ama bilmeni isterim ki, ben de eğleniyordum."

"Yatağa gittiğimizde, istediğin kadar eğlenmene izin vereceğim. Her fantezinin tadını çıkarabilirsin." Onun zihnine girmişti; her fanteziyi görüyor ve heyecanlanıyordu. niyetinin farkında. "Keşke senin dayanma gücüne sahip olsaydım ama değilim. Dinlenmem gerek. Ağrım olsun istemiyorum."

"Tükürüğümde iyileştirici bir madde var. Bu konuda endişelenmemize gerek yok. Rahatsızlık hissetmenize izin vermeyeceğim." Adam yavaşça kadının bedeninden çekilmeye başladı. Kadının kasları tepki göstererek onu kavramaya ve kendisine tutmaya çalıştı. Byron boğazını öptü. "Nasıl olduğunu görüyor musun? Vücudun bile ayrılmamızı istemiyor."

"Dinleme." Adam onu kucaklayıp göğsüne yasladığında kollarını adamın boynuna doladı. "I

hareket edemiyorum. Belki bir daha hiç hareket edemem."

Jakuzideki su sıcak ve köpüklüydü, etrafında ve en hassas bölgelerinde patlıyordu. Bu his bile son derece erotik görünüyordu. Antonietta iç çekti mutlulukla. "Bu mükemmel. Mumlarınız var mı?"

"Eğer istersen."

"Onları göremiyorum ama kokuluysa her zaman güzeldir."

Oda neredeyse bir anda hanımeli ve yağmur kokusuyla doldu. Antonietta gülümsedi ve bacaklarının yüzeye doğru sürüklenmesine izin verdi, kollarını genişçe açarak atmosferi kucaklayın. "Benim kendi büyücüm."

Su göğüslerinin üzerinden, göbek deliğinden, koyu renk buklelerden oluşan üçgenin ve bacaklarının arasındaki gölgenin üzerinden akıyordu. Byron arkasına yaslandı ve onu izledi, tuhaf bir duygu midesinin çukuruna saplandı. Kız o kadar

Ona sıkıca bağlıydı, kalbine ve ruhuna öyle yerleşmişti ki, bunun nasıl olduğundan emin değildi. Ona bakmak bile vücudunu delip geçen bir mızrak gibiydi. Garip bir duyguydu bu, fiziksel bir acıydı ve ona baktığında aşkla birlikte sızlıyordu.

"Peki ne tür müzikten hoşlanırsın?" Antonietta hafifçe dalgalanan suyun içinde yüzüyordu, saçları yosun gibi etrafına yayılmıştı. Başı Byron'ın göğsüne çarpıyordu. Su, hassaslaşmış teninin üzerinde fokurdayıp köpürürken, Byron'ın kolları Antonietta'yı yerinde tutmak için onun kollarına dolanmıştı.

"Josef rap'in özellikle ilginç bir versiyonunu söylüyor," dedi.

Korkudan ağzı bir anda sonuna kadar açıldı. Bir protesto çığlığı atarken suyun altına kaydı. Adam onu yakaladı ve yüzeye çıkardı, yumuşak kahkahası alaycıydı. "Tüm müzikleriniz bende," diye güvence verdi.

"Bu gerçekten çok kabaydı," dedi. "Misilleme olarak, doğum kontrolü kullanmadığınızı söyleyebilirim. Senin yanındayken doğum kontrolünü düşünmüyorum bile, ki bu çok saçma, Çünkü ben her zaman sorumluyum. Yüzünü göremiyorum ve

umarım kaşlarını çatıyorsundur."

Elini tuttu, parmak uçlarını ağızını şekillendirmek için getirdi. "Kaşlarımı çatmışım gibi mi hissediyorsun?"

Elini geri çekti. "Seni üzme imkânsız. Hamile kalsam muhtemelen çok sevinirsin ki bu hiç de mantıklı değil."

"Ben seni dönüştürene kadar beklemeyi tercih ederim."

Antonietta doğruldu ve yanındaki küçük, oyuk koltuğa oturdu. "Tüm bu dönüşüm muhabbeti kulağa şüpheli bir şekilde vampir gibi geliyor. Ne fark eder ki?"

"Bir vampir tamamen kötüdür. Karpat erkekleri yaklaşık iki yüz yıl sonra tamamen yetişkin olduklarında duygularını kaybederler. O zaman, gücün cazibesi onlara işlemeye başlar, öldürmenin heyecanını hissetmelerini fısıldar. Bizler yırtıcı hayvanlarız.

bazı hayvan özellikleri. Kışkırtıldığımızda tehlikeli olabiliriz, ancak ayırım gözetmeksizin öldürmeyiz. Bir vampir başkalarına acı, eziyet ve nihayetinde ölüm getirmek için yaşar. Kan alırız ama kan aldığımız kişilere zarar vermez.

Bir vampir öldürür

Öldürdüğünde kandaki adrenalin ve güç patlaması, anlık bir heyecan için. Bu erkekleri adaletle teslim etmek ve türümüzü korumak avcılarımızın görevidir.

varlıklarını gizliyorlar."

"Avcı derken bunu kastetmiştin. Bir vampir avcısı."

"Evet, diğer şeylerin yanı sıra. Bunu yaptım ama bu benim görevim değil."

"Bunun için minnettarım. Ne kadar yaşayacaksın?"

Omuzlarını silkti, omuzlarının tembelce kayması suyun tenini yıkamasına neden oldu. Eli onun ayağını yakaladı, parmaklarının ona masaj yapabilmesi için kucağına çekti.

"Ölümcül bir yara olmadığı ve kan sağlayacak kimse bulunmadığı sürece, dilediğimiz kadar yaşayabiliriz."

"Yani sizin gibi olsaydım yaşardım ama ailemin ve hatta onların çocuklarının ölümünü izlerdim."

"Ne yazık ki hepimizin karşılaştığı zorluklardan biri de bu. Kaybettiğimiz insanlar var, ama herkes kaybediyor. Don Giovanni sonsuza kadar yaşamayacak. Onunla yüzleşmek zorunda kalacaksın.

ölüm, ne olursa olsun. Kalkan düştüğünde genç Margurite de ölebilirdi. Hayatta her şey olabilir." Parmakları onun baldırına doğru ilerledi.

Antonietta suyun altında daha da aşağı kayarak bacağını ona doğru uzattı. "Bu doğru; buna itiraz edemem. Gündüz saatlerinde uyanık olamayacak mıyım?"

"Hayır ve o saatlerde dışarı çıkabilmeniz için cildinizi sabahın erken saatlerine yavaş yavaş alıştırmamız gerekir."

"Ama sana sahip olmak isterdim."

"Sen benim hayat arkadaşımsın, Antonietta. Bana her zaman sahip olacaksın."

"Erkekler kadınları her zaman terk eder, Byron. Senin için tüm yaşam tarzımı değiştirmemi istiyorsun. Ailemi seviyorum. I

Palazzo'yu seviyorum. Evimi terk etmek istemiyorum. Kariyerimi de bırakmak istemiyorum. Müzik benim kim ve ne olduğumu tanımlıyor."

"Hayat arkadaşlarının birbirlerini terk etmeleri mümkün değildir. Sizden kariyerinizi bırakmanızı ya da evinizi terk etmenizi istemedim. İnsanlarla birlikte yaşayan bazı Karpatyalılar var ve bu çok iyi işliyor."

"Dönüşüm nasıl işliyor?"

"Üç kez kan değişimi yaparız. Kan organlarınız üzerinde çalışır, sizi yeniden şekillendirir ve değiştirir. olmalı. Şimdiden bunun işaretleri var."

Suyun yüzeyinde boş boş geziniyor, etrafında çalkalanan baloncukları patlatıyordu. "Peki ya gözlerim? Son zamanlarda çok garip şeyler oldu. Işık parlamaları, gölgeler, hatta renkler gördüm, sanki vücut ısını görüyormuşum gibi. Bunun çok yakından bağlı olduğumuz için olduğunu düşündüm."

Byron bu bilgiyi zihninde evirip çevirdi. "Jacques'ın içinden renkleri gördüm. İçine girdiğim şey benim hafızam değil, onun hayat arkadaşıyla ilgili imgelemiydi. Bu alışılmadık bir durum. Biz dokunuruz duyguları hissetmek için anılara dönüşür, ancak kural olarak görme ile bu şekilde çalışmaz. Belki de benim Böyle bir şeye izin veren bir soy. Kan iyileştikçe ve yeniden şekillendikçe görüşünüzün geri geleceğini düşünüyorum.

Bizim

Gözler farklı, gece görüşü için daha işlevsel. Tekrar görme düşüncesi benimle birlikte olmayı seçmekten daha mı cazip?"

Antonietta güldü. "Sen tam bir erkeksin. Bu tam bir erkek çocuğunun söyleyeceği şey."

Kız suyun altına kayana kadar ayağını çekiştirdi. Antoinetta bacağını ondan uzaklaştırdı ve suyun altında yönünü değiştirerek başını adamın karnına çarptı. Kendini sabitlemek için kollarıyla onun belini çevreledi ve başını onun kucağına yaslayarak ağzını yüzen penisinin üzerine kapattı.

Byron çalkalanan suyun içinde yüzen ipeksi saçların zenginliğine baktı. Kadının ağzı, onu anında dikkat kesilmesini sağlayan güçlü bir emiş sağladı. Dili, vücudu titreyene kadar dans etti, alay etti ve okşadı. yeniden açlık duydu. Kadın, adamın varlığının tam ortasından bir volkan çıkarıyor gibiydi. Kanı yoğunlaştı ve birikti ve tüm sinir uçları onun sıcak, tutkulu ağzının çalıştığı yere odaklanmış gibi görünüyordu. Nefes ciğerlerinden dışarı fırladı. Hava almak için ayağa kalktı, bir su perisi ona gülüyordu.

"Buraya gel, seni çılgın kadın." Ona uzandı, kendine doğru çekti. "Ailenle birlikte senin evinde yaşayacağız. Sen dünyayı dolaşacaksın ve İnsanlar ve ben bir kez daha bana çağırdığım cevherlerden sanat yapacağım. Hayatını benimle yaşa. Sensiz olmaya dayanamam. Hayat arkadaşları sonsuzluk içindir, Antonietta. Biz

Halkınızın yolunda evlenin ve yaşayın ve yaşlanıyor gibi görünün. Zaman zaman uzaklaşmak zorunda kalabiliriz, ancak isteğiniz buysa her zaman geri döneceğiz."

Başını eğdi, ağzının etrafında küçük bir siren gülümsemesi oynayıyordu. "Gerçekten beni rahatsız etmeyecek ve bütün gece sevişebileceğimiz şekilde yapabilir misin?"

"Kesinlikle."

"Sanırım daha fazla ısırmadan önce kanıta ihtiyacım var."

Cevap olarak onu kaldırdı, jakuzinin kenarına oturttu ve geniş omuzlarının bacaklarının arasına girmesine izin verecek kadar geniş bir şekilde kalçalarını ayırdı. "Karşı koyamayacağım bir meydan okuma." Başını ona doğru eğdi, dişleri uyluklarının iç kısımlarını hafifçe ısırdı, nefesi onun en savunmasız girişinde sıcaktı. Elleri kadının kalçalarını kavradı ve onu Ağzının içine öyle bir girdi ki, kız haykırdı ve çapa olsun diye adamın saçlarını avuçladı.

Antonietta başının geriye düşmesine izin verdi. Göğüsleri dolgunluktan ağrıyor gibiydi. Vücudundaki her kas gerginleşti. Dili inanılmaz şeyler yapıyor, okşuyor, okşuyor ve araştırıyordu. Dokunduğu her yerde onu yatıştırıyor ve zevkini artırıyor. Vücudu gittikçe daha sıkı sarılıyor, bir yay gibi kıvrılıyordu. Islaktı, sıcaktı ve onun için sabırsızlanıyordu. Ona hissettirdiklerinin güzelliği ve harikaliği karşısında ağlamak istiyordu. Ve yine de ihtiyacı vardı. Ve açlık çekiyordu. Onun için.

Byron başını kaldırdı, kızın ağzını kendi ağzına götürdü, tadını paylaştı, dili kızınkiyle alay etti, sonra da onu döndürdü

etrafında döndü ve onu kenara doğru eğdi. "Bu yeterli kanıt mı? Sana daha fazlasını verebilirim." Elleri göğüslerini kavrarken, kalçalarına bastırarak arzusunun doluluğunu kasten gösterdi. "Daha fazlasına ihtiyacın var mı?"

Onu kendisine doğru yönlendirmek için elini arkaya uzattı. Byron onun elini tutmaktan kaçındı, tekrar ovuşturdu, dişleri onun sert poposunu ısırdı. Antonietta arkasını dönmeye başladı, kararlıydı

iki kişi oynayabilirdi. Byron onu kenara doğru tuttu, kalçalarını yakaladı ve nefis bir yavaşlıkla sıkı kılıfının içine itti. "Yavaş ve kolay istiyorsun, hatırladın mı?"

O kadar kalındı ki, onu gerdiğini hissedebiliyordu, kıvrımlarına doğru itiyor, yavaş sürtünme onu deliliğin sınırına sürüklüyordu. "Ben öyle bir şey demedim. Bunu söylemediğime eminim." Çok güçlüydü, onu nazik ama tamamen kırılmaz bir tutuşla tutuyor, bir yandan da yavaş, uzun vuruşlarla hareket ediyordu. İleriye doğru her hamle onu

zevkten titriyordu. Adam işini yaparken tamamen hareketsiz kalmak zorundaydı.

Onunla tekrar mücadele etmeye çalışmayı bıraktı, sadece zevkin dalgalar halinde onu yıkamasına izin verdi. Onun Göğüsleri kasıldı ve Byron'ın her hareketi, tıpkı onun istediği gibi, deneyimini artırdı. Antonietta her orgazmını, kendini ısıya ve ateşe bırakmanın güzelliğini paylaşmak için onun zihnine uzandı. Ona. Onun Vücudu gittikçe daha fazla uyarıldıkça artan bir coşku, onu sıkıca kavradı ve onunla birlikte uçurumun kenarına götürdü.

Tekrar nefes alabildiğinde Antonietta, adam dikkatlice geriye doğru adım atıp onu da fokurdayan suya götürürken kendini gülerken buldu. "Kalıcı olarak mı sıkıştık

Birlikte mi? Bacaklarım pes edecek ve ben hiçbir şey yapmadım." Su kalçalarının üzerinde fokurdadı, vücutlarının arasında köpürdü ve kadınısı çekirdeğini okşadı. "Umarım beni asla seksle ikna edemeyeceğini biliyorsundur. Deneyebilirsin, umarım denersin ama ben kararımı başka şeylere göre vereceğim. Müzik seçimin gibi önemli şeylere." İçindeki kahkaha söndü. Antonietta kıpırdamadan durdu.

Byron onun bedeninden sıyrıldı, yüzünü ona çevirdi, elleri hafifçe kalçalarında duruyordu. "Ne oldu? Antonietta?"

"Seçme şansım var mı Byron? Bana bu dönüşümü isteyip istemediğimi mi soruyorsun yoksa ne hissedersen hissedeyim beni dönüştürmeye niyetli olduğun için mi bunu söylüyorsun?"

Tırnakları kollarına batıyordu. Kalbinin atışını hissedebiliyor, sabit, korkmuş ritmini duyabiliyordu. Byron Bir elini ensesinde dolaştırdı. "Seni buraya dönüştürme niyetiyle getirdim." Sesi çok alçaktı. "Sana ve halkıma karşı ilk görevim seni korumak."

"Oturmam gerek." Nefesi ciğerlerinde bir yerde sıkışıp kalmıştı ve bacakları lastik gibiydi. Arkasına baktı

koltuklardan birine oturdu. Byron köpüren suyun içine oturmasına yardım etti. "Fıskiyeleri kapat."

Öyle yaptı ve oda birden sessizleşti. Dizlerini yukarı çekip kollarını dizlerine doladı. "Sende var mı bir kadının ne kadar savunmasız hissedebileceğini biliyor musunuz? Ben güçlü bir kadıyım ve çoğu şeyden korkmuyorum ama benim için uygun olan bir ortamda kalabilecek kadar da zekiym. İstedğim çoğu şeyi yapmayı başardım, ama her zaman Etrafımı güvendiğim insanlarla çevrelediğimden emin oldum. Kör olmak beni daha da savunmasız yapıyor. Yüzünüze bir tokat atıp buradan bir drama kraliçesi gibi çıkıp gidemem. Eğer bir sandalyenin üzerine düşersem, bu etkiyi mahveder."

"Yüzümü tokatlamak ister misin?"

Islak saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Hayır, kendi kararımı vermeme izin vermeni istiyorum. Bu küçük bir şey değil benden istiyorsun. Bu evlilikten bile daha büyük bir şey ve ben asla evlenmeyecektim."

"Neden evlenmiyorsun Antonietta?"

Omuzlarını silkti. Suyun sıcaklığı vardı ve şu anda sıcaklığa ihtiyacı vardı. "Bir erkeğin beni ben olduğum için istediğini nereden bilebilirdim ki? Ben hiç de senin gördüğün gibi değilim. Fazla kiloluyum ve yaralarım var; Tasha'nın beni inandırdığı gibi değil ama oradalar. Yanlış bir evliliğin ne kadar zarar verebileceğini ilk elden gördüm. Paul ve Tasha çok acı çekti.

Hiçbir fikrin yok. Babaları tam bir çapkındı." Elini yüzünde gezdirdi. "Evdeki bütün hizmetçilerle ve etkileyebildiği her kadın. Bütün magazin dergilerindeydi. Nerede olduğu ya da kim olduğu umurunda değildi. onu görebilirdi. Paul ve Tasha'nın önünde bir kadınla seks yapabiliyor ve buna gülebiliyordu. Paul'e karşı sert ve onaylamaz bir tavır takınıyor, Tasha'yı hediyelere boğuyor ve başka pek bir şey yapmıyordu."

"Onun onuru yoktu, Antonietta. Benim var."

"Selena Teyze bütün kadınları bilirdi. O kadar çok içerd ki başka türlü davranabilirdi. Kadınlarından birinin onun

bebeğini doğurduğuna dair bir söylenti vardı." Antonietta elini ovuşturdu

Kötü bir anıyı silmeye çalışır gibi ağzının içinde gezdirdi. "Selena Teyze bir gün yetkililerin şüpheli olduğunu iddia ettiği bir şekilde öldü. O ve Anton kuledeydiler. Korkunç bir kavga etmişler. Nonno yukarı çıkıp onu sakinleştirmeye ve aşağı inmesini sağlamaya çalıştı. Helena bile denedi. Selena düştü ya da itildi. Hayatımızın korkunç bir dönemi idi. Eğer bir bebek olsaydı, Anton Amca kadının parasını öderdi, ve o da iptal etti, çünkü bu konudan bir daha hiç bahsedilmedi. Hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam etti."

"Nasıl öldü?"

"Bir araba kazası. İçkiliymiş ve yoldan çıkmış." Başının arkasını jakuzinin kenarına yasladı. "Tasha evlendi. İki seferinde de kocası onu aldattı. Franco evli ve hayatı perişan. Çıktığım ve makul bir ortak gibi görünen birkaç erkek de sonunda paramı ve/veya Scarletti işini istedi."

"İstedığimi düşündüğün şey bu mu Antonietta?" Sesi çok sessizdi.

Suyun sıcaklığına rağmen titredi. "Bir yaratık olmamı istiyorsun, hayatta kalmak için kana ihtiyaç duyan başka bir tür. Senin için olduğum şeyi değiştirmemi istiyorsun."

"Senden uzaklaşmamı mı tercih edersin?"

Bu sözleri söylediği anda içinde bir panik hissetti. "Hayat arkadaşlarının asla ayrı kalamayacağını söylediğini sanıyordum."

"Seni terk etmemi mi istiyorsun? İçinde benim olmadığım bir hayata devam etmek istiyor musun? Bu, diğerlerinden çok senin karar vermen gereken bir soru."

"Buradan çıkmak istiyorum." Ayağa kalktı, üzerinden su dökülüyordu.

Byron anında oradaydı, onu jakuziden çıkardı. ve etrafına yumuşak bir havlu sardı. Antonietta havluyu sıkıca kavradı ve Byron'ın zihnindeki haritayı kullanarak yatağa doğru ilerledi. "O zaman bir seçim var. Beni buraya dönüştürmek için getirdin ama bana bir seçenek sunuyorsun."

"Asla mutlu olmazsın ya da bana tamamen güvenmezsin. senin için çok önemli bir karar verdi, Antonietta. Senin hakkında çok şey biliyorum. Güvenini istiyorum. Ve senin de beni seçmeni. Hayat arkadaşım olduğun için ya da görme yetini yeniden kazanabileceğin için ya da hatta Çünkü iyi seks yapıyoruz. Evet demeni istiyorum çünkü benim senin için hissettiklerimi sen de benim için hissediyorsun. Beni bu kadar çok sevdiğini bilmeni istiyorum."

"Harika seks," diye düzeltti usulca. Adam onun içini parçalıyordu. Eğer onu zorlamaya çalışsaydı, her fırsatta onunla mücadele ederdi ama adam ondan bunu istiyordu. Daha fazlasını ona soruyordu. Gururunu bir kenara bırakıyor ve duygularını onun ayaklarına seriyordu. "Byron, eğer benimle yaşamayı istersem Palazzo'da, ikimiz birlikte, benim tarzımda evlenmiş olsaydık ve güvende olmanın bir yolunu bulabilseydik, din değiştirmeyi gerçekleştirmezsem bunu yapar mıydın?"

"Sen benim hayat arkadaşımsın. Seninle yaşamayı ve seninle yaşlanmayı seçerdim. Sen öldüğünde hayatıma son verirdim."

Antonietta onun sesindeki gerçeğin çınlamasını duydu. Yatağa kıvrıldı, başını yastığa koydu. "Gel beni sıcak tut, Byron."

Tıpkı bildiği gibi hemen ona doğru gitti, vücudunu onunkinin etrafına sardı, kolları onu kendine çekti, etrafını sararak kendini güvende ve sıcak hissetmesini sağladı.

"Tasha'nın beni desteklediği bir aile düğünü istiyorum. Ve onunla barışmanı istiyorum."

"Yüzbaşı Diego'nun beni hapse atmasını sağlamaya kararlı."

"Siz aileden olduğunuzda duracak. Biz ailemizi koruruz ve buna sen de dahilsin."

"Benden çok şey istiyorsun ama sanırım senin için, seni mutlu etmek için, kışkırtıcı, imkansız kuzeninle geçinmenin bir yolunu bulacağım."

Onun kollarında döndü, parmak uçlarıyla yüzünü buldu

ve her ayrıntıyı yakalamak için ellerini üzerinde gezdirdi.
Kadın

dudaklarına, dişlerine dokundu. "Seni seçiyorum Byron. Hayatımı seninle geçirmek istiyorum. Hadi başlayalım."

Ona doğru eğildi ve dudaklarından öptü. Dudakları onunkilerin altında titriyordu. "Emin olmanı istiyorum. Geri dönüşü yok. Bunu bir kez yaparsak, geri alamam."

"Ciddi olmasaydım asla evet demezdim."

Onu tekrar öyle bir şefkatle öptü ki kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Onu büyük bir dikkatle tuttu, muazzam gücü dizginlenmişti. Vahşi bir tutkunun sancıları içindeyken bile ona karşı dikkatliydi. Adamın nefesini, dudaklarının yumuşak kadifesini, teninin üzerinde büyüleyici bir ritimle ileri geri hareket eden dişlerinin nazik çekişini hissetti. Beyaz bir acı yerini hemen zevke bıraktı. Damarlarında yıldırımlar dans ediyordu. Antonietta kollarını Byron'ın başına doladı, yumrukları saçlarına dolandı. Onun dilini hissetti, yumuşak fısıltısını duydu, yakalayamadığı kelimeler.

Onun kendisini kollarının arasına aldığını ve göğsüne yakın tuttuğunu hissetti. Ellerini onun vücudunda gezdirdi. Eli ensesine gitti, ağzını kalbinin hemen üzerine bastırdı. Güç ve sıcaklık vardı. Vücudu enerjiyle dolup taşı. Karnında, göğüslerinde, bacaklarının arasında bir ateş filizlendi. Adamın bedeni onunkinin üzerindeydi, aynı ateş ve güçle onunkinin içine dalıyordu. Sevişmelerinde rüya gibi bir kalite vardı. Ağızdaki tat sıcak ve keskindi. Tuzlu. Elleri nazikti, vücudunu şekillendiriyor, onu yakınında tutuyordu. Sevişmesi şefkatli ve nazikti, daha önceki tutkusundan tamamen farklıydı, ona el üstünde tutulduğunu ve değerli olduğunu hissettiriyordu. Vücudunun her hareketinde, gerginliğin daha da sıkılaştığını ve onunla birlikte yükseldiğini hissetti. Serbest bırakılmaları her ikisini de sarstı, ancak onu bitkin bıraktı, ona yaslandı, gevşek ve tükenmiş ama garip bir huzurla doluydu.

Ona doğru sokuldu, omzuna gömüldü ve gözlerini kapattı. Çok yorgunum, Byron. Uyanık kalabileceğimi sanmıyorum. Eğer önemli bir şey oluyorsa, beni uyandırma; bırak uyuyayım. O değildi

Birleşmelerini hayal edip etmediğinden tamamen emin değildi. Eğer o gerçekten onun kanını almıştı. Zihni bulanıktı, vücudu o kadar gevşekti ki hareket edemiyordu.

"Neden bana evet dedin, Antonietta?" Onun göz kapaklarını, ağzının kenarlarını öptü. "Neden beni seçtin? Tanıdık olan bir hayattan zevk almak yerine bu kadar bilinmeyen bir şey mi? Cesaretiniz dehşet verici."

Yüzünü memnun bir kedi gibi adamın omzuna sürttü. "Bence herkes sevilme ister Byron. Hayatım boyunca beni gerçekten sevecek ve hayatını benimle paylaşmak isteyecek bir adamla tanışmayı hayal ettim. Sevmeye ihtiyacım var. Senin zihnine bakıyorum ve sende de aynı ihtiyacı görüyorum. Hayatın fırsatlarını yakalamak o kadar da cesurca değil.

yolunuza çıkar. Hayat yaşanmak içindir. Kenarda oturup geçip gitmesini izlemek istemiyorum. Hiç istemedim. Kör olmak bana fırsatları sunuldukları anda değerlendirmeyi öğretti. Seninleyken bu çok kolay. Zihninin içini görebiliyorum ve benim hakkımda hissettiklerin sarsıcı." Yumuşak kahkahası adamın teninde oynadı. "Gerçekçi değil ama beni güzel ve harika görmek istiyorsan, benim için sorun değil."

Kollarını ona daha sıkı sardı, dokunuşu sahipleniciydi. "Zaten belli yeteneklere sahipsin ve olağanüstü derecede hassassın. Önümüzdeki yıllarda yeteneklerinin nasıl gelişeceğini görmek ilginç olacak."

"Ama palazzo'da yaşayacağız," diye yineledi, güvence istiyordu. "Nonno ayrılmamı istemezdi. Ve kimse Tasha'yı anlamaz."

"Ne demek istediğini asla söylemez. Çoğu zaman onun zihnini tarar ve niyetini okurdum. ama ailenizde ve hatta bazı hizmetçilerinizde bu garip engeller var."

"Bunu da yapabilecek miyim?"

"Evet. Ama aileniz söz konusu olduğunda, neler olduğunu fark edecekler ve siz de anıyı ortadan kaldırmak zorunda kalacaksınız. Zamanla, mümkünse insanların kendi düşüncelerinin mahremiyetine izin vermenin daha iyi

olduğunu öğreniyorsunuz."

"Zihnimi okuyabildiğinizi fark ettiğimde bunu müdahaleci ve biraz da korkutucu buldum. Düşünceler bazen rastgele gelir ve gider. Gerçekte nasıl biri olduğumu görmeni istediğimden emin değildim."

Yumuşakça güldü, saçlarına küçük öpücükler kondurdu. "Josef'i her zaman taramayı daha iyi buluyorum ve sen de aynısını yapmayı hatırlamak isteyebilirsin. Yeterince masum görünüyor, ama gerçekte o kutsal bir dehşettir."

"Sence gerçekten görebilecek miyim?" Dizlerini yukarı çekti. Karnında garip bir yanma vardı. Her geçen dakika acı verecek kadar artıyordu.

Bacaklarını hareket ettirmek işe yaramadı.

Byron elini karnına doğru kaydırdı, parmaklarını genişçe açarak genişliği içine aldı. Dokunuşu rahatlatıcı olmalıydı ama keskin acı mızrakları karnından omurgasına doğru fırladı.

"Byron?" Vücudu ter içinde kaldı. Kaslarına kramplar girdi. "Bana neler oluyor?"

"Dönüşüm gerçekleşiyor." Onunla tamamen birleşti, onu acıdan korumaya çalıştı. Ne kadar engellemeye çalışırsa çalışsın, yanma vücudunu parçaladı. Bir sarsıntı onu ayağa kaldırdı ve onu tutan kollarına rağmen yatağa geri çarptı.

Derisinin altında canlı bir şeyin koşuşturduğunu, korkunç bir şekilde kaşındığını ve gözeneklerinden dışarı çıkmaya çalıştığını hissetti. Çığlık attığını sandı ama hiç ses çıkmadı. İçinde bir gürültü patladı rahatsız edici, kulaklarını acıtıyordu. Sesi bir türlü ayarlayamıyordu.

Jacques. Jacques, ne yapmalıyım? Byron Böyle bir olay yaşadığını bildiği tek adam. Kendisine yardım edebilecek tek kişi.

Antonietta'yı acının en kötüsünden korudu. Jacques'ın Antonietta'ya neler olduğu bilgisini paylaşmasına izin vermek yeterince kolaydı.

Vücudundaki tüm yaralar iyileşene kadar yapabileceğiniz çok az şey var. Toksinler. Sonra onu uykuya göndermeli ve vücuduna

Yeryüzünde iyileşme zamanı. Bu zor bir zaman Byron. Herhangi bir şekilde yardıma ihtiyacın olursa, ben buradayım.

Antonietta bir başka ateş dalgası vücudunu yakıp kalbini ve ciğerlerini sararken nefesi kesildi ve vücudundaki her kası kavradı. Ciğerlerinden hava almaya zorladı, Byron'ın her ikisi için de nefes aldığını fark etti. Körü körüne onun eline uzandı. Byron onu sıkıca kavradı, onu kendine bağlamak istiyordu.

Binlerce iğne battı gözlerine; ateş yaktı onu göz çukurları. Parmaklarının uçları uyuştı, sonra patladı, çengelli pençeler ortaya çıktı, sonra geri çekildi. Byron parçalanmamak için ellerini bırakmak zorunda kaldı. Vücudu tekrar kasıldı, yaylandı, gerildi, büküldü. O artık yatağa geri çarptı.

"Hiçbir fikrim yoktu, Antonietta. Senden asla böyle bir şey yapmanı istemezdim."

Bir dalga daha atlattı, küçük bir gülümseme denedi ama Yüzü uzuyormuş gibi hissediyordu. "Bundan sonra doğum Karpat kadınları için çocuk oyuncağı olmalı." Sesi daralmıştı, kendi sesi değildi. Sözlerine yumuşak bir hırıltı eşlik etti. Kulaklarındaki gürültü sağır edici bir kükremeye dönüştü. "Hasta olacağım. Beni banyoya götür."

Byron hızla hareket ederek onu kucağına aldı. Gözlerinde yaşlar yandı. Suçluluk duygusu onu zorladı. "Bunu bilmem gerekirdi. Senden böyle bir şey istemeden önce, seni neye bulaştırdığımı bilmeliydim. Üzgünüm, Cara." Cara tekrar tekrar kusarken onun saçlarını yüzünden uzak tuttu.

Byron ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Saatler geçmiş gibiydi. Sonsuz. Acı, korkunç yanma, bir kaynak makinesinin iç organlarına saldırması onu şok etmişti. Bir şey derisini kaldırıp vücudunda tekrar tekrar ilerlerken göremediği için minnettardı. Birkaç kez derisini kemiklerinden ayıracak ya da kendi gözlerini yüzünden ayıracakken onu zapt etmek zorunda kaldı. Acısını hafifletmek için aklına gelen her şeyi denedi ama tek yapabildiği ona sarılmak ve acı çekmesini izlemektir.

kendine zarar vermedi. Yorgunluk her Şeyden daha fazla yardımcı oldu, böylece acı dalgaları arasında dinlendi, elini tuttu ve zihnini dikkatlice boş tuttu.

Byron onu uykuya göndermenin güvenli olduğunu hissettiği anda minnettar oldu. Merhametli emri acımasızca verdi ve kadın mırıldanmadan teslim oldu.

Byron Antonietta'yı şifalı toprağın derinliklerinden alıp villadaki yatağına **götürdü**. Onu çarşafların üzerine yatırıp yanına kıvrılırken günü toprakta geçirdiğine dair hiçbir kanıt olmadığından emin oldu. Kalbi çarpıyordu ve ağzında korkunun tadını almıştı. Elleriyle yüzünü çerçeveleyerek ağzını öptü. "Benim için uyan, Antonietta. Uyan ve yeni hayatını kucakla."

Kıpırdandı, gür vücudu onunkinin altında hareket ediyor, göğüsleri onun göğsüne bastırıyor, kalçaları onunkine beşik oluyordu. Antonietta yavaşça gerindi ve gözlerini açtı.

Çıglık attı ve gözlerini kapattı. "Bir terslik var Byron. Bu doğru olamaz. Bir şeyler ters gitti."

Byron onun aklından geçenleri okumaya çalıştı ama panik her şeyin üstündeydi. "Bir bakayım. Neyin yanlış olduğunu anlamıyorum, Antonietta. Daha yeni uyandın, ağrının olmaması gerekirdi. Acı çekiyor musun?"

Midesi çalkalandı. "Bir anda uyandım ve villanın duvarlarının dışındaki şeyleri duyabiliyordum. Seni, tenini, vücudunu hissedebiliyordum ve hemen seni istedim. Sevişmeyi, bunun ne kadar güzel olacağını ve senin kollarında uyanmanın ne kadar harika olduğunu düşünüyordum. Gözlerimi açtım ve her şey çılgına döndü."

Byron ikisi için de nefes aldı, yavaş ve sabit bir şekilde, kızın vahşi kalbi tekrar ritme girene ve kızın kaosu

zihni kontrol altındaydı. Onun zihnindeki anıları inceledi. Oda eğiliyordu. Yüzü çarpıtılmış bir şekilde ona bakıyordu. Bulanıklık. Her yönden ışık geliyordu. Bu bir görüntülerin ve renklerin baş döndürücü kaleydoskopu. Başına ağrı saplandı, midesi bulandı.

"Bunu düzeltebilir miyiz?" Antonietta kollarını Byron'ın boynuna doladı ve gözleri sımsıkı kapalı bir şekilde ona asıldı. "Çok korkutucuydu."

Kızın ağzının kenarını öptü, çenesini ısırды, cevap ararken zihni hızla çalışıyordu. "Arkadaşım Jacques'ın bir hayat arkadaşı var, Shea, dönüşümünden önce bir doktor, şimdi ise değerli bir şifacı. Bakalım ona neler olduğunu gösterebilecek miyim? Belki o bize ne yapmamız gerektiğini söyleyebilir."

Antonietta'ya güven veren şey, onun sürekli sevgi gösterileri, küçük aşk ısırıkları, dudaklarının onun teninde gezinmesi ve bu soruna kendini kaptırmış olmasıydı. Antonietta onun altında tamamen gevşedi, içindeki gerilim boşaldı. Bunu yaptığı anda vücudunun nasıl sert, kalın ve onun için hazır olduğunun farkına vardı. Ellerini sırtında gezdirerek, zihninin tamamen kaslarının tanımıyla meşgul olmasına izin verdi. Gözleri sıkıca kapalıyken, bilinmeyeni dışarıda bırakarak, en iyi bildiği şeye, Byron'ın erkeksi vücudunun dokusuna ve hissine konsantre olabildi.

Byron Jacques'a ulaştı. Bir kez daha yardıma ihtiyacım var. Bunu daha önce gördün mü? Shea gördü mü? Antonietta gözlerini açamıyor. Baş döndürücü görüntüyü Jacques ile paylaştı. Dönüşümü zor olmuş ve Jaguar'ın varlığına dair bariz işaretler varmış. Tüm ailesinde garip bariyerler, taramaları engelleyen kalkanlar var. Acaba genlerinde bir şekilde görme sorununa katkıda bulundu mu?

Jacques belli ki Shea ile konuşurken kısa bir sessizlik oldu. Hayat arkadaşını bulduğunu bilmek çok güzel Byron. Shea'nın yumuşak sesi aklındaydı. Olağanüstü bir kadına benziyor ve onunla tanışmak için sabırsızlanıyoruz.

Onu. Geleneksel bir insan düğünü planınız var mı? Ailesiyle birlikte kalmaya dair zihninde bir şeyler yakaladım.

Bir düğün istiyor ve tabii ki yapacağız. Jacques gelebilirse, benim için ayağa kalkmasını isterim.

Bunu söylemeye gerek yok. Bence gözlerindeki sorun iki yönlü. Yıllardır görmüyor. Beyin bağlantıları yerinde ve düzgün çalışmıyor. Zaman bunu düzeltecektir. Diğer duyularına güvenmeye çalışmalı ve gözlerine biraz mola verdirin. Yaşadığı kaosa katkıda bulunmamak için hareket etmeden kısa bir alıştırma yapıyor. Isı görüntüleri büyük ihtimalle onun Jaguar genetiğinden kaynaklanıyor. Türüne bizim şimdiye kadar karşılaştığımızdan çok daha yakın. Kediler de bizim gibi, dışarıdan gelen tüm ışığı geri yansıtan bir doku tabakasına sahiptir. Ayrıca binoküler görüşe sahiptirler. Kediler kafalarını hareket ettirmeden iki yüz sekiz derecelik bir görüş alanındaki hareketleri algılayabilirler. Dönüşümü sırasında Jacques ile paylaştığınız şeyler normal değildi.

Byron'ın kalbi yerinden fırladı. Bana söylemeliydin.

Durdurmak için artık çok geçti. Gerçekte, dönüşümün ne yapacağı hakkında hiçbir fikrimiz yok. Yine bir tahminde bulunacak olursak, doğal yeteneklerini geliştirecek. Biliyoruz ki o uyumlu. Göz sorunu bir dezavantaj Byron, ancak zaman ve pratikle bağlantıları yeniden kurabilmeli. Burası bilinmeyen bir bölge.

İkinize de teşekkür ederiz. Byron bağlantıyı kopardı ve Antonietta'nın boğazını öpmek için eğildi. "Tenin inanılmaz yumuşak. Hissettiklerine bayılıyorum. Hepsini anladın mı? Yeni bir çığır açıyoruz."

"Sadece gözlerimi kapalı tutmam mı gerekiyor?"

Byron yuvarlanarak onu kendi üzerine getirdi. "Fikir bu, her ne kadar pratik yapalım dese de. Hareket etmeden. Belki de orada oturmalı, sadece bana sarılmalı ve hareket etmeden etrafına bakmalısın."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Beni her zaman güzel hissettiriyorsun Byron. Ne olursa olsun, senin yanındayken kendimi mutlu hissediyorum." Elleri

Göğüslerini avuçladı, başparmakları omurgasından aşağı bir heyecan titremesi gönderdi.

"Beni mutlu et ve bunu bir dene."

Onun ağır ereksiyonunu buldu, üzerine yerleşmek için zaman harcadı, içini doldururken nefesi kesildi, sıkı kasları yol verdi

onun içine girmesine izin vermek için. "Burada hareket etmeden oturabileceğimi mi sanıyorsun?"

Güldü ve başını kaldırıp meme ucunu okşadı. "Sadece ödülleri düşün." Arkasına yaslandı ve onun ellerini sıkıca kavradı. "Sadece duvara bak. Burası karanlık, ağır perdelerin arasından çok az ışık girebiliyor."

Antonietta kasıtlı olarak kıpırdandı, kaslarını onun etrafında sıkılaştırdı ve kalçalarını kaldırarak yavaş, alaycı bir kayışla onun üzerinde geri çekildi. "Sabit durmamı mı istiyorsun?" Kendini tekrar kaldırdı, kaslarını onun etrafında kasılmak için kullandı, geri kaydı ve kıvrıldı.

"Çok hareketsiz."

Beyaz dişlerini gösteriyormuş gibi bir izlenimi vardı. "Eğer gerçekten ısrar ediyorsan." Korkmamaya çalışarak parmaklarını onunkilere doladı. Çok temkinli bir şekilde gözlerini açtı. Oda sarsıldı ve döndü. Görüntüler her taraftan ona doğru sıçradı. Byron'ın onu kalınlığıyla doldururken, kaslarını gererken hissettiklerine odaklandı. Kalçalarının basit bir itişiyi ona ait olabilecek ısı ve ateşli sürtünme. O zihnindeki görüntülerin onu yıkamasına ve geri çekilmesine izin verdi. Hissetmek önemliydi. Byron önemliydi. Vücudu, çok erkeksi, çok sert. Zihni çok kötü, erotik fikirlerle doluydu.

Onun fantezilerini düşünmek bile vücudunu bir heyecanla dolduruyordu.

Anında rahatlama ihtiyacı. Kasıtlı olarak kafasından bir tanesini seçti, vücudunu keşfederken, ağzı ona sıkıca sarılmış, özellikle grafik bir resim.

Byron yüksek sesle inledi. "Böyle şeyler hakkında düşünemezsin. Görüşüne konsantre ol."

Güldü, hareket etmeye dikkat ediyordu. Gözlerini kırpma istemedi; çok fazla görüntü gözünün önüne geldi. "Aklında bütün o resimler olan sensin. Bu konuda bu kadar

kararlı olduğunu bilmiyordum.

Bunu yapmaktan çok mutlu olurdum. Bence bu, duvara bakmaktan çok daha eğlenceli olurdu."

"Bir şey görebiliyor musun? Eğer göremiyorsan, yemin ederim patlayabilirim." Kıpırdamadan yatmanın, birbirine bağlı olmanın, ısı ve ateşle çevrili olmanın bu kadar erotik olabileceğini hiç düşünmemişti. Göğüsleri baştan çıkarıcıydı, dikkatini çekmek için yalvarıyordu ama o karşı duvara bakarken tek yapabildiği pasif bir şekilde uzanmaktı.

"Ne kadar uzakta olduğuna karar veremem ama jakuziyi odak noktasına getirebilirim." Sesinde heyecan vardı. "Kendi gözlerimle görüyorum, değil mi?" Alnında boncuk boncuk terler birikmesine neden olan hafif, durgun bir hareketle yerinden kaydı.

"Evet," diye ısırıldı dişlerinin arasından. Ateş kan dolaşımını hızlandırdı. Kaslarıyla hiç de adil olmayan bir şey yapıyordu. "Hareket etmemen gerekiyordu."

Antonietta gözlerini kapattı. "Hareket etmiyordum." O Hafifçe arkasına yaslandı, ona binmeye başladığında saçları adamın kalçalarının üzerinden kayıyordu. "Bu hareket ediyor. Büyük bir fark var. Sana bunu göstermeme izin ver." Masaj yapmak ve okşamak için tasarlanmış sert, hızlı vuruşları hızlandırdı. Onu çılgına çevirmek için.

Göğüslerini yakalamak için yukarı uzandı ve Yüzünde boğucu bir ifade vardı. Her zaman kendini Ona karşı tamamen tutkuluydu, en az onun kadar ya da ondan daha fazla. Bu sadece ona duyduğu cinsel açlığın karanlık yoğunluğunu artırdı. Elleri kadının beline doğru kayarak, onu kalçalarına doğru kaldırdı. Yaklaşmıştı, çok yaklaşmıştı. Onu yakaladı

Saçlarını avucunun içine aldı, yarı oturur vaziyette onu kendine doğru çekti. "Kanımı al, Antonietta. Açlığının beni dövdüğünü hissediyorum." Antonietta'nın Bu fikir onu daha da heyecanlandırdı, öyle ki daha da şişti, zonkladı ve yandı.

Onun boğuk yalvarışıyla vücudunun canlandığını hissetti. Kolları boynunu çevreledi. Dili dudaklarının kenarında gezindi. Boğazına dokundu. Göğsündeki noktayı buldu. Vücudunda beyaz sıcak bir acı parladı, teninde şimşekler

çaktı. Kalçaları çılgınca itti, tekrar tekrar, pompaladı

Vücudu o kadar yoğun bir zevkle patlıyordu ki, onu sarsıyor, titremesine neden oluyordu.

birleşik orgazm. Ağzı bir markaydı, onu sahipleniyor, onları birbirine kilitliyordu. Bunun güzelliği nefesini kesti. Uzakta.

Byron kollarını onun etrafına sardı ve onu kendine doğru çekti. Dili küçük iğne deliklerini kapattığında, onu nazikçe salladı. "Cömertliğin için teşekkürler Antonietta. Bazen gerçek olduğuna inanamıyorum. Yıllar önce bir vampir tarafından yakalandım ve bana işkence edip türümün diğer üyelerini tuzağa çekmeleri için insanlara verildim. Bir hayat arkadaşına sahip olmanın nasıl bir şey olacağını hayal ederek acıyı atlatmaya çalıştım. Gerçek kadının yanına bile yaklaşamadım."

Onu öptü. Ona cevap vermenin, onun için ne anlama geldiğini göstermenin başka yolu yoktu. Duygularını döktü öpücüğün içine girdi, gülerek havalandı. "Gözlerimi sürekli kapalı tutmam mümkün değil. Bu konuda ne yapacağız? Seni öpüyorum, başımı kaldırıyorum ve yanlışlıkla gözlerimi açıyorum. Senin üç kafan var ve biri dönüyor. Boynunun etrafında. Bir diğerinde ise alnının ortasından geçen kemik benzeri garip bir şey var gibi görünüyor. Gerçekten böyle görünmüyorsun, değil mi? Eğer öyleyse, bana gösterdiğin aynadaki yakışıklı adamın tamamen hayal ürünü olduğu konusunda beni uyarabilirdin. hayal gücü."

Gülerek onu sırt üstü yatırdı. "Hiç görmenize izin vermeyen çok koyu renkli gözlüklerimiz olmalı."

"Bu arada kafamı mumya gibi sarayım mı?" "Ailenizin bunda bir espri bulacağından şüpheliyim. Tasha Sanırım seni Mısır'a göndermek için paketlemiştim. Diğerlerini bulana kadar kendi gözlüklerini taksan iyi olur. Yardımcı olurlar." Ona tanıdık bir çift gözlük uzattı.

"Grazie," diye mırıldandı ve onları giydi.

Ayağa kalktı. "Tamamen temiz ve duş almış olduğunuzu hayal edin. Bakalım o görüntüyü oluşturabilecek misin?"

Ayağa kalktı, gerindi, kollarını başının üzerine koydu. "Zavallı Celt'i görmek için sabırsızlanıyorum. Çok yalnız kalmış olmalı. Bundan sonra bizimle kalabilir mi? Burada olmaktan hoşlanmadığını biliyorum.

yalnız." Antonietta duştan yeni çıkmış halinin resmini zihninde en üstte tutmak için elinden geleni yaptı. "Şekil değiştirdiğinde kıyafet olarak ne yapıyorsun?"

"Giysilerin olduğundan emin olacağım, Cara."

"Bu akşam Paul'e dokundun mu? O iyi olacak mı?"

"Evet, zayıf ve acı içinde ama iyileşecek. Tasha ve Justine geceyi onunla geçirdiler. Şu anda dinleniyor. Palazzo'ya ulaştığımızda onunla ilgileneceğiz. Gitmeliyiz. Don Giovanni'ye hemen evleneceğimizi söylemeliyiz. Sanırım ondan seninle evlenmesini istesem daha iyi olacak. evlenmek için. Ben bunu yaparken sen de Tasha'ya söyleyebilirsin. Eminim bir şeyler fırlatacaktır ve ben orada olmazsam daha iyi olur."

"Korkak." Yüzündeki gülümseme soldu. "Başka bir şey yapmadan önce Marita'yla konuşmalıyız. Franco'nun karısı bile olsa, eğer bir tür hırsızlık çetesine bulaşmışsa, onu evde tutamam." Antonietta başını salladı, Koyu renk gözlüğüne dokunarak çıkmayacağından emin oldu. "Eğer bir şekilde bu işe bulaştıysa, çocuklar ve Franco mahvolacak."

"Marita'yı okumak çok kolay Antonietta. Yemeklerinize kimin zehir kattığını görmek için bu engellerin bazılarını aşmamızın zamanı geldi. Evden biri olmalı. Her ne kadar suçlunun Marita olmasını istediğini bilsem de Aileniz dışında çok az yabancı yemeğinize erişebilir."

Antonietta ondan uzaklaştı. Bırakın Don Giovanni'yi, ailesinden birinin onu öldürmeye çalışacağını düşünmeye bile dayanamıyordu. Sert ve hatta zaman zaman affetmez biri gibi görünse de, onun sevgi dolu, cömert ve hayatı ailesi etrafında dönen bir adam olduğunu biliyordu.

"Şekil değiştirmeyi denemeye hazır mısın? Kolay bir şey. Bir kuş, sana tanıdık gelen bir şey." Byron onun elini tuttu, aklını korkularından uzaklaştırmak ve ona beklenecek bir şey.

"Uyandığımdan beri hazırım."

Byron onu öpmek için başını eğdi. "Bunu söyleyeceğini biliyordum."

Hevesli bir çocuk gibi yatakta bir aşağı bir yukarı zıplamamak için elinden gelen her şeyi yaptı. Josef'in nasıl hissettiğini çok iyi biliyordu. "Bana ne yapacağımı söyle."

Onu deniz manzaralı verandaya götürdü. "Benimle tamamen bütünleş. Baykuşun görüntüsünü zihninde tutacağım. İlk başta uçmanın güzelliğine kapılacaksın, ama o görüntüyü zihninde tutmak için çalışman gerekecek. Kendinizi imgeleyin. Bunu mükemmelleştirmek yıllar süren bir pratik gerektirir. Ve gerçek değişim garip hissettirir.

Batıyorsunuz

Kendinizi, kim olduğunuzun özünü başka bir yaratığa, başka bir forma dönüştürürsünüz. Bu formu ve onun tüm dürtülerini kontrol etmek zorundasınız."

"Din değiştiren diğer kadınların yardımı var mı?"

"Anladığım kadarıyla bunu sorgulamadan kabul ediyorlar. Bu durumun farkında olduklarından bile emin değilim.

imaj ve kontrol hayat arkadaşları tarafından tutuluyor. O kadar çok bir arada kalıyoruz ki, her zaman ilk kimin düşündün mü?"

Başını salladı. "Yapalım o zaman."

Kuşun detayları inanılmazdı. Her kıvrımına, her tüyüne dikkat ederek dikkatle inceledi.

Zihninde farkındalığın ilk ışıltısını yakaladı. Cildi

karıncalandı. Gözlerini sıkıca kapalı tuttu ve olmasına izin

verdi, bir yerdeyken vücudunun değişmesine izin verdi

Tüm süreci içinde hissetti. Kıpırdamadan durdu, hareket

ederse bir hata yapacağından korkuyordu. Olmayacağından korkuyordu.

Kanatlarını dene.

Temkinli bir şekilde tüy katmanlarını sonuna kadar gerdi ve havayı deneysel olarak havalandırdı. İçinden sevinç fıkırdı. Ben bir baykuşum.

Bana çok yakın dur, Antonietta. Bu görüntüyü aklından ıkarma.

Bir harita vermelisiniz. Gözlerimi açmaya çalıştığım da yönümü şaşıırıyorum.

Sadece yakın durun. Palazzo'ya gittiğimiz de, fiziksel bedenlerimizi başkalarının görüşünden koruma alıştırması yapabiliriz.

Aman Tanrım! Görünmezlik pelerini gibi. Görünmez adam.

Bu çok harika.

O daha sonra. Bu şimdi. Gerçekten konsantre ol, Antonietta. Başın belaya girebilir ve gökyüzünden d şebilirsin. Buraya tırazana atla, biz de denize açılalım.

Yani kaza yaparsam, denize düşüp boğulacağım. rekor bir hızla yere çarpıp vücudumdaki her kemiğ i kırarak yerine.

Böyle bir şey olmayacak. İstersen seni tekrar taşıyabilirim.

Antonietta, kuşun bedeninin derinliklerinde, onun fikrini küçümseyerek burnunu çekti ve geniş korkulukta onun yanına zıpladı. Kendini bundan vazgeçirmeye fırsat bulamadan, kanatlarını açarak pervazdan aşağı atladı. Rüzgâr onu yakaladı, havaya kaldırdı, tüylerini karıştırdı. Uçma hissi, bunu gerçekten yapan kişi kendisi olduğ unda daha da yoğ undu.

Antonietta Byron'ın ona s ylediğ i her şeyi unutmuştu. Rüzgâr ve bulutlarla birlikte gökyüzünde süzülmenin verdiğ i coşku içini sevinçle dolduruyordu.

Byron ona yakın uçtu, görüntüyü zihninde tuttu, çok coşkulu olduğ unda düşmesini önlemek için vücudunu onunkinin biraz altına yerleştirmek için kaydı. O yapmadı onu azarladı. Kadının neşesi onu ilk deneyimlerinin anılarıyla doldurdu. Deniz kenarından palazzoya yaklaştılar, labirentin örtüsü içinde aşağı indiler.

Antonietta ıplak poposunun üzerine sertçe indi ve

Byron kıyafetleri eline tutuşturduğunda şok oldu. "Bunu yapmayacağım.

sor." Gülmemek için kendini zor tutuyor, poposunu ovuşturuyordu. "Bu şimdiye kadar gördüğün en kötü iniş miydi?"

Elleriyle onun yüzünü çerçeveledi ve ağzını onunkine yapıştırdı. "Sen bir mucizesin Antonietta ve bunun farkında bile değilsin." Kızın yosun yeşili yumuşak pantolonunu çıplak teninin üzerine çekişini ve uyumlu ipek bluzunun içine girişini izledi.

Yapraklar hışırdadı, bir dal kırıldı. Uzaktan gelen seslerin yumuşak mırıltısı Byron ve Antonietta'yı labirentte yürüyen diğerlerine karşı uyardı. Ayrıca Don Giovanni'nin avluda dolaşıp sevgili çiçeklerini kontrol ederken nefesinin altında usulca şarkı söylediğini de duyabiliyorlardı.

Sesler kısık ama öfkeliydi. "Bu Christopher Demonesini," dedi Antonietta. Koyu renk gözlüğünü burnuna itti, o kadar sinirliydi ki Byron'ın gözlüğü nereden aldığını sormadı. "Bu adam yüzünü evimizde göstermeye nasıl cüret eder? Franco onu derhal dışarı atmalıydı."

Byron onun koluna dizginleyici bir el koydu. "Sana görünmezliğin kurallarını söyleyeyim Savaşçı Prenses. Geniş kılıcını kullanıp düşmanı mülkünden kovamazsın. Sen görünmezsin. Bilgi toplayacaksın ve en önemlisi de duyduklarına tepki vermeyeceksin. Tepki vermemek. Anahtar budur." Ayak sesleri yaklaşmaya devam ederken ve sesler yükselirken onu kendine doğru çekti.

Byron'ın dizginleyici kollarına sarılan Antonietta, sahip olduğu tüm içgüdüler Christopher'la yüzleşmesini söylerken sadece dinlemek için elinden geleni yaptı.

"Kim olduğun ya da ailenin ne kadar güçlü olduğu umurumda değil, Demonesini. Scarletti sarayını bir milyon gülle doldurabilirsin. Ama bu yaptıklarını telafi etmeyecek." Diego'nun sesi bir aşağılama kırıbağıydı.

Christopher, "Bu seni ilgilendirmez," diye karşı çıktı. "Natasha benim nişanlım ve olanlar ikimizin arasında."

"Artık değil. Nişanı bozdu ve Senden çok kibarca ondan uzak durmanı istedi. Aramalarınız ve iekleriniz istenmiyor."

"Kiminle konuştuğunuzu bildiğinizi sanmıyorum. Seni işinden attırabilirim. Bir dahaki sefere işime burnunu sokmaya karar verdiğinde bunu hatırlayabilirsin. Benden uzak dur ve Natasha'dan da uzak dur." Christopher güldü. "Muhtemelen bir dahaki sefere sana bakacağını düşünüyorsun ama Natasha Scarletti gibi bir kadın asla bu kadar alalmaz."

"Ne demek istediğimi tam olarak anladığınızı sanmıyorum. Sen." Diego yürümeyi bıraktı ve Antonietta ile Byron'ın durduğu yerden sadece birkaç adım ötedeki Christopher'a doğru döndü.

Antonietta, Byron'ın zihnindeki görüntüleri kolayca görebiliyordu. Diego'nun eli dışarı fırladı ve Christopher'ı boğazından yakaladı. "Paran beni etkilemiyor. Beni işimden atılmakla tehdit edebilirsin ama bu beni durdurmayacak. Bırak onu.

yalnız." Parmakları Demonesini'nin gırtlacıını ezmekle tehdit ediyordu. "Seni bir daha görmek istemiyor. Sesini duymak istemiyor. Ondan uzak dur, çünkü bunu yapmazsan hayatının geri kalanında gzn arkada kalacak. Yeterince açık olabildim mi?"

Diego, boğazına masaj yaparak sendeleyeyen ve ksren Christopher'ı bıraktı. Kaptan uzaklaştı, uzun çitlerin arkasında kayboluyor.

Aklını okuyabiliyor musun?

Zihin okumayı onaylamadığını sanıyordum.

Belki de jaguar odur. Her zaman kendini beğenmiş küçük bir veletti, çocukken bile. Yaşlandıkça düzelmedi. Bir kadını dvebileceğini bilmeliydim.

Babası kesinlikle yle.

Hepinizde olan bariyer onda da var, yani Jaguar genetiği onda derinlere işliyor. Byron, Christopher Demonesini'nin önünde cisimlendi, sessizlik için elini salladı ve adamın gözlerinin derinliklerine baktı. Antonietta, bu şekilde birleşti

Byron'la birlikte derin bir şekilde, Byron'ın çıkardığı bilgi akışını aldı.

Christopher Demonesini bir canavarla birlikte yaşıyordu. Babası yumruklarıyla acımasızdı ve evini bir diktatör gibi yönetiyordu. Bir jaguara ya da insan öldürmeye dair hiçbir anısı yoktu ama babası ona Natasha Scarletti ile evlenmesini emretmişti.

Fontaine. Bu planın bir parçası gibi görünüyordu. iki nakliye işi. Christopher babasından korkuyordu ve ona kendini kanıtlamak için her şeyi yapardı.

Byron biraz uzaklaştı, Christopher'ın görüşünü perdeledi ve düşüncelerini paylaşma anısına dair tüm izleri ortadan kaldırdı. Christopher başını tekrar tekrar salladı, boğazını ovuştururken küfretti ve adımlarını takip ederek labirentten hızla geri döndü.

Antonietta Byron'a yaslandı. "Böyle büyümek ne kadar korkunç. Onu bu kadar sevmediğim için kendimden utanıyorum.

yoğun bir şekilde. Babası gibi olmaktan başka bir şey olma şansı çok azdı."

"Tasha babası gibi değil. Hepimizin seçimleri var Antonietta. Bir noktada kendi hayatlarımızın sorumluluğunu almak zorundayız. Christopher da en az babası kadar çirkin bir canavara dönüşebilir. Diego kariyerinde kendine dikkat etmek zorunda kalacak. Christopher ne olduğunu asla unutmayacak

bugün burada oldu. Yine de, bulmayı ne kadar istesem de, onda jaguarın izini göremedim, genetiği sizde olduğu gibi açıkça mevcut olsa da. Ne kadar güçlü, bilmiyorum. Onun hayvan olduğunu göz ardı edemeyiz ama cinayet ya da hırsızlık için bir komplo tespit edilmemiştir."

"Babası korkunç bir adam. Ben gençken beni ziyarete geldiğini hatırlıyorum. Ailelerimiz Aynı sosyal çevrelerdeydik, bu yüzden sık sık partilere ve yardım etkinliklerine katılırdı. Bana hep dokunurdu. Ellerini fırçalar

kazara göğüslerime çarptı. Arkamda durup beni itiyor, vücudunu benimkine sürüyordu. O beni hasta etti. Bir şey söylediğimde sanki çocukmuşum gibi

davranıyor, olanları yanlış yorumluyordu. Kazalar, bilirsiniz,

ve ben kör olduğum için ne olduğunu göremedim. Sonra bana kur yapmaya çalıştı. Ondan o kadar nefret ediyordum ki.

onunla aynı odada bile kalamazdı. Zavallı Tasha'nın her saniye yanımda kalmasını sağladım. Tasha beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı. Bir kere bile. Don onu odadan çıkarmak için elinden geleni yapardı ama Tasha yapışkan gibi yapıştırdı." Vücudundan bir ürperti geçti. "Bir odaya girdiğinde her zaman anlarım.

Vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor ve derimin altında her zaman jaguarın dışarı çıkmak istemesiyle ilişkilendirdiğim o garip kaşıntıyı hissediyorum."

Byron gülümsedi. Anında dişlerini göstermiş gibi bir izlenime kapıldı. "Christopher'ın babasıyla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Gerçek bir canavarla tanışmalı ve dünyanın kurallarını öğrenmeli. orman."

Antonietta kollarını Byron'ın boynuna doladı. "Hiçbir şey yapmanı istemiyorum. Sen varsın ve onun ailesi bize zarar veremez. İşlerini kurtarmak için bir yol arıyorlar, ama bu Scarletti aracılığıyla olmayacak."

Öpücüğü şefkatli ve sevgi doluydu. "Büyükbabanla konuşmak ve hemen düğünümüzü ayarlamak istiyorum."

"Evlilik öncesi anlaşma imzalamanızı isteyecek."

"Ben bir mücevher arayıcısıyım, Antonietta. Nadir mücevherler bulurum. Scarletti servetine ne ihtiyacım var ne de onu istiyorum. Senin de ihtiyacın yok. Bende olan senindir. Büyükbabanın gerekli gördüğü her türlü anlaşmayı seve seve imzalarım, yeter ki hemen hazırlasın." Kıvrımlar arasında ilerlerken onun elini tuttu. ve labirentin dönüşleri.

Avluda, Josef bir şövalenin önünde durmuş mazgallara bakıyordu. Beresini gösterişli bir açıyla takmış ve boynuna parlak bir fular bağlamıştı. Boya sıçramaları Yüzünde noktalar vardı ve önlük benzeri gömleğine bulaşmıştı. Belli ki ressamlık dönemini yaşıyor. Byron alaycıydı. Tarihteki hiçbir çocuğun geçmediği aşamalardan geçmiş gibi görünüyor.

Antonietta tabloyu inceledi. Aslında fena değil.

Yeteneği var.

Tabii ki yeteneği var. Onu Eleanor yetiştirdi. Yeteneğini geliştirmesi için ona her türlü fırsatı sağladı. O tam bir...

ocuk mu? Antonietta, Byron'ın zihninde usulca güldü. Onun bir ocuk olması gerekmiyor mu?

Josef fırçasını bıraktı ve sarayın yan tarafına geçerek pürüzsüz duvarları, zengin heykelleri ve vitrayları inceledi. Bir an için şekli parıldadı, dalgalandı, sonra palazzo'nun kenarına çömeldi, elleri ve ayaklarıyla yapıştı, yüzünde perdeli bir maske olan siyah giysili bir insan rmceği.

Ne yapıyor bu?

Byron yeğenin zihnini taradı ve yüksek sesle i çekti. Vincente ve Margurite onunla bir Amerikan izgi romanını paylaştılar. O rmcek Adam'dır ve zor durumdaki geç ızı kurtarmak için binanın tepesine tırmanmaktadır.

Ne bakiresi?

Tasha. Sadece onun çocuksu hayallerinin bir ürünü olduğunu bilmiyor. Böyle bir numarayı deneyecek kadar karanlık değil ve aynı anda birden fazla şey yapamıyor, bu yüzden kendini insan gözlerinden gizleyemiyor.

Büyükbaban avluda çiçeklerine bakıyor. Tek yapması gereken kafasını kaldırmak ve Josef'i görmek.

Antonietta, Byron'ın zihnindeki görüntüleri inceledi. Josef filmlerdeki Drakula gibi ikinci katın yan tarafına doğru ilerledi. Biçimi parıldadı, değişti, perdeli maskeden ürkmüş değşete dönüştü. Dik duvardan aşağı kaydı, bir pencere çıkıntısına çarptı ve aşağıdaki avluya düştü.

Byron küfrederek hava dalgalarını zıplattı ve çocuğun düşüşünü hafifletti. Josef nefesini kesecek kadar sert düşmüştü ama belli ki ciddi bir yara almamıştı. Don Giovanni, Josef'in alçak bir çalılığa çarpıp birkaç dalı kırmasıyla oluşan darbeyi duydu.

"Ne oldu geç Josef? Ayağın mı takıldı? Yaralandın mı?"

Josef yavaşça ayağa kalktı ve bunu yaparken poposunu ovuşturdu. "Sadece gururum. Bugünlerde hiçbir şeyi doğru yapamıyor gibiyim."

"Birkaç dakika önce resminize iyice baktım, ve bana oldukça iyi göründü. Ben sanattan pek anlamam ama Tasha anlar. Sizin için bir göz atması gerekecek."

Josef yaşlı adamı şövaletinin yanına kadar takip etti ve bir fırça aldı. "Gerçekten beğeneceğini düşünüyor musun?" Tuvalin üzerine daha fazla boya sıçrattı, resmin tamamına yayılan damlacıklar için parlak, canlı bir kırmızı seçti.

Don Giovanni kaşlarını çattı ve eseri çeşitli açılardan inceledi. "Siz bunu yapana kadar resim çok gerçekçiydi. Kırmızının arkasındaki mantık nedir?"

Olamaz. Byron inledi ve yüzünü kapattı. Çocuğu boğup çamaşırhaneye tıkmamın bir sakıncası var mı? Paraşüt mü?

Antonietta gülmemek için elinden geleni yaptı. Görünmezliği korumak için pratik yapmak ve sonra gülerек her şeyi ele vermek ona çok fazla puan kazandırmayacaktı. Sen dedin ki

Anahtar hiçbir şeye tepki vermiyordu.

Josef dünyaya gelmeden önce kural buydu. Şimdi öldür ya da öl, ormanın kuralı bu.

"Bu kan, elbette. Şurayı görüyor musun, sarayın üzerinde bir yırtıcı hayvanın gözleri var. Bu karanlığa bürünmüş vampir. Öldürmek için siperlere çıktı."

Don Giovanni yüzünü boş tutmak için mücadele etti. "Çok yaratıcı. Mazgallarında vampir olan çok az villa gördüm."

Josef omuzlarını silkti. "Avcılar sayıları düşük tutmak için oldukça iyi bir iş çıkarıyor. Ben olsam bir büyük avcı, ama annem bunu duymayacak." Bir an için Don Giovanni'ye kasıtlı olarak baktı, gözleri kıpkırmızı parlıyor, yüzü bir kötülük maskesine dönüşüyordu.

Don Giovanni bir adım geri çekildi, Josef'i tekrar odak noktasına getirmek için gözlerini kırptırdı ve sadece sırtan, çocuksu bir yüz gördü.

Byron, Don Giovanni'nin zihnini perdelemek için elini salladı, onu hala bir esaret altında tutuyordu. Kendini yeğeninin önünde konumlandırarak başının şeklini değiştirdi.

Yapma bunu. Antonietta gülmemek için bir elini ağzına bastırarak uyardı. Onun seviyesine inmek çok onursuzca.

Josef damlacıklardan birine son bir dokunuş yapmak için fırçasıyla uzandı. Bir kurdun ağzı yüzüne doğru geldi, dişlerini gösterdi, tükürüğü damlıyordu, kırıldı, gözleri kırmızı ve hınzırdı, alacakaranlıkta parlıyordu. Josef tökezledi

Geri geri giderken fırçasını kurdun kafasına sapladı, kendi ayağına takıldı ve çığlık atarak çimenlere düştü, geriye doğru yengeç yürüyüşü yaptı.

Göz açıp kapayıncaya kadar Byron ortadan kayboldu ve Don Giovanni garip bir ifadeyle Josef'e bakıyordu. "Uyuşturucuyu bırakmalısın evlat, o şeyi kullanmaktan hayır gelmez. İyi bir ailen var. Onları üzmemek istemezsin."

Josef temkinli bir şekilde etrafına bakındı. "Ailem burada mıydı? Babam ya da amcam?" Giysilerinin tozunu titizlikle aldı.

"Henüz değil, ama muhtemelen yakında gelecekler. Söylediklerimi düşünmelisin, Josef. Bunu uzun süre yaşamış yaşlı bir adamdan dinle. Uyuşturucu aileleri parçalıyor."

"Evet, efendim." Josef kibarca, "Kesinlikle haklısınız," dedi. Byron ve Antonietta el ele labirentin dışına doğru yürüdüler. "İyi akşamlar, Don Giovanni, Josef." Byron'ın beyaz

dişleri parladı. "Paul bu akşam nasıl?"

"Kısa bir süre önce uyandı. Bütün gün uyudu ve hâlâ doktor çağırmamızı reddediyor. Seni ve Antonietta'yı bekleyeceğini söyledi. Bana solgun göründü, ama öyle değil.

Ateşim var, Tanrı'ya şükürler olsun." Don Giovanni Antonietta'nın elini tuttu ve onu kendine çekti. "Çok güzel görünüyorsun, canım. Byron sana çok yakışmış."

"Sana olan hislerim hakkında konuşmak istiyorum. Antonietta," dedi Byron. "Bizimle yürümenin bir sakıncası var mı?"

Yaşlı Scarlett, Antonietta'yı elinde tutarken bile Josef'e doğru bir el kaldırdı. "Antonietta'yı torunumu benden çalıyorsun."

"Asla öyle değil, eski dostum. Senden uzakta çok mutsuz olur. İşimi burada da anavatanımda olduğu gibi yapabilirim. Sadece kısa seyahatler. Onunla evlenmek için izniniz istiyorum. Her şeyden çok, sizin onayınızı isteriz."

Don Giovanni Antonietta'nın elini dirseğinin kıvrımına sıkıştırdı. "İstediğin bu mu? Emin misiniz?"

"Kesinlikle, Nonno. Birlikte iyiyiz. Ona tamamen güveniyorum ve ona çok aşığım."

"Nerede yaşamak isterdin?"

"Byron'dan burada, sarayda yaşamasını istedim ve o da kabul etti."

"Birden fazla konutumuz olabilir. Memleketime seyahat etmem gerekecek ama Palazzo ana ikametgahımız olabilir. Zemin katta bir süit oda tercih ederim ve bunda ısrar ederim. Ve en kısa zamanda evlenmeyi umuyoruz."

"Avukatlar her şeyin Antonietta'ya ait olduğunu belirten standart bir evlilik öncesi anlaşma talep edecekler."

"Daha azını beklemiyordum. Karşılığında Antoinetta'dan bir şey istemeyeceğim. Benim olanı onunla paylaşırım. Onun parasına ihtiyacımız yok, ama çocuklar için isteyecektir." Aklından Antonietta'nın nefesi kesildi. Byron çocukça sırıttı. "Eğer varsa."

"Birbirinize aşık olmanızı umuyordum." Don Giovanni Byron'a sarıldı, onu iki yanağından öptü. "Bunu ayarlayacağım."

Onu benden almadığınız için minnettarım. Umarım yıllarımı onun yanında geçiririm."

Antonietta ona, "Her zaman yakın olacağım," diye güvence verdi.

"Köpeğiniz son birkaç saattir volta atıyor. Vincente ve Margurite ile iyiydi, onlara eşlik ediyordu ama sonra gün batımına doğru tedirginleşti. Marita bile o köpeği seviyor gibi görünüyor. Bir şey söylemedi."

köpek odalarına geldiğinde ve çocuklara yakın durduğunda tek bir kelime bile etmedi."

"Marita evde mi, Nonno?"

"Evet. Farklı görünüyor. Üzgün. Akşam yemeği servis edildikten hemen sonra küçük şapele gitti ve orada kaldı. Bütün gün tek kelime konuştuğunu duymadım. Polis şefi daha fazla soru sormak için buraya geldi. Alfredo yatağına yattı ve mutfaktaki genç adam yemek pişirmeyi denemek zorunda kaldı. Adı neydi onun? Çok güzel bir yemek hazırladı.

Paul çok hasta olduğu için kimse yemek yemek istemedi."

"Esteben. Helena'nın akrabası. Kriz anlarında hep iyi davranır, bu yüzden ondan almış olmalı. Onu önerdiği için teşekkür etmeliyim."

"Ev Christopher'dan gelen çiçeklerle dolu. Saatlerdir arıyor ve Tasha ile konuşmak için yalvarıyor. Umarım onu geri almaktan daha iyi bir aklı vardır. İlk altı buketi çöpe attı ama ondan sonra onlardan kurtulmaktan vazgeçti. Palazzo bir bahçe gibi kokuyor."

Antonietta, "En azından adamın çiçek zevki iyi," dedi.

"Marita'yla konuşmam gerek. Sakıncası yoksa

Tasha biraz sonra geleceğim?"

"Tasha haberlerinizi hemen duymak isteyecektir. Senin için endişeleniyor. O ve o köpek arasında bir an bile huzur bulamadım."

Antonietta, Don Giovanni'nin yanağından öptü. "Hemen geliyorum, söz veriyorum."

Gölgeler şapeli **doldurmuştu**. Tek ışık küçük bir oyuktaki titrek mumlardan geliyordu. Dans eden ışık Meryem Ana'nın yontulmuş yüzü üzerine yıkandı. mum sıralarının üzerindeki duvara gömülmüştü. Marita gerçek boyutlardaki heykelin önündeki bir sıraya oturmuş, ellerinde tespih, usulca ağlıyordu. Gözyaşları yüzünden aşağı dökülüyordu. Byron onun perili göründüğünü düşündü.

Byron ve Antonietta onun yanındaki sıraya kaydılar. Başını öne eğmişti. "Bugün geleceğini biliyordum. Gelmek zorunda kalacağını biliyordum." Sesi çok alçaktı. "Bu sabah ayrılacaktım ama sana bir açıklama borçlu olduğumu biliyordum."

"Marita, burası senin evin. Kimse senden Gidin." Antonietta doğru kelimeleri bulmak için dikkatle aradı. "Biz aileyiz. Sorun her neyse bize söyle ve düzeltmene yardımcı olalım."

"Asla düzeltilemez. Asla. Olanları geri alamam ve ne olursa olsun Franco beni asla affetmeyecek."

Antonietta Marita'nın eline uzandı. Şapelin karanlığında, Byron'ın ona verdiği koyu renk gözlüklerin ardından, baldızının gözyaşlarıyla harap olmuş yüzünü görebiliyordu. Etrafında patlayan ışıklar midesini bulandırdı, ama o

Marita'ya konsantre olmuş, kendisine doğru gelen baş döndürücü şekilleri geçip sadece kuzeninin karısını görmeyi diliyordu. "Sana yardım etmeme izin ver, Marita. Senden rica ediyorum, bir kız kardeşten diğerine. Franco'yu ve çocukları seviyorum. Onların sana ihtiyacı var. Uzaklara gitmek senin cevabın değil ve sanırım bunu biliyorsun."

"Margurite Franco'nun çocuğu değil." İtiraf, Marita'nın içinde daha fazla tutamayacağı bir dehşetle patladı. Bir ağlama fırtınasına daha tutuldu, yüzünü ellerinin arasına gömdü, kalbi parçalanıyormuş gibi hıçkıra hıçkıra ağladı.

Antonietta yaşadığı şoku belli etmemeye çalıştı. Bu Marita'dan beklediği son şeydi. "Böyle bir şey olamaz. Bu mümkün değil."

"Yıllar önce Demonesini sarayındaki bir partide Don Demonesini bana tecavüz etti. Davet edildiğim için çok heyecanlanmıştım." Marita başını salladı. "Nasıl olduğunu bilmiyorum. Pek bir şey hatırlamıyorum. Don Demonesini bana çok ilgi gösterdi. Bana içki verdi. Alkol almıyordum, o yüzden böyle bir bahanem bile yok. Beni bir odaya götürdüğünü hatırlıyorum. Hayır demeye çalıştım, onu itmeye çalıştım ama onu durduramadım. Hareket edemedim. Bana korkunç şeyler yaptı. Odada bizimle birlikte biri vardı.

fotoğraf çekmek. Bu asla geçmeyecek bir kabustu." "Neden bize söylemedin?" Antonietta'yı öfke kapladı, şiddetli bir duygu girdabı. Kendi duyguları mı yoksa Byron'ın kiler mi olduğunu anlayamadı ama bir iblis başını kaldırdı ve serbest kalmak için kükredi. İntikam için.

"Kimseye nasıl söyleyebilirdim? Çok utanıyordum. Sonrasında günlerce başım ağrıdı ve midem bulandı. Ve bir ay sonra regl dönemim gecikti. Partiden sonra birkaç hafta Franco'yla sevişmedim, bana dokunmasına dayanamıyordum. Kendimi pis hissediyordum. Margurite nasıl onun olabilirdi? Onu çok seviyor. Ona hamile kaldığımda çok mutlu olmuştu. Ona söyleyemedim. Onu kıramadım. kalp."

"Marita, bu senin hatan değildi," dedi Antonietta. "Babalığı belirlemek için testler var."

"Hayır! Bunu ona yapmayacağım. Margurite Franco'yu seviyor ve Don Demonesini bir canavar. Asla ama asla onun olduğunu bilmesine izin vermeyeceğim."

Byron, "Onun Demonesini'nin çocuğu olduğunu sanmıyorum," dedi.

Margurite'nin düşünce kalıpları sizinki ve kuzenlerinizinkiyle aynı. Christopher'ın engelleri bazı hizmetkarlarınız gibi biraz farklıydı. Helena'nın düşünce kalıpları Christopher'inkilere daha yakın. Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum.

Margurite bir Demonesini.

"Demonesini, Margurite'nin onun çocuğu olduğundan şüphelendiğinizi biliyor mu?" Antonietta sordu.

"Birçok kez yaşımdan bahsetti ve Christopher'ın gözlerine sahip olduğunu söyledi. Yalan söyledim ve doktora gittiğimi ve bebek olmadığından emin olduğumu söyledim ama gitmedim. Yapmadım." Titreyen elini ağzına bastırdı. "Elinde resimlerim vardı. Onları bir magazin gazetesine satmakla tehdit etti. Bu

Franco'yu mahveder. Bunu biliyorsun. Ve çocuklar görür-"

Antonietta, "Yani Franco'yla konuşup beş yıl önce Drange Şirketi'yle yaptığımız sözleşmede bizden daha düşük teklif vermek için istediği bilgileri ona vermeni söyledi," diye tahmin yürüttü.

"Franco onlara asla bilgi vermezdi.

Milyon yıl geçse de asla. Beni korumak için yalan söyledi. Ofisine gittim ve Demonesini'nin bana söylediği kağıtları buldum.

orada olacaktı, onları kopyaladım ve ona götürdüm." Sırada geriye doğru yığıldı. "Her şey ortaya çıktığında biliyordu, Franco bunu benim yapmış olmam gerektiğini biliyordu. Aileye yalan söyledi ve ben de ona izin verdim. Hepinizin onun kendi ailesine ihanet ettiğini düşünmenize izin verdim. Öğrendiğinde yüzünü görmeliydin, bana nasıl baktığını." Elleriyle yüzünü tekrar kapattı. "Onun kalbini kırdım."

Antonietta başını salladı. "Franco'ya böyle bir şey yapması için ne sebep gösterdin?"

"Benimle yüzleştğinde histerik bir haldeydim. Tecavüzü öğreneceğinden emindim ve Demonesini Fotoğrafları satmak. Sanırım satmak zorunda kalacağından

korkuyordu.

beni hastaneye yatırdı. Franco beni sorgulamayı bıraktı. ve bana ne olursa olsun hiçbir şey söylemememi söyledi."

"Peki ya Handel'in notaları?"

"Eğer Demonesini'ye çok para edecek bir şey verebilirsem, bana resimleri vereceğini düşündüm."

"Palazzo'dan ona vermek için başka bir şey aldın mı, Marita?" Antonietta'nın ses tonu çok nazikti ama Byron onun sesinin derinliklerine gömülmüş olan dürtüyü duyabiliyordu.

Marita başını salladı. "Hayır, Handel'in notalarını neden düşündüğümü bilmiyorum. Justine ile üzerinde çalıştığınızı duydum ve bu fikir birden aklıma geldi. Don Giovanni'yi ziyaret etme fırsatı bulana kadar bekledim ve ondan kolyemi kasasına koymasını istedim. Kasayı benimle birlikte açtı.

tam orada duruyorsun. Bana güveniyor." Elini şakağına bastırdı. "Beni yakaladığına sevindim. Gerçeği öğrendiğin için mutluyum. Ben gidince Franco'ya resimlerden bahsedebilirsin. Ona Margurite'den bahsetme. Bu ikisinin de kalbini kırar ve Don Demonesini haklarında ısrar ederse, zavallı küçük Margurite onun ellerinde olur."

Doğruyu söylüyor. Hırsızlık çetesinin bir parçası değil, bu konuda hiçbir şey bilmiyor.

"Demonesini asla Margurite'ye yaklaşılamayacak. Franco'ya fotoğraflardan bahsetmelisin. Sen güçlü bir kadınsın, Marita. Sen bir Scarletti'sin ve biz beladan, hatta skandaldan kaçmayız. Eğer kendini suçlamak istiyorsa o resimleri bir magazin gazetesine satarak, bırak denesin. Franco onun sadece mahvolduğunu değil, hapse girdiğini de görecektir. Demonesini'nin bu işten sıyrılmasına izin vereceğini düşünüyorsanız Franco'yu tanımıyorsunuz demektir. Ona güven. Olanları anlat. Ona her şeyi anlat. Bırak babalık testi isteyip istemediğine o karar versin. Franco'ya anlattığında, Demonesini senin üzerindeki etkisini kaybedecek."

"Çok korkuyorum," dedi Marita.

"Eğer ona söylersen, kabul etme şansı var. ve bu karmaşadan bir çıkış yolu bulmak için seninle birlikte çalışacak. Eğer onu ve çocukları bırakıp kaçarsan, hepiniz

perişan olacak ve onun gerçek tepkisinin ne olacağını asla bilemeyeceksiniz."

Marita minnettarlıkla Antonietta'nın elini sıktı. "Grazie, Antonietta, bana gerçek bir aile olduğumu hissettirdiğin için."

Antonietta ona sıkıca sarıldı. "Sen ailedensin, Marita. Git Franco'yla barış ki düşünümde dans edebilesin."

Marita haykırdı. "Gerçekten evleniyor musunuz? Nonno onay verdi mi?"

"Evet, bizim adımıza çok mutlu. Tasha ve Paul'e söyleyeceğiz."

"Paul iyi değil Antonietta, ama yine de doktoru reddediyor. Günün çoğunu uyuyarak geçirdi, o kadar ki Justine telaşlandı ama gün batımına doğru uyandı."

Antonietta ayağa kalktı. "Franco'ya git, Marita. Sessiz bir yere git ve Demonesini'nin dişlerini sök. Franco öfkelenirse, ki öfkelenenecektir, bu sana değil o korkunç canavara olacaktır."

"Resimler grafik." "Cesur ol."

Marita başını salladı ve uzaklaştı. Antonietta uzun bir süre sessizlik içinde oturdu. Titreyen mumlar gözlerinin önünde dans eden tuhaf şekiller oluşturunuyordu. "Kocasına hemen söylememiş olması ne kadar üzücü." Başını Byron'ın omzuna yasladı. "Neden sürekli Don Demonesini'nin yerde ölü yattığını ve senin de keskin dişlerin ve şeytani gözleriyle onun başında dikildiğini görüyorum? Eminim ki sen Ona herhangi bir şekilde zarar vermeyi düşünmüyorum." "Düşünmüyorsun değil mi?"

"Tam olarak aynı şekilde değil. Biraz vahşi ve dünyevi görünüyorsun. Ben sofistike olmayı tercih ederim. İmparatorluğunu parçalara ayırmak ve onu canavar olduğu için ifşa etmek."

"Bu da onu hâlâ başka kadınları avlamak zorunda bırakıyor. O onu uyuşturdu. Bunu biliyorsunuz. Ona ilaç verdi, tecavüz etti ve şantaj yaptı."

Onun sesindeki ısırtığı duydu. Bu kez, serbest kalmak için kükreyen iblisin onun içinde olduğunu biliyordu.

Yavaşça hissetti

pençelerin açılması, dişlerin uzaması, hırıltıların
Bir kadının aile hayatını mahvetmek için ona eziyet
edebilecek bir canavara duyulan öfke. Byron. Çok
korkutucu bir adam olabiliyorsun.

Sana asla, Cara. Eğildi ve onu palazzo'nun içine
götürmeden önce dudaklarından öptü.

Celt, Antonietta'yı ağırbaşlı ama belli ki sevecen bir
tavırla selamladı ve merdivenlerden Paul'ün odasına
çıkarken ona rehberlik etmek üzere yanına oturdu.

Tasha yatağın yanındaki nöbetinden hızla döndü ve
sevinçli bir çığlık atarak kendini kuzeninin kollarına attı.
"Senin için çok endişelendim, Toni. Yanında kimse yoktu.
Sen

çok uzun süre gitti."

Byron sessizce, "Onunlaydım, Tasha," dedi.
"Benimleyken ona hiçbir şeyin zarar vermeyeceğine dair
sana samimi bir söz verebilirim."

"Bana çok iyi baktı, Tasha. Paul nasıl?" Antonietta
Tasha'nın yanağına bir öpücük kondurdu ve hızla
Paul'un yanında. Gözlerini sıkıca kapalı tutmak
zorundaydı, aksi takdirde yönünü şaşıyor ve baş
dönmesi yaşıyordu. Eğer hareketsiz kalırsa gözlerini
kullanabilirdi.

yoğunlaşmış. Umarım arkadaşın gözlerim konusunda
haklıdır. Onları kapalı tutmayı hatırlamak çok zor. Koyu
renk gözlüklerle bile, orada olmayan nesneleri görüyorum.

Bu sorunu çözmenin bir yolunu bulacağız Antonietta.
Senin için kafa karıştırıcı olduğunu ve gözlerini kapalı
tutmanın neredeyse imkansız olduğunu biliyorum.

"Paul bütün gün uyudu. Daha birkaç saat önce uyandı."
Tasha kardeşinin saçlarını okşadı. "Justine ve ben vardiyalı
çalışıyorduk. Sıvı takviyesine devam ettik."

Paul solgun ve zayıf ama yaşayacak. Acısını azaltmamız
gerek.

"Bu iyi, Tasha." Antonietta avucunu Paul'ün alnına koydu.
"Christopher'ı daha önce labirentte gördüm."

Tasha iç çekti. "Kapıyı yumrukladı. Kıracak diye korktum.
Onu uzaklaştıramadım, ama sonra

Franco Nonno ile geldi ve ona gitmesini söylediler. Gideceğinden tam olarak emin değilim ama Diego geldi ve Christopher gitti."

"Tam olarak değil," dedi Antonietta. "Diego labirentin dışında onunla kısa bir konuşma yaptı. Christopher onu kariyerini mahvetmekle tehdit etti ve senin gibi bir kadının asla

Diego gibi bir adama bakmak."

Tasha elini ağzına bastırdı. "Hayır. Nasıl? Bunu söyleyebilir mi?" Sesi boğuklaşmıştı. "Christopher çok kindar biri. Diego'nun kariyerini mahvetmek için gerçekten bir şeyler yapabilir. Neden? Sadece birkaç kez konuştuk. Diego'yla yatmış falan değilim. Düşünmesi gereken çocukları olan çok iyi bir adam. Onu bir skandala bulaştırmazdım ve Christopher onu bir yapar."

"Diego pek korkmuş görünmüyordu. Belki de senin korunman onun kariyerinden daha önemliydi çünkü Christopher'ı boğazından yakaladı ve ona seni rahat bırakmasını söyledi."

"Yapmadı mı?" Tasha onay için Byron'a baktı. "Onu boğazından mı yakaladı? Benim için mi?"

"Sana vurduğu için Christopher'a çok kızgındı." Byron omuz silkti. "Eğer Diego Christopher'a burada istenmediğini açıkça belirtmeseydi, Franco ya da ben bunu yapardık." Paul kıpırdandığında, Byron onu dizginleyen elini Adamın omzuna. "Ya da Paul iyileştiğinde. Sizi seven bir aileniz olmasının en güzel yanı, önemli olduğunda sizi korumalarıdır."

"Byron bana evlenme teklif etti ve ben de evet dedim." Antonietta, Paul'ün yanındaki yatağa otururken durumu açıkladı. Rahat ve gerçekçi görünmeye çalışıyordu ama sesinde bir titreme vardı.

Celt ona yaklaştı ve dostluğunu göstermek için başını kucağına koydu. Byron elini nazikçe Antonietta'nın omzuna koydu, karanlık bakışları Tasha'nın üzerindeydi ve Antonietta'nın ondan istediği her şeyi söylemesini istiyordu.

Kısa bir sessizlik oldu, sanki hava durgunlaştı. Herkes nefesini tuttu. "Nonno ne dedi?" Tasha

sordu.

"Bizi kutsadı," dedi Antonietta Paul'ün kolunu okşayarak. "Kendini nasıl hissediyorsun Paul? Bol bol sıvı alıyorsun, değil mi? Acını dindirmemi ister misin?"

"Grazie, Toni, teklif edeceğimi umuyordum. Tebrikler Byron. Dünyada bizim Toni gibisi yok. Ona iyi baksan iyi olur."

"Endişelenmene gerek yok Paul. O her zaman benim önceliğim olacak."

Antonietta Tasha'nın daha fazlasını söylemesini bekledi. Kuzeni sessiz kalınca Antonietta dikkatini Paul'e şifa enerjisini yönlendirmeye verdi. Byron'ın onu beslediği düzenli akışı hissedebiliyordu ama Paul arka planda kalmıştı, gerçek şifanın onun aracılığıyla gelmesine izin veriyor.

Paul'ün daha rahat olduğu belli olduğunda Antonietta huzursuzca hareket ederek ona bir bardak su uzattı. "İç şunu. Justine'le saçma sapan Şüpheler mi? Çünkü o hırsızlık komplosunun bir parçası değil. Değil, Paul. Sana tam olarak nasıl bildiğimi söyleyemem ama biliyorum."

"O zaman eşyalarımızı kim satıyor? Tabloyu gördüm. Annemin çok sevdiği tabloyu. Aşağıya taşınmıştı. Sanat odasını yeniden düzenleyene kadar onu korumak için filtrelenmiş hava ile sıcaklık kontrollü oda." Vücudunu hafifletti

başka bir pozisyona. "O tabloyu çok sevmiştim. Hata yok ve onu geri alacağım." Sesinde kararlılık vardı.

"O zaman Justine'den başka nelerin eksik olduğunu görmek için bir envanter çıkarmasını isteyeceğim."

Onu kovacağını sanıyordum.

Paul ona aşık. Onu hapisten uzak tutmak için ölmeye hazırdı. Onu kovamam. Paul ona karşı bu kadar güçlü hisler besliyorsa, umarım o da Paul'e karşı aynı hisleri besliyordur ve onun hayatını kurtardığını düşünüyordur.

Çok yumuşak kalplisin. Çocuklarımızın nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. Josef düşüncesiz çünkü şımartıldı. Etrafta koşuşturan on Josef'i hayal edebiliyor musun?

yalınayak, duvar kenarlarına tutunarak ve gargoylleri canlandırarak mı? Rap müzik söyleyerek mi? Beni neyin içine soktun?

Bırakın on küçük Josef'i, hiçbir şeyden on tane hayal edemiyorum.

Ve opera söyleyecekler. Ben nasıl sorumlu oldum?

Sahneye çok güzel ve cesur bir şekilde çıktın, kalbimi çaldın.

Antoniotta bir kahkaha patlattı. Birden bire odadaki sessizlik. "Özür dilerim, ciddi bir konuyu tartıştığımızın farkındayım. Ben sadece..." Sözünü yarıda kesti ve zihinsel olarak Byron'ın bacağına tekme attı.

Yüzüne doğru koşan nesnelerin yarattığı garip fenomen, başını sabit tuttuğunda ağır siyah camların arkasını görebileceği kadar azalmıştı. Kapatmaktan bıkmıştı Gözleri aile üyelerini görmek için sabırsızlanırken, Paul'ün yüzünün olacağını bildiği yere doğru baktı ve kirpiklerini kaldırdı.

"Bu evde biri hırsızlık yapıyor," diye tekrarlardı Paul. "Polis bunu biliyor, Interpol biliyor ve aileden biri dışında hiç kimse geçidin yolunu bilemez. Justine'den başka kim bilebilir?"

Paul'ün yüzü hareket etmeyi bıraktığında Antonietta'nın kalbi tuhaf bir şekilde yerinden fırladı. Bulanık görüntü netleşti ve kuzenine bakmaya başladı. "Paul." Onun adını usulca soludu.

Alnına dökülen saçlarını taramak için elini uzattı. Gözlerinin arkasında tuhaf bir yanma hissi vardı. Tıpkı babamın görünüşünü hatırladığım gibi görünüyor. Bana Tasha'nın nerede olduğunu söyle. O kadar sessiz ki tam olarak söyleyemiyorum.

Byron kolunu onun omuzlarına dolamak için yaklaştı. "Bunu kimin yapmış olabileceğini bilmiyoruz Paul, ama sana inanıyoruz. Eğer bu evde yaşayan biriye, kim olduğunu bulmak o kadar da zor olmasa gerek." Tasha solunda duruyordu. Antonietta'nın yüzüne boyunun zihinsel görüntüsünü verdi.

Kalbi hızla çarpan Antonietta gözlerini kapadı ve Tasha'ya bakmak için başını dikkatle çevirdi. Bastırdı

rahatlamak için Byron'a yaslandı ve gözlerini açtı. Bir an için Tasha önünde yüzdü, çarpıtılmış ve odak dışı. Antonietta ısrar etti, beynini gözleriyle bağlantı kurmaya zorladı. Tasha ona tekrar baktı. Antonietta küçük bir sevinç çılgılığı atmasına engel olamadı.

Tasha'nın gözleri şok içinde açıldı. "Beni görebilirsiniz. Dio, Toni. Beni görebiliyorsunuz. Bu mümkün değil. Beni nasıl görebiliyorsun?"

Antonietta gözyaşlarına boğuldu. Tasha da hemen onunla birlikte ağlamaya başladı. Byron çaresizce Paul'e baktı.

"Bu doğru mu?" Paul, kız kardeşi ve kuzeni birbirlerine sarılırken sordu. "Sendin, değil mi Byron? Sen de onun gibisin, yeteneğin var."

"Işığa ve harekete karşı dikkatli olması gerekiyor ama durumunun düzeleceğini umuyoruz. Çoğu zaman gözlerini kapalı tutuyor ya da kendini hasta hissediyor," diye açıkladı Byron.

"Nonno'ya söyledin mi?" Paul kaçınılmaz soruyu sordu.

Byron cevap veremedi Tasha kollarını ona doladı. "Beni ölümüne korkutman umurumda değil. Bunun için teşekkürler. Toni'nin görme yetisini geri getirmenin bir yolunu bulabileceğimizi ne kadar umduğumu tahmin bile edemezsin. Paramız bazen çok işe yaramaz görünüyordu. Her zaman çok sabırlı olmuştur ama Birçok kez belirli bir kitabı istedi ve hemen alamadı.... Pek çok şey. Sadece teşekkürler, Byron."

Tasha'dan dökülen gerçek sevgi ve minnettarlığı hissedebiliyordu ve bu onu alçakgönüllü hissettirdi. Antonietta'nın aile ilişkileri çok karmaşıktı, kendi dünyasının uzun zamandır görüldüğü gibi hiç de siyah ve beyaz değildi. Düşman ya da müttefik olarak düşünüyordu. Onlar bundan çok daha fazlasıydı. Aralarında Antonietta'nın görebileceğini öğrenen Tasha ve Paul'den o kadar büyük bir sevinç yayılıyordu ki, Byron onlardan nasıl şüphelenebildiğine hayret etti. Onu öldürmek için komplo kuruyordu ama yine de emin olması gerektiğini hissediyordu. Antonietta'nın hayatını riske atmayı göze alamazdı.

Tasha ve Antonietta Paul'ün yatağında oturup el ele tutuşarak birlikte gülmeye başladılar. Paul, "Bence histerik bunlar," diye yorum yaptı.

Byron odayı sakinleştirmek için elini salladı.

"Sanırım haklısın." Byron Antonietta'ya baktı. Bağışla beni, cara mia, emin olmaktan başka çarem olmadığını hissediyorum.

Eminim. İtirazı anında ve kararlıydı.

Byron onu görmezden geldi ve Paul'ün gözlerinin içine bakmak için eğildi. Aynı şeyi Tasha'ya da yaptı. Antonietta onun zihninden çıktı, öfkesi neredeyse elle tutulur haldeydi. "İkisi de hırsızlıklara ya da zehirlenmelere karışmadı ve şekil değiştirebiliyorlarsa bile bunun farkında değiller. Tasha'nın bana hissettirdiklerinden hoşlanmıyorum. Onu incelemek istiyorum. Benimle birleş."

Tasha'nın hücrelerinde zehir izleri buldular. Antonietta öfkelenildi. "Bunu kim yapıyor olabilir? Christopher mı? Sık sık bizimle yemeğe gelirdi. Tasha'nın hücrelerine Nonno'nun içkisine ya da yemeğine bir şey karıştırıyor. Ben göremiyorum, bu yüzden herhangi birimizle olabilir ve ben bunu bilemezdim. Kurtul ondan Byron. Benim için yaptığını biliyorum, o yüzden ondan kurtul. Acele et. İçinde böyle bir şey olduğunu düşünmek beni hasta ediyor."

"Paul bugün hiçbir şey yemedi. Diğerlerini de kontrol etmeliyiz. Çocukları bile. Birisi onlara zehir veriyor. yiyecek ya da içeceğe." Byron gözlerini kapadı ve kendini bedeninin dışına, Tasha'nın bedenine gönderdi. Antonietta onunla birleşti, bedenini Tasha'nın bedeninden nasıl ayırdığını izledi.

ruhu, parlak bir saf enerji topuna dönüştü ve Tasha'nın vücudunu titizlikle inceledi, her hücreyi, kası inceledi, ve doku.

Ona neye bakması gerektiğini, çalışırken kendi bedeninin dışında kalmayı nasıl sürdüreceğini ve bunun için gereken yoğun konsantrasyonu gösterdi. Zehri Tasha'nın vücudundan itmeyi bitirdiğinde çok daha zayıf görünüyordu, Kendi bedenine yeniden girdiğinde biraz sendeledi.

"Neyin var senin?" Antonietta telaşla sordu.

"Bu gece yemek yemedim ve muazzam miktarda enerji kullandık." Kuzenlerine, düşüncelerine yaptığı saldırıyı unutmaları için bir emir ekledi. Ailenizin muazzam engelleri var. Bunun için güçlü bir davetsiz geldiğimizi bilmelerini engellemek için. Onları okumaktan başka seçeneğiniz yoksa, hafızayı kaldırmayı unutmayın.

Sana onların bu işe karışmadığını söylemiştim.

Yorgunluğu

ona vuruyordu. Kendine engel olamadı. Elini onun koluna koydu. Tekrar güçlü olmak için neye ihtiyacın varsa git bul. Ya da beni kullan.

Yumuşak bir şekilde güldü ve eğilerek onu kalkık dudaklarından öptü. Davetiniz için teşekkür ederim ama ailenizin önünde size dokunamam. Yatak odanıza çekilmek istiyorum.

Kadife yumuşaklığında bir baştan çıkarma senfonisi olan sesi yüzüne renk kattı. Antonietta cevap veremedi, Tasha araya girildiğinden tamamen habersiz, ona tekrar sarıldı. "Daha iyi görmen için yapabileceğin şeyler var mı? Gözlük? Belki bir ameliyat? Lazer tekniklerinin mucizeler yaratması gerekiyor."

"Ben mucizemi yaşadım," dedi Antonietta. "Byron, halletmen gereken tek bir şey var. Eğer bunu şimdi yapmak istiyorsan, ben burada oturup Paul ile görüşeceğim."

Benim zorba hayat arkadaşım. Beslenmesi konusunda ısrarcı olacak kadar endişeli olmasından gizliden gizliye memnundu.

Antonietta onun gidişini izlemeye çalıştı ama oda dönüyor ve garip şekilli nesneler gözlerine doğru uçuyordu. Antonietta sıkıca kapattı. "Hareket bunu daha da zorlaştırıyor. Gerçekten görebilmek için sabit bir şeye bakmam gerekiyor. Bunun zamanla ve biraz pratikle değişeceğini düşünüyoruz."

"Antonietta." Paul kuzenine uzandı. O da hemen parmaklarını Paul'ün parmaklarının arasından geçirerek karşılık verdi. "Lütfen Justine'le aranı düzelt. Yaptığı şey yüzünden incindiğini biliyorum ama ona beni

öldüreceklerini söyledim. Bunu
Oldukça kalın. Sana gitmem için bana yalvardı. Bana
yalvardı.

Parayı kendisi toplayana kadar ortalıkta görünmedi. Bu konuda korkunç bir kavga ettik. Kendimi aşağılık biri gibi hissediyordum ama onun hırsızlık çetesine karıştığından emindim."

"Ona ne düşündüğünü söyledin mi? Hastaneye gitmeyip buraya geldiğin için neredeyse öleceğini biliyor mu? Senin hayatını kurtaramazdım Paul. Senin üzerinde çalışan ve seni hayatta tutmayı başaran Byron'dı."

"Kendimi farklı hissediyorum. Ve çok garip, Toni, ama yemin ederim bu sabah bir ses vardı, garip bir vınlama sesi. Justine yatak odasının her yerinde izini sürdü. Bir böcek olduğu ortaya çıktı, ve gürültü onun kanatlarıydı. Çoğu zaman canım çok yanıyor olsa da kendimi daha canlı hissediyorum." Omuzlarını ovuşturdu.

gölgeli çene. "Justine benimle evlenecek. Bana oldukça kızgındı, özellikle de ailemizi satacağını düşündüğüm için, ama onu ikna ettim. Görünüşümün de yardımı oldu. Şu anda acınası."

Antonietta içini çekti. "Beni gerçekten incitti Paul. Ona güvenmiştim ve güvenim için bu güvene bağlıydım. O bunu benden aldı."

"Onu aldım. Nasıl olduğumu bilirsin. Tasha, konuş onunla, seni her zaman dinler. Bu çok önemli."

Antonietta, Tasha'nın ani durgunluğunu hissetti. "Dinliyorsun, Toni. Beni dinliyorsun. Senin için her zaman önemliyim."

"Aptalca. Tabii ki. Seni seviyorum. Senin fikirlerin benim için her zaman önemli olmuştur. Nasıl düşündüğümü ve hissettiğimi biliyorsun. Benim için neyin önemli olduğunu biliyorsun. Sen olsan ne yapardın? Justine'i seviyorum ama yaptıklarını affedebilir miyim bilmiyorum."

Tasha usulca güldü. "Toni, aptallık etme. Herkesi, her şeyi affediyorsun. Sen böylesin işte. Hayatın buna bağlı olsa bile kin besleyemezsin. Ailene karşı değil. Hoşunuza gitse de gitmese de Justine aile şemsiyesi altında, bu yüzden ne olursa olsun onu affedeceksiniz. İncinmişsin, kızgın değilsin. Hiç şüphesiz gerçek bilgeliğin sesi burada." Tasha'nın sesi kendisiyle alay eder gibiydi.

"Harika, Tasha, olayın ruhuna girmiyorsun. Kendime acımak istiyordum ama sen buna izin vermiyorsun.

Ben."

"Bu senin tarzın değil."

"İkinize de çılgınca bir soru soracağım. İkiniz de hiç garip hissettiniz mi, sanki içinizde bir canavar varmış gibi, çıkmaya mı çalışıyorsun?"

"Bir kedi gibi," dedi Paul. Kolunu ovuşturdu. "Bazen kaşınıyorum ve inanılmaz bir g hissediyorum."

"Ve tüm duyularınız canlanıyor," diye ekledi Antonietta.

"Ben yle hissetmiyorum," dedi Tasha, "ama Paul ile telepatik olarak konuşabiliyorum. Bunu çocukluğumuzdan beri yapıyoruz. Ondan başka kimseyle konuşamıyorum."

"Bana hiç söylemedin."

"Sadece kendini dışlanmış hissetmeni istemediğim için." Tasha yumuşak bir şekilde i çekti. "Byron'ı gerçekten seviyor musun, Toni?" Sesinde bir tutukluk vardı.

"Dşndğmden çok daha fazlası. Onsuz bir hayat düşünemiyorum."

"Nerede yaşamak istiyor? Ne iş yapıyor? Onun hakkında bir şey biliyor musun?"

"Mcevhherlerle alışıyor. Kendi parası var. Biz de memleketine gitmesi gerekecek ama biz burada, sarayda ikamet edeceğiz. Mcevhherlerini burada yapabilir. Ben turneye çıktığımda o da benimle seyahat edecek."

"Nasıl emin oldunuz? Korkmuyor musun?" Tasha ellerine baktı. "Hep yanlış adamlarla evleniyorum."

Antonietta yumuşak bir sesle, "Yanlış nedenlerle evleniyorsun," dedi. "Evliliğe girerken bunun senin için yanlış olduğunu biliyorsun."

"Diego'dan gerçekten hoşlanıyorum. Gerçekten, Toni. Beni güldürüyor ve kendimi iyi hissediyorum. Benimle sanki bir beynim varmış gibi konuşuyor. Birlikte epey zaman geçirdik, sadece konuştuk. Çocuklarıyla tanışmak istiyorum. Ama ya onun gibi bir adamla evlenemezsem?"

"Zengin olmayan bir adamdan mı bahsediyorsun?"

Tasha sinirli bir şekilde elini salladı. "Sorun para değil. Zamanla çok param olacak. Birinden borç para alabilirim.

Eğer bende yoksa. Benden bir eş ve anne olmamı beklerdi. Tam zamanlı. Ben hiçbir şeyi tam zamanlı yapmadım."

Antonietta güldü. "Tasha, kendinden başka bir şey olmana gerek yok. Günün büyük bir bölümünü Margurite ve Vincente. Nonno'yu bir şahin gibi izliyorsun, bu onu çıldırtsa bile. Ben yürürken sandalyeleri içeri ittiğini duyuyorum çünkü başka biri dikkatsiz davranıp onları dışarıda bırakmış."

"Hizmetçilere emir vermekten nefret ederim." "Diego'nun hizmetçileri olduğundan şüpheliyim."

"Hizmetçilerim olmak zorunda, Toni. Benden çamaşır yıkamamı beklemeyeceği kesin." Ürperdi. "Kirli, kokan giysilere dokunma düşüncesi korkunç. Ama yemek yapmayı severdim. Gurme kursuna gitmiştim ve gerçekten çok iyiydim. Yemek yapmak eğlenceliydi. Bazen Enrico mutfakta yemek yapmama izin verirdi ama Alfredo'nun bana asla izin vermeyeceğini biliyorum."

"Tanrı aşkına, Tasha," diye patladı Paul. "Mutfak Alfredo'nun değil, bizim. Eğer yemek yapmak istiyorsan, ona defolup gitmesini ve işi sana bırakmasını söyle."

Justine içeri girerken kibarca kapıyı çaldı. "Paul, çok daha iyi görünüyorsun."

"Byron ve Toni üzerimde sihirlerini konuşturdular." Paul ona elini uzattı. "Gel ve bize katıl. Tasha ve Toni'ye benimle evlenmeyi kabul edene kadar seni rahatsız ettiğimi söyledim. Toni'nin büyük haberleri var. Bizimkinden bile büyük." Paul, Tasha ve Toni'nin Antonietta bu bilgiyi aktarırdı. "Byron onun gözlerini görebileceği kadar iyileştirmeyi başardı."

"Bu imkansız. Toni mümkün olan her uzmana göründü ve hepsi de bunun yapılamayacağını söyledi." Patronuna döndü. "Gözlerini nasıl iyileştirmiş olabilir?"

"Yeteneği var. Mükemmel değil, Justine. Beynim görme ve nesneler arasında ihtiyaç duyduğu bağlantılara sahip değil. Çoğu zaman gözlerimi kapalı tutmaya ve diğer duyularıma güvenmeye çalışıyorum. Bu çok daha kolay. Eğer gözlerim açıksa ve baktığım şey hareket ederse, kendimi çok hasta hissediyorum. Bazen

garip şekiller ve nesneler görüyorum, sanki yanlış imgeyle bağlantı kuruyormuşum gibi. Bu çok garip."

"Ama heyecan verici," dedi Justine. "Toni, çok heyecanlı olduğunu biliyorum.

bana kızgın. Bunu hak ettiğimi biliyorum ama arkadaşlığımızı kaybetmek istemiyorum. Bu benim ailem. Seni çok seviyorum. Benim hatamdı. Ne kadar istesem de yaptıklarımı değiştiremem, ama sana ne kadar üzgün olduğumu göstermenin bir yolunu bulmak istiyorum. gerçekten öyleyim."

"Kırıldım Justine, kızgın değilim. Anlamaya çalışıyorum."

"Düğün gününde Toni'yi savunacağım."

Tasha açıkladı, "yani siz ikinizin kankalık yapmasına gerek yok. Marita da bunu unutabilir."

"Elbette beni savunacaksın Tasha, ama Marita ve Justine için de yer var."

"Renklerini gerçekten sınırılıyorsun, Toni," diye uyardı Tasha. "Marita pastel renklerde berbat görünüyor ve Justine çok solgun-"

"Tasha." Paul azarladı.

Celt aniden başını Antonietta'nın kucağından kaldırdı. Tüm vücudu tetikte bir şekilde gerildi. Antonietta rahatsız bir şekilde kıpırdandı, derisi kaşınıyor, midesi garip bir şekilde dönüyordu. Karanlık

Midesinin çukurunda bir korku toplandı. Odanın içinden bir gölge geçiyor gibiydi. Gerçekte olduğundan daha çok zihnindeydi. Uğursuz bir uyarı.

"Toni," Tasha aniden üşümüş gibi kollarını ovuşturdu.

"Neyin var?"

"Bilmiyorum. Tuhaf bir şey hissediyor musun?"

Paul yastıklara yaslandı, eli Justine'in elinin içindeydi, gözleri kapalıydı. Justine her ikisi için de başını salladı. "Bize her şey yolunda görünüyor, Toni."

"Köpek tuhaf davranıyor," diye rapor verdi Tasha.

"Tehlikeli görünüyor."

"Paul'le kal," dedi Antonietta. "Nonno'yu kontrol etmek istiyorum. Celt benimle gelebilir. O iyi bir rehberdir."

"Gerçekten bir sorun olduğunu mu düşünüyorsun?"

Diego'yu arayabilirim," diye teklif etti Tasha.

Antonietta cevap vermedi. Gözlerini kullanmayı denemeye zahmet etmedi. Hıza ihtiyacı vardı ve Celt'e güvenmek çok daha kolaydı. Onun yanında volta atıyor, vücudu koridordaki ve merdivenlerdeki her engelin etrafından dolanarak ona manevra yaptırıyordu. Byron. Onunla anında bağlantı kurdu. Ne kadar uzaktasın? Karanlık gölgenin izlenimini gönderdi. Karanlık gölgenin yaklaşan tehlike. Dehşetin.

Palazzo'nun içinde kal. Hemen yanına geleceğim, Eleanor ve Vlad da yoldalar. Josef'e dokunmaya çalıştım ama yanıt vermiyor ya da bunu yapamıyor. Vlad da aynı şeyi söylüyor.

Nonno ile avludaydı. İçeride kal, Antonietta.

"Sanki yaparım da," diye mırıldandı asi bir sesle. "Franco!" Sesini yükseltti, nadiren yaptığı bir şeydi bu, sesini yükseltmekten nefret ediyordu. önemli bir konuşma olduğunu bildiği ama ona ihtiyaç duyduğu bir konuşmayı yarıda kesti. "Helena! Avluya gel ve Nonno'yu bulmama yardım et." Köpeğe doğru eğildi. "Celt, ben sana güveniyoruz. Sana bir şey olmasını istemiyoruz. Nonno ya da genç Josef. Avluya açılan terasa açılan Fransız kapılarını iterek açtı.

Celt hırlamadı ama boğazından neredeyse duyulamayacak bir ses yükseldi. Vücudu gerginlikle titreşiyor gibiydi.

Antonietta derin bir nefes aldı ve keskin bir koku yakaladı. Vahşi bir şey. Ölümcül bir şey. Celt'e tutundu. "Nonno'yu bul, Celt. Bana nerede olduğunu göster."

Helena arkasından yaklaşarak, "Ne oldu, Sinyorina Scarlett?" diye sordu.

"Büyükbabamı gördün mü?"

"Don Giovanni çoğu akşam olduğu gibi bahçedeydi. Şu genç adam, Josef, onunla birlikteydi. Labirente doğru yürümüş olmalılar."

"Lütfen Franco'ya beni takip etmesini söyle. Nonno'yu aramaya gidiyorum."

"Evet, elbette, ona hemen söyleyeceğim. Sana yardım

etmemi ister misin?"

"Franco'yu çağırır ve ona dikkatli olmasını söylersen," Antonietta, "Bu harika olur," dedi. Helena'nın herhangi bir tehlikeye maruz kalmasını istemiyordu. Dikkatli adımlarla teras merdivenlerinden avluya indi. "Onu bul, Celt, Nonno'yu bul."

Köpek avlanma isteğini dizginlemek için gösterdiği çabadan dolayı oldukça titriyordu. Labirente doğru ilerlemeye başladı ama girişlerden birine birkaç adım kala durdu ve palazzoya doğru geri döndü.

Antonietta köpeği bıraktı ve gözlerini yavaşça açtı. Yeterince karanlıktı ve gözlükler sayesinde korkunç yalpalama ve yanıp sönen ışıklar rahatsız etmiyordu. Yukarıya, mazgallardan birine odaklanmaya çalışarak, sadece yönünü bulmak için mazgala doğru baktı. Heykelin görüntüsünün netleşmesi birkaç dakika aldı. Gördüğü Kanatlarını havaya fırlatacakmış gibi açmış, dişlerini göstermiş, gözlerini kocaman açmış ve bakıyordu. Genç Josef'in hareketsiz yatan bedenini gördüğünde nefesi boğazında düğümlendi, beresi gargoylelerin kanat ucundan sarkıyordu.

Üzerine çömelmiş büyük, benekli bir kedi vardı. Kedi başını çevirdi ve gözlerinde kötülükle ona baktı.

Byron. Çabuk, bir baykuş resmine ihtiyacım var. Benim için tut. Antonietta bir kalp atışı, bir sonsuzluk bekledi ve sonra görüntü onun için oradaydı. Neyse ki Byron soru sormak ya da onu azarlamak gibi bir hata yapmadı. O korkunç aciliyet duygusunu yakaladı ve ihtiyacı olan verileri sağladı. Cildi karıncalandı, vücudu sıkıştı. Gece yırtıcısının şekline dönüşürken gözlerini sıkıca kapattı.

Yerden fırlatmak çok daha zordu, ama başardı. Sıçrarken, yükselmesine yardımcı olmak için altından büyük bir rüzgâr esti. Mümkün olan son ana kadar gözlerini açmak zorunda kalmamak için doğruca yukarı uçtu.

Benimle bağlantı kur. Bu emri görmezden gelmek imkansızdı.

Saygı ile karışık bir korku ve öfke vardı ama Byron'ın ses tonunda Antonietta'nın itaat etmesi gereken bir zorlama vardı. Adamın zihnini tamamen ele geçirdiğini, gözlerini açmaya zorladığını hissetti. Garip, kafa karıştırıcı bir hastalık bekledi ama gelmedi. Adamın onun gözlerini kullandığını ve bağlantıları kendisinin kurduğunu fark etti. Ne gördüğünü anladı ve anında tercüme etti.

Sis beklenmedik bir şekilde denizden içeri girdi. O kadar yoğun ki, sis tanecikleri gökyüzünde bir bariyer gibi asılı duruyordu. Baykuş sisi siper olarak kullanarak sessizce, gizlice uçtu. Sadece

Saniyeler içinde siperlerin üzerinden geçip başını Josef'in açıkta kalan boğazına eğen kedinin üzerine bir taş gibi düştü.

Antonietta uzaklardan gelen bir acı çığlığı ve ardından intikam vaadini haykıran bir erkek sesinin yankısını duyunca irkildi. Jilet gibi keskin pençeler jaguarın gözlerini parçalıyor, kesiyor ve kazıyor, kediye avından geriye doğru itiyordu. Rüzgâr uludu, neredeyse canavarın hırıltısını bastırdı. Tükürdü ve pençelerini savurdu, sonra dönüp koşmaya başladı, kolayca bir Çok sayıda gargoye, tırabzan boyunca kulenin uzak tarafına doğru yarışuyordu.

Baykuş Josef'in yanına yerleşti ve insan formuna geri döndü. Antonietta genç adamın üzerine eğildi. Boğazında korkunç bir yara vardı. Çok kan kaybetmişti. Nabız alamadı. Byron. Ölmüş müydü?

Siyah iplikler başının üzerinde dönüp durdu. Yıldırım gökyüzünde yarıştı. Gök gürledi, sarayı salladı. Karanlık bulut kazanları kaydadı ve kaydadı, öfke, kızgınlık ve dayanılması zor korkunç bir keder saçtı.

Antonietta göklerde kopan duygu fırtınasının ağırlığı ve yoğunluğuyla mücadele etti. Vücuduna verilen hasarı değerlendirmeye çalışırken elleriyle yaraları kapattı.

Josef darbe aldığında kalbini ve ciğerlerini kapattı. Byron ona doğruyu söylediğini umuyordu. Josef onların halkına göre gençti. Darbeden sonra tamamen kapanması ölümcül bir yara almak kolay bir iş değildi.

Eleanor ve ben onu yakaladık. Yaşam gücü zayıf. Onu yeryüzünde tutmak bizi yavaşlatacaktır. Byron, Vlad'ın korku ve kararlılık dolu sesini duydu. Kediye takip etmenize ve oğlumuzu bize tutmanıza yardım edemem.

Kediye alacağım, Vlad, sadece onu canlı tut.

Jaguar şimdi nerede? Antonietta yarayı kapatmak için bir yol arıyordu. Nonno avluda, Franco da

onu aramaya geliyor. Acele et Byron. Kedi buraya öldürmek niyetiyle geldi.

Byron karanlığın içinden fırladı, güçlü bir yaratıktı, Antonietta'nın yanından hızla geçip kediye takip etti. Adamın elinin yüzüne değdiğini hissetti. Ne yapacağını biliyorsun. Sesi çok yumuşaktı. Tam bir inançla doluydu.

Çocuğu aşağıdaki toprağa götürmek zorundaydı. Toprağa ve kendi tükürüğüne ihtiyacı vardı. Byron ona söylememişti ama bir şekilde onun zihninden bu bilgiyi edinmişti. Siperlerin üzerindeydi. Celt ya da Nonno'yu görüyor musun? Ya da Franco'yu? Franco, Josef'i bahçeye kadar taşıyabilir.

Byron koya doğru uçtu. Kedi kokusunu gizlemek için suya doğru giderdi. Hiçbirini görmüyorum. O Haftalar önce kurduğu bir bağlantıyla köpeğe uzandı. Byron kısa bir an için çalılıkları, bir bankı ve bankta oturan Don Giovanni'yi gördü, Celt etrafında volta atarken kapana kısılmış ve gidemiyordu. Byron Antonietta'ya güven verici bir görüntü gönderdi ve sisin örtüsü altında yeryüzüne daha yakın bir yere indi.

Tehlike henüz geçmemişti. Antonietta hemen Byron'a gitmek, onun güvende olduğundan emin olmak istiyordu. Derisi değişim ihtiyacıyla ürperiyordu. Midesinin çukurunda, başının üzerinde dönen bulutlar kadar kara bir karanlık yayılıyordu. Byron'ın adını iç çekti, onu tehlikeye karşı uyarmak istiyordu ama bu sırada dikkatini dağıtacağından korkuyordu. yanlış an.

Antonietta heykellerden birine sürtünen kumaşın fısıltısını yakaladı. Başını heykellerden birine doğru çevirdi. ses çıkardı ve nefes aldı. "Helena. İyi Dio'ya şükürler olsun. Lütfen hemen Franco'yu bul. Bu zavallı çocuğa yardım etmeliyiz. Vahşi bir kedi tarafından saldırıya uğradı. Onu öldürenle aynı kedi. Geçen gece."

"Aynı kişi olduğundan emin misiniz, Sinyorina Scarletti?"

Antonietta gözlerini dikkatle açtı ve hizmetçisine odaklanmaya çalıştı. Kadın ona doğru ilerlemeye devam etti. Antonietta ne kadar yakın olduğunu anlayamadı. Ceset

çarpıtılmış, mide bulandırıcı bir şekilde dalgalanıyordu. Gözlerine lekeler sıçradı, yüzünde uçuştı. Renkler parıldadı. Kırmızılar, sarılar. Koyu bir mavi. Tırnaklarını bir dayanak olarak avucuna geçirdi ve gözlerini Helena'ya dikerek görmeye çalıştı. "İki kedi olduğundan şüpheliyim Helena. Lütfen

Franco. Bu çocuğun hayatını kurtarmalıyız."

Helena gelmeye devam etti. Şimdi daha hızlı, yüzü Ağzı varmış gibi görünene kadar uzadı, vücudu dört ayak üzerine düşene kadar kıvrıldı, büküldü.

Antonietta bekledi, kedinin sıçrayışını zamanladı, kendini bir tarafa fırlattı, yeni yeteneklerini kullanarak jaguarın üzerinden geçti ve mazgalın kenarına indi. Jaguar hırladı ve yarı insan formuna dönüştü. Helena Josef'in üzerine eğildi, bir yandan da gözlerini Antonietta'dan ayırmıyordu. Orada nefret vardı.

"Bunu neden yaptın Helena?" Antonietta yumuşak bir sesle sordu. Rüzgâr onlara doğru esiyor, büyük kedinin tüylerini karıştırıyor ve Antonietta'nın saç tellerini örgüsünden koparıp yüzüne savuruyordu.

"Sinyorina Scarletti." Helena kelimeleri ona tükürdü. "Bu isimden nasıl da nefret ediyorum. Değerli ailen. Benim ailem olmalıydı. Ben oraya aittim ama hiçbiriniz bunu görmek istemediniz. Burnunuzun dibindeydim ama hepiniz bunu reddettiniz. bakın."

Antonietta görüş alanını zorladı. Helena ağırlığını kaydırıyor, öfke ve nefretle gürlüyordu. Pençeli ellerinden biri Josef'in bedenini mazgalın kenarına doğru itmek için aşağı uzandı. Antonietta düşünmek için durmadı. Helena'nın irkilmiş yüzüne sert bir tekme attı. Momentumu onu hizmetçisinin ötesine taşıdı. Kıvrıldı ve yuvarlandı, tekrar ayağa kalkıp Helena'ya baktı, kendi çevikliği karşısında şok olmuştu. Hiç tereddüt etmeden Josef'e doğru sıçradı ve Helena'nın suratına bir tekme daha atarak onu siperden aşağı düşürdü.

Helena havada dönerek tamamen şekil değiştirdi, çimenlerin üzerine dört ayak üzerinde iniş yaptı. Jaguar ayağını kaldırdı.

ağzını saraya doğru uzattı ve hırladı. Kedi Hemen yakındaki bir ağaca sıçradı, dalları otoyol olarak kullandı ve ölümcül bir amaçla surlara doğru koştu.

Antonietta Josef'i mazgalın kenarından sürükledi, kucağına aldı, kurşuni bedenini bir bebek gibi kucağına aldı. Jaguar birinci katın balkonuna ulaştığında, Antonietta mazgaldan aşağıya atladı.

aşağıda, çömelerek iniş yapıyor, gölgesinde palazzo. Yoğun sisin örtüsü altında bahçeye doğru koştu. Kaç adım attığını biliyordu ve gözleri sımsıkı kapalı, koşarken sayıyordu.

"Toni? Dışarda mısın? Nonno nerede?" Tasha avluya bakan terastan seslendi. "Yapabilir misin

Bu sise inanabiliyor musun? Bu gece havanın açık olması gerekiyordu." Antonietta usulca, "Tasha, acele et, buraya gel," dedi. Onun

Dönen sisin içinde sesi garip ve boğuk geliyordu.

Büyükbabasının çiçeklerini ezdiğini umursamadan Josef'i bahçedeki yatağa yatırdı. Yapılması gerekeni yapmak için sadece birkaç dakikası olacaktı. Zengin topraktan avuç avuç alıp kendi tükürüğüyle karıştırdı ve yaraları sardı. dikkatlice.

Tasha ürkütücü sisin içinden çıkıp üzerlerine doğru geldi. "Ne yapıyorsun, Toni?" Çömeldi, sisin içinde simsiyah parlayan yoğun kanı gördü ve ağzını kapattı. "Yüce Tanrım, delirdin mi sen? Yarasına böyle toprak koyarak onu öldüreceksin."

"Soru sorma, sadece bana yardım et. Bunu jaguar yaptı. Artık bizi avlıyor."

Tasha dizlerinin üzerine çökerek toprağı topladı, Etrafına dikkatle bakıyordu. Sis pek bir şey göremeyecek kadar yoğundu. "Onu içeri götürmemiz gerekmez mi?" Ses tonunu alçak tuttu.

"Annesi ve babası ona yardım etmeye geliyor. Sadece jaguarı ondan uzak tutmam gerekiyor. Nonno, Celt'le birlikte labirentte."

Tasha'ya pek mantıklı gelmedi, özellikle de Antonietta'nın görme sorunları varken, ama Josef'e doğru eğildi korumacı bir şekilde. "İyi bir çocuk, yaşına göre biraz genç." Uğuldayan rüzgârda titredi.

"Ben Helena." Antonietta ayağa kalktı ve bedenini kuzeniyle çimenlerin arasına yerleştirdi. "Jaguar Helena. Şekil değiştirebiliyor."

"Bu mümkün değil, Toni." Tasha sanki bir çocukla konuşur gibi çok net bir şekilde konuştu.

"Evet, öyle. Sonra açıklarım ama onu gördüm. Neden bizden bu kadar nefret etsin ki? Bir yere ait olduğunu söyledi ama biz görmedik. Anlamıyorum. Nasıl bir Scarletti olabilir?"

"O bir taneydi. Helena olmalıydı." "O neydi?"

"Hatırlamıyor musun? Biz çocukken? Babam önüne gelen her kadınla birlikte olurdu. Helena çok güzeldi. Tabii ki onun peşinden koşardı. Hamile kalan kadın o olmalı. Babası hastalandığında aylarca onunla ilgilenmediğini hatırlayın. O sırada hamile olabilirdi."

"Annelerimizle arkadaştı," diye itiraz etti Antonietta. "O bizim için bir aileydi."

"Annelerinizle hiç arkadaş olmadım." Helena sisin içinden topallayarak çıktı, yüzü kan içindeydi, burnu yamulmuştu. Gözleri garip bir şekilde parlıyordu, tıpkı bir kedi gibi. Çimenlerin üzerindeydi ve sis ona yapışmış, bacaklarının ve vücudunun etrafında kıvrılmıştı. "Biz sevgiliydik. Benimle evlenmeliydi. Evlenebilirdik.

her şeye sahip olabilirdi. Antonietta ve ailesinin aradan çekilmesiyle ona çok şey miras kalacaktı. Benimle bu konuda konuştu ama bu konuda bir şeyler yapan bendim. Bana borcunu ödemek için ne yaptı? Karısından kurtulmayı reddetti. Onu küçümsüyordu, zayıf bir kadındı ama ona bağlıydı. Ben de ona bakmak zorundaydım. Onu sevdiğimi biliyordu. Onun çocuğunu doğurdum. İçimde. Onun için her şeyi yapardım ama o benden bundan kurtulmamı istedi. Oğluma piç dedi."

"Yaptığı yanlış," dedi Antonietta. "Çok yanlış yaptı. Çocuğuyla gurur duymalıydı." Elini arkasından Tasha'ya sessiz olmasını işaret etti.

"Ölmeyi hak etmişti. Fahişeleriyle birlikte, benimle evlenmeyi reddederek, onu sefil evliliğinden kurtardığımda bile oğluna sahip çıkmayı reddederek. Onunla her şey çok kolaydı.

onun yaptığı gibi içmek. Bu konuda kendimi kötü bile hissetmedim." Helena'nın sesi garip, hırıltılı bir hırıltıyla titriyordu.

Gökyüzünde çakan şimşekler ayaklarının altındaki zemini sarsarak çok yakından yere çarptı. Gök gürültüsüne yırtıcı bir kedinin uluması eşlik etti. Helena gülümsedi. "Benim oğlum. Esteben. Don Giovanni'yi öldürüyor. Yakında oğlumdan başka miras bırakacak kimse kalmayacak."

Kedi tekrar çığlık attı. Turuncu-kırmızı bir ateş topu, tepede dans eden bir şimşek kırbacından koptu, yere doğru süzüldü ve yoğun sisin içinde kayboldu. Sessizlik sağır ediciydi. Antonietta Helena'ya odaklanabilmek için kendini zorladı. "Scarletti'nin mallarını sattın, değil mi?"

"Esteben bir Scarletti. Bize ait olanı aldık. Bizim olması gereken şey. Eğer mutfakta dediğimi yapsaydı, çoğunuzdan kurtulmuş olacaktık, ama o kaza istedik. Zehir de işe yarar ve Enrico'yu suçlayabilirdik." Hafifçe kıpırdandı, vücudu kasıldı.

"Enrico öğrendi, değil mi? Bu yüzden onu öldürdün." Antonietta gözlerini Helena'ya odaklanmaya zorladı. Kolları benek benek olmaya başlamıştı, tüyler derisinin üzerinde yarışıyor, benekler dans ediyor ve Antonietta'ya doğru sığıyordu.

Bir nefes aldı ve bıraktı. Byron? Esteben'i öldürdün, değil mi? Nonno ve Celt güvende mi?

Sen de öylesin, aşkım. Ondan uzak dur.

Gözlerim kapalı dövüşmek ve diğer duyularıma güvenmek benim için daha kolay.

Buna gerek yok.

Tasha panik içinde soluk soluğa kaldı. Antonietta gözlerini Helena'nın artık yarı insan yarı kedi olan bedeninden ayırmaya cesaret edemedi.

"Ne oldu, Tasha?"

"Hizmetçimizin şeytani bir katil psikopat olduğu ve şu anda bir tür ele geçirilmiş, sapkın yarı insan katile dönüştüğü gerçeğini bir kenara bırakırsak

"Byron'ın kız kardeşi ve eniştesi birdenbire ortaya çıktılar ve beni korkuttular."

"Geri çekil Antonietta," diye uyardı Vlad. "Oğlumuzu kurtarmak için sana burada ihtiyacımız var. Byron kediye halledecek. Josef'i koruduğun için teşekkürler."

"Tasha, belki de içeri dönmelisin."

"Ve tüm bu dramı özleyecek misin? Hiç şansın yok. Bir sonraki kişi kadar iyi tükürebilirim. Sanırım." Tasha, Antonietta'nın elini çekiştirdi.

yanında diz çökene kadar elini tuttu. "Bana yardım etmek için ne yapmam gerektiğini söyle."

Byron sisin içinden çıktı, uzun boylu, karanlık bir figürdü. Akan saçlar ve ona yapışan güç. Sis bacaklarının etrafında kıvrıldı, geniş omuzlarına dokundu. Rüzgâr ona fısıldıyor, milyonlarca sır taşıyordu. Uzakta deniz yükseldi, tepelendi ve köpürdü, zaman kadar eski bir ritimle çarptı ve gürledi. Doğanın bir parçası gibiydi.

Yüz hatları zamansız, gözleri yaşlı. Antonietta hareket etmesine rağmen onu net bir şekilde görebiliyordu. Elini gökyüzüne kaldırdı ve

Şimşek çatallandı, buluttan buluta atladı. "Antonietta, sana ihtiyacımız var." Eleanor'un sesi yumuşaktı endişeyle tısladı. "Tıpkı Paul'e yaptığımız gibi, ben girip iyileştireceğim. Vlad onu yeryüzünde tutacak. Sen ilahi söylemeli ve bize enerji sağlamalısın. İyileştirme yeteneği sende çok güçlü.

Kuzenin sesi de bir armağan. Ona kelimeleri öğret ve bize katılmasını sağla."

"Daha önce hiç kimse sesimin bir yetenek olduğunu söylememişti." Tasha'nın bakışları Byron'a sabitlenmişti. Karşısında yetişkin bir jaguar vardı. Hayvan başını eğmiş, gözleri avına odaklanmış, vücudu saldırıya hazırlanmak için eğilmişti. Büyüleyiciydi, o kadar ki Tasha nefesini tuttu.

Byron'ın havaya kaldırdığı eli açıldı, avuç içi gökyüzüne bakıyordu. Cızırdayan şimşeklerden turuncu kırmızı iplikler

koptu,
parmaklarını çevirdiğinde sıkıca bir topa dönüşüyordu.

"Antonietta?" Don Giovanni labirentten çıktı, Celt onun yanındaydı.

Jaguar anında Byron'a değil, Scarletti ailesinin reisine doğru koşmaya başladı. Byron o kadar hızlı hareket etti ki

Vücut sadece bir bulanıklıktı, göz açıp kapayıncaya kadar mesafeyi geçip Don'un önünde yeniden belirdi. Turuncu-kırmızı alev topu karanlık gökyüzünde ılık çalarak ilerledi ve sönmeden önce geceyi aydınlatan bir kıvılcım izi bıraktı. Jaguar Byron'ın boğazına atladı. Ateş topu kedinin hamlesinin önünü kesti.

Gövde havada, içinden geçerek, ortasında geniş, dağlanmış bir delik bıraktı. Kedi cansız bir şekilde yere düştü.

Byron'ın ayaklarının dibinde.

Ona zar zor baktı. Don Giovanni o kadar sarsılmış görünüyordu ki Byron onu yanına çekti ve Josef'in hareketsiz yattığı yere en yakın banka oturmasına yardım etti. "İzin ver Josef'i taşımalarına yardım edeyim Don Giovanni, sonra seni içeri alacağım."

Antonietta ve Tasha'nın sesleri yumuşak ve melodikti, geceyi şifa ilahileriyle dolduruyordu. İyileşme sürecini hızlandıran ve şifacıya enerji ve çalışmak için rahatlatıcı bir atmosfer sağlayan kadim sözler. Byron da ilahiye katılarak kız kardeşini enerjiyle besledi. Yavaşça çalıştı ve metodik bir şekilde, her yarayı içten dışa doğru kapatıp iyileştirmeye başladığından emin olarak. Bir şifacı için zamanın hiçbir önemi yoktu. İyileştiğinden emin olana kadar çalıştı.

her yarayı ve her yırtığı onarmıştı. Kendi bedenine geri döndüğünde yorgunluktan sallanıyordu. Vlad hemen kolunu ona doladı.

Tasha dönen sisin arasından onları görmeye çalıştı ama yoğun sis vücutlarını gizliyordu. "Josef'i bir hastaneye götürmeliyiz." Çocuk hâlâ hareket etmiyordu. "Ve Nonno içeride hava şartlarından uzakta olmalı."

Byron gökyüzüne baktı ve ilk kez fark etti rüzgar ve fırtına. Bir anda şiddetli rüzgârlar sakinleşti ve bulutlar dağılmaya başladı. Antonietta, sana Josef'e kan. Aileni eve götüreceksin?

Tabii ki. Esteben nerede?

Diğer kedi mi? Labirentte öldü. Büyükbabana saldırmaya çalıştı. Celt'in üzerinde birkaç çizik var, Ciddi bir şey değil, ama enfeksiyonu önlemek için onları iyileştirmeliyiz. Ona sevgi ve sıcaklık dalgaları gönderdi. Ne kadar ölçülü olduğumu fark etmeni istiyorum. Bunu hatırlamıyorum.

dışarı çıkmak her zaman sohbetimizin bir parçasıydı. Ya da jaguarlarla savaşmak veya binalardan atlamak.

Eğer yeteneğiniz varsa, neden kullanmayasınız? Antonietta kendini beğenmiş hissetmemeye çalıştı. Hissedilecek o kadar çok başka duygu vardı ki. Antonietta kendini bildi bileli Helena ev halkının büyük bir parçasıydı. Annesinin hayatta olduğu zamanlara kadar. Helena gerçekten de ailesinin yatına bomba yerleştirmiş olabilir miydi? Bu mümkün görünmüyordu. Peki ya Tasha'nın ailesi? İkisinin de ölümünü gerçekten o mu ayarlamıştı? Ölümler mi? Esteben ya da Helena yiyecek ya da içeceklerine kolayca zehir katmış olabilir. Ve her ikisinin de arabalara erişimi vardı. Nefesini bıraktı ve bir elini saçlarında gezdirdi. Şaşırtıcı bir şekilde, tepki olarak titriyordu.

"Bunları Diego'ya nasıl açıklayacağız?" Tasha korkuyla sordu. "Hizmetçimiz ve mutfaktaki çocuğun vahşi hayvanlara dönüşmesinden bahsettiğimiz için deli olduğumuzu düşünecek." Esteben'in üvey kardeşi olması hakkında çok fazla düşünmek istemiyordu.

Cesetleri yakacağım ve gökyüzünden bir şimşek getireceğim. Kediler, Esteben ve Helena, hepsi aynı anda trajik bir kazayla karşılaşacaklar.

Günümüzün adli tıp...

Hiç korkmayın. Bulacak bir şey kaldıysa DNA'nın hem insan hem de kediye göstereceğinden eminim. Trajik bir olay. Palazzo'dan yapılan hırsızlıklar duracak. Ailenize daha fazla zehir verilmeyecek ve benim de endişelenmeme gerek kalmayacak.

ve gece birinin size zarar vermeye çalıştığını. Estaban ve Helena'yı bulduğu için Diego'ya kredi verilecek. Bunları soruşturma yoluyla keşfettiğini düşünecek.

Antonietta Tasha'nın elini tuttu. "Nonno'yu eve götürelim."

"Josef iyi olacak mı?" Don Giovanni'ye doğru koşarlarken Tasha Antonietta'ya sarıldı. Rüzgâr dinmişti ama hava hâlâ soğuktu, deniz gürliyor ve havaya su püskürtüyordu. Kollarını büyükbabalarının beline doladılar ve onu jaguarın cesedinden uzaklaştırdılar.

"Evet, ailesi onunla ilgilenecek. Onun için endişelenmeyin." Antonietta arkasına bakmadı. Gözleri zaten aşırı kullanımdan yanıyordu. Ama Byron'ın tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Yeğenini nazikçe kollarının arasına almış gibi bir izlenime kapıldı. Kendi damarını açarken Byron'ın bileğindeki yırtığı hissetti. Eleanor ve Vlad onu güçlü bir beslenme emriyle uyandırırken derisinin Josef'in ağzına sıkıca bastırıldığını hissetti. Byron'ın yaşam gücünün yeğenine aktığını, açlıktan pörsümüş hücreleri yenilediğini hissetti.

Beslenmeyi unutma. Eve zayıf ve işe yaramaz bir halde sendeleyerek gelmeni istemiyorum.

Yumuşak kahkahalar onu karşıladı. Dırdır etmekte çok iyi olmaya başladın.

Ben her şeyde iyiyim. Parmaklarını şıklattı. "Celt, benimle gel oğlum. Nonno'ya göz kulak olduğun için teşekkürler." Borzoi artık bir tehdit oluşturmadığı için ölü kediye görmezden geldi ve Antonietta'nın yanına geldi.

Umarım güvende kalmakla ilgili bütün gece süren bir ders boyunca oturmakta iyisinizdir. Aynı anda iki yerde birden olamam.

Neden olmasın? Başka her şeyi yapabilirsin. Bunu hâlâ öğrenemedin mi? Gözünün önüne Kollarını ona dolayarak ve onu kendine yakın tutarak, ona sıcaklık ve sevgi dalgaları gönderdi.

Teras kapısını açtıklarında Don Giovanni sendeledi. Arkalarında bir şimşek çaktı ve yanık et kokusunu bulutlara taşıyan siyah duman yükseldi. Tasha arkasına baktı ve çimenlerin üzerinde jaguarın olduğu yerdeki siyah halkayı görünce irkildi. Eleanor, Vlad ve Josef ortalıkta görünmüyordu.

Tasha ve Antonietta, Don Giovanni'nin odasına gitmesine yardım ettiler. Onlara el salladı. "Ölüm döşeğinde değilim. Bu gece ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama üşüyorum, yaralanmadım."

Antonietta onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Elbette Nonno, yarın her şeyi açıklayacağız. Bu gece uyu."

"Yaşlı bir adam için geç oldu," diye kabul etti.

Antonietta ve Tasha, Don Giovanni'nin yatak odasından çıktıklarında, Marita telaşla yanlarına geldi; zeytin rengi teninin altında solgun ve gözleri yaşlı bir yüz vardı. "Don Demonesini'nin peşinden gitti. Franco'ya her şeyi anlattım. Her şeyi. Beni kovabileceğini düşünmüştüm ama delirip Don'un peşine düşeceğini hiç düşünmemiştim. Demonesini onu öldürecek. Öldüreceğini biliyorsun. Franco nazik bir adamdır. O neydi?

düşünüyorsun?" Tedirginlik içinde ellerini birbirine kenetledi. "Onu durdurmak zorundayız."

"Franco bir Scarletti, Marita. Demonesini sana zarar verdi. Tabii ki Franco onun peşinden gidecekti. Buna hazırlıklı olmalıydım," dedi Antonietta.

"Bir silah aldı."

Antonietta'nın parmakları Celt'in ipeksi kürkünde kıvrıldı. "Bu hiç iyi değil."

"Diego'yu arayayım mı?" Tasha sordu. "Belki Franco'yu başı belaya girmeden durdurabilir."

"Hayır, bunu yapmayın," dedi Antonietta telaşla. "Franco sadece oraya bedensel zarar verme niyetiyle gittiği için tutuklanabilir ve hakkında dava açılabilir."

"Byron'a gitmesini söyle," dedi Tasha. "Franco onu dinlerdi."

"Lütfen, Toni, lütfen ona sor. Franco bir işadımı, gangster değil. Don Demonesini'yi tehdit edemez." Marita ellerine baktı. "Ya bir şey korkunç bir şey olur mu? Ya Franco yaralanır ya da tutuklanırsa?"

Byron. Franco, Don Demonesini ile yüzleşmeye gitti. İşlerini bozabileceğimi biliyorum. Onları finansal olarak mahvedebilirim ve Franco'ya planlarımı anlatmalıydım.

Bu yeterli olmazdı. Demonesini, Franco'nun sevgili karısına dokundu. Ona yıllarca eziyet etti. Kuzeninin, düşmanının parasını elinden almaktan daha fazlasına ihtiyacı var.

Gidip Franco'ya bir şey olmadığından emin olur musun? Yorgun olduğunu ve beslenmen gerektiğini biliyorum ama sana sormam gerek.

Sormaya gerek yok. Jaguar öldü. Tasha Diego'yu arasın ve bir değil iki kedi olduğunu söylesin. Olanlar hakkında onunla kendim konuşacağım.

Byron bulutlara baktı. Yorulmuştu ve beslenmeye ihtiyacı vardı, ama bundan daha fazlası gerekiyordu.

Antonietta mutluydu. O kadar çok şey yaşamıştı ki Her zamanki kendinden emin, telaşsız tavrıyla üstesinden gelmişti. Jaguar saldırılarını ve ejderhaların üzerinde uçmayı rahatlıkla kabul ederken, basit bir akşam yemeği için nasıl üzüldüğünü her düşündüğünde gülümsemesine neden oluyordu. Demonesini'nin ailesine bir daha zarar vermesine izin vermeyecekti.

Byron gökyüzüne çıktı, en hızlı ve en doğrudan kendi türünden biri için seyahat yöntemi. Dikkatle inşa ettiği sis tabakası neredeyse dağılmış, ona aşağıdaki şehri net bir şekilde görme imkânı vermişti. Scarletti malikânesi muazzamdı; palazzoyu çevreleyen alanı, uçurumlara kadar ve diğer yönde dağlara doğru uzanıyordu. Şehir biraz uzaktaydı ve Demonesini'nin villası denizin kenarına inşa edilmişti.

şehrin en önde gelen villalarının merkezi.

Su cam gibi parlıyordu, siyah obsidyen üzerinde gümüş bir tabaka. Byron renkleri görebilme yeteneğinin tadını çıkarıyordu. Bilinçli bir düşünce olmadan, sevincini Antonietta ile paylaşmak için uzandı. Bunu bana sen verdin, cara mia. Kasvetli günleri hep hatırlayacağım ve benim için neler yaptığını bileceğim.

Yumuşak kahkahası bir okşayış gibi adamın tenini yıkadı. Diego burada. Helena'nın odasını arıyor ve sonra da Esteben'in odasında hırsızlık çetesine karıştığına dair kanıt arayacak. İsimler bulmayı umuyor.

Villanın ışıkları hemen altındaydı. Byron teması kesmeden önce Antonietta'ya, dönüşüne kadar onu oyalamaya yetecek öpücükler gönderdi. Veranda tüm evin etrafını çevreliyordu. Byron insan formuna geçti ve etrafta dolaştı.

kilitli olmayan bir kapı bulana kadar verandada dolaştı. İçeri girdi.

Villa cesurca, uzun koridordan seslerin yükseldiği yöne doğru ilerledi.

"Eminim o küçük fahişe sana masum olduğunu söylemiştir." Don Demonesini hınzır ve çirkin bir sesle güldü. "Şu fotoğraflara bak. Beni memnun etmek için yalvardı. İlgim için yalvardı. Hiçbir şey onu tatmin edemezdi." Fotoğrafları Franco'nun yüzüne fırlattı. "Senin Madonna'n, çocuklarının annesi, başka bir adam için bacaklarını açmış. Evine git Scarletti ve kendi evinde bir kez olsun erkek ol. Onu ait olduğu yere, sokağa at."

Byron adamın içindeki kötülüğü hissedebiliyordu. Tıpkı bir vampirin, şeytanın hissettiği gibi kibirli bir zafer vardı. ve boş ve kötü niyetle dolu. Don Demonesini nefret eden bir adamdı. Nefreti çok derindi, kalbine ve ruhuna işlemişti. Başkaları üzerinde güç ve tahakküm kurmaktan hoşlanıyordu. Asıl amacı başkalarının sefaleti ve mahvolması gibi görünüyordu.

Franco öfke saçıyordu. Ayaklarının dibinde yere saçılmış olan resimlere göz ucuyla bile bakmadı. "Sen hapishaneye aitsin.

hapishane." Ses tonundan aşağılama damlıyordu. "Başka kaç kadına tecavüz ettin ve şantaj yaptın? Karımdan daha fazlası olmalı."

"Fahişen demek istiyorsun," diye çıkıştı Demonesini.

Byron, Demonesini'nin niyetini anladı. Franco'nun öfkelenmesini istiyordu. Masanın altında bir silah saklıydı ve Demonesini'nin eli onu kavramış, bekliyordu.

bir Scarletti'yi öldürebildi. Franco'nun üzerine geldiğini ve kendisini savunmak zorunda kaldığını iddia edecekti.

Resimler dünyaya kanıt olacaktı.

fotoğrafları ifşa edip Scarletti ailesini daha da utandırmak. Mükemmel bir plandı.

Byron dişlerini göstererek odaya girdi, karanlık gözleri üstünlük için mücadele eden canavarla parlıyordu. "İyi akşamlar, Don Demonesini. Seni görmek ne güzel çok sağlıklı görünüyorsun. Sağlığınızdan endişe ettim ve sizi kontrol etmek için uğrayabileceğimi düşündüm." Demonesini'nin yanıt vermesini beklemedi, doğrudan gözlerinin içine baktı, bariyeri zorluyordu. Demonesini'nin özü yozlaşmış ve kötüydü. Hipnotik telkinlere normal şekilde cevap vermiyordu.

Byron beklemedi. Masanın üzerinden atladı, Demonesini'nin bileğini yakalayarak silahı kaldırdı. Don'u muazzam gücüyle sabit tutarak başını boynunun yan tarafında güçlü bir şekilde atan nabza doğru eğdi ve içti.

Franco'nun nefesi kesildi. Gözlerini Byron'dan ayırmadan fotoğrafları topladı. Sadece Demonesini'nin boynuna gömülmüş kesici dişlere bakabildi.

Byron kana kana içti ve elinin rahat bir hareketiyle adamı odanın diğer ucuna itti. "Negatifler ve bu resimlerden yaptığın kopyalar nerede?" Çok alçak sesle konuşuyordu, sesi kadife yumuşaklığındaydı ama öyle bir güç taşıyordu ki odanın duvarları genişleyip daralıyor gibiydi. "Onları hemen getirmeni ve Franco'ya vermeni istiyorum."

Demonesini yavaşça yerden kalktı, Byron'dan uzaklaştı, gözleri dehşetle açılmıştı ama köşeye sıkışmış bir hayvanın kurnazlığını taşıyordu. Bakışları Byron'ın dikkatsizce bir kenara fırlattığı silaha kaydı.

Don tereddüt edince Byron omuz silkti ve elini inceledi. Tırnakları teker teker uzayarak jilet gibi keskin pençelere dönüşmüştü. Kıvrımlı pençelere bakıp gülümsedi. bakışlarını Demonesini'ye doğru kaldırdı. "Bu ricayı iki kez yapmayacağım."

Don bir dolabın kilidini açmak ve bir çekmeceyi çıkarmak için bir anahtar kullandı. Byron çekmecedeki birkaç dosyaya göz attı.

Demonesini bir dosyayı diğerlerinden ayırdı.

"Hepsini masanın üzerine koyun, dolabı kapatıp kilitleyin."
Demonisini tereddüt etti. Yumuşak bir hırıltı onu harekete geçirdi.

Elindeki klasörleri masanın üzerine yığdı. "Bunlar özel dosyalar."

Franco birini çevirip açtı ve nefesinin altında küfretti.
"Başka bir kadının fotoğrafları, Byron."

"Ben de şüphelenmişim. Marita'nın negatiflerinin orada olduğundan emin olun."

Franco klasörleri karıştırdı, yüzünde belirgin bir hoşnutsuzluk vardı. "Her şey burada, Byron."

"Onları al ve git Franco. Christopher ya da evde başka biriyle karşılaşırsan, dur ve onlarla hoş bir sohbet et. Sana klasörleri sorarlarsa, Demonisini'nin onları sana özel bir proje için verdiğini söyle. Sonra da uzaklaşın ve arkanıza bakmayın. Eve döndüğünüzde, geri kalanına bakmadan o dosyaları yakın. O kadınlardan birden fazlasını sosyal olarak tanıyacağınıza eminim."

"Buraya dünyayı ondan kurtarmaya geldim."

"Biliyorum. Ben ailedenim. Gerekeni yapacağım konusunda bana güvenin."

Byron göz ucuyla Demonisini'yi gördü.

masanın diğer tarafında yerde duran silaha yaklaştı.

"Madem ailedensin, sana ne olduğunu sormayacağım. Bu gece burada gördüğüm her şeyi. Ve daha sonra bu konuyu açma. Karşılığında ben de sana jaguarlardan ve ne kadar yakın olduğumuzdan bahsetmeyeceğim. aile onlar içindir." Franco dosya yığını kollarının arasına aldı. Küçümseme dolu bakışları Demonisini'ye kaydı.

"Başına gelecek her şeyi hak ediyorsun."

Don silahına doğru bir hamle yaptı. Byron yumruğunu sertçe kapatarak Demonisini'nin göğsüne baktı. Adam kaskatı kesildi, yüzü acıdan iki büklüm oldu.

Franco tereddüt etti. "Devam et," dedi Byron yumuşak bir sesle, bakışları Don'a sabitlenmişti. "Yürü git Franco."

Don Demonisini göğsünü tutarak dizlerinin üzerine çöktü. Rengi benek benekti, gözleri şişmişti.

Franco odadan çıktı, klasörler kollarının arasındaydı. Arkasına bakmadı. Yere düşen bir cesedin sesini duyduğunda bile. Mümkün olduğunca rahat görünmeye çalışarak villada aceleyle ilerledi ama kimseye rastlamadığı için minnettardı. Arabası birkaç ağacın gölgesine, dairesel araba yolundan kısa bir mesafeye park edilmişti. Ferforje kapılar. Klasörleri aceleyle arabasının bagajını açtı ve sürücü kapısını çekerek direksiyonun arkasına geçti.

Byron'ın kalbi göğsüne sertçe çarptı. onun yanında cisimlendi. "Bana kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyorsun? Yapma bunu!"

Byron ona sıırttı. "Düşündüm ki, bu konu hakkında konuşmalıyız. benim vampir olduğumu düşünmen. Yapmamayı tercih ettiğini söylediğini biliyorum ama kuzeninle evleneceğim, ve havayı temizlemek en iyisidir."

Franco bir süre oturduktan sonra anahtarı çevirmek için öne doğru eğildi. "Vampir olmadığını mı söylüyorsun?"

"Hayır, değilim. Ben tamamen farklı bir şeyim. Eğer bu bilgiyi saklamak istiyorsan, kanını almak zorundayım. Aksi takdirde, bu karşılaşmaya dair anılarınızı silmekten başka çarem kalmayacak."

Franco sokaklarda görüşten daha hızlı bir şekilde ilerledi. "Anıları silebiliyor musun? Dio, Byron, Toni sizin ne olduğunuzu biliyor mu?"

"Elbette." Sesi bir oktav alçaldı. "Bize hiçbir sebeple ihanet edemezsin Franco. Eğer ihanet edersen bunu bilirim ve halkımı korumaktan başka çarem kalmaz."

Franco ona baktı, Byron'ın yüzüne kazınmış sert çizgileri fark etti. "Ciddisin, değil mi? Sadakati anlıyorum, Byron." Yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı. "Toni'yle evlendiğinde aile olacağız. Bana zarar vermenin o kadar kolay olacağını sanmıyorum."

"Artık o kadar kolay olmaz Franco. Seçimini yap."

"Bazı yeteneklere sahip olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Bir gün işe yarayabilirler. Toni'nin gerçekten koşmak istemediğini biliyorum

Aile işi. Er ya da geç Nonno işi bana devretmek zorunda kalacak. Bence yönetim kurulu toplantısında olmanız çok faydalı olur."

"Helena'nın Tasha ve Paul'un babasıyla bir ilişkisi vardı. Esteben onun oğluydu, yeğeni değil. Helena onun Scarletti servetini hak ediyordu. Antonietta'nın ailesinin ve hatta Tasha ve Paul'un ailesinin ölümünden sorumlu olduğuna inanıyorum. Esteben muhtemelen Enrico'yu öldürdü. Helena ve Esteben, Don Giovanni için kazalar ayarladılar ve ailenizin üyelerine zehir verdiler. İkisi de jaguar şekline dönüşebiliyordu. Yerlileri öldürenler onlardı. Muhtemelen kedi formundayken canavarın dürtülerini kontrol edemiyorlardı."

"Bana bir şey söylüyorsun."

"Bir jaguar formuna geçip kontrolü elinizde tutmayı beklemeyin. Bu tehlikelidir."

"Nereden biliyorsun?"

"Farklılıklarımı çok kolay kabul ettiniz."

"Helena'dan asla şüphelenmezdim. Evimizin bir parçası gibi görünüyordu. Ne büyük kayıp. Don Giovanni'ye gidip ona Esteben'den bahsetseydi aileye hoş karşılanırdı." Arabayı büyük garaja park etti.

"Marita, Margurite'nin benim çocuğum olduğuna inanmıyor."

"Neye inanıyorsun?"

"O baştan aşağı bir Scarletti. Ve ben onu seviyorum. O benim kızım ve babalık testi ne derse desin her zaman benim kızım olacak."

"O bir Scarletti." Byron gülümsedi. "Ailenizin kokusunu ve düşünce kalıplarını karıştırmak mümkün değil."

Franco koltuğunda geriye yaslandı ve gülümsedi.

"Grazie, Byron. Halkını korumak için ne gerekiyorsa yap. Senin ailen artık benim aileme bağlı. Hepimizin yapacağı şey budur."

Ve acele et lütfen. Seni çok özledim. Antonietta onu ürkütmüştü. Çabuk öğrenmiş, zihninde bir gölge olarak kalmıştı.

artık ona yardım etmediğinde.

Geliyorum. Hayat arkadaşına güvence gönderdi.

"Buna inanmıyorum. Byron, çok gerginsin." Jacques Dubrinsky, takım elbise ceketinin kuyruklarının düzgün olup olmadığını kontrol etmek için arkadaşının etrafında dönerken Byron'ın omzuna vurdu.

Byron hızla odanın diğer sakinlerine baktı. Eleanor ve Vlad ona açıkça sırtırken, Jacques'ın hayat arkadaşı Shea gülümsemesini gizlemeye çalıştı.

"Ben gergin değilim. Neden gergin olayım ki? Antonietta benim hayat arkadaşım. Biz zaten birbirimize bağlıyız. Bu sadece onun ailesini memnun etmek için yapılan bir tören." Byron kravatını düzeltti ve parmağını tertemiz beyaz gömleğinin yakasının altında gezdirdi. "Bu şeyler neden hep bu kadar sıkı, insanın boynuna geçirilmiş bir ilmik gibi?"

Jacques ona güldü. "İlmik bir süredir orada. Şimdi mi hissediyorsun?"

Shea, Jacques'ın koluna sert bir yumruk indirdi. "Ha-ha. Kendini çok komik sanıyorsun. Onun espri anlayışı çarpık Byron, ona aldırma. Gelinin çok güzel görünüyor. Kuzeni giyinmesine yardım ederken ona bir göz attım."

"Çok gergin. Antonietta çok tuhaf biri. Gözünü bile kırpmadan din değiştirmeyi seçti. Tehlikeli bir jaguarı defetmeye istekliydi. Kör bir şekilde sahneye çıkıp

Kırk bin kişinin önünde sahneye çıkacak, ama benimle evleneceği için o kadar gergin ki, beni de geriyor." Byron son sözü söylerken Jacques'a ters ters baktı.

"Ya da belki tam tersidir," diye işaret etti Jacques. "Sanırım terliyorsun."

"Onu dinleme Byron. Asıl gergin olan Jacques. Kalabalıkları ne kadar sevdiğini bilirsin." Shea hayat arkadaşına sevgiyle baktı. "Antonietta'nın görüşü nasıl, Byron? O

Daha iyi başa çıkabiliyor musun?"

"Gördüklerini anlamayı öğrendi ancak termal görüntüler çoğu zaman normal görüşünün üzerine biniyor ve derinlik algısında hala zorluk yaşıyor. Ayrıca etrafındaki duygulara ve elektrik akımlarına karşı da son derece hassas." Byron'ın sesinde bir endişe notası vardı.

"Onu dağlara geri getirin. Balayı," diye önerdi Shea. "Toprak bu süreci biraz hızlandırabilir. Bir süredir psişik yetenekler sergileyen insan yaşam arkadaşlarının çoğunun Jaguar ırkının torunları olabileceğinden şüpheleniyordum, hepsinin değil ama en azından önemli bir çoğunluğunun. Antonietta böyle bir yeteneği olan ilk kişi. güçlü Jaguar genetik kodu. Dönüşümün onun doğal yeteneklerini nasıl geliştirdiğini görmekle çok ilgileniyorum."

Byron'ın gözleri karardı. "O bir deney değil."

"Elbette hayır," diye hafifçe güldü Shea, Jacques'ın koluna engelleyici bir el koyarken bile. "Tıbbi ve araştırmacı terimleriyle konuşmaya eğilimliyim, değil mi? Antonietta hoş, cesur bir kadın ve beraberinde zengin bir tarih getiriyor. Sanırım bu bölgede zihin taramasına karşı güçlü engelleri olan birkaç insan olduğunu fark etmişsinizdir."

"Bu Jaguar etkisi olmalı. Franco aslında şekil değiştirme yeteneğine sahip, bu da genetik kodunun esas olarak Jaguar olduğunu düşündürüyor, ancak muazzam bir aile duygusuna sahip ve iyi bir baba ve koca" dedi Byron.

"Onunla konuştum," diye itiraf etti Shea. "Şekil değiştirmesine tanıklık etmemize izin vereceğine söz verdi. Farklılıkları görmek ilginç olacak."

Byron hızla başını kaldırdı. "Bana tek kelime etmedi. Bu konuda ciddi çekincelerim var. Seni Tarih odası. Antonietta bunun hepimiz için çok önemli olduğunu kabul etti. Ama Franco'nun yer değiştirmesini istemiyorum."

Vlad başını sallayarak onayladı. "Bu konuda Byron'la aynı fikirdeyim. Jaguar'ın doğal eğilimlerini kontrol etmek zor görünüyor."

"Bu önemli," diye tekrarladı Shea. "Franco, özellikle de güçlü aile duygusu ve buna rağmen değişim yeteneği ile önemli. Harika bir şekilde işbirliği yaptı. Antonietta, aynı zamanda. Her ikisi de halkımız için gizemleri çözmenin önemini anlıyor."

"Ya jaguar formundayken bir cinayet işlerse?" Byron yüzünü ona dönerek sordu. "Franco'da başka Scarlett özellikleri de var. Şiddet eğilimi var; öyle olmadığını düşünmeyin. Masum bir insana zarar verirse kendini affetmez.

bu formdayken."

"Scarlettler senin ailen, Byron," dedi Jacques, sesi her zamanki gibi alçak ama etkileyiciydi. "Mikhail onları bu nedenle korumamız altına aldı ve buradaki hepimiz senin onlara olan duygularının gücü nedeniyle bunu yaptık. Karşılığında onların da size aynı şekilde sadık olduklarını gördüm. Franco bu konuda bize yardım etmek istiyor. Üç olgun erkek ve üç dişinin kontrolünden kaçması mümkün değil.

Karpatlar."

Shea, "Vites değiştirme sırasındaki farklılıklara tanık olabilirsem," dedi, "nasıl daha iyi yardımcı olabileceğimi bulabilirim.

Antonietta'nın görme sorunları var. Jaguar genleri bu ailede çok güçlü. Bu, insanlarımıza pek çok konuda yardımcı olmak için ihtiyaç duyduğumuz bilgileri gerçekten öğrenmek için tek şansımız olabilir Byron."

"Franco ile bu konuyu tekrar konuşmam gerekecek.

Bunu yapmadan önce riskleri anlamasını isterim," diyor
Byron

dedi.

"Elbette," diye kabul etti Jacques. "Ve unutma, birden fazla kez yer değiştirdi ve bir cinayet işlemedi."

"Hatırlamıyor," dedi Byron, "bu bilgi ile aynı şey değil. Belli ki canavar onun kontrolünde değildi; canavar onu kontrol ediyordu."

Shea odanın içinde volta attı, vitray pencerenin yanında durup karmaşık sanat eserine dokundu. "Franco için endişelendiğini biliyorum Byron, ama göründüğüm kadar klinik değilim. Bu insanların hayat arkadaşın tarafından seilmekle kalmayıp senin için bir aile olmalarını takdir ediyorum. Ayrıca bu insanların Bizi ve farklılıklarımızı kabul ediyorlar. Irkımız için ne kadar önemli olursa olsun, araştırma için aile üyelerinizden birini asla tehlikeye atmam. Bunu yapmam."

Jacques hemen yanına gitti ve onu kollarının arasına aldı. "Kimse senin yapacağını düşünmüyor Shea."

Byron başını salladı. "Sadece zor zamanlar geçiriyorum genetiği anlamak. Benim uzmanlığım başka bir yerde ve Jacques'ın jaguara dönüşmesini izlemek yerine Franco'nun jaguara dönüşmesini izlemenin nasıl bir şey olduğunu asla anlayamıyorum. işe yarayabilir."

"Oldukça büyüleyici," dedi Vlad. "Zavallı küçük Josef'i yer değiştirirken izliyorum, bir bakıyorum vücudunun yarısı kuş, diğer yarısı başka bir şey olmuş. Tek bir görüntüyü tutmayı hatırlamıyor."

Shea, "Bu tam bir odaklanma meselesi," dedi. "Benim için, çocuk sahibi olmakta bu kadar büyük bir sorun yaşıadığımız için, genetik birincil endişe kaynağı."

"Ben de minnettarım," dedi Eleanor. "Kadınlarımız başarılı bir şekilde çocuk taşıma ya da onları ilk yıldan sonra hayatta tutma umutlarını neredeyse tamamen yitirmiş durumdalar."

"Yine de bir ya da iki başarı elde ettik," diye belirtti Shea. "Yine de beni en çok etkileyen Karpatyalı, Gregori'nin kardeşi Darius. Çocukken hiç kimsenin başaramadığı şeyleri başardı. Onu bir büyücü altında incelemeyi çok isterdim."

mikroskop." Jacques onu drttğnde güldü. "Biliyorum, yine başladım. Artık duracağım."

"Aslında Vlad ve ben geçen gün Darius hakkında konuşuyorduk. Josef hala bu becerileri öğrenmekte zorlanıyor, ancak Darius sadece kendisi için değil diğerkocuklar için de imajlar tutabiliyor. Çocuklarımızın gerekli becerileri öğrenmesi için zaman lüksümüz yok," dedi Eleanor ve ekledi

eski yöntemler bu çağda işe yaramıyor."

Byron, "Bir şifacıdan ziyade bir mücevher ağırıcısı olduğum için minnettarım," dedi. "zmesi çok karmaşık bir iş."

"Lafı açılmışken," dedi Jacques, "Mikhail senin dönüşünü dört gözle bekliyor. Raven'a özel bir hediye vermek istiyor ve senin mücevher çağırma becerilerini kullanmanı umuyor. Kendisi de gelecekti ama Raven kısa süre önce düşük yaptı."

Kısa, şok edici bir sessizlik oldu. Byron, "Lütfen kardeşiniz Jacques'a başsağlığı dileklerinizi iletin," dedi.

Vlad Eleanor'un elini tuttu. "Bizimkinin yanı sıra," diye ekledi.

Birbirlerine ortak, içten bir kederle baktılar. Mesele sadece çocuğın kendi halklarının prensine ait olması değildi, kaybedilen her çocuğın ırklarını yok olmaya daha da yaklařtırdığđ gerçeğiydi.

"Raven iyi mi?" Eleanor sordu.

"Elbette depresyondaydı ama fiziksel olarak iyi durumda. Uzun süredir başka bir ocuk için uğraşıyorlardı, ve bu kaybı muazzam bir şekilde hissediyorlar," dedi Shea küçük bir pişmanlık i ekişiyle. İki eliyle rahminin üzerine bastırdı

korumacı bir şekilde. "İnsanlarımızın reme yeteneklerini etkileyen her ne ise kanımızda ya da toprağın kendisinde olmalı. Teorilerim var ama henüz elle tutulur bir şey yok."

"Antonietta'yı dönüştürerek ondan bir ocuk kaybetmenin acılarıyla başa çıkmasını isteyeceğimi hiç düşünmemiştim. Raven başarılı bir şekilde bir ocuk doğurdu; ben sadece kolayca daha fazlasına sahip olacağđını varsaydı."

Eleanor, "Raven'in damarlarında tıpkı bizim gibi Karpat kanı akıyor," dedi. "Hepimiz bunun böyle olmamasını umduk.

onun başına da hepimizin başına geldiği gibi geldi."

Byron bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Antonietta sadece din değiştirirken bile çok şey yaşadı. Onu dünyamıza tamamen dahil etmeden önce bunu enine boyuna düşünmeliydim. Çocuklarını kaybetmekle yüzleşmek zorunda kalmasını istemiyorum." Eleanor'un bebek üstüne bebek kaybederken yaşadığı derin ıstırapı hatırladı. Ve Vlad'ın kız kardeşi Diedre'nin kayıplardan sonra yaşadığı depresyonu.

"Antonietta'ya çocuk sahibi olabileceğimize dair boş yere umut vermek istemiyorum. Her zaman hayat arkadaşımı bulursam

ama asla bir ailesi olmayacağı fikrini kabul etti çünkü hayatını paylaşacak bir erkek bulabileceğine inanmıyordu. Çocuk sahibi olmayı umarken bebeğini kaybetmesini istemiyorum."

Eleanor usulca iç çekti. "Yıllar boyunca pek çok çocuk kaybettim, Diedre benden daha fazla, yine de tekrar tekrar denedik. Pek çok kişinin düşündüğü gibi ırkımızın iyiliği için değil, bir çocuk değer verdiğimiz bir hazine, bu dünyada eş benzeri olmayan bir hediye olduğu için. Antonietta'ya gerçeği söyleyin ve kendi seçimini yapmasına izin verin."

Byron? Bana ihtiyacın var mı? Neden bu kadar üzgünsün? Bugün bizim düğün günümüz.

Antonietta anında zihnindeydi, sıcak, sevgi dolu bir varlık. Sana her zaman ihtiyacım olacak. Gergin misin?

Kadın usulca güldü, sesi adamın teninde oynaşıyordu, kalbini çekiştiriyor. Korkarım hayır; o sensin, ben değil. Harika hissediyorum.

Geç kalma ve beni orada aptal gibi bırakma.

Aptal gibi görüldüğünü hayal bile edemiyorum.

Antonietta

usulca güldü ve aynadan uzaklaştı. Odası, etrafına yardımsever bir şekilde toplanmış aile üyeleriyle kalabalık görünüyordu. Küçük Margurite bile kendi kıyafetlerini giymişti.

onlara katılmasına izin verilmişti. Franco onu en rahat koltuğa özenle yerleştirmişti.

"Byron'la mı konuşuyorsun?" Tasha merakla sordu. "O da

telepatik, değil mi? Diego hiç değil. Denedim, ama o

Aslen buralı değil ve hiçbir telepatik yeteneği yok. Onu davet etmemin bir sakıncası olmadığını söylediniz ve ben de çocukları getirmesini istedim. Herkesin onlarla tanışmasını istiyorum."

Antonietta Tasha'nın yanağına bir öpücük kondurdu. "Bugün hepimizin çocuklarıyla tanışması için mükemmel bir gün. Tüm ailemin ve tabii ki sevdikleri herkesin etrafımda olmasını istiyorum."

Franco uzanıp kuzeninin saçının bir teline dokundu. "Gerçekten istediğin bu mu, Toni? Bu adam her zaman için."

"Kesinlikle eminim, Franco." Antonietta içinden mutluluk fıskırdığını hissedebiliyordu. "O tam bana göre. İstediğim her şeyi. Marita için de böyle mi hissediyorsun?"

"Onu ilk gördüğüm andan itibaren onun benim diğer yarım olduğunu biliyordum. Ona benden kaçma şansı vermedim. Ona kur yapmak için haftalarımı harcadım. Sanırım onu korkuttum yoğunluk." Karısına bakmak için başını çevirdi.

Gülümseyerek cevap verdi. Margurite'nin saçlarıyla uğraşmakla meşguldü. Celt burnunu Margurite'nin küçük kızın kucağında. Marita azarlamadı, Margurite'nin köpeğin ipeksi kulaklarını kaçmasına izin verdi.

Antonietta sesini alçalttı. "Son üç teklifte Demonesini şirketini zarara uğrattığımızı biliyorum Franco ve bu konuda endişelisin ama endişelenmene gerek yok. Bu durum onları hisse senetlerini satmaya zorladı. gelir kaybını telafi ediyor ve Nonno sessizce satın alıyor. O şirketi parça parça alaşağı ediyoruz. Marita'ya bir şey söylemek istemedim çünkü sonunda yeniden mutlu olmuş gibi görünüyor. Katlanmak zorunda kaldığı ne korkunç bir deneyim."

Franco kuzenini öptü, kıyafetlerine dikkat ederek. "Merhametiniz için teşekkürler. Biz birlikteyiz ve hep öyle kalacağız." O da sesini alçak tuttu. "zerindeki eklemeler alt kat Byron'ın istediği şekilde tamamlandı. Paul ve ben senin emirlerinin her zaman yerine getirilmesini sağlayacağız, Toni. Sen ve Byron

Byron'ın en savunmasız olduğunuzu söylediği zamanlarda korunursunuz."

Sevincini ifade edebilmesinin hiçbir yolu yoktu. Antonietta denemedi. Üç kuzeninin onun ne olduğu gerçeğini bilmeleri çok daha kolaydı. Byron'ın onlara seçme şansı verdiğini ve onları istediği zaman izleyebileceğini biliyordu, ama onlar bu koşulu kolayca kabul etmişlerdi. Ailesini ya da çok sevdiği hayatını kaybetmemişti.

Byron mı? Eğer bu akşam söylemediysem, seni seviyorum.

Hemen onun için oradaydı. Sıcaklığı etrafını sardı, onu yakın tuttu. Güldüğünü hissediyorum. Bu ciddi olayda ne yapıyorsun?

Antonietta'nın alaycı sesi Byron'ın vücuduna sıcaklık yaydı. Josef hakkında konuşuyoruz. Vlad onu yine Örümcek Adam numarasını denerken yakaladı. Pek başarılı olamadı ve bir saksının içine düştü. Kendini toparlarken, sanırım Eleanor onu cezalandırdı.

Bu bizim Josef'e benziyor. Bana kiliseye gitmem gerektiğini söylüyorlar. Yakında görüşürüz.

Bizim Josef. Byron bu sesi sevdi. Bir yerde Yeğeninin maskaralıklarından duyduğu dehşet, zamanla gerçek bir eğlenceye ve sevgiye dönüşmüştü. Bunun ne zaman ve nasıl olduğunu bilmiyordu.

Eleanor pencerenin yanındaki sandalyeden kalkıp Byron'ın yanağına bir öpücük kondurdu ve onu irkilterek düşüncelerinden uyandırdı. "Tüm o heyecan ve travma içinde Antonietta'ya Josef'in hayatını kurtardığı için teşekkür edip etmediğimi hatırlamıyorum. Tamamen iyileşti ve tekrar ayağa kalktı."

"Dünya güvenli mi?" Byron alay etti.

Jacques aniden güldü. "Kardeşimin önünde sergilediği performansı asla unutmayacağım. Josef, Mikhail'in yüzüne bakarken gülmekten yere düşmemek için kendimi zor tuttum.

rap yorumunu söyledi."

Vlad yüzünü kapattı. "Hatırlatma bana."

Byron Jacques'ı dürttü. "Antonietta'nın bir ses odası var. Bahse girerim Josef'i bir rap CD'si hazırlamaya ikna

edebiliriz.

Mikhail. Kendime de bir kopya alsam fena olmazdı, arada bir takıp Antonietta'nın şarkı sözlerini duyduğunda yüzünün alacağı ifadeyi izlemek için."

"Harika bir fikir," diye onayladı Jacques. "Tam da kardeşime göre bir şey."

"Byron! Jacques!" Eleanor dehşete kapılmıştı. "Josef'i cesaretlendirmeye cüret etme."

Byron kolunu ona doladı. "Sanatı teşvik etmenin harika bir özellik olduğunu düşünüyorum."

Vlad en sert sesiyle, "Böyle bir şey yaparsan bana hesap verirsin," dedi.

Byron ve Jacques hızlıca sırttılar. Shea bilmiş bir gülümsemeye onların maskaralıkları karşısında başını salladı ve eski dostluklarına geri döndükleri için memnun oldu.

Kapı tek bir kez çalındı ve Franco kafasını odaya uzattı. "Vakit geldi Byron."

Byron derin bir nefes aldı. "Burada nefes almanın zor olduğunu fark eden oldu mu?"

Eleanor onu öptü. "Bu konuda bebek gibi davranarak bizi utandırma. Seninle şapelde görüşürüz."

"Şimdi kaçmak yok," diye uyardı Shea. "Hayat arkadaşın inanılmaz görünüyor." Eleanor'u dışarı kadar takip etti.

Byron Jacques'a baktı. "Jacques'la ilgili bir şey var. bir kalabalığın önünde durmak. Kadınlar neden böyle şeylerden hoşlanırlar?"

"Bize eziyet etmek için," dedi Jacques.

"Buna hakkın var." Vlad kapıyı açtı ve kayınbiraderine içeri girmesi için el salladı.

Gece kristal berraklığındaydı, sakın deniz cam gibi parlıyordu. Yol boyunca açan gece çiçekleri parlak renkleriyle yolu aydınlatıyordu. Şapel küçük bir ağaç korusunun ortasında duruyordu. İçeriden aydınlatıldığında Byron

vitray pencereler tüm canlı güzellikleriyle karşısındaydı. Esinti yüzüne dokundu, tenini serinletti, kokusunu da beraberinde taşıdı.

ve denizin tadı. Derin bir nefes aldı, bunu takdir etti Antonietta doğaya yakın bir yer seçmişti.

Dünya. Üç adam bahçelerden geçerek kendilerini doğrudan sunağa götürecek olan girişe doğru ilerlediler.

Byron yan kapıdan içeri girdi, Jacques ve Vlad da onun yanında. Yüzlerce mum şapeli usulca aydınlatıyordu.

Hepsi oradaydı. Kızın ailesi. Onun ailesi. Değer verdiği insanlar. Franco, Vincente ve Margurite ile birlikte. Eleanor iki çocuğun yanına oturmuş, Margurite'nin kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Diego küçük çocuklarıyla birlikte oturmuş, gözlerini dikmiş Tasha'ya bakıyordu.

Marita ile mihrapta gelini bekliyorlardı. Paul ve Justine el ele tutuştular. Byron, Shea'nın Josef'e çok yakın oturduğunu görmekten özellikle memnun oldu ve ona söylediği her neyse, yüzündeki hınzır, alaycı sırıtışı sildi. Aralarında hiçbir ayrılık olmadan hep birlikte oturduklarını görünce Byron'ın kalbi daraldı.

Müzik vardı ama Byron sadece kalbinin vahşi gümbürtüsünü duyabiliyordu. Ellerini önünde kavuşturmuş, öylece duruyordu. Bekliyordu. Şapelin girişinde yumuşak bir hissettirdi duyuldu. İkinci bir kalp onunkinin mükemmel ritmini buldu. Konukları ayağa kalkarken o da döndü.

Antonietta kilisenin arka tarafında duruyordu, bir eli eldivenliydi.

elini Don Giovanni'nin kolunun kıvrımına sokmuştu. Baştan çıkarıcı kıvrımlarını saran ve zarif kıvrımlarla ayak bileklerine kadar inen zarif İtalyan dantelli bir elbise giymişti. Onun

Saçlarının bolluğu karmaşık bir düğümle toplanmıştı ve her yerde kıvrımlı dallar vardı. Doğruca ona baktı ve gülümsedi.

Kalbi tekledi. Nefesi sıkışmış ve ciğerlerine hapsolmüştü. Bir an için bir rüyada kilitli kaldığından emin oldu. O gerçek olamazdı. Onun olamazdı. Müzik doldurdu

şapel. Byron bakışlarını onunkilere kilitledi.

ona geldi. Zaman onun için durdu. Dünya dönmeyi unuttu.

Jacques'ın engelleyici elini hissetti ve

ona doğru ilerlemeye başladı. Ve sonra Antonietta koridorda ona doğru ilerlemeye başladı. Çarpan kalbi doğal ritmine geri döndü. Hava ciğerlerinde hareket etti.

Jacques. Yüzük sende mi? Byron, eski bir iplik geçirme tekniği kullanarak yakut ve elmaslardan oluşan mükemmel yüzüğü yapmak için gizlice saatler harcamıştı. Ayar benzersizdi, sadece Antonietta ve onun hassas parmak uçları için yapılmıştı. Hissetmek onun için görmekten daha önemliydi ve Byron onu memnun etmek umuduyla bir doku yüzüğü oluşturmuştu.

Jacques ceplerini yokladı, telaşlı görünüyordu, sonra usulca güldü. Tabii ki yüzük bende, seni aptal. Bir hata yaparsam Shea kafamı uçarur.

Dinliyorum. Antonietta gülümseyerek hatırlattı.

Ben de öyle, diye ekledi Shea.

Byron gelinini karşılamak için öne çıktı. Don Giovanni torununu öptü ve elini Byron'ın elinin içine koydu. "Onu sana emanet ediyorum."

"Ve o her zaman güvende olacak," diye söz verdi Byron ciddiyetle. Byron sunağa geri döndü ve Antonietta, yüreği sevinçle kabarak rahiple yüzleşti. Hayat arkadaşını bulmuştu, sonsuza dek yanında olacak cesur ve şefkatli bir kadın.

Evlilik töreni ciddiydi, rahibin sözleri etkileyiciydi. Byron bu sözleri kalbinde ve ruhunda hissetti. Onun halkına göre evlenmelerinin doğru olduğunu biliyordu. İki dünyayı bir araya getiriyorlardı ve her biri eşit derecede önemliydi. Yeminini net bir sesle söyledi, Her kelimeyi anlıyordu. Antonietta'nın sesi alçaktı ve teninde bir okşayış gibi oynayıyordu.

"Seni seviyorum Byron Justicano. Seni her zaman seveceğim," diye fısıldadı Antonietta, yüzüğünü parmağına takarken.

Rahip onları karı koca ilan etti.

Kız yüzünü kaldırırken Byron başını onunkine doğru eğdi. Kadının aşk ifadesi öylesine tutkuluydu ki, kalbi göğsünde yerinden oynadı. Onu zarif bir şefkatle öptü. Seni her zaman sevdim, Antonietta.

Ve ben, sen.

"Size Sinyor ve Sinyora Justicano'yu takdim ediyorum."

Byron ve Antonietta döndüler ve el ele ailelerinin karşısına çıktılar. Mutluluk ve sevinç çığlıkları Şapelden dışarı taşarak gökyüzüne ve denize kadar uzanıyordu.

Christine Feehan tarafından yazılan başlıklar

ACIMASIZ OYUN
SOKAK OYUNU
CINAYET OYUNU
YIRTICI OYUN ÖLÜMCÜL
OYUN
KOMPLO OYUNU
GECE OYUNU
AKIL OYUNU
GÖLGE OYUNU

GIZLI AKINTILAR
ÇALKANTILI DENİZ
GÜVENLİ LIMAN
TEHLİKELİ
GELGİTLER ATEŞ
OKYANUSLARI

VAHŞİ DOĞA VAHŞİ
YANGIN YANAN
VAHŞİ YAĞMUR

SUYA BAĞLI

KARANLIK
TEHLİKE
KARANLIK
AVCI
KARANLIK
LANET
KARANLIK
AÇLIK
KARANLIK ELE
GEÇİRME KARANLIK
KUTLAMA KARANLIK
IBLİS
KARANLIK SIR
KARANLIK

KADER
KARANLIK
MELODI

KARANLIK
SENFONI
KARANLIK
MUHAFIZ
KARANLIK EFSANE
KARANLIK ATEŞ
KARANLIK MEYDAN
OKUMA KARA
BÜYÜ KARA ALTIN
KARANLIK
ARZU
KARANLIK
PRENS

Antolojiler

SICAK KANLI

(Maggie Shayne, Emma Holly ve Angela Knight ile)

AŞIKLAR DİKKAT

(Fiona Brand, Katherine Sutcliffe ve Eileen Wilks ile birlikte)

FANTAZİ

(Emma Holly, Sabrina Jeffries ve Elda Minger ile birlikte)

ATEŞ

(THE AWAKENING ve WILD RAIN'i içerir)

DENİZ FIRTINASI

(RÜZGARDA BÜYÜ ve ATEŞ OKYANUSLARI dahil)

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

KARANLIK SENFONİ

Bir Jove Kitabı / yazarla yapılan anlaşmayla yayınlanmıştır Telif

Hakkı © 2003 Christine Feehan

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap veya bölümleri izinsiz olarak herhangi bir biçimde çoğaltılamaz. Bu kitabın yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve internet üzerinden veya başka bir yolla dağıtılması yasa dışıdır ve kanunen cezalandırılabilir. Lütfen yalnızca izin verilen elektronik baskıları satın alın ve telif hakkıyla korunan materyallerin elektronik korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Bilgi için adres: Berkley Yayın Grubu, Penguin Putnam Inc. şirketinin bir bölümüdür,
375 Hudson Street, New York, New York 10014.

ISBN: 1-101-14688-5

A JOVE BOOK®

Jove Books, Penguin'in bir bölümü olan The Berkley Publishing Group tarafından yayımlanmaktadır.

Putnam A.Ş.,

375 Hudson Street, New York, New York 10014.

JOVE ve "J" tasarımı

Penguin Putnam Inc. şirketine ait ticari markalardır.

KARANLIK GARDİYAN

"Feehan'ın yeni kitabı doğüstü heyecan ve romantizmi ustaca harmanlayarak okuyucuların ilgisini çekmeyi başarıyor."

-Publishers Weekly

KARANLIK EFSANE

"Vampir romantizminin en iyisi!"

-Romantic Times

KARANLIK ATEŞ

"Eğlenceli ve farklı bir şeyler arıyorsanız, bu kitabın bir kopyasını alın."

-All About Romance

"Ateşli yazar Christine Feehan... büyük bir çıkış yakaladı."

-Romantic Times

KARANLIK MEYDAN OKUMA

"Etkileyici yazar Christine Feehan'ın yarattığı heyecan verici ve çok yönlü dünya yaşlandıkça gelişmeye devam ediyor. Gelecekte daha heyecan verici maceralar için zemin hazırlıyor."

-Romantic Times

KARANLIK BÜYÜ

"Bayan Feehan her kitabında, büyüleyici bir okuma sunan karmaşık bir toplum inşa etmeye devam ediyor."

-Romantic Times

KOYU ALTIN

"Tutku, tehlike ve doğaüstü heyecanlarla dolu."

-Romantic Times

"Keşke ben yazsaydım!"

-Amanda Ashley

KARANLIK ARZU

"Çok iyi yazılmış, eğlenceli bir hikaye, şiddetle tavsiye ederim."

-Under the Covers Kitap Eleştirisi

KARANLIK PRENS

"Vampir romanı sevenler için bu kitap kaçırılmayacak bir kitap... Kitabı elimden bırakmakta zorlandım... Bu kitabı kaçırmayın!"

-New-Age Kitaplığı

SCARLETTİ LANETİ

"Bu kitaptaki karakterler ve sürprizler okuduğum süre boyunca beni koltuğumun ucunda tuttu. Eğer Bayan Feehan'ın önceki romanlarını beğendiyseniz, Gotik romantizm dünyasına attığı bu adım sizi kesinlikle büyüleyecek... Bayan Feehan bir kez daha hayal kırıklığına uğratmıyor."

-Under the Covers Kitap Yorumları

Yazarın Notları ve Teşekkürleri

Celt'in kızı Kat Avalon Habit of Perfection FCH'nin sahibi Alicia Miller'a özel teşekkürlerimi sunarım. Kendisi Amerika Borzoi Kulübü'nün bir üyesidir ve bu süreçte benim için çok değerliydi.

Karanlık Senfoni'nin yazımı. Alicia zamanı, bilgisi ve desteği konusunda çok cömertti. O olmasaydı, borzoi gibi inanılmaz bir ırkı asla keşfedemezdim.

CH Avalon Celtic Cross Sandra Moore tarafından sahiplenilmiş, yetiştirilmiş ve çok sevilmiştir. Sandra Moore'un sahibi olduğu

Gerçek Celt, olağanüstü niteliklere sahip harika bir borzoi. AKC ve Amerika Borzoi Kulübü üyesidir ve birçok bölgesel kulüpte de görev almıştır. Ayrıca uzun yıllar boyunca ulusal düzeyde dereceye giren borzoları sahip olmuştur.

Sandra Moore
avalonbz@usit.net

Avalon Borzoi Web'de
http://www.geocities.com/avalon_borzoi/Enter_Avalon.html

Bu Celt'in sayfası
http://www.geocities.com/avalon_borzoi/celticcross.html

Son olarak, Josef'in ölümsüz rap şarkısının sözlerini bulduğu için kızım Denise'e teşekkür etmeliyim!

İçindekiler

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.